RAYMOND E.

FEIST

KARANLIK BİR DİYARA DOĞRU

Karanlık Savaş Efsanesi - 2

RAYMOND E. FE1ST, Güney Kaliforniya'da doğdu ve büyüdü. Kaliforniya Üniversitesinde İletişim Bilimleri eğitimi aldı. Çok satan ve övgü toplayan *Gediksavaşları Efsanesi* (Riftwar Sağa) kitaplannm yazan olan Feist, *İmparatorluğun Kızı*, *İmparatorluğun Hizmetkarı* ve *İmparatorluğun Hanımefendisi* kitaplannı ise Janny Wurts ile birlikte kaleme almıştır.

Raymond E. Feist, Rancho Santa Fe, Kaliforniya'da roman yazan olan eşi Kathlyn Starbuck ve kızıyla birlikte yaşamaktadır.

Rayraond E. Feist
Karanlık Bir Diyara Doğru (Karanlık Savaş Efsanesi 2)
Özgün Adı: *Into a Dark Realm (Darkwar Sağa 2)*

İthaki Yayınları - 751

Yayma Hazırlayan: *Ozancan Demirışık*
Dizi Danışmanı: *Bora Ûngilrer*
Kapak Uygulama: *HINK*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Şükrü Karakoç*
1. Baskı, Kasım 2011, İstanbul
ISBN 978-605-375-155-7

Sertifika No: 13901

© Türkçe Çeviri: Cihan Karamancı, 2011

© İthaki, 2011

© Raymond E, Feist, 2007

Bu eserin tüm hakları Akçalı Telif Haklan Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Caferağa Mah. Bahariye Cad Dr İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15
Kadıköy - İstanbul, Tel: (0216) 330 93 08 - 348 36 97, Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık, Gümüşsüyü Cad. Topkapı Çenter B Blok
Kat:2 No: 403 Topkapı - İstanbul Tel: 0212 613 30 06

Raymond E. Feist

Karanlık Bir Diyara Doğru

Karanlık Savaş Efsanesi 2

Çeviren
Cihan Karamana

Kabiliyetlerini paylaştıkları için bu kitap
Janny, Bili, Joel ve *Steve'e adanmıştır.*

KUZEY ELL^
ŞI Büyük Kuzey Dağları
'^^jPV_vKuzeyreisi
*V Yüksekşato
Demirgeçidi
orman
Dolth
Rodez
Ran
Euper
Romney
Tibum
Bas-Tyra
Sadara
Silden
Cheana
Rillanon
Roldem Krallığı
KRALLIK DENİZİ
Timons
SONU OLMAYAN DENİZ
IAJ Büyücünün
Î^Vi>
Dt±S^V SlıatmAr
|4i«-^C>tV
' RamST^^ DÜŞLERİ Büyük Yİ.
"■^TS^r>#V mıS-'V^
gjl
Sınln) Yıldız
JA-PUR ÇÖI Ü
Direkleri^
l^radağtİP'Sfc.a,
¿N(fSrx
^Dcıın UjJK^üiıyjC
ük.,' Yeşil Eller . "
tğne Ucu
A-
YÜCE KESH İMPARATORLUĞU
MIDKEMIA

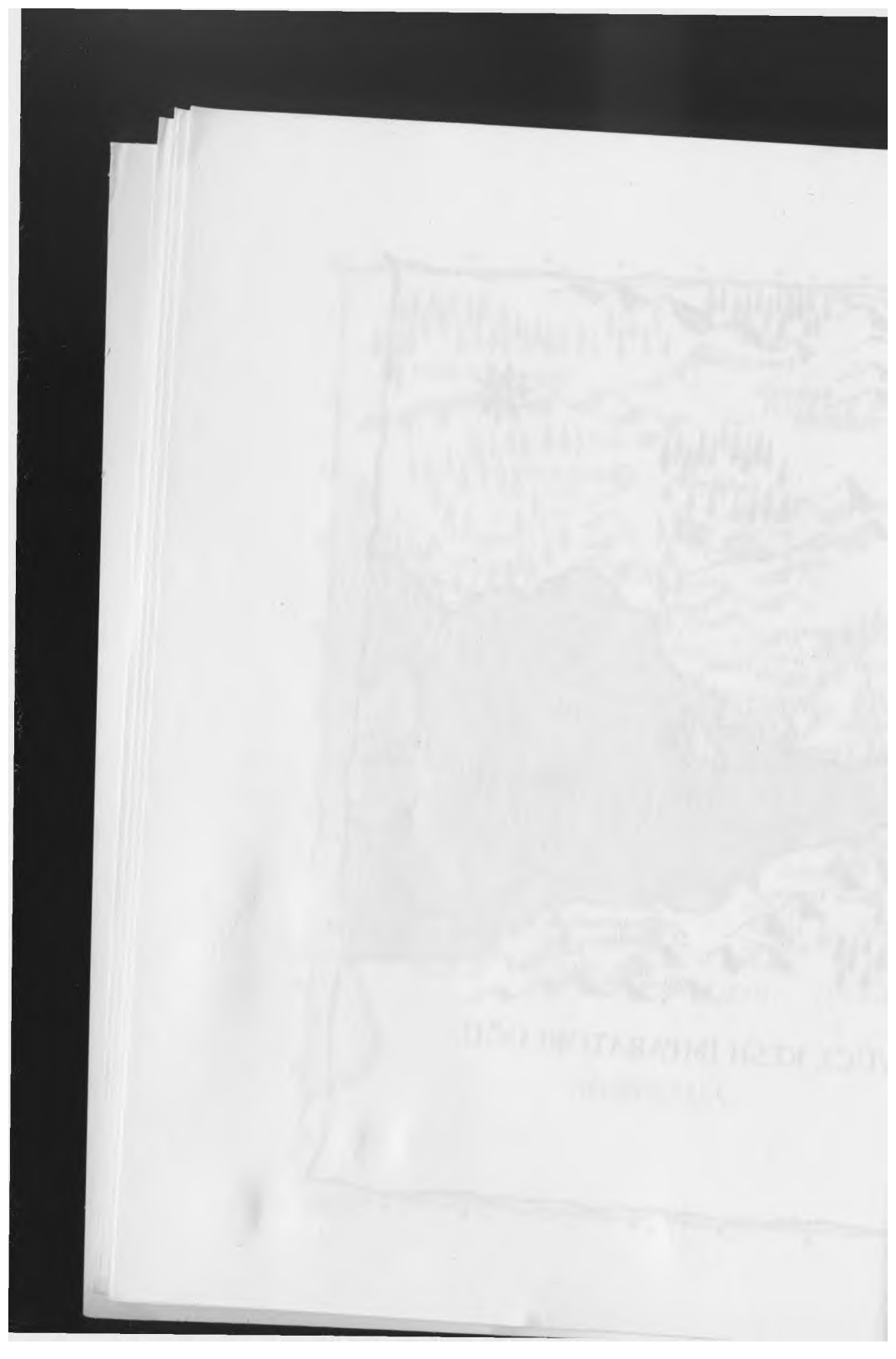

KOVALAMACA

Kadının biri öfkeyle haykırdı.

Akşam pazanna paldır küldür dalan üç genç adam el arabalannı deviriyor ve önlerine çıkan müşterileri sağa sola itiyordu. Liderleri -uzun boylu, iri yapılı, kızıl saçlı bir delikanlı- uzaklaşmakta olan avlarını işaret ederek, "İşte orada!" diye haykırdı.

Çaresiz adam, sokaklarda koşturmaya devam ederken Durbin'e liman kentine gece yaklaştı. Üç genç savaşçı yollanna çıkan herkesi ve her şeyi itip geçerken tüccarlar en kıymetli mallannı masalardan geri çekiyordu. Savaşçılar peşlerinde hiçbirine aldırış etmedikleri hayret nidalan, küfürler ve tehditler bırakıyorlardı.

Denizden esen hafif rüzgara rağmen Jal-Pur çölünün yaz sıcağı hâlâ kentin duvarlanna ve sokak taşlarına tutunmaktaydı. Limandaki martılar bile boş durup yoldan geçen seyyar satıcıların arabalarından düşecek bir lokmayı beklemekle yetiniyordu. Aralannda daha hırslı olanlar kimi zaman havaya fırlayıp kısa bir süre uçuyor, rıhtım taşlarından yükselen ısıda tembel tembel süzüldükten sonra çabucak kardeşlerinin yanma dönüyordu.

Akşam pazarı kalabalıktı, zira Durbin halkının büyük kesimi yakıcı öğleden sonrayı gölgede dinlenerek geçirmişti. Bunlar yazın en sıcak günleri olduğu için kentteki tempo sakindi ve çölün kıyısında yaşayan

insanlar tabiat şartlarına boş yere direnmekle bir şey kazanamayacaklannı iyi biliyorlardı. Herşey tanrıların dilediği gibi olurdu.

Bu yüzden, tehlikeli olduklan her hallerinden anlaşılan silahlı üç adamın bir başkasını kovalaması Durbin için pek kayda değer bir tecrübe olmasa bile, mevcut mevsim ve saate göre beklenmedik bir durumdu. Hava koşulmayacak ölçüde sıcaktı.

Kaçmaya çalışan adamın halinden bir çöl insanı olduğu anlaşılıyordu: Bol bir gömlekle pantolon giyen, üzerinde gece yarısı mavisi bir başlıkla önü açık bir cüppe bulunan, ayaklan alçak körüklü çizmelerle sarılı ve esmer tenli. Onu takip edenlerin başmıysa bir kuzeyli, muhtemelen Özgür Şehirler veya Adalar Krallığı ndan gelmiş biri çekiyordu. Açık kızıl renkli saçları Yüce Kesh İmparatorluğu nda yaygın değildi.

Onun gibi genç olan arkadaşlarının bir tanesi geniş omuzlara ve koyu renkli saçlara sahipken, öteki sanşm ve biraz daha ince yapılıydı. Yanık tenli ve kirli olmalanna ilaveten yüzlerindeki ifade, görünümlerine yıllar ekliyordu. Dikkatleri avlannın üzerine odaklanmıştı ve silahlarını rahatça taşıyorlardı. Üzerlerindeki giysiler Düşler Vadisi'nden geldiklerini belli ediyordu—cüppeler ve sandaletlerin yerine dar pantolonlar, keten gömlekler, binici çizmeleri ve deri yelekler. Muhtemelen birer paralı askerdiler; aman vermez azimleri bu ihtimali güçlendiriyordu.

Delikanlılar rıhtımlara çıkan bir bulvara vardığında kaçan adam tüccarların, müşterilerin ve geceyi geçinnek üzere evlerine yollanmış liman işçilerinin arasında zikzaklar çizerek koşturuyordu. Onu takip edenlerin lideri bir anlığına duraklayıp, "Tahıl nakliyatçılannm rıhtımına gidiyor," dedi. Bir el işaretiyle sanşın arkadaşını yan sokaklardan birine yönlendirdi, ardından saçlan daha koyu olan arkadaşına kendisiyle gelmesini işaret etti.

“Umarım haklısmdır,” dedi daha kısa boylu delikanlı. “Böyle koşturmaktan yorulmaya başlıyorum.”

Lider sırıtarak ona tez bir bakış attı. “Birahanelerde çok vakit geçirdin Zane. Seni Adaya, Tillingbrook’un şefkatli kollanna geri götürmemiz lazım."

Yorum yapamayacak kadar tıknefes olmuş daha kısa boylu delikanlı bu sözleri hiç de esprili bulmadığını belli eden bir ses çıkardı ve alnında birikmiş teri eliyle sildi. Daha uzun boylu olan arkadaşına ayak uydurmak için kendini zorlaması gerekiyordu.

Durbin sakinleri düellolar, kavgalar, çete savaşları, isyanlar ve her türlü halk olayında tecrübeliydi. Jommy ile Zane avlanmn dönüp gözden kaybolduğu köşeye vardıklan esnada çıkardıklan hengame geride kalmıştı rıhtımlara uzanan bulvar neredeyse bomboştu. Yolcular, tüccarlar ve yakındaki hanlara ve tavernalara giden denizciler yaklaşan belayı sezerek kendilerini nereyi bulurlarsa oraya atmışlardı. Kapılar kapanıyor, panjurlar iniyor ve içeri giremeyenler saklanacak bir yer bulabilmek için dört dönüyordu.

Jommy Killaroo gözünü kaçmakta olan hedeflerinin ufak suretinden ayırmazken, Zane conDoin yanından geçtikleri her kapı eşiğini, ara sokak girişini ve diğer potansiyel pusu noktalarını kolaçan etmekteydi. Tek gördüğü, belanın geçip gitmesi için bir köşeye sinmiş halde bekleyen Durbin vatandaşlan oldu.

Jommy takip ettikleri adamın bulvarın karşı ucundaki bir köşeyi döndüğünü görünce, “Tad yine elini çabuk tuttuysa herif onun kucağına düşecek!” dedi.

Zane sırıttı. “Tutmuştur. Suri kaçamayacak.”

Jommy, Tad ve Zane bir aydır bu adamın, Aziz Suri adlı eski bir tüccarın peşindeydiler. Jal-Pur’dan gelen bu çöl insanının Özgür Şehirler’den baharat ve yağ ithal ettiği söyleniyordu. Serbest çalışan bir

casus, bir bilgi simsan, bir sır tüccan olduğu ve Gece Şahinleri'yle, yani Ölüm Loncası'yla yakın bir irtibatta bulunduğu da söylenenler arasındaydı. Bir ay evvel, Kesh İmparatoru'nun Yazortası Festivali sırasında, İmparatorluk'un istikrannı bozacak ve onu iç savaşa sürükleyecek bir komplo Gölgeler Meclisi'nin ajanlan tarafından önlenmişti. Aynı ajanlar şimdi de geri kalan az sayıda suikastçıyı bulup onlann asırlardır süregelen terör saltanatına son vermeye uğraşıyorlardı.

Zane arkadaşı Jommy'ye yetişmekte güçlük çekiyordu. Kendisinden daha uzun boylu olan delikanlı kadar hızlı koşabildiği halde, onun uzun bacaklarının haşin temposuna ayak uyduramıyordu. Jommy haklı olabilirdi: belki de birahanelerde çok vakit harcamıştı. Son zamanlarda pantolonu giderek daralıyordu.

Sokağın sonuna geldiklerinde, tahıl nakliyatçılarının nhtımlanm gördüler: Dev gibi iki deponun önünde bulunan ve aralıklarla olarak üç büyük vincin yer aldığı bir dizi uzun taş yapı. Tad, rıhtımların karşı tarafından, "Orada!" diye bağırarak onlara doğru koşuyor, bir yandan da eliyle avlarının iki depo arasındaki dar geçide sıkıştığını işaret ediyordu.

Jommy ve ondan daha genç iki arkadaşı hiç ağırdan almadılar, çünkü Durbin'de bir ay geçirdikten sonra kentin bu bölümüne iyice aşina olmuşlardı; en azından avlannın bir çıkmaz sokağa daldığını bilecek kadar. Dar geçidin girişine vardıklannda, çöl adamı aralıktan fırlayarak liman yönünde koşturdu. Denizden yansıyan kızıl güneş ışığı karşısında başını yana doğru çevirdi ve ellerini kaldırarak gözlerine siper etti.

Jommy uzandı ve adamın kolunu kavrayıp onu gerisingeri çevirdi. Sendeleyen adam kollannı ileri geri savurarak boş yere dengesini korumaya çabaladı. Adamın tuniğini yakalamaya kalkışan Jommy tekrar uzandı, fakat yalnızca Çöl adamının biraz daha sendelemesini sağladı.

İçlerinden biri sıska tüccarı tutamadan, adam ortadaki vince tosladı.

Bir anlığına sersemleyen çöl adamı döndü, tökezledi ve tam kendini toparlarken iskelenin kenanndan aşağı düştü.

Adam patisine basılmış bir köpeğinkini andıran bir çığlık atarak gözden kayboldu. Üç delikanlı iskelenin kenarına dek koşup aşağı baktı. Ufak tefek tüccar bir vinç halatının ucunda, gevşek bir kargo filesinin hemen üzerinde sallanıyor ve nhtım seviyesinin altındaki kayalara bakarak sövüp sayıyordu. Deniz alçalmış olduğu için, düştüğü takdirde adamı ağır yaralanmaktan koruyacak tek şey birkaç santimlik suydu. Limandaki gemilere tahıl taşımakta kullanılan tüm mavnalar derin sulara demirlemişti. "Beni yukan çekin!" diye haykırdı çöl adamı.

"Niye ki Aziz?" dedi Jommy. "Bu cehennem sıcağında bizi Durbin'in bir ucundan ötekine koşturttun." Canının ne kadar sıkkın olduğunu göstermek için alnındaki teri silip adama sıçrattı. "Üstelik tek istediğimiz kısa ve sakin bir sohbetken."

"Gözünü kan bürümüş caniler olduğunuzu biliyorum," dedi tüccar. "Sizin sohbetiniz insanlan ölüme götürüyor."

"Gözünü kan bürümüş caniler mi?" dedi Tad. "Sanınm bizi başkalarıyla karıştmyor."

Zane kemerindeki bıçağı çekti. "Kardeşim bizi gözünü kan bürümüş başka canilerle kanştırdığım düşünüyor. Ben bundan o kadar emin değilim." Dostlanna bakıp sordu: "Bu ipi kesersem hayatta kalma şansı sizce nedir?"

Tad biraz sarkarak meseleyi enine boyuna düşünürcesine aşağı baktı. "Kayalara dek yedi metreden fazla yok. Bana kalırsa bir bacak, bilemedin bir de kol kırığıyla kurtulur."

"Nasıl düştüğüne bağlı," dedi Jommy. "Bir keresinde herifin teki bir merdivenin daha ilk basamağından düşmüş, başını yere çarpıp kırmış-

tı. Ölmesi biraz zaman aldı, ama ölü ölüdür sonuçta."

"İpi keseyim de ne olacağını hep beraber görelim," diye önerdi Zane.

"Hayır!" diye bağırdı tüccar.

Tad, "Akşam gelgiti yaklaşıyor," dedi Aziz'e. "Orada bir-iki saat daha asılı kalırsan ipi bırakıp şuradaki basamaklara yüzebilirsin." Limanın karşısını işaret etti.

Jommy, "Tabii köpekbalıklarına yem olmazsa," dedi Zane'e.

"Ben yüzme bilmem!" diye haykırdı tüccar.

"Eh, herhalde çölde bunu öğrenmek için pek fırsat olmuyordur," diye gözlemde bulundu Zane.

"Öyleyse ayvayı yedin, değil mi ahbap?" dedi Jommy. "Gel seninle ufak bir anlaşma yapalım. Sen bir sorumuza cevap ver, cevabın hoşumuza giderse biz de seni yukarı çekelim."

"Ya gitmezse?"

"Arkadaşım ipi keser," dedi Jommy, parmağıyla Zane'i işaret ederek. "Ve düşüşün seni öldüreceğini mi, yoksa sadece hayatını mı karartacağını hep birlikte görürüz. Tabii bekleyip yükselen sularda boğulmayı seçersen o başka."

"Barbar!"

Jommy sınttı. "Kesh'e geldiğimden beri bunu bol bol işittim."

"Ne bilmek istiyorsunuz?" diye sordu çöl adamı.

"Tek bir şey," dedi Jommy sırıtmayı bırakarak. "Jomo Ketlami nerede?"

"Bilmiyorum!" diye haykırdı adam, ayağıyla altındaki kargo filesinden destek almak için çabalarken.

"Şehirde bir yerde olduğunun farkındayız!" diye bağırdı Jommy. "Henüz buradan gitmediğini biliyoruz. Ve senin yıllardır onun hesabına çalıştığını da. Teklifimiz şu: bize onun nerede olduğunu söyle, seni

yukarı çekelim. Sonra gidip onu bulacağız, bilmek istediklerimizi öğreneceğiz ve onu öldüreceğiz. Endişelenecek bir şeyin yok.

"Ya da bize hiçbir şey söyleme ve seni orada asılı bırakalım. Belki bu vincin tepesine tırmanıp oradan bir şekilde inebilirsin. Ama bunu başarsan bile, Ketlami'ye ihanet ettiğine dair söylentiler yayarız. Sonra da o seni bulup öldürene kadar bekleriz ve Ketlami'yi o zaman yakalarız." Jommy'nin sırıtışı geri geldi. "Seçim senin ahbap."

"Yapamam!" diye haykırdı dehşet içindeki tüccar.

"Kayalara çarptığında ölmeyeceğine beş imparatorluk gümüşü bahse varım," dedi Tad.

"Bilemiyorum," diye karşılık verdi Zane. "Kazanma şansın yüksek görünüyor."

"Benim beşime karşılık senin dördüne ne dersin?"

Zane, "Tamamdır!" dedi hevesle.

"Bekleyin!"

"Evet?" dedi Jommy.

"Lütfen ipi kesmeyin. Bakacak çocuklanm var!"

"Yalancı," dedi Zane. "Genelevlerdeki kızlara bekar olduğunu söylediğin gayet iyi biliniyor."

"Karım var demedim," diye itiraf etti ufak tefek adam. "Ama ondan bundan bir sürü piç peydahladım. Onlara bakıyorum."

"Amma da cömertmişsin ahbap," diye gözlemde bulundu Jommy.

"Anası belli evlatlarıyla bile bu kadar ilgilenmeyen pek çok baba var," dedi halata tutunan tüccar. "En büyüklerim bir zanaat öğrensin diye evime bile aldım!"

"Hangi zanaati?" diye sordu Zane. "Ticaret mi, casusluk mu, yalancılık mı, yoksa kumarda hile yapmak mı?"

"Biz burada gevezelik ederken," dedi Tad, "suların yükseldiğinin farkında mısınız?"

"Eee?" diyen Jommy, gözlerini kısarak dostuna baktı.

"İpi yakında kesmezsek büyük ihtimalle boğulup gidecek. Bu da bahsi geçersiz kılar."

"Bak bu olmadı," dedi Zane. Elindeki büyük avcı bıçağını sağa sola sallayarak biraz gösteriş yaptı, onu ustaca çevirdi ve vincin kolu boyunca uzanıp en üst makaradan sarkan ağır ipi testereyle keser gibi kesmeye başladı.

"Hayır!" dedi paniğe kapılan ufak tefek adam. "Konuşacağım!"

"Eh, konuş öyleyse," diye karşılık verdi Jommy.

"Siz beni yukan çekene kadar olmaz!"

Zane dostlarına baktı. "Makul bir istek, değil mi?"

"Eh, üçümüzü birden alt edebileceğini sanmam," dedi Tad. "Ne de olsa o silahsız, çırpı gibi bir herif ve bizler— bize ne demişti?"

"Gözünü kan bürümüş caniler," diye hatırlattı Zane.

"Çekelim öyleyse," dedi Jommy.

Tad'le Zane fileyi kaldırmakta kullanılan ağır manivelayı birlikte tutup çevirdiler. Güzelce yağlanmış olan manivela kolayca döndü ve ufak tefek adam başının nhtımm kenarı hizasına gelmesi için gereken beş metreyi hemen yükseldi.

Jommy çekmiş olduğu kılıcıyla rıhtımdaki bir noktayı işaret etti. "Onu şuraya bırakın çocuklar."

Tad ve Zane manivelayı çevirmeye son verdiler, file gene düşmesin diye onu kilitlediler ve kargoları sağa sola çekmeye yarayan tahta kolu tuttular. Tüccan güvenle nhtımm üstüne dek getirdiklerinde adam fileyi bıraktı ve yaklaşıp düşüp yere indi.

Aziz tekrar kaçmayı akimdan bile geçiremeden Jommy kılıcını onun gırtlağına dayamıştı. "Bize Jomo Ketlami'nin nerede olduğunu söyleyecektin."

Aziz gözlerini yere dikip, "Onu ve ona hizmet edenleri bulup bir

çırpıda öldürmelisiniz," dedi. "Eğer o... katillerden biri bile hayatta kalırsa işim bitmiş demektir."

"Planımız da buydu zaten," dedi Jommy. "Evet, nerede?"

"Onun hâlâ kentte olduğunu düşünerek hata ediyorsunuz. Şehir duvarlannı aşmak için bir lağım faresinden daha fazla delik biliyor. Güneybatıya doğru, atla yarım günlük mesafedeki tepelerde mağaralar var. Jomo orada saklanıyor."

"Peki sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Tad.

"Kaçmadan önce haber uçurdu. Bana ihtiyacı var. Ben olmadan Acı Deniz'in diğer şehirlerindeki suç ortaklanna haber gönderemez. İki gece içinde o mağaralara gitmem lazım; zira, eli kanlı kardeşlerine yollayacak mesajları var."

"Bence onu öldürmeliyiz," dedi Zane. "Düşündüğümüzden çok daha fazla bulaşmış bu işe."

Tad tüccarı omzundan tutarken, "Hayır," dedi Jommy, kılıcını kınına geri sokarak. "Onu hana geri götürsek ve babanın karşısına otunsak daha iyi olur. Bırak buna o karar versin." Gözlerini tüccara dikti. "Ölüp ölmemen benim için fark etmez, bu yüzden yerinde olsam sağ kalmanın hepimizin işine geleceği konusunda bizi ikna etmeye çalışırdım."

Adam başıyla onayladı.

"Gel bakalım," dedi Jommy. "Bize yalan söylüyorsan piçlerin sensiz hayatta kalmayı öğrenmek zorunda kalacak."

"Onlar üzerine yemin ederim ki size doğruyu söylüyorum."

"Hayır," dedi Jommy. "Kendi üzerine yemin ediyorsun."

Güneş batı ufkunda kaybolurken, dört adam rıhtımları geride bırakıp adına Durbin denen pislik yuvasına döndü.

Silahlı adamlar gecenin içinde usulca ilerliyorlardı. Önlerinde tek

seferde yalnızca bir kişinin girmesine müsaade edecek ölçüde küçük bir mağara vardı. Yılların erozyonuyla aşınıp gitmiş bir tepeciğin kumsala çıkıntı yapan yamacının alt kısmında saklıydı. Girişin tepesinde diz çökmüş iki okçu, mağaradan izinsiz çıkmaya kalkışacak olanlara ok yağdırmaya hazır beklemekteydi.

Acı Deniz'den karaya sis vuruyor ve bulutlu gökte ay hiç gözükmüyordu. Gece bir kömür madeni kadar ışıksızdı ve mağarayı çevreleyen adamlar o karanlıkta birbirlerini belli belirsiz seçebiliyorlardı.

Pug'm oğlu Caleb üç oğluna durmalarım işaret etti. Kardeşi Magnus, yapılacak herhangi bir büyü saldırısına karşı arkasında hazır bekliyordu. Diğer bir düzine adam da yamacın yaklaşık otuz metre kadar aşağısındaki bir başka mağara çıkışının etrafında yarım daire halinde dizilmişti.

İki kardeş birbirine epey benziyordu. Uzun boyluydular ve iri yan olmamalanna karşın güçlü-kuvvetliydiler. Omuzlarına dökülen saçları, annelerinden aldıklan neredeyse asil bir duruşlan ve insanın içine işleyen gözleri vardı. Aralanndaki tek şaşırtıcı farklılık renkleriydi. Caleb koyu kahverengi saçlara ve gözlere sahipken, Magnus'un güneşte beyaz gözüken çok açık san saçlan ve fazla solgun mavi gözleri mevcuttu. Caleb tunik ve pantolondan, dize dek gelen çizmelerden ve sarkık siperlikli bir şapkadan oluşan bir avcı kıyafeti giymekteydi. Magnus'un üzerindeyse başlığı geriye atılmış basit bir siyah cüppe vardı.

Caleb geçen gecenin büyük bölümünü, ağabeyinin de yardımıyla Aziz adlı tüccan sorgulayarak geçirmişti. Magnus'un tüccann doğru mu yoksa yalan mı söylediğini anlamasını sağlayacak özel bir sanatı yoktu ama tüccar bunu bilmiyordu ve Magnus sihir konusundaki hünerlerini sade bir gösteriyle taçlandırınca Aziz onun yalanları gerçeklerden ayırabildiğine inanmıştı. Magnus şafaktan önce Caleb'le

beraber buraya çıkagelmiş ve iki kardeş kendilerine özgü yeteneklerini —iz sürme ve sihir— kullanarak avlarının sahiden mağarada bulunduğundan emin olmuştu. Şafaktan hemen önce iki kiralık katil Magnus mağaradan çıkıp çevre araziyi hızlıca kolaçan etmişti. Magnus bir yükselme büyüsü kullanarak kardeşiyle kendisini tepecikten otuz metre kadar havalandırmış; böylece nöbetçiler tepeciğin zirvesine eriştiklerinde onlara dair bir ize rastlamamışlardı. Zaten adamlar o karanlıkta dosdoğru yukarı baksalardı bile kardeşleri görme ihtimalleri düşüktü.

Kimsenin oradan kaçmayacağından emin olmak için sahilin biraz aşağısına tek bir gözcü bırakmışlardı ve Magnus, Chezarul adlı eski bir tüccarı alıp gelmek için Kesh Şehrine yollanmıştı. Meclis'in en güvenilir ajanlarından olan Chezarul'u ve onun en güvenilir savaşçılarını bulan Magnus, büyü yoluyla saatler içinde tepeciğin oraya geri dönebilmişti. Nihayet alacakaranlıkta mağaralara yaklaşmış ve hava kardıktan sonra yerlerine geçmişlerdi.

En iyi tahminlerine göre Jomo Ketlami en az bir düzine suikastçıyla beraber bir mağara labirentinde saklanıyor, kaçakların Kesh'ten güvenle çıkmasını sağlayacak bir plan kurmak için Aziz'in gelmesini bekliyordu. Son bir ay içinde yaşanan olaylar göz önüne alınırsa, Ketlami'nin yanındakiler Gece Şahinlerinin en zorlu, en azimli ve en fanatik suikastçıları olmalıydı.

Büyücü Leso Varen'in İmparator'a düzenlediği saldırının ve Gece Şahinlerini yönetmedeki rolünün ardından, Kesh casuslarıyla Gölgeler Meclisi ajanlarının yönlendirmeleri üzerine, İmparatorluk askerleri Kesh'teki her deliği didik didik anyorlardı. Bu askerler, imparatorluk fermanı doğrultusunda, suikastçıları yakaladıkları yerde öldürmek üzere emir almışlardı.

Benzer çalışmalar Adalar Krallığı kadar Roldem, Olasko ve Doğu

Krallıklarındaki diğer bazı büyük kentlerde de yürütülüyordu. Meclis biri hariç geri kalan tüm karargahtan tespit ettiğinden emindi ve o biri de bu cinayet kardeşliğinin asıl kaynağı, yani Büyük Usta'lannın tüm kıtaya yayılmış bir ağm tam ortasında dev bir örümcek misali oturduğu yerdi. İşte birkaç metre ilerideki mağarada saklanan adam, Ölüm Loncasının asıl üssünün nereye gizlendiğini biliyordu.

Caleb işaret verdi. Yukarıdaki okçulann arkasında duran bir nöbetçi elindeki feneri örten bezi kaldırdı ve kumsaldaki adamlar ilk mağara ağzına yavaşça girdiler. Magnus onlan büyülü tuzaklar beklemediğinden emin olmak için sanatını sonuna kadar kullanmıştı. Sıradan tuzaklar içinse o kadar emin değildi. Mağaraya girmekte olan bir düzine adam Kesh'teki meclis ajanlarının en marifetlileriydi ve belki de İmparatorluktaki en tecrübeli yakın dövüşçülerdi. Gerekirse canlarını feda etmeye hazırdılar, zira Midkemia dünyasını Gece Şahinlerinden ebediyen temizlemeye adamışlardı kendilerini.

Bir diğer yanm düzine adam ikinci mağara ağzının önünde konuşlanırken, başka bir çift okçu da yukarıdaki yamaçta duruyordu. Emirler açıktı: kendilerini koruyacaklardı, fakat Jomo Ketlami canlı olarak yakalanmalıydı.

Caleb kaçan birinin yolunu kesmeleri için daha küçük mağaranın ağzına yaklaşmalarım işaret etti adamlarına. Solgun fener ışığında zar zor görülen el hareketleriyle onlara hazırda beklemelerini ve mağara girişinin iki yanında konuşlanmalarını emretti. Ardından feneri taşıyan adama işaret verdi. Adam feneri tekıar örterek sahili bir kere daha karanlığa gömdü.

Dakikalar ağır ağır geçerken, kıyıya vuran dalgalar ve uzaktaki gece kuşlarının ara sıra yükselen çığlıkları işitiliyordu yalnızca. Jommy mağara ağzının karşı tarafında bekleyen Caleb'e doğru kafa salladı, sonra da kendisinden daha genç iki dostunun ne durumda olduklan-

na bakmak için o tarafa döndü. Karanlıkta Tad ve Zane'in arkalarmdaki yamaç duvanna sokulmuş halde hazır beklediklerini görebiliyordu. Onlarla yaşadığı aylardan sonra aralannda güçlü bir bağın geliştiğini hissetmiş ve kendini sık sık bir ağabey rolü üstlenirken bulmaya başlamıştı. Aile ona kucak açmış ve kendi evinde hissetmesini sağlamıştı—üstelik ev son derece sıra dışı bir yer olduğu halde. Gerçi Jommy, Caleb ve üvey evlatlarıyla tanıştığından beri sıra dişiyi sıradan kabul eder olmuştu. Onlan korumak için canını bile verirdi ve aynı şeyi onların da kendisi için yapacağının farkındaydı.

Ansızın içeriden bir bağrış yükseldi ve peşinden dövüş sesleri geldi.

Mağaradan fırlayan ilk suikastçıyı, Caleb'in kılıcının düz kısmı karşıladı. Kınk burnundan kanlar fışkıran adamın başına kılıcının kabzasıyla vurdu Jommy Zane afallayan suikastçıyı yakasından tuttu ve yoldan çekti.

İkinci suikastçı arkadaşının düştüğünü görmesine rağmen karanlıkta neler olup bittiğini tam seçemedi ve ileri fırlamadan önce tereddüde kapılarak kılıcını hazırladı. Caleb gövdesine yönelen bir hamleden kıl payı kurtulurken, kendi bertaraf hamlesi bir alarm çanı misali çınladı. Jommy adamın kafasına vurmak için öne çıktı. Bir şeyin tuniğini çekiştirdiğini fark etti ve mağaranın eşiğini geçerken başka bir suikastçının kılıcıyla şişlenmekten kıl payı kurtulduğunu anladı. Suikastçı kılıcını geri çekerken, Jommy sırtının alt kısmını saran yakıcı bir acı hissetti.

Jommy acıya aldmş etmeyerek kabzasını Caleb'le dövüşen adamın başının arkasına vurdu ve aynı anda başka bir yanmaya maruz kaldı; arkasındaki adam kılıcını onun tuniğinden çekip kurtarmaya çalışıyordu.

Caleb sol eliyle uzandı, Jommy'yi gömleğinin önünden tuttu ve onu sertçe çekerek tehlikeden uzaklaştırdı. Zane dostunu öldürmeye çalı-

şan adama vurduğu esnada başka bir adam yanından ok gibi geçti ve kumsal boyunca koşmaya başladı.

"Durdurun onu!" diye bağırdı Caleb.

Yakınlara düşmüş bir yıldırımın çıkardığına benzer bir cızırtı geceyi doldururken, Magnus'un elinden bir enerji huzmesi fırladı. Kör edici mavi ışık mağara ağzıyla kumsalı bir anlığına aydınlattı ve bir enerji küresi kaçan adamın peşinden uçarak ona yetişti. Vücudunda minik enerji dalgaları dans eden adam haykırarak yere düştü, kıvranmaya başladı. Cızırtı seslerine karışan çatırtılar bu görüntüye daha meşum bir hava katıyordu.

Caleb'le Magnus yerde yatan adama doğru koşarken, oğlanlar ve diğer Meclis ajanlan geri kalan suikastçıları zapt etti.

Tanıdık bir ses, "Dışarı geliyoruz!" diye haykırdı ve hemen sonra Chezarul mağaradan çıktı. "Nasıl, iyi yaptık mı?" diye sordu.

Jommy yerdeki adamı işaret ettiği sırada Caleb suikastçıya ulaşıp, "Işık!" diye bağırdı.

Biri tepelerinde ve öteki kumsalın bir miktar aşağısında olmak üzere bir çift fenerin üstündeki örtüler açıldı. Enerji dalgaları gözden kaybolurken, kumlann üzerinde kıvranmayı sürdüren adamın sureti açıkça gözler önüne serildi. "Ben büyüyü bozmadan önce onu bağla," dedi Magnus. "Yanında bir zehir saklıyorsa bile onu henüz kullanamaz. Üzerini iyice ara."

Caleb haftalardır peşinden koştuğu adama baktı. Jomo Ketlami çarpılmış bir suratla ıstırap içinde yatıyordu. Yumrukları faydasızca havayı döverken, dirsekleri gövdesine yapışmıştı. Beli büküktü ve bacakları zayıf hareketlerle kumlan tekmeliyordu. Caleb adamın giysilerini çabucak arayıp iki zehir hapı ve zamanla gayet iyi tanır olduklan Gece Şahinleri amblemini taşıyan demir bir kolye buldu. Kemerindeki keseden bir kordon çıkardı, titreyen adamı avladığı bir geyik misali kolay-

ca çevirdi ve aynen o şekilde bağladı.

"Ağzım da kontrol et," diye önerdi Magnus.

"İşık getirin."

Bir fener getirilip Ketlami'nin suratına tutuldu. Caleb tutsağın çenesini sağ eliyle kavrayıp ağzını açtı ve fenerin daha da yaklaştırılmasını işaret etti. "Ah, bu da ne?"

Uzattığı sol elinde bir pense tutuyordu. Caleb onu ustaca Ketlami'nin ağzına soktu ve bir dişi tutup çekti. İniltileri arttıysa da, tutsak dişinin çekilmesine engel olamadı. "İçi boş bir diş," dedi Caleb. Ayağa kalkıp, "Artık onu bırakabilirsin," dedi Magnus'a hitaben.

Magnus büyüyü bozunca tutsak yorgun bir köpek misali nefes alıp vererek kısa bir süreliğine gevşedi.

Ketlami'ye yaklaşmakta olan Chezarul, "İçlerinden ikisi öldü ve biri sabaha çıkamayacak," dedi, "ama üçü baygın ve bağlı."

"Onlarda zehir olup olmadığım da kontrol edin," diyen Caleb, Jommy'ye bir göz attı. "Yaralısın."

"Daha kötüsünü de gördüm," diye sınttı genç adam. "Son kılıç dövüşümüzde Talwin Hawkins beni üç defa kesti, hem de hiç zorlanmadan."

Caleb delikanlının tuniğine yayılmakta olan kan lekelerine baktı. "Yaralarım sar evlat," dedi, "yoksa Marie kulaklanmı kopartır."

Jommy avlarının başında toplananlara katılmakta olan Tad ve Zane'e göz kırptı. "Ananız beni sahiden gözetiyor, değil mi?"

Tad yüzünü ekşitti. "Bence seni bizden daha fazla seviyor."

"Doğru söylüyorsun," dedi Zane.

Jommy'nin sımışı genişledi. "Ömrünüz boyunca ona hayatı zindan ettiniz de ondan. Bense sadece birkaç aydır onun başını ağmıyorum. Yakında benden de bıkacaktır."

"Ona ne şüphe," dedi Magnus uzun boylu, kızıl saçlı delikanlıya

göz ucuyla bakarak. Jommy tez vakitte Büyücünün Adası'nda kendini herkese sevdirmiş ve Caleb'in ailesine kolayca uyum sağlamıştı. Bazı zor durumlarda çetin, sadık ve başkalan için canını tehlikeye atacak türden biri olduğunu ispatlamıştı, üstelik espri anlayışını kaybetmeden.

Tad artık hareketsiz yatarak inleyen ve belli belirsiz küfreden Ketlami'ye yaklaştı. "Şimdi ne olacak?"

"Onu babama götürmemiz lazım," dedi Caleb. Sonra Chezarul'a döndü. "Üç tutsağı kente götürüp elinden geldiğince konuştur. Bunlar Durbin'deki son Gece Şahinleri olmalı, ama hâlâ bazı kaçakların bulunması ihtimaline karşı ağızlarından alabildiğin her hakikati al. Sonra dünyaya daha fazla bela olmamalannı sağla."

Chezarul başını sallayıp adamlanna emirler yağdırmaya başladı.

Magnus bir küre çıkardı ve, "Çocuklar, yakın durun," dedi. O Ketlami'nin tam tepesinde dikilirken, Caleb aşağı uzanıp bir eliyle tutsağın tuniğini, diğeriyle de Magnus'un siyah cüppesini tuttu. Jommy bir elini Magnus'un omzuna koydu ve Tad'le Zane de Caleb'in hemen arkasında durdular.

Magnus küredeki bir düğmeye basar basmaz hepsi birden ortadan kaybolarak Chezarul ve adamlarını Durbin'deki, hattâ şanslıysalar tüm Kesh'teki son Gece Şahini kalıntılannı da ortadan kaldırmaları için kumsalda yalmz bıraktılar.

KAHİN

Esir küstah gözlerle bakıyordu.

Jomo Ketlami taş duvara zincirlenmiş kelepçelerden sarkmaktaydı. Kesilip atılan giysileriyle beraber haysiyetini de yitirmişti, fakat koyu renkli vücudu siyah, beyaz, kırmızı ve san renkteki gizemli sembollerle kaplıydı ve bunlardan bazıları korunma efsunu olduğundan Pug böyle bir şeyi gerekli görmüştü.

Ketlami iri yapılı bir adamdı. Odanın arkasındaki üç oğlana, demir halkalan duvardan kopartabilecek kadar kuvvetli gözüküyordu. Kafası tamamıyla kazınmıştı ve terden ışıl ışıldı. Bir güreşçinin boynuyla omuzlanna sahipti ve çıplak göğsündeki kaslar boğum boğumdu. Kara gözlerinde hiç korku yoktu. Kendisini esir alanlara bakarken hırlıyordu.

Kapının önüne yarım düzine muhafız dikilmişti ve Magnus esiri kurtarmaya ya da susturmaya yönelik bir sihir girişimine karşılık içeride hazır bekliyordu. Caleb'le oğlanlar ayak altında durmamak için karşı duvara çekilmişlerdi. Odaya iki adam girdi.

Bunlar, Pug ve peşindeki Nakor'du.

Magnus sordu: "Bek nerede?"

"Dışarıda. İhtiyacımız olursa çağırırım," dedi Nakor. "Bunu görmesine gerek yok."

Magnus kardeşine bakarak sessiz bir soru sordu: *Peki oğlanların gör-*

meşine gerek var mı? Caleb başıyla evetledi. Kardeşinin yüzünü biraz daha süzen Magnus da başını sallayarak karşılık verdi. Oğlanlar şimdiye dek kendilerini ispatlamış, gerekli durumlarda demirden bir irade ve gençliğe özgü bir gözüpeklik sergilemişlerdi. Fakat artık bunun yerini karşı karşıya oldukları tehlikelere yönelik daha bilinçli bir yaklaşım alıyor, gençlik hevesleri Magnus ve Caleb'in gözleri önünde hakiki bir cesarete dönüşüyordu. Ne var ki dövüş başka, işkence başkaydı.

Bir müddet hiç kimse konuşmadı. Sonra Ketlami, Pug'a bakarak bağırdı. "Beni hemen öldür gitsin büyücü! Loncanın sırlarını Lims-Kragma'nın Salonu'na götürmeye ant içtim!"

Pug hiçbir şey söylemedi ve küçük odaya iki adam daha girerken kapıya doğru döndü. Oğlanlar arka duvann sol tarafına kayarak, tutsağın durduğu yere gidebilsinler diye yeni gelenlere yol açtılar.

İki adamdan biri siyah bir deri başlık ve eski lekelerle kaplı solgun bir tunik giymişti. Tad dostlanna bir göz atınca kendisi gibi onların da tuniktekilerin ne lekesi olduğunu bildiklerini anladı. İşkenceci gidip esirin önünde dururken diğer adam Pug'm yanma geçti.

Ayırt edici yüz hatlan olmayan alelade ve orta boylu adam kahverengi saçlara sahipti ve bir çiftçinin ya da tüccann gömleğiyle pantolonunu giymişti. Ayaklannda bir çift mütevazı deri çizme vardı. O esiri süzerken, esir de birdenbire başını çevirince bakışları karşılaştı. Ketlami'nin gözleri büyüdü. Derken gözlerini kapadı ve suratında bir acı ifadesi belirdi. Alnında daha fazla ter birikirken yan acı yan öfkeyle hayvansı bir hmltı çıkardı. "Çık git kafamdan!" diye haykırdı, sonra da bir zafer ifadesiyle, "Bundan iyisini yapman gerek!" dedi yeni gelene.

Pug söze dökmediği bir soruyla diğer adama baktı. Adam Pug'a gözleriyle onayladığını belli etti ve bakışlarını yeniden Ketlami'ye çevirdi.

"Başla," dedi Pug. İşkenceci öne doğru bir adım atıp yumruğunu

Kedami'nin kamına gömdü. Nefesi kesilen tutsağın gözleri sulanırken, işkenceci geri çekildi. Çok geçmeden Ketlami derin bir nefes alıp, "Dayak ha?" dedi. "Ya sonra? Sıcak demir ve kerpeten mi?"

İşkenceci yine Ketlami'nin karnına vurdu, fakat bu sefer iki ani darbeyle. Kurbanın midesinde ne var ne yoksa yere saçıldı.

Jommy ciddi bir ifadeyle dostlanna baktı. Üç oğlan da yakın dövüş eğitimi almıştı ve ilk derslerden biri kama vurulan çifte darbelerdi. Kuvvetli bir adam kamına aldığı bir darbeye rağmen ayakta kalabilirdi, fakat iki hızlı vuruş yapılırsa ve karın kaslan daha ilk darbeden kurtulamadan İkincisini yerse, düşman iki büklüm olup kusardı.

Magnus, Caleb, Pug ve Nakor kıllarım bile kıpırdatmadan Ketlami'nin öksürüp tıksırmasını izlediler. Bu ilk darbeler adama yavaş yavaş boyun eğdirmek ve bilmeleri gerekeni, Gece Şahinlerinin Büyük Ustasının yerini öğrenmek için yalnızca bir başlangıçtı.

İşkenceci elinin tersiyle Ketlami'nin suratına vururken herkes sessiz kaldı. Bu zarar verici olduğu kadar onur kinci bir darbeydi ve tutsağın gözlerini yaşartıp onu öncekinden de küstah hale getirmekten başka işe yaramadı. Caleb oğlanlara fısıldadı: "Esir sahiden umutsuzluğa kapılana dek epey zaman geçecek. Güçlü bir adam bu; dahası tam bir fanatik."

Gözlemlemekte olduklan süreci sert yüz ifadelerinde yansıtan üç oğlan ses çıkarmaksızm bekledi. İşkenceci sistematik çalışıyor ve hiç de acelesi varmış gibi gözükmüyordu. Tutsağa birbiri ardına vuruyor, sonra Ketlami'nin kendini toparlamasına izin verircesine duraklıyordu. Darbeleri adamın suratına, göğsüne ve bacaklanna inmeye devam etti.

Ağır ağır sürüp giden yaklaşık yarım saatlik bu dayaktan sonra Jomo Ketlami artık ayakta duramadığı için zincirin ucundan gevşekçe sarkıyordu. Her an bayılacak gibi bir hali vardı.

"Onu kendine getir," dedi Pug.

İşkenceci odanın karşı köşesindeki bir masaya gitti. Masanın üzerinde sanatıyla ilgili çeşitli çantalar ve aletler mevcuttu. Adam çantalann birinden küçük bir şişe çıkardı. Ketlami'nin hareketsiz suretine yaklaşarak şişenin tıpasını açtı ve şişeyi tutsağın suratının hemen altında tuttu. Başı süratle geriye savrulan Ketlami'nin aniden aldığı nefesi herkes işitti. Bunu hafif bir inilti izledi.

"Ustan nerede saklanıyor?" diye bilmek istedi Pug.

Ketlami başını kaldırarak Pug'm yüzüne baktı. İki gözü de şişip kapanmış ve dudağı yarılmıştı. Şiş ağzı yüzünden güçlükle konuşabiliyorsa da o küstahça ifadesini yitirmemişti. "Beni asla dize getiremeyeceksin büyücü. Öldür beni olsun bitsin."

Pug yanında duran ve başını yavaşça iki yana sallayan adama bir bakış attı. "Devam et."

İşkenceci şişeyi çantasına geri koydu ve gidip tutsağın önünde durdu. Ketlami ona dik dik bakıyordu. İşkenceci ansızın dizini kaldırarak Gece Şahini'nin kasığına acımasızca vurdu. Ketlami kendini büsbütün saldı, zincirlerinden sarkarak nefes almaya çalıştı.

Ve dayak devam etti.

İkinci saat sona ermek üzereyken Tad her an düşeceğe benziyordu. İnen her darbeyle beraber fark edilir ölçüde yüzünü ekşitiyordu. Caleb üvey evladının bu davranışını bir müddet izledikten sonra, kendisiyle beraber odadan çıkmasını işaret etti ona. Elinin bir hareketiyle de Jommy ve Zane'e yerlerinde kalmalan talimatını verdi.

Kapının dışında, her iki yanında muhafızların beklediği uzun bir koridorda Ralan Bek sırtını duvara dayayarak çömelmişti. Tuhaf ve tehlikeli delikanlı Nakor'un gözetimi altındaydı ve görünüşe göre durumundan şikayeti yoktu.

Tad'e, "İyi misin?" diye sordu Caleb.

Tad derin bir nefes alıp yavaşça saldı. “Pek değilim,” diye cevap verdi. “Biliyorsun, birkaç dövüşe karışmışlığım var, ama bu...”

“Farklı,” diye cümlesini tamamladı üvey babası.

Tad yine derin bir nefes aldı. “Onun kim olduğunu biliyorum, ama...”

Caleb üvey oğlunun gözlerinin içine baktı. “Bu yaptığımız merhametsiz habis ve bir o kadar da mecburi bir şey. O adamın kim olduğunu biliyorsun; seni, beni, anneni ve başka herkesi gözünü kırpmadan öldürebilecek, sonra da geceyi mışıl mışıl uyuyarak geçirebilecek biri. Onun için üzüldüğüne değmez.”

“Biliyorum, ama sanki...”

Caleb kendinden beklenmeyecek bir tavırla ansızın kollannı Tad’e dolayıp ona sıkıca sanldı. “Biliyorum. İnan bana biliyorum.” Üvey oğlunu bıraktı. “Bu tür olaylar içimizdeki bir şeyi yitirmemize yol açar ve o şeyi geri kazanabileceğimizden şüpheliyim.

“Fakat karşımızdaki kişiler sevdiklerimiz için sadece kötü niyet besliyorlar ve durdurulmaları gerekiyor. Bu iş biraz daha devam edecek. Elimizdeki kaynaklar olmasaydı günler sürebilirdi, fakat bu adam bilmek istediklerimizi bir-iki saat içinde anlatacak. İstersen dışarıda bekleyebilirsin.”

Tad başını iki yana salladı. “Hayır. Günün birinde bunu bizzat yapmam gerekebilir.”

Jommy ve Zane’in dersin bu yönünü kaçıracaklarını bilen Caleb, “Evet, maalesef,” dedi.

Odaya döndüklerinde işkenceci, Ketlami’yi ayıltıyordu. Caleb’le Tad .diğerlerinin yanma geçtiler. “Herhalde daha fazla dayanacak hali yoktur?” diye fısıldadı Zane.

Caleb, “Bir davaya inanan insanlann sandığından çok daha dirayetli olduğunu öğreneceksin,” diye fısıldayarak cevapladı. “Bu adam

ahlaksız bir hayvan, ama büyük bir amaca hizmet ettiğini zannediyor ve bu da ona boyun eğdirmeyi güç kılıyor. İnsanlann nelere dayanabildiğim öğrenmek için Talwin Havvkins'le ya da büyükbabanla konuş," diye ilave etti, kendi babasının bir Tsurani esir kampında geçirdiği yıllara dair öyküleri anımsayarak. "Bahse vanm çok şaşıracaksın."

Eziyet bir saat daha sürdü, sonra işkenceci birdenbire durdu, hiç konuşmadan Pug'a bir göz attı. Bunun üzerine Pug yanındaki adama döndü ve o da belirsiz bir işaret yaptı.

"Su ver," dedi Pug. İşkenceci bu talimata uyarak tutsağa bakır bir bardaktan uzun uzun su içirdi. Suyla kendine gelir gibi olan Ketlami, işkencecinin suratına tükürdü. Siyah başlıklı amansız adam tükürüğü silmekle yetindi ve talimat almak için Pug'a baktı.

Pug yeniden sordu: "Büyük Ustan nerede?"

"Bunu sana asla söylemeyeceğim," dedi Ketlami.

Yanındaki adam uzanıp büyücünün kolunu tuttu. "Aldım," dedi kısık sesle.

"Emin misin?" diye sordu Nakor.

"Eminim," yanıtını verdi adam.

Pug derin bir nefes aldı ve çarpılmış yüzüne rağmen nefreti açıkça okunabilen Ketlami'ye baktı. "İşini bitir," dedi usulca.

İşkenceci çabuk ve tereddütsüz bir hareketle kemerinden keskin bir bıçak çekti. Yukarıdan aşağıya yaptığı tek bir hamleyle bir atardamarı kesti ve havaya kanlar fışkırdı. Geçirdiği şokla Ketlami'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ne-"

Sonra ağzı kanla doldu ve başı öne eğildi.

Nakor dönüp üç oğlana baktı. "Başa giden kan akışım keserseniz, karşınızdaki daha yaralandığını bile anlamadan bilincini yitirir. Böyle

bir şey kasaplık gibi gözükebilir, ama bildiğim diğer bütün yöntemlerden daha insaflıdır."

"İnsaflı olsun veya olmasın, ölü ölüdür," diye fısıldadı Jommy.

İşkenceci, Ketlami'nin cesedini indirmeye koyulurken Pug herkese dışan çıkmasını işaret etti.

Herkesin odadan çıktığını gören Bek ayağa kalktı ve, "Artık gidebilir miyiz? Canım acayip sıkıldı," dedi Nâkor'a.

Nakor başıyla onayladı. "Nasılsa yakında elimizi yeniden kana bulamamız gerekecek." Pug'a baktı ve, "Sizinle yukarıda buluşuruz," deyip Bek'i oradan götürdü.

İşkencenin yapıldığı oda, Chezarul'un Kesh Şehri'nin kıyısında yer alan depolarının birinin mahzenindeydi. Ölmüş olan Gece Şahini, Durbin'de kalmış olabilecek bir ajan tehdidine karşı oraya bizzat Magnus tarafından nakledilmişti. Meclis'in Yüce Kesh'teki Gece Şahinlerini tamamıyla yok ettiğinden emin gibiydiler, fakat emin gibi olmak, kesinlikle emin olmak anlamına gelmiyordu.

Pug yanında duran adama dönüp, "Neresi?" diye sordu.

"Cavell Kalesi."

Pug'm yüzünde bir şey anımsamaya çalışırcasma dalgın bir ifade belirdi. "Hatırlıyorum," dedi nihayet. Adama teşekkür etti ve hem ona hem de muhafızlara gitmelerini işaret etti. Çok geçmeden koridorda yalnızca Magnus, Caleb ve oğlanlar kalmışlardı.

"O adam kimdi baba?" diye sordu Caleb.

"Joval Delan. Bizim çevremizden olmasa bile Meclis'e birkaç iyilik borçlu. Bugüne dek karşılaştığım en iyi insan zihin okuyucudur. Fakat yeteneğini bir dava uğruna kullanmaktansa saklar ve sadece kâr elde edeceği zaman faydalanır." Uzaklaşan adamı süzdü. "Yazık. Bize çok şey öğretebilirdi. Ketlami'nin zihninin okunmasını önleyecek güçlü korunma efsunlanna sahip olacağını, ama sonunda saklamaya çalıştığı

şeyi ister istemez akimdan geçireceğini biliyordu." Üç oğlana bakarak ekledi: "Dayağın sebebi de buydu. Hani bir çocuk oyunu vardır; o oyunda ne dendiğini hatırlıyor musunuz? 'Köşedeki ejderhayı düşünme.'

"Gerekli eğitimi almışsan ve hem fiziksel hem de zihinsel kaynaklara sahipsen, bir şeyi düşünmemek için uzun müddet kendini zorlayabilirsin, fakat yeterince baskıya maruz kalırsan saklamaya çalıştığın şey eninde sonunda zihninin yüzeyine çıkar." Oğluna baktı. "İşte bu yüzden Gece Şahinlerinin Büyük Ustasının Cavell Kalesi'nde saklandığını artık biliyoruz."

"Cavell Kalesi mi?" diye sordu Caleb. "Cavell Kasabası'nı biliyorum, Lyton'un kuzeyinde. Ama bir kale?"

"Terk edilmiş bir yer," dedi Pug. "Anayolun yanındaki tepelerin epey yukarısında. Uzaktan bakıldığında kayalara kanşmış gibi durur; onu yoldan veya nehirden görebilmen için nerede olduğunu bilmen gerek. Kasabadan uzakta ve bulması hiç kolay değil.

"Son Baron Corvallis orada yaşamayı reddetmiş... bu uzun bir hikâye. Bir ara anlatırım, ama kadim kalenin eskiden Lyton ile Sloop arasındaki ticaret yolunun önemli bir bölümünü korumakta kullanıldığını biliyorum. Baron Corvallıs'in kızı Lytonlu bir adamla, sanırım bir köylüyle evlenmiş ve Kral baronun unvanını elinden almış. Sonra da Lyton'a daha yakın olmasına rağmen bölgenin yönetimi Sloop Kontu'na verilmiş.

"Her halükarda bu eski kale neredeyse bir asır evvel Gece Şahinlerinin faaliyetleriyle bağlantılıydı. Bölgeye yönelik bu tehdidi ortadan kaldıran da Owyn Belfote adlı bir öğrencim ve Prens Arutha'nm adamı James'ti."

Pug işaret parmağıyla çenesini sıvazlayarak bir müddet düşündü. "Oradan tekrar faydalanmak için yeteri kadar zaman geçtiğine karar

vermiş olmalılar. Akıllıca bir seçim: batıl inançlar yüzünden hiç kimse, hattâ köylüler bile oraya uğramaz ve her ne sebeple olursa olsun, gidilmesi elverişsiz bir mekândır. Zaten oranın terk edilmiş olduğu sanıldığı sürece insanlar niye böyle bir şeye kalkışsın ki?"

"Biz hemen Lyton'a gidelim mi?" diye sordu Caleb.

"Hayır," dedi Pug. "Bu işi Nakor'a vereceğim. Kendisi Dük Erik'e yakındır ve bu son kapışmayı Krallık üstlenmeli." Magnus'a baktı. "Yine de Gece Şahinlerinin hâlâ sahip olabileceği büyülere karşı Erik'in yeteri kadar korunması için seni de Nakor'la beraber yollayacağım. Bana ihtiyacın olursa, yalnızca birkaç saniye uzakta olduğumu biliyorsun. Ayrıca annenden Meclis'i ziyaret etmesini ve Talnoylar konusunda nasıl bir gelişme kaydedildiğine bakmasını isteyeceğim."

Magnus muzip bir tebessüm etti. "İmparatorluk'un Yüceleri'nin bundan nasıl da hoşlanacağını ikimiz de biliyoruz."

Pug gülümserken günlerden beri ilk defa sıkıntılı görünmüyordu. Sesinde keyifli bir ton mevcuttu. "Genel olarak kadın büyücülere hâlâ temkinli yaklaşıyorlar, ama annen... hareketlerine dikkat etmesini isteyeceğim ondan."

Magnus'un tebessümü genişledi. "Annem ne zamandan beri sözünü dinliyor ki?" Pug yüzünü ekşitince oğlu onun bam teline dokunduğunu anladı. "Nakor'a hazırlanmasını söyleyeyim mi?"

"Nakor daima yolculuğa hazırdır; kumarbazlık günlerinden kalan bir alışkanlık bu. Birkaç dakika sonra benimle üst katta buluş. Caleb ve delikanlılara iki çift lafım var."

Magnus oradan ayrılırken Pug oğlanlara döndü, "Kanlı bir gündü,' dedi.

Tad ve Zane'e bir göz attı Jommy. "Öyleydi, ama herif başına gelenlen hak etmişti." dedi.

Pug elini Jommy'nin omzuna koydu. Tad'le Zane gibi hakiki bir

evlatlık olmadığı halde Pug zamanla kızıl saçlı, küstah delikanlıdan hoşlanmış ve ona da diğer ikisine davrandığından farklı davranmaz olmuştu. "Hiç kimse öyle bir muameleyi hak etmez Jommy" Zane'le Tad'e bir bakış attıktan sonra gözlerini yine Jommy'ye dikti. "Bazı insanlar yaptıkları yüzünden ölümü hak ederler, fakat birine ıstırap çektirmek o kişiden ziyade sana zarar verir." Karşısındaki yüzlere tek tek baktı. "Bizi karşı geldiğimiz kimselerden daha üstün kılan şey, kötülük yaptığımızda, bunu bilmemizdir. Ve bunun midemizi bulandırması gerekir. İyiliğe hizmet ettiğimizi veya yaptıklanmızm gerekli olduğunu söyleyerek davranışlarımızı haklı çıkarsak bile." İşkencecinin Ketlami'nin cesedini ortadan kaldırmaya hazırlandığı odaya bakarak ekledi: "Bu ödememiz gereken bir bedeldir ve zorunlu olsa dahi bizi ufaltır." Gözleri oğlanlar arasında gidip geldi. "Tek teselliniz, bunun bir parçası olmasaydınız sevdiklerinizin çok daha büyük bir tehlikede olacağını bilmenizdir."

Caleb'e döndü. "Evlendiğinizden beri Marie'yle senin yalnız kalacak fazla vakit bulamadığınızı düşünüyordum."

Caleb esefle gülümsedi. "Bunu bana Marie'de arada bir hatırlatıyor baba, ama neredeyse hiç şikayet etmiyor."

"İşler şimdilik kontrol altında. Kaspar'ı Rosenvar ve Jacob'la beraber Novindus'a yolladım. Nakor'la Magnus da Gece Şahinlerinin hakkından gelmek için Krallık'a gidecekler. Henüz sana ihtiyacımız yok."

Caleb babasına soran gözlerle baktı. "Ve..?"

"Niye eve dönüp annenden inzivaya çekildiğimiz o yere gitmek için kullandığımız küreyi istemiyorsun? Yer diyorsam gözünde büyütme— Günbatımlan'ndaki bir ada sadece. Ama orada bol miktarda erzak depolanmış küçük bir kulübe var. Birkaç günlüğüne baş başa kalabilirsiniz."

"Kulağa gayet hoş geliyor. Bu üçü ne olacak?"

“Onlan Talwin’in yanına gönder. Nehir Evi’nde konuk olup hem birkaç haftalığına harçlıklarını çıkarabilir hem de kılıç kullanmadaki yeteneklerini geliştirebilirler. ”

Zane sırıttı. “Nehir Evi!”

Jommy dostunun kamını sertçe dürttü. “Bunu eriteceksin sanıyordum,” dedi ona.

Nehir evi Opardum’un, belki de bütün dünyanın en iyi restoranıydı. Annesi Caleb’le evlendiğinden beri Zane kaliteli yemeklere yoğun bir ilgi duyar olmuş ve çocukluğunda yediklerinden çok daha iyi şeyler yeme fırsatı bulmuştu.

“Daha sıkı çalışırım, güven bana,” diye karşılık verdi tıknaz genç adam.

“Eh, Tahvin’le karısının size bol bol iş vereceğinden eminim.”

“Peki ya sen baba?” diye sordu Caleb.

“Yapmam gereken kısa ama geç kalmış bir yolculuk var. Annene bir-iki gün içinde eve döneceğimi söyle, fakat beni beklemesin. Dosdoğru Kelewan’a gidip Meclis’in Talnoylar konusunda ne yaptığına baksın.”

Birbirlerine sarıldılar ve Pug dördüne de el sallayarak veda ettikten sonra ortadan kayboldu.

Jommy başını iki yana sallayıp tiz bir ıslık çaldı. “İnsanların böyle kayboluvermesine asla alışamayacağım!”

Caleb bir kahkaha patlattı. “Bizim yanımızda daha nelere alışacaksın evlat.” Tuniğinden bir küre çıkartıp, “Eve gidiyoruz. Siz üçünüz oradan Olasko’ya geçeceksiniz,” dedi.

Tad işkence odasına açılan kapıya bir göz attı. “İşin' bu kısmının bittiğine seviniyorum, orası kesin.”

Başka hiçbir şey söylemeden her biri elini yanındakinin omzuna koydu. Caleb küreyi çahştmnca Pug gibi onlar da ortadan kayboldular.

Karanlıkla örtülü muazzam bir varlığın sureti, karşı duvardaki bir kancaya tutturulmuş tek bir fenerin soluk ışığında belli belirsiz seçilebiliyordu.

Bir ses, *hoş geldin Crydeeli Pug,* dedi usulca.

Pug gülümseyerek, "Yıllar var ki bana öyle hitap edilmiyor leydim," dedi yüksek sesle. Bu varlığın yüceltici sıfatlara gerek duymadığının ve seçtiğinin ancak ucu ucuna uygun olduğunun farkındaydı. Yine de saygısını sergileme ihtiyacı hissetmişti.

"Nasıl istersen büyücü," dedi bu sefer gür bir ses. "Daha fazla ışığa ne dersin?"

"Münasiptir," diye cevapladı Pug.

Sanki duvarlar camdan yapılmış ve güneş tepedeymiş gibi oda aniden ışıkla doldu. Pug etrafına bakındı, çünkü burayı yıllardır ziyaret etmiyordu. Tomas'm Ejder Lordu Drakin-Korin'i mağlup ettiği ve Pug'la diğerlerinin hem Krallığı hem de tüm Midkemia dünyasını yok etme tehdidi oluşturan bir gediği kapatmak için dövüştükleri, Sethanon şehrinin altındaki bir mağaraydı.

Önündeki yaratık Ryath adlı koca ejderhanın vücuduna sahip olsa da içindeki zihin kadim bir varlığa aitti: Aal Kahini'ne. O destansı çarpışmada bir Dehşet Efendisini bozguna uğratmak için ejderha her şeyini feda etmişti ve zihni kaçıp gittikten sonra bedeninde bir hayat kıvılcımı kalması, böylelikle de Kahin'in içinde yaşayabileceği canlı bir bedene kavuşması için emsalsiz bir güç ve beceri gerekmişti. Ejderhanın doğal pullan yok olduktan sonra üstünkörü bir çözümle yaratık olağanüstü bir haşmete kavuşmuştu. Yüce Ejderha Lordlannın asırlar evvel şehrin altına sakladıkları hazine, zarar görmüş pullan onarmak için gereken pırlantalan sağlamıştı. Bunun sonucunda yaratık bu dünyada eşi benzeri olmayan bir görkeme ve kudrete sahip olmuş, devasa bir pırlantalı ejderhaya dönüşmüştü. Işık binlerce

değerli taşın façetalarmdan yansıyor ve yaratık kıpırtısız durduğunda dahi hareket edercesine parıldıyordu.

"Yenilenme döngüsü iyi bir sona erişti mi?" diye sordu Pug.

"Evet," cevabını verdi Kahin. "Yılların döngüsü geçti ve bildiğim her şeye tekrar kavuştum." Yaratık zihinsel bir çağnda bulundu ve beyaz cüppeli bir düzine adam odaya girdi. "Bunlar benim yoldaşlanm."

Odadaki adamlar Sethanon'un koca ejderhasının tabiatına vakıf olmuş ve özgürlüklerini feda etme karşılığında hem normalden kat be kat fazla bir ömre, hem de iyiliğe hizmet etme onuruna erişmişlerdi.

Zira Kahin sıradan bir falcı değildi. Belirli bir seçimden doğacak bolca muhtemel sonucu görme kabiliyetine sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda güvendiği kişileri yaklaşan büyük tehlikeler karşısında uyarıyordu. Ve bu dünyada hiç kimseye Pug'a güvendiği ölçüde güvenmiyordu. Pug'm müdahalesi olmasaydı Aal ırkının —belki de evrendeki en eski ırkın— son mensubu da bir asır önce yok olup gidecekti. Pug başını hafifçe eğerek Kahin'in yoldaşlarını selamladı ve onlar da aynı şekilde karşılık verdiler.

"Niçin burada olduğumu biliyor musun?" dedi Pug.

"Büyük bir tehlike yaklaşıyor, üstelik sandığından daha hızlı, ama..."

"Ne?" diye sordu Pug.

"Bu düşündüğün türden bir tehlike değil."

"Dasatileri mi kastediyorsun?"

"Onlar da işin içindeler ve bu noktada meselenin asıl sorumlusu onlar, fakat arkalannda çok daha büyük bir tehlike mevcut."

"İsimsiz Olan mı?"

"Fazlası."

İşittikleri Pug'ı afallamıştı. Onun bakış açısına göre evrende Büyük Tannlardan daha 'fazlası' olamazdı. Kendini toparladı. "İsimsiz'den

daha büyük bir tehlike nasıl olabilir?"

"Sana şu kadarını söyleyebilirim Crydeeli Pug: uzay ve zamanın enginliğinde, iyilikle kötülük arasındaki savaş başka her şeyin üzerindedir.

"Verilen mücadelenin ufacık bir parçasını idrak edebiliyorsun sen. Bu ebedi savaş Aallarm ilki ana dünyamızın çamurlanndan yükselmeden evvel başlamıştır ve son yıldız da sönmedikçe devam edecektir. O, gerçeklik dokusunun bir parçasıdır ve farkında olmasalar bile tüm yaratıklar onun içinde yer alırlar.

"Bazı varlıklar ömürlerini barış ve huzur içinde geçirirken diğerleri durmadan çabalar. Bazı dünyalar cennet gibiyken diğerleri bitmez tükenmez bir sefaletin pençesindedir. Her biri kendi açısından çok daha büyük bir dengenin parçasıdır ve bu sebeple hayati birer savaş meydanıdır. Çoğu dünya dengededir." Kısa bir duraksamayı takiben, "Bazı dünyalarsa uçurumun kıyısmdadır," dedi Kahin.

"Midkemia gibi mi?"

Ejderha muazzam başını salladı. "Senin yaşamın öteki fanilerinkine kıyasla uzun, ama bu mücadele esnasında bu dünyada olup bitenler bir tanrının göz kırpışı kadarlık bir sürede gerçekleşiyor.

"Midkemia çok uzun zamandır İyilik Tannçası'nm etkisinden uzak. Sen ve Meclisinin yaptıklarınız İsimsiz Olan'm çabalarını yaklaşık bir asır yavaşlattı.

"O uyuyor. Hizmetkarları düşlerden ve anılardan ibaret. Sizin ölçülerinize göre güçlü olabilirler, fakat İsimsiz Olan'm uyanması halinde karşı karşıya kalacaklarınızla kıyaslanamazlar bile."

"Peki o uyanıyor mu?"

"Hayır, ama düşleri artık daha hararetli ve davası daha başka, ondan bile daha güçlü ve ölümcül bir varlık tarafından benimsenmiş durumda."

Pug duyduklarından serseme döndü. Kötülük Tannsı'ndan daha güçlü ve ölümcül bir varlık hayal edemiyordu. "Nasıl bir varlık ondan daha..." Cümlesini tamamlayamadı.

"Dasatilerm Karanlık Tanrısı," dedi Kahin.

Pug çalışma odasında belirdi. Yalnız olup olmadığını anlamak için çevresine çabucak bir göz attı; yokluğunda karısının sükunet içinde bir şeyler okuyabilmek maksadıyla odanın bir köşesine kıvrıldığı olurdu çünkü. Kahin'in anlattıklarından sarsılmıştı Pug. Kendini tecrübe sahibi, görüp geçirmiş, sayısız felaketle yüzleşip hayatta kalmış, Ölüme kendi mekânında meydan okuyup yaşama geri dönmüş biri olarak görürdü. Fakat idrak kabiliyetinin ötesindeki bu durum onu şaşkına çevirmişti. Sessiz sedasız bir yere gidip bir hafta boyunca uyumayı her şeyden çok istiyordu. Bu tür hislerin az önce tecrübe ettiğine benzer sarsıntıların bir sonucu olduğunu ve önündeki meselelere kafa yormaya başlayacağı zaman geçip gideceğini biliyordu yine de. Ah, ama deyim yerindeyse ortada bir sorun vardı: işe nereden başlayacaktı? Meclisin şu an yüz yüze olduğu muazzam meseleye kıyasla kendini dev bir dağı minicik elleriyle itmesi istenen bir bebek gibi hissediyordu.

Köşedeki bir dolaba gidip kapağını açtı. Dolaptaki şişelerden birinin içinde Caleb'in ona bir sene evvel getirdiği sert bir içki vardı: Kinnoch viskisi. Pug bu içkiden hoşlanır olmuştu. Ayrıca dolapta kısa zaman önce Kesh İmparatoru'nun hediye ettiği bir kristal bardak seti de mevcuttu; Pug bunlardan birine biraz viski koydu.

Yakıcı, fakat lezzetli ve tatmin edici içkiden yudumlarken ağzına ve gırtlağından aşağıya bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Dolabı kapatıp bir kitaplığın üzerinde duran büyük bir tahta kutuya yaklaştı. Basit bir tasarıma sahip olduğu halde akasya ağacından yapılmış kutu özenle

oyulmuş, tek bir çivi ya da raptiye kullanılmaksızın kurtağzı ve de tutkalla birleştirilmişti. Pug içkisini bir kenara bırakıp kutunun kapağını çıkardı ve içine baktı. Bir parşömen yaprağı vardı orada.

İç geçirdi; bunu bulmayı bekliyordu.

Kutu yıllar evvel bir sabah vakti Yıldızlimam'nda, çalışma odasındaki masanın üzerinde kendiliğinden belirmişti. Üzerinde korunma efsunları vardı, fakat Pug'ı asıl şaşırtan bu değil, kutunun hayli tamdık gelen bir tarzda korunması olmuştu. Sanki o efsunlan kutuya bizzat kendisi koymuştu. Bir tuzakla karşılaşmayı bekleyerek kendini ve kutuyu Yıldızlimanı Adası'ndan çok uzaklara nakletmiş ve çevresine koruyucu büyüler yapmıştı; ardından kutuyu kolayca açmış, üç farklı notla karşılaşmıştı.

İlki şöyle diyordu: 'Boş yere zahmete girdin, değil mi?"

İkincisinde yazılı olan şuydu: "James yola çıkmadan evvel ondan buluşacağı adama şunu söylemesini iste: 'Sihir falan yok.' "

Sonuncuda ise şu cümle yer alıyordu: "Hepsinden önemlisi, bu kutuyu asla kaybetme."

El yazısı kendisine aitti.

Pug yıllarca bu kutuyu, yani gelecekten kendisine mesaj iletebildiği aygıtı bir sır olarak saklamıştı. Ara sıra onu kurcalıyor, fakat bunu zevk olsun diye yapıyordu; eninde sonunda onun sırlarını çözeceğini biliyordu çünkü. Kendi kendine mesaj gönderebilmesinin başka bir açıklaması olamazdı.

Aradan geçen yıllarda kutuyu sekiz kez açmış, her seferinde içinde yeni bir mesajla karşılaşmıştı. Nasıl anladığını bilmiyordu, fakat ne zaman yeni bir mesaj gelse kutuyu bir defa daha açma vaktinin geldiğini anlıyordu.

"Miranda'ya güven" yazıyordu birinde. Bu mesaj karısıyla tanışmadan önce gelmişti ve Pug mesajın niçin geldiğini onunla ilk karşılaştı-

ğında anlamıştı. Miranda tehlikeli, güçlü ve dikbaşlı olduğu kadar bilinmeyenlerle dolu bir kadındı.

Gelen mesaja rağmen Pug şimdi bile ona bütünüyle güvenmiyordu. Miranda'nın ona ve oğullarına olan sevgisine ve davalanna yönelik sadakatine güveniyordu güvenmesine, fakat genellikle kendi amaçları doğrultusunda hareket eden kadının Pug'm liderliğine aldırış etmeme ve olaylara kendince yaklaşma huyu vardı. Meclis için çalışanlara ek olarak, kendisi için çalışan ajanlan da olmuştu yıllarca. O ve Pug pek çok hararetli münakaşa etmiş ve Miranda pek çok kere çabalarım Meclis'in üzerinde anlaştığı hedeflerle stratejiler üzerinde yoğunlaştıracağına söz vermişti. Buna rağmen dilediğince davranmayı sürdürmüştü.

Pug tereddüt etti. Parşömende her ne yazıyorsa bilmesi gerekiyordu, fakat bilmek hiç içinden gelmiyordu. Mesajlardan ilk bahsettiği kişi Nakor olmuştu —daha geçen sene. Fakat kutudan yalnızca Pug haberdardı. Miranda onu bir süs eşyası olarak görüyordu, hepsi bu.

Pug parşömeni açmaya başlarken evvelden de yaptığı gibi meraka kapıldı: acaba bu mesajlar bir olayın gerçekleşmesi için mi, yoksa korkunç bir şeyin gerçekleşmesini engellemek için mi geliyordu? İkisi arasında bir fark yoktu belki de.

Parşömene baktı. Kendi elinden çıkmış iki satır karşıladı Pug. İlki şöyle diyordu: 'Yanma sadece Nakor, Magnus ve Bek'i al; başkalarım değil.' İkincisinde yazan ise şuydu: 'Önce Kosridi'ye, sonra Omadrabar'a git.'

Pug kutuyu kapatıp masasının arkasına oturdu. Her nasılsa o iki basit satırın altından daha derin bir anlam çıkarabilecekmiş gibi mesajı tekrar tekrar okudu. Sonra arkasına yaslanıp içkisini yudumladı. Kosridi'nin tann Ban-ath tarafından Olaskolu Kaspar'a gösterilen görüdeki dünyanın adı olduğunu biliyordu; aynı zamanda Dasatilerin yaşa-

dığı dünyalardan biriydi bu. Omadrabar'm nerede olduğuna dairse en ufak bir fikri bile yoktu. Buna rağmen bir şeyin farkındaydı: ikinci var oluş diyarına, yani bildiği kadarıyla bu gerçeklikten hiç kimsenin gidip de geri dönmediği gerçekliğe öyle ya da böyle gitmek zorundaydı. Sonra dostlarıyla beraber Kosridi adlı Dasati dünyasına, oradan da Omadrabar denen o yere geçmesi gerekecekti. Ve başka hiçbir şeyden olmasa bile, bir şeyden emindi: Omadrabar yaşamı boyunca ziyaret ettiği en tehlikeli yer olacaktı.

AKIBET

Kaspar atım dizginledi.

Endişesini bastırmaya çalışıyordu. Çetin bir bölgedeydi ve kendisini nelerin beklediğine yönelik bir kaygıya kapılmaktaydı. Bu topraklardaki sürgünü başladıktan sonra, aylar boyunca o küçük çiftliğe evi, Jojanna ile oğlu Jorgen'e de ailesi gözüyle bakmıştı neredeyse.

Çiftliğe vardığında, görünüşe göre en az bir yıldır orada kimsenin yaşamadığını ilk bakışta anladı. Jojanna'mn kocası Bandamin ortadan kaybolmadan evvel, yerel bir hancı için birkaç dana besledikleri olurdu. Fakat meranın çimleri artık iyice uzamış, etrafındaki çit birkaç yerden devrilmişti. Mısır ve buğday tarlaları yabani otlarla doluydu ve ekinler tohuma kaçmıştı.

Kaspar atından indi ve hayvanı ölü bir fidana bağladı. Ağaç o gittikten sonra dikilmiş, fakat zaman içinde bakımsızlıktan kuruyup ölmüştü. Kaspar alışkanlık icabı etrafına bakındı; ne zaman sorun çıkma ihtimali olduğunu düşünse çevre araziyi kolaçan eder, muhtemel pusu ve kaçış noktalannı belirlerdi. Hiçbir yönde, bir günlük yürüyüş mesafesinde muhtemelen tek bir insan bile olmadığını fark etmesi uzun sürmedi.

Kulübeye girdiğinde, bir mücadele ya da şiddet izine rastlamamak onu rahatlattı. Jojanna yla Jorgen'in az sayıdaki eşyası gitmişti. Oradan

tertipli bir şekilde ayrılmışlardı. Kaspar haydutların ya da göçebelerin onlara zarar verebileceğinden korkmuştu... peki neden? Onları birer arkadaş olarak gördüğü için mi?

Ayrıcalık ve güç dolu bir yaşantı sürmüştü. Bolca insan Kaspar'm himayesi altına girmek, o veya bu avantajı sağlamak için onun huzuruna çıkıp yalvar yakar olmuştu, fakat uzaklardaki bu diyara Magnus tarafından bırakılmadan önce, eski Olasko Dükü pek az kişiyi 'arkadaş' olarak nitelemişti. Çocukluğunda bile.

Bu küçük çiftliğe onlara zarar vermek için gelmediğini izah edebilene dek Jojanna ile Jorgen onun yüzünden dehşete düşmüştü. Halbuki Kaspar yalnızca yiyecek ve barınma ihtiyacı duyan bir yabancıydı ve masraflarını çıkarmak için sıkı çalışmıştı. Onlar adına yerel bir tüccarla daha kârlı bir alışveriş anlaşması yapmış ve yanlarından ayrılırken onlan ilk karşılaştıktan güne kıyasla daha iyi bir vaziyette bırakmıştı. Uzun eve dönüş yolculuğuna başlamadan evvel onları birer arkadaş kadar, hattâ belki arkadaştan bile yakın görüyordu.

Bunun üzerinden üç yıl geçmişti ve Kaspar tekrar Novindus'taydı. İki büyücü —Rosenvar adlı yaşlıca bir adam ve Jacob denen bir delikanlı— Pug'la Nakor'un bıraktığı talimatlar doğrultusunda Talnoylarm tabiatını araştmrken Kaspar onlann başında beklemiş, uyuyor gözüken on bin ölüm makinesine kıyasla daha dünyevi tehditlere karşı nöbet tutmuştu; tabii makinelerin uyuduğu farz edilirse.

Nakor ahbabı Bek'le kısa süreliğine oraya dönmüş ve üstlendiği işe, yani Talnoy ordusunu güvenle kontrol edebilecek bir yol bulmaya verdiği molayı uzatması gerektiğini bildirmişti. Kaspar bu tür meselelerin sihir yönünü iç sıkıcı bulsa bile, Gece Şahinleri'nin yaklaşan sonuna dair haberi memnuniyetle karşılaşmıştı.

Nakor oradan gitmeye hazırlanırken, Kaspar ondan alimlerin başında nöbet tutması için başka birini görevlendirmesini istemiş,

Büyücünün Adası'na dönmeden önce Novindus'ta halletmesi gereken özel bir işi olduğunu söylemişti. Nakor buna razı olmuştu ve büyücülere başka bir muhafız bulunur bulunmaz Kaspar güneye yaptığı bu yolculuğa başlamıştı.

Meclis'in öteki mensuplarının kullandığı sihirli aygıtlardan yoksun olan Kaspar, iki haftalık bir seyahate katlanmıştı. Talnoylann saklı durduğu mağaralara en yakın kasaba Malabra'ydı ve oradan itibaren güneye uzanan yol daha sık kullanılır hale geliyordu. Kaspar atı yorgun düşene dek gitmiş ve yolu üzerindeki kasabalarda iki kez binek değiştirmişti. İki defa haydutlardan kaçmış, üç kere yerel askerlerin sorgusuna maruz kalmış ve bu rastlaşmalardan ikisini rüşvet vererek atlatmıştı.

Bir faydasızlık hissine kapılmadan edemiyordu artık. Jojanna ile Jorgen'i bulduğunda ne yapacağını bilmese de, onları bulmayı umut etmişti. Kaspar uzun zaman evvel Orosini halkının yok oluşunda oynadığı rol ve komşu uluslar için kurduğu komplolar sebebiyle Novindus'a sürgün ed'lmişti. Meclis'i Talnoylardan haberdar ederek kendini eski düşmanlanna bir dereceye kadar affettirmiş ve Gece Şahinleri'nin Yüce Kesh İmparatorluğu tahtına yönelik planlarını bozmaya yardım ettiği için tamamen bağışlanmıştı. Buna rağmen Jojanna'yla Jorgen'e karşı hâlâ bir sorumluluk hissediyordu: Kaspar için ödenmemiş bir borç, giderek iltihaplanan bir yaraydı bu. İkisinin de güvende olduğunu görmeden ve onlara geri kalan ömürlerini huzur içinde geçirmelerini sağlayacak parayı vermeden içi rahat etmeyecekti.

Yanında taşıdığı para dolu küçük kese onu bu topraklarda zengin bir adam kılmaktaydı. Daha önce de gerek yaya gerekse araba üzerinde Doğu Toprakları'nın yollarını arşınlamış, Zümrüt Kraliçenin çıkardığı büyük savaşın peşinden bölgeye egemen olan şartları kendi gözleriyle görmüştü. Savaşın otuz yıl akabinde bile bölge halkı halen toparlanmaya çalışıyordu. Bakır sikkeler nadir olup gümüşlere hemen

hemen hiç rastlanmamaktaydı. Tek bir altın sikkeyse bir insan hayatına bedeldi. Kaspar'ın yanında küçük bir ordu kiralayacak ve kendini yerel bir soylu ilan edecek kadar altın vardı.

Kulübeden ayrıldı ve şimdi ne yapacağını düşündü. Çiftliğe gelirken Heslagnam köyünden geçmişti ve aynı köy, Talnoy mağarasına geri dönerken yapacağı seyahatte de yolunun üzerindeydi. Köye güneş battıktan sonra ulaşacaktı —köye yaptıklan ilk yolculukta, çiftlikten oraya yayan varmalan tam iki buçuk gün sürmüştü— ve köydeki han kayda değer bir yer olmasa da kullanışlıydı. Son üç sene içerisinde Kaspar'm daha beter yerlerde uyuduğu olmuştu zaten.

Atını zorlayarak Heslagnam'a karanlık çöktükten hemen sonra girdi. Tahtadan yapılmış köhne han tıpkı hatırladığı gibi olsa da, fazladan bir kat kireçle badana edilmişe benziyordu; karanlıkta emin olmak güçtü yine de.

Ahınn avlusuna girerken hiç kimse yardıma gelmediği için, atının eyerini kendisi çıkarıp hayvanı bir miktar kaşağıladı. İşi bittiğinde yorgun, asabi ve dünyanın o bölgesinde içki sayılan sıvıya susamış vaziyetteydi.

Kaspar binanın etrafından dolaşıp hanın ön kapısına gitti ve onu iterek açtı. Şöminenin karşı tarafındaki bir masada oturan iki köylü ve barın arkasında bekleyen Sagrin adlı ensesi kaim adam dışında han boştu. Kaspar kaim boyunlu adama doğru yürürken Sagrin onu dikkatle süzüyordu.

"İsimleri hatırlamasam bile yüzleri unutmam ve gözüm seni bir yerden ısırıyor," dedi Sagrin.

"Kaspar," dedi eski dük, eldivenlerini çıkartarak. "Arkaya bir at bıraktım. Seyisin nerede?"

"Seyisim yok," diye yanıtladı hancı. "Kasabada delikanlı kalmadı. Hepsi savaşta çarpışmaları için götürüldü."

"Ne savaşı?"

"Kim bilir? Hep bir savaş vardır, değil mi?" Adam başparmağıyla arkasını, ahırın bulunduğu tarafı işaret etti. "Bakacak kimse olmadığı için atım orada bedavaya tutabilirsin, ama sabahleyin yolun karşısında Kelpita'nm dükkanından kendi yemini kendin almalısın."

"Yanımda yulaf taşıyorum. Yatmadan atımla ilgilenirim. İçecek neyin var?"

"Bira veya bir miktar şarap. Şaraptan anlıyorsan birayı seç," dedi hancı.

"Bira öyleyse."

Birayı koyduktan sonra Sagrin gözlerini biraz kısarak Kaspar'ı süzdü. "En son ne zaman buralardaydın? İki yıl önce mi?"

"Üçe yakın."

"Bir türlü çıkartamadım..

"Yere oturup bana aşağıdan bakarsan anımsayabilirsin," dedi Kaspar. İçkisinden bir yudum içti. Bira hatırladığı gibi suluydu ve tavsiye edilecek bir yönü yoktu. Serin ve ıslaktı yine de.

Sagrin, "Ah," dedi. "Sen Jojanna ve oğluyla gelen adamsın. O günlerde daha iyi giyiniyordun."

"Evet," dedi Kaspar. "O ikisi civarda mı?"

Sagrin omuz silkti. "Jojanna'yı bir senedir görmüyorum." Öne eğildi. "Oğlan kaçıp gitti. Jojanna deliye döndü ve galiba onun peşinden koştu. Sığırlannı ve eşeğini Kelpita'ya sattı, sonra da güneye inen bir tüccar buldu. Adam onu belli bir ücret karşılığında yanma alacağını söyledi." Sagrin omuz silktiyse de ses tonu kederliydi. "Kadın herhalde buranın bir-iki gün güneyindeki bir yere gömülüdür şimdi."

"Demek Jorgen kaçıp gitti?" dedi Kaspar. Jojanna ile Jorgen'i, oğlanın annesine sadık olduğunu bilecek kadar iyi tanıyor ve onu evden kaçmaya mecbur edecek bir sebep düşünemiyordu.

"Köye uğrayan askerler oldu. Oğlanın babasının Higara taraflarındaki bir askeri birlikte olduğu haberi dolaştı. Söylenenlere bakılırsa, Bandamin binlerine bulaşmış. Herifler yakaladıklarını Muboya ordusuna sattıklan içm kendilerine 'asker toplayıcı' diyorlarmış, ama düpedüz köle tacirleriymişler."

Kaspar, Muboya Rajı'mn kuzeni olan bir tugay generaliyle yediği hoş bir akşam yemeğini hatırladı. O adamı bulabilirse... ne yapacaktı? Bandamin'i terhis ettirebilir miydi? "Savaş nasıl gidiyor?" diye sordu.

"En son Muboya'nm Sasbataba'yı teslim olmaya zorladığını ve şimdi de bir sonraki toprak parçası için Okanala denen bir haydut beyiyle çarpıştığını duydum.

"Gene de Raj'a hakkını vermek lazım; ordusu çıkıp gittiğinde geriye kalan yerler Zümrüt Kraliçenin savaşı öncesindeki kadar sakin neredeyse. Keşke adamlarından bazılannı da burasıyla Sıcak Topraklar arasını yatıştırmak için yollasa." Kaspar'm maşrapasını boş görünce, "Bir tane daha?" dedi Sagrin.

Kaspar bardan uzaklaştı. "Daha sonra. Gidip atımla ilgilenmem ve yeterince suyu olup olmadığına bakmam lazım şimdi."

"Kalacak mısın?"

Kaspar başıyla evetledi. "Bir oda istiyorum."

"İstediğini seç beğen," dedi Sagrin. "Şişte bir kuzu kızanyor ve ekmek daha dün pişti."

"İyi," dedi Kaspar ve ortak salondan ayrıldı.

Dışarıda gece havası serindi; bu diyarda mevsim kıştı, fakat Kaspar kuzeyde bulunduğu halde Sıcak Topraklar'dan uzak olmadığı için hava aşırı soğumuyordu. Ahıra gidip bir kova aldı, içine kuyudan su doldurdu ve o suyu yalağa döktü. Atının burnuna bir yem torbası astıktan sonra hayvanı incelemek için vakit ayırdı. Seyahat esnasında onu epey zorlamıştı ve iyi olup olmadığını anlamak istiyordu. Eski püskü

bir kolanın yanındaki bir rafta duran kıymetsiz bir tımar fırçasını alıp atın kürkünü tımar etmeye başladı.

Tımara devam ederken düşüncelere daldı Kaspar. Bir vakitler kendi imparatorluğunu kurmak için buraya geri dönmek istemişti, fakat bugünlerde yüreğindeki hırs eskisi kadar güçlü değildi. Yine de onları tamamen yitirmemişti elbette. Geçmişte deli büyücü Leso Varen'in Kaspar üzerindeki nüfuzu ne olursa olsun, Olasko'nun eski hükümdarı hırslı tabiatını koruyordu.

Bu kıtada kargaşayı düzene çeviren adamlar tutku kadar ileriyi görme kabiliyetine de sahiptiler. Sırf elde etmiş olmak için güç peşinde koşmak, açgözlülüğün daniskasıydı. Oysa bunu başkalanna fayda sağlamak için yapmanın asil bir tarafı vardı. Pug, Magnus, Nakor gibi adamlan, yani olağanüstü şeyler başarabilen, ama yegane amaçları dünyayı herkes için daha güvenli bir yer kılmak olan insanlan gözlemledikçe, Kaspar bunu kavramaya başlamıştı.

Burada bir imparatorluk kurmak için yasal veya ahlaki bir dayanağı olmadığını fark edince, fikri karşısında başını iki yana salladı. Böyle bir şeye kalkışacak olursa, kendi çıkarlarının peşinden koşan bir haydut lorddan farkı kalmazdı.

Derin bir nefes alarak tımar fırçasını bıraktı. General Alenburga'yı bulup Raj'm emrine girmek daha iyiydi. Kısa zamanda terfi edip kendi ordusuna komuta edebileceğine dair Kaspar'm hiç şüphesi yoktu. Sahiden bir başkasının ordusunda hizmet verebilir miydi peki?

Durdu, gülmeye başladı. Bu yaptığı neydi? Kimseye bağlılık yemini etmediği halde Meclis için çalışmıyor muydu? Pug'la dostlannı Talnoylardan haberdar ettiğinden ve Kalkin ona Dasatilerin ana dünyasını gösterdiğinden beri, Kaspar türlü türlü ayak işine koşuyor, Meclis adına görevlere çıkıyordu.

Hanın kapısına ulaştığında bile kıkırdamayı sürdüren Kaspar, bu

topraklara olduğu gibi dünyanın geri kalanına da hizmet ettiğine ve hükümdarlık günlerinin sona erdiğine karar verdi. Kapıyı açarken aklından son bir düşünce geçti: en azından ilginç bir yaşam sürüyordu.

On gün sonra, Kaspar atını Higara'nın kalabalık sokaklarından geçirmekteydi. Son üç yılda epey değişmişti kasaba. Kaspar nereye baksa refahın izlerine rastlıyordu. Yeni yapılanma kasabayı küçük bir şehre çeviriyordu. Higara'ya en son uğradığında, burası güneye yapılacak bir taarruza hazırlanan Muboya Rajı'mn ordusu için konaklama bölgesi olarak kullanılmaktaydı. Şimdiyse göze çarpan üniformalı adamların hepsi kasabanın inzibatlarıydı. Kaspar inzibatların düzenli bir orduyu çağnştıran renkler taşıdığını fark etti. Bu da evvelki uyruğu ne olursa olsun artık Higara'nın resmen Muboya'ya bağlı olduğunu işaret ediyordu.

Kaspar üç sene evvel General Alenburga'yla konuştuğu hanı buldu ve binanın eski huzuruna kavuşmuş olduğunu gördü. Dört bir yanda bekleyen askerlerden eser kalmamıştı. Ahırdan fırlayan bir oğlan, atın dizginlerini eline aldı. Son gördüğü haliyle Jorgen'in yaşıtı olan çocuk, Kaspar'a bu seyahate çıkma sebebini anımsatıyordu. Bu engin diyarda tek bir oğlanı ve annesini bulmaya yönelik giderek artan boşunalık hissini bir kenara bırakan Kaspar, seyise bir bakır sikke verdi ve "Üzerindeki toz toprağı yıka ve tımar et," diye buyurdu. Oğlan smtarak sikkeyi cebine attı, aynen öyle yapacağını söyledi.

Kaspar hana girip etrafına bakındı. Ortak salon öğle yemeğini yemekte olan tüccarlarla ve yolculuk için giyinmiş başka kişilerle doluydu. Kaspar bara yürüdü ve barmen onu başıyla selamladı. "Bayım?"

"Bira," dedi Kaspar.

Önüne bir maşrapa konunca Kaspar bir bakır sikke daha çıkanp

barmene verdi. Adam sikkeyi şöyle bir tarttı, eline bir mihenk taşı alıp onu sikkeye vurdu ve paranın rengini kontrol ettikten sonra, "Bu iki biraya yeter," dedi.

"Biri senin olsun," dedi eski dük.

Barmen gülümsedi. "Benim için henüz erken Belki daha sonra. Teşekkürler."

"Bugünlerde yerel garnizon nerede?"

"Burada garnizon yok," dedi barmen. Güney yolundan tarafı işaret etti. "Dondia'da bir tane var. Atla bir günlük mesafede. Sasbata teslim olunca buradaki bütün askerleri çektiler. Her hafta bir devriye uğruyor ve ihtiyaç olursa inzibatlara yardım etmeleri için kasaba milislerinden bir bölük hazır bekliyor, ama açık konuşmam gerekirse buralarda durum huzurlu denebilecek ölçüde sakin yabancı."

"Değişiklikten şikayetiniz olmasa gerek," dedi Kaspar.

"Yok tabii," diye karşılık verdi barmen.

"Odan var mı?"

Barmen bir anahtar çıkardı. "Merdivenin sonunda, soldaki son kapı. Pencereli."

Kaspar anahtarı aldı. "Peki yerel inzibat bürosu nerede?"

Barmen ona binanın yerini tarif etti. Kaspar birasını içtikten ve soğuk sığır etiyle ılık denebilecek sebzelerden oluşan bir yemek yedikten sonra inzibat bürosuna yollandı. Kısa bir yürüyüşün akabinde onu işlek bir ticaret merkezinin gürültüsü karşıladı. Önceki vaziyeti ne olursa olsun, Higara'nm giderek genişleyen bu bölge için artık merkezi bir önem taşıdığı anlaşılıyordu. Kaspar'ı birden pişmanlık sardı: Flynn ve Krallık'm diğer tüccarları, aradıkları zenginliğe böyle bir yerde kavuşabilirlerdi. Adalar Krallığından gelen dört tüccar, Kaspar'ın Talnoy'u bulmasında önemli bir rol oynamış ve hepsi de bunu bilmeden ölüp gitmişti.

O şeytani aygıtı düşünürken, Jojanna ile Jorgen'i aramak için bir zaman sınırı koyması gerekip gerekmediğini merak etti Kaspar.

İnzibat bürosunu kolaylıkla buldu ve kapıyı iterek açtı.

Tuniğinin üzerine rozet takmış genç bir adam, oturduğu masadan başını kaldırdı. Yalnızca kısa zaman önce sorumluluk alan birinin sahip olabileceği bir çalımla, "Senin için ne yapabilirim?" dedi.

"Birini arıyordum. Bandamin diye bir askeri."

Açık kahverengi saçları ve seyrek çilleri olan yakışıklı delikanlı düşünür taklidi yapmaya çalıştı. "Öyle bir isim duymadım," dedi sonra. "Hangi bölükte?"

Bunu bilseydi bile, delikanlının Bandamin'in yerini söyleyebileceğinden kuşkuluydu Kaspar. "Bilmiyorum. Kuzeydeki bir köyde yaşarken zorla askere alındı."

"Mecburi asker, öyle mi?" dedi genç adam. "Büyük ihtimalle buranın güneyindeki piyadelerle birliktedir."

"Peki ya bir oğlan? On bir yaşlarında." Kaspar onu son gördüğünden beri Jorgen'in ne kadar uzamış olabileceğini tahmin ederek eliyle gösterdi. "Herhalde şu boylardadır. Sarı saçlı."

Genç inzibat omuz silkti. "Şehre gelip giden bir sürü oğlan oluyor: kervan aşçılarının yamakları, hamallar, evsizler, kaçaklar. Onlan elimizden geldiğince sokaklardan uzak tutmaya çalışıyoruz. Bazılan çete bile kuruyor."

"Böyle bir çeteyi nerede bulabilirim?"

Genç adam Kaspar'a şüphelendiğini belli eden bir bakış attı, fakat yüzündeki ifade delikanlıyı gülünç göstermekten öteye gidemedi. "Bu oğlanı niye anyorsun?"

"Zorla askere alman adam, onun babası. Delikanlı onu anyor. Annesi de ikisini birden."

"Anneyi de mi anyorsun?"

"Hepsini," dedi Kaspar. "Aile dostlarıyım."

Delikanlı yeniden omuz silkti. "Üzgünüm, ama burada yalnızca sorun çıkaranlara dikkat ederiz."

"Peki o çete?"

"Onları genellikle kervansaray civannda ya da pazarda bulabilirsin. Kalabalık ettikleri zaman onları kovalarız, onlar da gidip başka bir yerde toplanırlar."

Kaspar genç inzibata teşekkür edip bürodan ayrıldı. İlham gelmesine dair olanaksız bir umutla sokağın iki tarafına da göz atarken, bir savaş meydanında dolanarak yerdeki on binlerce oktan bir tanesini bulmaya çalışan biri gibi hissediyordu kendini. Göğe bir bakınca saatin öğleyle günbatımının ortasında olduğunu tahmin etti. Buradaki pazarın gün boyu tıklım tıklım olduğunu, Yüce Kesh'in daha sıcak bölgelerinde olduğu gibi öğleden sonra faaliyete ara verilmediğini biliyordu. Günbatımma kadar pazar alıcılarla ve satıcılarla dolu olacak, sonra tüccarlar dükkanlarını o gün için kapatırken kısa ama yoğun bir hengame yaşanacaktı. Kaspar'm güneş batana dek iki buçuk saati vardı yaklaşık.

Pazarın kurulu olduğu yere ulaşınca çevreyi gözleriyle taradı. Pazar bir tasarımdan ziyade tesadüfen oluşmuş geniş bir meydana gelişigüzel dağılmıştı. Kaspar bir vakitler kasabanın içinden büyük bir yolun — belki de bu bölgeye egemen olan kuzey-güney anayolunun— geçtiğini tahmin etti. Yıllar evvel, o veya bu sebepten dolayı yol yüz metre kadar doğuya kaymış ve o noktada birbiri ardına binalar yükselmişti. Sonuç itibariyle, yanm düzine daha küçük sokak ve bir avuç ara yol bu alana bağlı kalmıştı; ortadaki boş açıklık ise pazar meydanı vazifesi görüyordu.

Çoğu tezgahlardaki veya çadırlardaki ailelerine yardım eden bol sayıda çocuk tespit ett Kaspar. Higara pazannda düzen namına pek bir şey

yoktu, tabii meydanın orta yenne çadır, tezgah ya da masa kurulmamasına yönelik ortak kabul haricinde. Meydanın smırlannı teşkil eden yan sokaklann kavşaklanna eşit uzaklıkta tek bir fener direği mevcuttu. Kaspar direğin tepesinde kullanılabilir bir fenerin asılı olduğunu gördü ve onun her gece kasabalılardan, belki de inzibatlardan biri tarafından yakıldığını farz etti. Higara'da bundan başka bir fener direğiyle karşılaşmadığına göre, feneri yakmakla görevli bir makam olması düşük bir ihtimaldi. Direğe kazınmış silik bir yazıya rasdadı: geçmiş hükümdarlardan biri, tam bu noktada bir yön işareti bulunmasını gerekli görmüştü. Elini kadim tahtada gezdirirken, tepede asılı fenerin altında kim bilir ne menem sırlar fısıldandığını merak etti Kaspar.

Direğe yaslanarak etrafına göz gezdirdi. Tecrübeli bir avcı olduğu için, çoğu kimsenin dikkatinden kaçacak ufak tefek şeyleri rahatlıkla fark etti. Sokak girişinin yakınlarında bekleyen iki oğlan aralarında tartışıyor izlenimi veriyorlardı, ama etrafı kolaçan ettikleri belliydi. Birer gözcü olduklanna karar verdi Kaspar. İyi de neyi gözlüyorlardı?

Neredeyse yarım saatlik seyrin ardından Kaspar durumu kavramaya başladı. Bir ya da çoğunlukla iki oğlan sokağa girip gözden kayboluyordu ara sıra. Başkası sokağa yaklaşırsa bir işaret veriliyordu—Kaspar işitmesine mani olacak bir mesafede durmasına rağmen bunun bir ıslık ya da sözcük olduğunu tahmin etmekteydi. Potansiyel tehlike geçtiği zaman başka bir sinyal veriliyor ve süreç kaldığı yerden devam ediyordu.

Jorgen'le annesi hakkında bilgi toplama arzusu kadar kapıldığı merak da Kaspar'ı pazardan geçirip uzaktaki ara sokağa yöneltti. Sokak girişine yaklaştığı halde gözcülerin durduğu yere sokulmadı.

Bekledi, gözledi ve biraz daha bekledi. Her an bir şeyler olacağını sezebiliyordu. Oldu da.

Ani bir sağanak yağmur sırasında sel basmış bir lağımdan kaçan fareler gibi bolca oğlan sürü halinde sokaktan fırladı. İki gözcü rastgele görü-

nen istikametlere doğru koşarak uzaklaştı, fakat onlann peşindeki bir düzine kadar çocuğun hepsi de kollarında somun somun ekmek taşıyordu. Herhalde içlerinden biri bir fırına arkadan girmenin yolunu bulmuş ve fırıncı durumu fark edemeden önce dağıtabildiği kadar taze ekmeği arkadaşlanna dağıtmıştı. Hemen sonra meydan bir suçun işlenmekte olduğunun ayırdma varan tüccarlann bağnşlanyla doldu.

On yaşından büyük olmayan bir oğlan Kaspar'm yanından hızla geçerken Kaspar uzanıp onu leş gibi tuniğinin yakasından tuttu. Oğlan anında ekmeğini bırakıp kollarını dimdik yukarı kaldırdı ve Kaspar çocuğun gömlek olarak giydiği paçavradan sıyrılıp kaçacağım anladı.

Hemen tuniği bırakıp onu bu sefer uzun ve kirli saçlanndan yakaladı. "Bırak beni!" diye bağırdı çocuk.

Kaspar onu yaka paça başka bir ara sokağa götürdü. Çarşıdakilerin görüş alanından çıktıktan sonra oğlanı havaya kaldırıp inceledi. Çocuk şaşırtıcı bir kuvvetle tekmeler ve yumruklar savuruyor, Kaspar'ı ısırmaya çalışıyordu. Lâkin Kaspar ömrü boyunca türlü türlü vahşi hayvanla boğuşmuştu; bunlara öfkeli bir porsukla yaptığı unutulmaz ve neredeyse felaketle sonuçlanan bir mücadele de dahildi. Yaratığın boynunu mengene misali sıkmak ve kuyruğuna tüm gücüyle yapışmak Kaspar'm kamının deşilmesini engelleyen yegane şey olmuştu, ta ki babasının avcı başı gelip hayvanın işini bitirene dek. Kaspar o karşılaşmanın çok çeşitli izlerini hâlâ bedeninde taşıyordu.

"Debelenmeyi kesersen seni bırakmm, ama birkaç soruma cevap vereceksin."

"Bırak beni!" diye haykırdı pasaklı çocuk. "İmdat!"

"İnzibatların gelip seninle konuşmalarını mı istiyorsun?" diye sordu Kaspar, avını parmak uçlannda dans etmek zorunda bırakacak denli havada tutarak.

Çocuk debelenmeye bir son verdi. "Pek sayılmaz."

“Şimdi sorularımı yanıtla da seni bırakayım.”

“Söz veriyor musun?”

“Veriyorum,” diye cevapladı Kaspar.

“Kalkin üzerine yemin et,” dedi oğlan.

“Hırsızların, yalancıların ve düzenbazların tannsı üzerine yemin ederim ki sorularıma cevap aldığımda seni bırakacağım.”

Çocuk artık mücadele etmese bile Kaspar onu tutmayı sürdürdü. “Bir oğlanı arıyorum. Sanınm senin yaşlarında.”

Genç hırsız gözünü Kaspar’a dikip, “Akimda ne tür bir oğlan var?” dedi ihtiyatlı bir ses tonuyla.

“Tür değil, belli bir tane. Adı Jorgen. Buraya uğradıysa aradan bir buçuk sene falan geçmiş olmalı.”

Oğlan gevşedi. “Onu tanıyorum. Yani tanıyordum. Sarışın, kavruk bir çiftlik çocuğu. Kuzeyden geliyordu. Babasını aradığını söylemişti. Üçlıktan ölmek üzereydi, ama ona birkaç şey öğrettik. Bizimle bir süre kaldı. Hırsızlıktan pek anlamasa da kavgada hiç fena değildi. Başının çaresine bakabiliyordu.”

“‘Bizimle’ derken neyi kastettin?” diye sordu Kaspar.

“Ben ve arkadaşlarım. Birlikte takılırız."

O sırada bir çift kasabalı ara sokağa saptı. Kaspar bu yüzden oğlanı yere bıraktı, ama kolundan sıkıca tutmayı sürdürdü. “Nereye gitti?”

“Güneye, Kadera taraflarına. Raj orada savaşıyor ve Jorgen’in babası da oralara gitmiş.”

“Jorgen’in annesi de oğlunun peşinden geldi mi?” Kaspar Jojanna’yı tarif edip oğlanın kolunu bıraktı.

“Hayır. Onu hiç görmedim,” dedi çocuk; sonra Kaspar tepki veremeden ok gibi fırladı.

Kaspar derin bir nefes aldı ve tekrar çarşıya yollandı. Bu gece güzelce dinlenecekti, çünkü yarın yemden güneye inmesi gerekiyordu.

Bir hafta sonra Kaspar, artık adına Muboya Krallığı denilen yerin nispi refahını geride bırakmıştı. Ayrıca genç Raj'm 'Maharaja' yani 'büyük kral' unvanını aldığını da öğrenmişti. Yine bir savaş bölgesinden geçiyordu ve birkaç kez durdurulup sorgulanmıştı. Fakat bu sefer ona fazla zorluk çıkartılmıyor, her sorguda General Alenburga'yı aradığını söylemesi yetiyordu. Bariz zenginliğiyle, kaliteli giysileriyle ve güzel atıyla hemen 'önemli biri' olarak nitelendiriliyor ve başka bir soruyla karşılaşmadan yoluna devam edebiliyordu.

Gittiği köyün adının Timbe olduğunu, üç kez istila edildiğini ve bunlardan ikisinin Muboya güçleri tarafından gerçekleştirildiğini öğrenmişti. Köy Kadera'nm atla yarım gün güneyindeydi ve Maharaja'nm güney komuta üssüydü. Kaspar'a, General'in bu köye son saldırıdan geriye kalmış katliamı incelemek için gittiği söylenmişti. Kaspar oraya şafakta ulaştı.

Onu Muboya ordusunun mağlup edilmediğine inandıran tek şey, geri çekilen askerlerin yokluğuydu. Ancak Kaspar halen bölgede bulunan güçlerin tertibatına ve her yerde göze çarpan yıkıma bakarak Maharaja taarruzunun durdurulduğunu anlamıştı. Maharaja en iyi ihtimalle yerini koruyacaktı. En kötü ihtimalle de bir iki gün içerisinde bir karşı taarruza maruz kalacaktı.

Kaspar muhtemelen yakında savaş meydanı haline gelecek bir araziye yukarıdan bakan bir tepeye kurulmuş komutan çadırını bulmakta zorlanmadı. Yokuşu çıkarken güneydeki mevkilerin tahkim edilmekte olduğunu görebiliyordu ve girişte bekleyen bir çift muhafıza yaklaşırken mücadelenin taktiksel durumuna dair hiç şüphesi kalmamıştı.

Bir subay ve bir muhafız el sallayarak onu durdurdular. "Buradaki işin nedir?" diye sordu subay.

Kaspar atından indi. "General Alenburga ile görüşecektim."

"Kimsin sen?" diye sordu, kirli ve yorgun görünümlü genç bir adam olan subay. Beyaz sangı yolun tozu toprağıyla neredeyse beje çalmıştı ve pantolonuyla çizmelerine kan sıçramıştı. Adamların üzerindeki koyu mavi renkli tunikler, başkalarının kanından kalan koyu kırmızı lekeleri saklamakta başansızdı.

"İsmen Olaskolu Kaspar'ım. Generalin hafızası aşağıdaki çarpışma yüzünden köreldiyse, Higara'nın dışındayken okçulan arka saflarda bırakmasını öneren yabancıyı hatırlat ona."

Subay ilk başta Kaspar'ı yoluna göndermeye niyetliydi, fakat bunları duyunca, "Kuzeyden dolaşıp o okçulara yandan saldıran süvari bölüğündeydim," dedi. "Söylentilere göre bu tavsiyeyi General'e bir yabancı vermişti."

"Hatırlanmaktan memnun oldum," dedi Kaspar.

Subay dönüp, "Git bak bakalım, General'in... eski bir tanıdığıyla görüşecek zamanı var mı?" dedi muhafıza.

Çok geçmeden Kaspar'a çadıra girmesi söylendi. Kaspar atının dizginlerini muhafıza teslim edip subayın peşinden içeri girdi.

General üç yerine on yıl daha yaşlı gözüküyordu, fakat başını kaldırırken gülümsemekteydi. Koyu renkli saçlan artık çoğunlukla gri tellerden ibaretti ve bunlar kulaklarının arkasına doğru taranmıştı. Başı açıktı. "Yine satranç oynamaya mı geldin Kaspar?" Doğrulup elini uzattı.

Kaspar o eli sıktı. "Hatırlanmayı beklemiyordum."

"Bana harika bir taktiksel plan verip aynı gün beni satrançta yenebilen fazla insan yoktur." Kaspar'a haritalarla dolu bir masanın yakınındaki bir koltuğa oturmasını işaret etti ve yaverine içecek bir şeyler getirmesini söyledi.

"İşime yarayabileceğin durumlar olmadı değil Kaspar. Savaş meydanını çoğu subayımdan daha iyi değerlendirebiliyorsun."

Kaspar bu iltifata başım eğerek karşılık verdi ve bir bardak soğutulmuş birayı kabul etti. "Buralarda buzu nereden buluyorsunuz?" diye sordu içkisini yudumlarken.

"Kendine Okanala Kralı diyen düşmanımızın geri çekilen güçlerinin elinden birkaç gün evvel bir kasaba kurtardık. Kasabanın bir de buzhanesi vardı. Herifler gitmeden önce depolarda ne varsa alıp götürmüşler ve işimize yarayabilecek her şeyi yok etmişler, ama herhalde bütün buzlan çabucak eritecek bir yol bulamamışlar." tçkisini yudumlarken gülümsedi. "Ki buna minnettarım." Bardağını bıraktı. "Seni son gördüğümde, ölmüş bir dostunu gömülmesi için evine götürmeye çalışıyordun. Bu sefer buralara niye geldin?"

Kaspar geçen görüşmelerinde yaşananlan kısaca aklından geçirip, "Tabutun sahibi gitmesi gereken yere gitti ve ben de o günden beri başka vazifelerle meşgul oluyorum," dedi. "Buraya bazı dostlarımı bulmak için geldim."

"Sahi mi?" dedi General. "Son görüşmemizde bir tüccar olduğunu söyledin sanıyordum. Şimdi bu kadar güneyde dostların mı var?"

Kaspar kısa zaman önce önemli bir savaşı kaybetmiş bir generalin kuşkulu zihnini anlamakta zorluk çekmiyordu. "Kuzeyden geliyorlar aslında. Bandamin diye bir adam buranın epey kuzeyinde zorla askere alınmış—hem de köle tacirleri tarafından. Galiba senin asker toplayan birliklerinle iş yapıyorlarmış."

"Böyle bir şey ilk defa olmuyor," dedi General. "Savaş zamanında nezaket kurallarına uymak çok daha zordur."

"Adamın bir karısı ve oğlu var. Babasının senin orduna katıldığını öğrenince onu aramak için güneye inmiş oğlu. Annesi de onun peşinden gitmiş."

"Ve sen de annesini izliyorsun," dedi Alenburga.

"Onu ve oğlunu güvenle evlerine götürmek istiyorum."

"Peki kocasını?" diye sordu General.

"Mümkünse onu da," dedi Kaspar. "Kelle bedelini ödemeye hazırım."

General güldü. "Askerlerin para karşılığında çekip gitmelerine izin verseydik berbat bir ordumuz olurdu, çünkü içlerinden en akıllıları her halükarda bunun bir yolunu bulurlardı. Hayır, askere nasıl alınırsa alınsın hizmet süresi beş yıldır."

"Şaşırdığımı söyleyemem," dedi Kaspar.

"Çocuğu ve anasını aramaktan çekinme. Yük katarındaki oğlanlar buranın batısındaki tepelerin orada, bir derenin yanmdalar. Asker karılarıyla diğer kadınları da o civarda bulabilirsin."

Kaspar birasını bitirip ayağa kalktı. "Daha fazla vaktini almayacağım General. Gayet cömert davrandın."

Kaspar gitmek için dönerken, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu General.

Kaspar tereddüt etti, sonra adama baktı. "Savaş sona erdi. Artık banş pazarlıklarına başlamanın vaktidir."

Alenburga arkasına yaslanıp baş ve işaret parmaklarını çenesinin yanında gezdirdi ve sakalını çekiştirdi. "Neden öyle diyorsun?"

"Beş yüz kilometrelik bir alanda kılıç tutabilecek ne kadar erkek varsa askere alınmış General. Buraya gelirken iki şehirden, yanm düzine kasabadan ve bolca köyden geçtim. Geriye yalnızca kırk yaşın üstündeki adamlar ve on beşinden küçük oğlanlar kalmış. Dövüşebilecek herkes zaten ordunda.

"Güneye doğru mevzilendiğini görebiliyorum; o yönden bir karşı saldırı bekliyorsun. Ama Okasala'nın kayda değer bir ordusu kaldıysa size soldan girecektir ve ne var ne yoksa önüne katıp sizi derenin arkasına püskürtecektir. En iyisi kasabaya çekilip orada mevzilenmen.

"General, burası önümüzdeki beş, hattâ muhtemelen on yıl boyun-

ca hududunuz olacak. Savaşı bitirmenin vakti geldi."

General başını salladı. "Fakat Maharajamızm bir vizyonu var: Yılan Nehri Kentine yaklaşana dek güneye ilerlememizi, böylelikle tüm Doğu Topraklan'na sahip olmamızı istiyor."

"Hırslı genç efendiniz günün birinde o kenti de fethedip Muboya'ya katmayı hayal ediyor olabilir," diye fikir yürüttü Kaspar.

"Belki," dedi Alenburga. "Ama diğer bütün konularda haklısın. İzcilerim Okanala'nm da mevzilendiğini söylüyor. İki tarafın da ilerlemeye gücü kalmadı."

Kaspar, "Buralarda dönen siyaseti bilmiyorum, ama ateşkes bazen sureti kurtardığı gibi bazen de topyekûn yıkımın yegane alternatifidir," dedi. "Zafer kaçıp gitti ve yenilgi her köşe başında sizi bekliyor. Bırak Maharajan akrabalarından birini kralınkilerden biriyle evlendirip bu işe bir son versin."

General ayağa kalkıp elini uzattı. "Dostlarını bulup onlan evlerine götürdükten sonra çadmma istediğin zaman uğrayabilirsin Olaskolu Kaspar. Geri dönersen seni bir general yaparım ve vakti gelince düşmanı denize dökene dek birlikte güneye at süreriz."

"Bir general ha?" dedi Kaspar smtarak.

"Evet. Son karşılaştığım bir tugayın komutanıydım," dedi General. O da sırıtıyordu. "Artık kendi ordumun başındayım. Kuzenim başarılarımı takdir ediyor."

"Ah," dedi Kaspar, adamın elini sıkarak. "Hırsıma yenik düşersem seni nerede bulacağımı biliyorum."

"İyi şanslar Olaskolu Kaspar."

"İyi şanslar General."

Kaspar çadırdan ayrılıp atma bindi. Geniş bir derenin ağır ağır aktığı uzaktaki küçük bir vadiye doğru tepeden aşağı sürdü hayvanı.

Yük katarına yaklaştıkça giderek artan bir kaygıya kapıldı, çünkü

çevrede savaşın izlerini kolaylıkla görebiliyordu. Savaş gelenekleri ordulann peşinden giden kervancı oğlanlara veya kadınlara saldırılmasını yasaklardı, fakat bu tür nezaket kurallarının ihmal edildiği ya da muharebenin sivillere sıçradığı durumlar da olurdu.

Kaspar oğlanların birçoğunu yaralı halde buldu. Kiminin yarası hafif, kimininki ise ağırdı ve çocukların pek çoğu sargılıydı. Birkaç kişi yaralan yüzünden çalışamayacak durumda olduğu için at arabalannın altına serili şiltelere uzanmış uyuyordu. Kaspar kanla kaplı bir tunik giyen tıknaz bir adamın bir arabada oturup ağladığı yere gitti. Adamın yanında kısa zaman önce çıkarılmış metal bir göğüs zırhına ilaveten üzeri tüylü bir miğfer vardı ve gözleri uzaklara dalıp gitmişti. "Sen Kervancı Başı mısın?" diye sordu Kaspar.

Yanaklannndan aşağı ağır ağır yaşlar süzülen adam, başını sallamakla yetindi.

"Jorgen diye bir oğlanı anyonun. "

Adam dişlerini sıkarak arabadan yavaşça indi ve Kaspar'ın karşısına dikildi. "Benimle gel."

Kaspar'ı bir bölük askerin devasa bir hendek kazdığı küçük bir tepeciğe götürdü. Bazı oğlanlar Kaspar'm içlerinde gaz yağı olduğunu tahmin ettiği kovalar taşıyorlardı. Her ölü için ayrı bir cenaze ateşi yakılmayacaktı; toplu bir yakış olacaktı bu.

Ölüler daha sonra taşınıp kütüklenn üstüne bırakılmak üzere hendeğin karşı tarafında hazır bekliyordu. Akabinde cesetler gaz yağıyla ıslatılacak ve hendeğe meşaleler atılacaktı. Kervancı Başı yolun üçte birini geride bırakınca durdu. Kaspar aşağı baktığında birbirine yakın yatan üç cesetle karşılaştı.

"Çok iyi bir çocuktu," diyen Kervancı Başı'nm sesi emirler yağdırmaktan, çatışmanın kaldırdığı tozdan, günün sıcağından ve bastırılmış duygulardan dolayı boğuk çıkmaktaydı. Jorgen aşağıda Jojanna'nm

yanında yatıyor, onun yanında da asker üniforması giymiş bir ceset duruyordu. Adam sadece ve sadece Bandamin olabilirdi, çünkü yüzü oğlamnkine çok benziyordu.

"Jorgen neredeyse bir sene evvel babasını bulmak için çıkageldi. Anası da buraya kısa zaman sonra vardı. Oğlan hiç şikayet etmeden çok sıkı çalışırdı. Anası da diğer çocuklara öz evlat muamelesi yapıyordu. Babası fırsat buldukça yanlarına gelirdi; işte o zaman keyiflerine diyecek olmazdı. Tüm bunlann ortasında"—elleriyle çevrelerindeki yıkımı gösteren bir hareket yaptı—"birlikteliklerinden doğan saf bir mutluluk duyuyorlardı. Ama sonra..." Gözleri yaşlarla dolunca duraksadı. "Babasının kervanı korumakla görevlendirilmesini ben istedim. Onlara iyilik yaptığımı sanıyordum. Muharebenin yük kervanına kadar geleceğini hiç düşünmemiştim. Savaş akdine aykırı bu! Çocukları ve kadınlan öldürdüler! Savaşın bütün kurallannı çiğnemek demek bu!"

Kaspar aşağıda yatan üç cesede, kaderin buluşturduğu ve yine kaderin evden çok uzaklarda ölüme mahkûm ettiği bir aileye baktı. Bandamin göğsüne belki de bir topuzdan gelen ezici bir darbe almış, fakat yüzü zarar görmemişti. Üzerinde Muboya'mn mavi ve sarı renklerini taşıyan bir tabard vardı. Solgun giysi kirli olup bir miktar yırtılmıştı. Kaspar babanın suratında Jorgen'in bir gün olup çıkacağı adamı gördü. Bandamin dürüst ve çalışkan bir insanın yüzüne sahipti. O yüzün sık sık gülen birine ait olduğunu düşündü Kaspar. Adam kapalı gözlerle, uyurcasına yatıyordu. Jojanna'nm bedeninde bir yara yoktu, bu yüzden Kaspar onun sırtına saplanmış bir ok ya da mızrak ucuyla can verdiğinden kuşkulandı. Belki de oğlanlan korumaya koşarken ölmüştü. Jorgen'in saçları kanla kaplıydı ve boynu anormal bir açıda kıvrılmıştı. Oğlanın muhtemelen aniden, belki hiç acı çekmeden öldüğünü anlayarak az da olsa huzur buldu Kaspar. Yine de içinde garip,

beklenmedik bir sızı hissetti; oğlan henüz öyle gençti ki.

Kaspar yan yana yatmış, uyumakta olan bir aile gibi gözüken üç cesede uzun uzun baktı. Dünyanın dönmeye devam edeceğini, kendisi ve belki kuzeydeki birkaç kişi dışında hiç kimsenin Bandamin'le ailesinin vefatının farkına bile varmayacağını biliyordu. Önemsiz bir aile ağacının son dalı olan Jorgen ölüp gitmiş ve böylece soyu ebediyen sona ermişti.

Kervancı başı bir şey söylemesini beklercesine Kaspar'a baktı. Kaspar cesetleri bir süre daha süzdü, sonra atının gövdesini topuklarıyla dürterek hayvanın yönünü çevirdi ve kuzeye doğru yapacağı uzun yolculuğa başladı.

Eşkine kaldırdığı atıyla savaş meydanından uzaklaşırken içindeki bir şeyin soğuk ve sert bir hal aldığını hissetti. 'Medeni' bir savaşın gerektirdiği kuralları ihlal ettiği için Okanala'dan nefret etmek kolay olurdu, tıpkı bir adamı ailesinden kopardığı için Muboya'dan nefret etmenin de kolay olduğu gibi. Hattâ herkesten ve her şeyden nefret etmek de öyle olurdu. Fakat Kaspar geçmiş yıllar içinde verdiği emirler sebebiyle yüzlerce Bandamin'in evinden alındığını ve yüzlerce Jojanna ile Jorgen'in güçlüklerle, hattâ ölümle yüz yüze geldiğini biliyordu.

Kaspar adeta ruhunun derinliklerinden yükselen bir sesle iç geçirdi ve var olmanın ıstırap çekmek ve nihayetinde ölmek hariç mutlu bir gayesi olup olmadığını merak etti. Varsa bile, hayatının o anında bunun ne olduğunu söyleyebileceğini hiç zannetmiyordu.

GECE ŞAHİNLERİ

Askerler hızla hareket ediyorlardı.

Krondor Dükü, Kral'm Batı Ordusu'nun Şövalye Komutanı ve Batı Hududu Bekçisi Erik von Darkmoor büyük bir kayalığın arkasında durmuş, adamlarının yavaşça konuşlanmalarını seyrediyordu. Batan güneşin yarattığı derin gölgelere boğulmuş kayalıkların önündeki sessiz birer siluetten ibaret olan adamlar. Prensin Saray Muhafızları na mensup özel bir birlikti. Erik ordunun rütbelerini tırmanırken önce Prens'in ordusunda bir yüzbaşı, sonra Krondor Garnizonu Kumandanı, ardından da Şövalye Komutan olarak onların eğitimini bizzat yürütmüştü.

Adamlar bir zamanlar Krondor Kraliyet İzcilerine, yani efsanevi Kesh İmparatorluğu Koruculan'nm devamı olan bir izci ve gözcü bölüğüne mensuptular. Erik artık yalnızca 'Prensin Adamları' olarak anılan bu daha küçük ve seçkin birliği sırf bu geceki gibi özel durumlarda göreve çağırırdı. Üzerlerindeki üniformalar kolaylıkla ayırt ediciydi: Krondor armasını —mat renklere boyanmış bir zirvenin üzerinde uçan bir kartal— taşıyan kısa tabardlar, yanlannda kırmızı birer çizgi olan siyah pantolonlar ve de yürümek, at binmek yahut tıpkı o anda olduğu gibi kayalık yüzeylere tırmanmak için tasarlanmış kalın çizmeler. Bunlann dışında her adam basit, koyu renkli, yüzü açık bir miğfer

takıyor ve kısa silahlar taşıyordu—ismini ancak ucu ucuna hak eden bir kılıç ile bir estok; yani uzun bir hançer. Her adam belli konularda hünerliydi ve şu anda Erik'in en iyi kaya tırmanıcılarından ikisi taarruzun başım çekmekteydi.

Erik bakışlarım mevkiinin zıt tarafında bulunan tepelerin zirvelerine çevirdi.

Epey yukarılarda yükselen kadim Cavell Kalesi, anayoldan ayrılan ve Cavell Seyri olarak bilinen bir yan yola tepeden bakmaktaydı. Kalenin yakınındaki kayalıkları süsleyen küçük bir şelale, tepenin zirvesine yarı mesafedeki kayalık bir çıkıntıda yer alan bir gölete boşalıyor, oradan da geçmişte Cavell Seyrini oluşturmuş dereye dökülüyordu. Onun türündekilerin sık sık yaptığı gibi dere yıllar içerisinde güzergahını değiştirmişti ve belki jeolojik belki de insan ürünü bir olay dere yatağını kayalığın öteki tarafına sürükleyerek asıl yatağı kuru ve tozlu bir halde bırakmıştı. Askerlerin hedefi yukarıdaki göletti, çünkü Erik'in sahip olduğu neredeyse bir asır öncesinden kalma istihbarat doğruysa havuzun arkasında gizli bir giriş, yani kalenin kaçış tüneli mevcuttu.

Erik askerlerini Cavell kasabasına şafaktan önce sokup onları mümkün olduğunca saklamıştı -böyle küçük bir kasabada zor işti bu. Fakat vakit öğleyi bulduğunda kasaba halkı günlük hayatanı, her iki binanın birinde silahlı adamlar gizliyken ne kadar mümkünse o kadar normal sürdürüyordu. Erik kasabada Gece Şahini casuslarına rastlamaktan kaygılanmıyordu; o gün hiç kimsenin Cavell'den ayrılmasına izin verilmiyordu çünkü. Tek endişesi yukarıdan, yani karşıdaki tepelerden kasabaya bakan birinin durumu fark etmesiydi ve Erik bu konuda alınabilecek tüm tedbirlerin aldığından emindi.

Magnus bir illüzyon büyüsüyle onun çabalarına katkıda bulunmuştu. Karşıdaki gözlemci çok iyi eğitimli bir sihir kullanıcısı değilse, yüz adamı kasabaya sokmak için gereken birkaç dakika sorunsuz geç-

miş olmalıydı. Gün batınımda Magnus büyüsünü tekrar yapmış ve adamlar çabucak iki gruba ayrılmışlardı. Bunlardan biri Cavell Kalesi'nin ana girişine yönelirken, diğeri Erik'in gözetimi altında kaleye arkadan yaklaşmaktaydı.

Dikkatini adamlarının intikaline vermiş olan yaşlı asker hareketsiz beklemekteydi. Yaşı seksen beşi buldu bulacaktı, fakat Nakor'dan aldığı bir iksir sayesinde otuz sene daha genç gösteriyordu. İşlerin olması gerektiği gibi yürüdüğünden memnun, yanındakilere doğru. Nakor ile Magnus yakında beklerken, Şövalye Komutan'm özel muhafızları huzursuzca diğer tarafta dikiliyorlardı; uzak durmalarına dair Komutandan aldıkları buyruktan memnin değillerdi; görevleri onu her ne pahasına olursa olsun korumaktı zira.

"Ya şimdi?" diye sordu Nakor.

"Bekleyeceğiz," dedi Erik. "Kendilerine bu istikametten yaklaşılmasından çekinselerdi, kaledekilerin şimdiye bizi görmeleri gerekirdi. Öyle olsaydı ya konukseverliğe sığmayacak bir şeylere kalkışırlardı, ya da öteki kaçış güzergahını kullanarak kaleyi terk ederlerdi."

"En iyi tahminin ne?" diye sordu Magnus.

Erik iç geçirdi. "Ben olsam bir yere saklanır ve evde kimse yokmuş gibi yapardım. Bu işe yaramazsa, kaleye girmeye kalkışacaklara çok kötü bir sürpriz hazırlardım." Elini dalgın bir edayla salladı. "Yazıldıklan tarihte bile isabetli olmayan eski kayıtlar var elimizde, ama yine de Cavell Kalesinin bir labirent gibi olduğunu ve pusuya yatacak ya da arkada pis tuzaklar bırakacak bolca yer bulunduğunu biliyoruz yine de. Oraya girmek çayırda gezinmeye benzemeyecek."

Nakor omuz silkti. "İyi adamların var."

"Hem de en iyileri," dedi Erik. "Sırf bu tür işler için özel olarak seçilip eğitildiler. Yine de onlan gereksiz yere tehlikeye atmaktan hiç hoşlanmıyorum."

"Gerek var Erik," dedi Nakor usulca.

"Biliyorum Nakor," dedi yaşlı asker. "Yoksa burada olmazdım."

"Peki burada olmana Salador Dükü ne diyor?" diye sordu Nakor.

"Bilmiyor." Erik, Nakor'a baktı. "Bana endişelenecek bir şey daha çıkarmak için çok kötü bir zaman seçtin eski dostum."

Nakor omuz silkti. "Böyle şeylerin ne zaman patlak vereceği hiç belli olmaz, değil mi?"

"Bazen Bobby de Longville ve Calis yıllar önce beni o soğuk, kasvetli sabah assalardı çok daha iyi olurdu diye düşünüyorum." Güneş kayaların ardında batarken gözleri o yöne dalıp gitti. Sonra Nakor'a döndü. "Öyle düşünmediğim zamanlar da oluyor tabii. Bu iş bittiğinde hangisini düşünmem gerektiğini daha iyi bileceğim." İhtiyar adam gülümsedi. "Hadi gidip biraz daha bekleyelim."

Magnus ile Nakor'u yüksek kayalıkların arasındaki dar bir patikada ilerleterek, yukarıdaki kaleye saldırmak için hazır bekleyen asker saflannm yanından geçirdi. Birliğin arka kısmında, at sırtında hazır bekleyen yaverler bulunuyor ve onların da arkasında ikmal malzemeleriyle dolu at arabaları bekliyordu. Yüklerin başındaki oğlanların yanında duran özel silahtanna el etti Erik.

Silahtar bir çift bardak çıkartıp içlerini bir tulumdan döktüğü şarapla doldurdu. Nakor bir kaşını kaldırarak bardaklardan binni aldı. "Çatışmadan önce şarap mı ikram ediyorsun?"

"Niye olmasın?" diyen Dük, kendisininkini kana kana içti ve zırhlı eldiveninin tersiyle ağzını sildi. "Sanki başımda yeterince dert yok da, beni bir de Krallık'ın öteki ucundaki katilleri avlamaya gönderiyorsun."

Nakor omuz silkti. "Birinin bunu yapması lazım Erik."

İhtiyar savaşçı başım iki yana salladı. "Uzun ve çoğu kimseninkinden daha ilginç bir yaşam sürdüm Nakor. Ölümü dört gözle bekledi-

ğimi söylesem yalan olur, ama sırtımdaki yükten kurtulduğuma memnun olacağım kesin." Nakor'u gözlerini kısarak süzdü. "Sen o gece ortaya çıkana dek kurtulduğumu zannediyordum."

"Sana ihtiyacımız var," dedi lsalanili.

"Kralımın bana ihtiyacı var," dedi Erik.

"Ve bütün dünyanın," dedi Nakor, yakındakiler duymasın diye sesini alçaltarak. "Pug'ın Krallık'ta güvendiği rütbe sahibi tek adam sensin."

"Kendisini niçin Krallık'tan ayırmayı seçtiğini anlıyorum," diyen Erik şarabın geri kalanını da içti ve boş bardağı silahtarına verdi. Delikanlı tekrar serap doldurmaya kalkınca Erik elini sallayarak onu kışkışladı. "Ama bunu yaparken Krondor Prensi'ni küçük düşürmesi şart mıydı? Hem de herkesin içinde? Yüce Kesh Ordusu'nun gözü önünde?"

"Bunlar eski meseleler Erik."

"Keşke öyle olsalardı," dedi Erik. Sesini daha da alçalttı. "Bunu bilmiyorsan dahi yakında öğreneceksin: Prens Robert geri çağrıldı."

"Bak bu kötü olmuş," dedi Nakor.

"Ben rütbe kazanalı beri Krondor'da üç prensimiz oldu ve ancak Kral Ryan, Rillanon'a giderken Lord James'i de yanında götürdüğü için dük ilan edilebildim. Bu geçici konumum dokuz senedir sürüyor ve yeteri kadar yaşarsam herhalde bir dokuz sene daha sürecek."

"Robert niçin geri çağrıldı?"

"Senin bunu öğrenme şansın benimkinden daha yüksek," dedi Erik. Akşam göğünün kararmasını uzun uzun seyrettikten sonra, "Siyaset böyle bir şey işte," dedi. "Robert, Lordlar Kongresi'nde asla popüler biri olmadı. Lord James batılı bir soylu ki bu da Kral'ın danışmanları arasında sivrilmek isteyenlerin huzurunu kaçırıyor. James gayet kurnaz bir adam, hattâ neredeyse dedesi kadar." Nakor'a bir

bakış attı. "Krondorlu Lord James ismi duyulunca kaçacak delik arayanlar olurdu."

Nakor sınttı. "Biliyorum, Jimmy bir dük olmadan önce tam bir baş belasıydı." Biraz yukanda, tırmanmak için işaret verilmesini bekleyen askerlere baktı. "Yine de onun kusurlarını unutup vasıflarını anımsamaya yatkınız; üstelik Jimmy pek çok hata yaptı. Peki Robert çağrıya uymazsa kim uyacak?"

"Kralın daha başka kuzenleri..Cümlesini yanda bırakıp Nakor'a baktı; yüzünde kederli bir ifade vardı. "Kral dikkatli davranmazsa bir iç savaş çıkabilir. Kendisi doğrudan Kral Borric'in soyundan geliyor, ama hiç oğlu yok ve bir sürü kuzeni var. Bir veliaht belirlemezse bunlann çoğu tahtta hak iddia edebilir.

Nakor omuz silkti. "Uzun bir hayat sürdüm Erik. Farklı farklı ülkelerde kralların gelip gittiğini gördüm. Ulus varlığını sürdürecektir."

"İyi de nasıl bir bedel ödeyerek eski dostum?"

"Yeni Krondor Prensi kim olacak?"

"Asıl soru da bu zaten, öyle değil mi?" diyen Dük doğrulup adamlanna hazırlanmalannı işaret etti. Hava yeterince kararmış, kaleye düzenlenecek saldırının vakti gelmişti. "Prens Edward zeki, sevilen bir adam ve iyi bir asker. Aynca Kongre'de uzlaşma sağlayabilecek biri."

"Demek ki Kral bir başkasını seçecek," dedi Nakor kıkırdayarak, Erik yerinden ayrılırken.

Erik hiçbir şey söylemeden bir el işareti yaptı ve omuzlarında kangal kangal ip taşıyan iki adam kalenin altındaki kayalıkların yanından ayrıldı. Adamlar sadece el ve ayaklannı kullanarak kayalık yamacı tırmanmaya başladılar.

İki adam yukarıdaki karanlığa karışana dek Nakor onlan yakından izledi. Adamlar bir duvarı tırmanmakta olan örümcekler gibi hiç ses çıkarmıyorlardı. Nakor böyle bir tırmanışın ne kadar tehlikeli olduğu-

nu biliyordu, tabii bunun aşağıdaki askerlere ip sarkıtabilmenin tek yolu olduğunu da.

Erik dönüp Nakor'a baktı. "Bana kalırsa Prens Henry seçilecek, çünkü Kraliçe Anne bir oğlan doğurursa yerinden kolaylıkla alınabilir. Fakat Edward uzun süre Krondor'da kalırsa Kral onu birkaç yıl içinde değiştirmekte... güçlük..." Adamların yukarıdaki göletin kıyısına varmalarını seyrederken sesi alçalıp gitti.

"Yerin yüz metre yukarısı bir kaçış tüneli için tuhaf bir yer değil mi?" dedi Nakor.

"Sanırım Gece Şahinleri yıllar önce etrafta bazı çalışmalar yapmış. Adamlanm yamaç yüzeyinde alet izlerine rastladıklarını bildirdiler. Şahinler büyük ihtimalle yamacın dibine dek inen bir patikayı bozmuş" Erik iç geçirdi. "Zamanı geldi. Adamın nerede?"

Nakor başıyla arkalannı işaret etti. "Arabanın altında uyuyor."

"Öyleyse git onu getir," dedi Erik von Darkmoor.

Kasabadan taşınmış erzaklann başında beklemekle görevli iki oğlanın durduğu yük arabasına koştu gitti. Bu görevin ne kadar tehlikeli olduğunu bilen oğlanlar kısık sesle sohbet ediyorlardı; yine de sadece birer çocuktular ve beklemek onlan huzursuz kılıyordu. Arabanın altında tek başına yatan suret, Nakor tarafından çizmelerinin hafifçe tekmelenmesi üzerine uyanıverdi.

Ralan Bek arabanın altından çıktı, sonra dimdik doğrulup Nakor'a tepeden bakar hale geldi. Delikanlının boyu bir doksanın üzerindeydi ve ufak tefek kumarbazın karşısında devasa görünüyordu. Nakor onun içinde Kötülük Tanrısı'mn bir parçasını taşıdığım biliyordu. Nakor'un deyimiyle minicik bir 'kıymık' olan yok denebilecek kadar küçük bu parça, Bek'i son derece tehlikeli biri haline getirmekteydi. Nakor'un uzun yıllara dayanan tecrübesi ve 'hileleri' olarak gördüğü kabiliyetleri hariç ona karşı hiçbir avantajı yoktu.

"Vakit geldi mi?"

"Birazdan orada olurlar," dedi Nakor. "Ne yapacağım biliyorsun."

Bek başıyla doğruladı. Yere eğilip şapkasını kaptı. Onu Nakor'un gözleri önünde öldürdüğü bir adamdan ganimet niyetine almıştı ve bir şeref nişanı gibi üzerinde taşıyordu. Şapka bandına tutturulmuş tek ve uzun bir kartal tüyüne sahip geniş siperlikli fötr şapka, delikanlıya neredeyse hovarda denebilecek bir hava katmaktaydı. Fakat Nakor genç adamın neşeli dış kabuğunun altında doğaüstü bir kuvvet ve sürate ilaveten başkalanna zarar vermeye yönelik büyük bir yatkınlık olduğunun bilincindeydi.

Bek sakin adımlarla yamacın dibine kadar gidip bekledi. Yukarıdan sessizce bir ip sarkıtıldı, derken bir tane daha. Askerler bu iplere daha kaim halatlar bağladılar ve tepedekiler bunlan yanlarına çektiler. İlk halat yukarıya sıkıca bağlandığında Ralan Bek kılıcının takılı olduğu kemeri çıkartıp bir omzuna geçirdi ve böylece silahı sırtına almış oldu. Ardından güçlü kollarının verdiği kolaylıkla halata tırmanmaya koyuldu. Tırmanırken ayaklarını kayalık yamaca öyle bir basıyordu ki, ömrü boyunca hep bu şekilde bir yerlere tırmanmıştı sanki. Diğer askerler onu takip ettiler, fakat Bek'in halattaki süratine yetişmek mümkün değildi.

Erik delikanlının karanlığa doğru yükselmesini seyretti. "Niye önce onun gitmesinde bu kadar ısrar ettin Nakor?"

"Ölümsüz olmayabilir Erik, ama adamlarına kıyasla öldürülmesi çok daha zor biri. Magnus kalenin ana girişinde nöbet tutanları koruyacaktır, fakat bu arka kapıda sihir varsa hayatta kalma ihtimali en yüksek olan kişi Bek."

"Vakti zamanında o halata ilk tırmanan ben olurdum."

Nakor dostunun kolunu tuttu. "Yıllar geçtikçe akıllandığını görmek beni sevindiriyor Erik."

"Bakıyorum sen de yukarı çıkmak için gönüllü olmuyorsun."

Nakor sırıtmakla yetindi.

Bek parmaklarını kapının dış hatlannda gezdirerek bekledi. Kapı da etraftaki her şey gibi taştandı ve Bek o karanlıkta parmak uçlarının tünel girişi olduğunu söylediği dar aralığı göremiyordu. Duyularını serbest bıraktı, çünkü hayatının erken dönemlerinde bazen bazı şeyleri —bir saldırıyı, yolun alacağı beklenmedik bir virajı, bir atın mizacını veya bir zann kaç geleceğini— önceden sezebildiğini keşfetmişti. Buna 'şanslı hissi' deyip geçiyordu.

Evet, diye düşündü. Kapının arkasında bir şey, hem de çok ilginç bir şey vardı. Ralan Bek korku nedir bilmezdi. Nakor'un da söylediği üzere, Novinduslu genç adamın içinde çok farklı, hattâ o dünyaya yabancı bir şey mevcuttu. Ufak tefek adamın ihtiyar askerle beraber beklediği yere bakan Bek, karanlıkta onlan belli belirsiz seçebildiğini fark etti. "Fener," diye fısıldadı ve arkasındaki bir asker ona özel olarak imal edilmiş küçük, kapaklı bir fener uzattı. Bek bu feneri Nakor'la Erik'e doğru tuttu ve kapağım çabucak açıp kapadı. Bu, ihtiyatla derlenmesi gerektiğini gösteren, önceden kararlaştınlmış bir işaretti.

Aslında Ralan'ın ihtiyatı da anladığı yoktu. O da zihnine korku kadar yabancı geliyordu. Nakor'un bahsettiği bir dolu şeyi anlamaya çalışsa da, bazen anlamış taklidi yapıyordu ki ufak tefek tuhaf adam sözlerini durmaksızın tekrarlamasın.

Ralan parmaklannı kapının dış hatlannda gezdirmeyi sürdürdü, ta ki onun sadece içeriden açılmak için tasarlandığını fark edene kadar. Omuz silkti. "Levye," talebinde bulundu ve bir asker yanından geçip gösterilen yere demir bir levye dayadı. Bek, "Bana bırak," diyene dek asker umutsuz bir çaba gösterdi.

Genç adam olağanüstü bir kuvvetle kayayı bir nebze araladı. Metal

bir çubuk onu tutan mekanizmadan kopunca, kapı savrularak bükülen demirin itiraz edercesine yükselen sesiyle sonuna kadar açıldı ve boğuk bir gümbürtüyle kayalara çarptı. Bek'in kılıç çekmesiyle bir ayağını eşikten içeri atması bir oldu. Çıkan gürültüye aldırış etmeksizin askerlere döndü ve bir elini kaldırarak onlan durdurdu. "Bekleyin!" dedi ve içeri girdi.

Askerler ne yapmalan gerektiğini biliyorlardı. İçeri önce Bek girecek, onlar Bek emir verince veya on dakika geçince delikanlıyı takip edeceklerdi; artık hangisi önce olursa. Askerlerden biri, üzerinde on dakikalık zaman dilimini gösteren kırmızı çizgilerin bulunduğu bir kum saati çıkardı. Erik'in özel olarak seçtiği adamlar girişin önüne, göletin hemen yanına çöküp karanlığa dökülen şelalenin sesini dinlediler.

Bek önünü göremiyor olmasına aldırış etmeden yürüyordu. Adımlarını yavaşça atıyor, ayağının boşluğa denk gelmediğinden veya bir tuzağa basmadığından emin olmadıkça bütün ağırlığını vermiyordu. Epeyce hasara katlanabileceğinin farkındaydı —kısa hayatı boyunca pek çok kez yaralandığı olmuştu— fakat herkes gibi o da buna hevesli değildi. Hem Nakor'un dedikleri doğruysa ileride büyük bir eğlence kendisini bekliyordu.

Ufak tefek adamı düşünmek Bek'in bir an için duraklamasına sebep oldu. Nakor'dan hoşlanmıyordu, ama zaten Bek kimseden hoşlanmazdı. Başka insanlara yönelik hisleri oldukça basitti: ya müttefik ya da düşmandılar—veya at ve benzeri hayvanlar kadar önemsizdiler; bazen faydalı olsalar bile genellikle dikkate değer bir tarafları yoktu. Buna rağmen ufak tefek adam Bek'in içinde adını koyamadığı bazı duygular uyandırmıştı. Bunun aşinalık mı, neşe mi, yoksa onlara benzer bir şey mi olduğunu bilemiyordu. Bek'in hazlan genelde yoğun olurdu: kan

kaybeden ve haykıran insanları seyretmek, bir-iki kadınla aynı anda düşüp kalkmak... Dövüşmeyi de severdi. Çeliğe vuran çelik çınlaması, yaygara yapan sesler, kan ve ... ölüm. Uzun zaman önce bir şeyleri ölürken izlemekten hoşlandığını fark etmişti. Canlı, bilinçli, hareketli bir hayvan ya da insanın göz açıp kapayana kadar yerde yatan bir et yığını halini alması onu büyülüyordu, bu et yığını bir insandan kaldığı için yenemez olsa bile.

Bek bazı çok tehlikeli adamları öldürmeyi dört gözle bekliyordu.

İleriden gelen hafif bir ses ona Nakor'u ve tuhaf kumarbazın ikide bir anlattığı şeyleri unutturdu. Tünelin karşı ucunda hareket eden biri vardı ve Bek'in tüm vücudu hevesle titriyordu.

Girişe geri dönmesi gerekiyordu, fakat zaman kavramını tümüyle yitirmişti—hem zaten on dakika ne kadar uzundu ki? Diğer askerler nasılsa peşinden geleceklerdi. Aynca Bek katliama bir an önce başlamak için can atıyordu. İyi bir dövüşe girmeyeli uzun zaman geçmişti. Nakor ona bir şey yapmıştı ve Bek ne zaman öyle şeyler düşünmeye kalksa başına ağnlar saplanıyordu. Fakat Nakor bu eski kalede saklananlan öldürmesinin sakıncası olmadığım söylemişti, tabii aşağıdaki ihtiyar askerin öteki taraftan gelebilecek savaşçıları hariç.

Ralan Bek kafasının iyice dolduğunu hissetti, bu yüzden homurdandı ve karanlıktaki sesi çıkaran kişiyi bulmak dışında tüm düşünceleri aklından kovdu. Adımlannı hızlandırdı ve üstü açık bir çukura yüzüstü düşmekten kıl payı kurtuldu. Yalnızca 'şanslı hissi' sayesinde son anda durabilmişti.

Nakor'dan aldığı küçük bir silindiri çıkarıp kapağını açtı. İçinde bir demet çubuk vardı. Bek bunlardan birini çekip çıkardı. Silindirin kapağını takıp onu tuniğinin içine geri koydu, ardından çubuğu havada hızla salladı. Birkaç saniye sonra çubuğun bir ucunda ufak bir alev belirdi. Nakor'un söz verdiği gibi tünelin zifiri karanlığından sonra ucu

yanan küçük çubuğun verdiği ışık Bek'i şaşırttı.

Bek ayaklarının dibindeki geniş çukura bakınca dibini göremedi Düşmediğine seviniyordu, fakat yaralanmaktan korktuğu için değil de yaşlı askerin savaşçılan onu bulana kadar çukurun dibinde beklemesi gerekmeyeceği için. Hattâ içlerinden biri çukura yuvarlanana kadar fark edilip edilmeyeceğinden bile emin değildi ve kafasına birinin düşmesini pek arzulamıyordu. Zaten askerlerin yanlannda onu çukurdan çıkaracak kadar ip olup olmadığı da meçhuldü.

Biraz geri çekildi, sonra güçlü adımlarla koşup sıçradı ve dört metrelik çukuru kolayca aştı. Ucu yanan çubuğu yere atıp çizmesinin topuğuyla ezdi.

Sıçrayışının duyulup duyulmadığını anlamak için biraz bekledi. Fark edilmediğinden emin olunca tüneldeki ilerleyişini sürdürdü. Askerleri çukur konusunda uyarmak için arkasında bir şey bırakması gerekir miydi diye bir anlığına düşündü. Sonra bu düşüncenin nereden çıktığını merak etti; ihtiyar askerin adamlanndan birinin çukura düşüp düşmemesi onu niye ilgilendiriyordu ki? Bu konuda kafa yormak o an için çok zordu; yalnızca Nakor'un idrak edebileceği bir şeydi bu. Bek'in kaybedecek vakti yoktu.

Ralan Bek ileriden gelen alçak sesler duyabiliyor ve kargaşanın kendisini beklediğini biliyordu.

Gökyüzüne bakmakta olan Magnus harekete geçme vaktinin geldiğine karar verdi ve yanındaki iki muhafıza kadim kalenin ön girişine kadar olan uzun yolda kendisine eşlik etmelerini işaret etti. Yol uzun yıllardır kullanılmamış izlenimi veriyordu, fakat Magnus şafakta onu gizlice incelemiş ve çeşitli 'kullanılmama' izlerinin ustaca hazırlanmış olduğunu keşfetmişti. Birileri kısa bir süre önce yoldan geçmiş, fakat geçişi belli etmemek için çaba sarf etmişti. Bu da onu babasının Joval

Devana, yani kiralık zihin okuyucusuna yönelik güveninin yersiz olmadığına ikna etmeye yetmişti. Yerel bir haydut, kaçakçı veya serseriler çetesi bu kadar özenli bir iş çıkartacak imkânlara ve sebeplere sahip olamazdı.

Askerler görünüşte kaleye yaklaşmanın tek yolu olan Cavell Seyri adlı patikayı sessiz sedasız tırmanmışlardı. Babasının ve kardeşinin aksine Magnus askeri konulara ilgi duymazdı, fakat o bile böyle bir kaleye doğrudan akm etmenin ne kadar ölümcül bir girişim olacağını hayal edebiliyordu. Böyle bariz bir askeri değerin kullanılmasını engelleyen tek şey kurbanlarını ele geçiren iblislere ve çeşitli lanetlere yönelik söylentilerdi. Tabii bölgede bir asırdır devam eden barışın da bunda etkisi vardı.

Gene de Magnus'un başka endişeleri mevcuttu. Bunlann ilki yanındaki adamlann mümkün olabildiğince fark edilmemelerini sağlamaktı. Magnus en güçlü sihir kullanıcılarının standartlanna göre halen gençti ve ebeveynlerinin bazı kabiliyetleri ona da geçmişti. Annesi sihrin varlığını tespit etmede hep babasından daha keskin içgüdülere sahip olagelmişti; buna karşın Pug bir kez tespit edilen bir büyünün ya da aygıtın doğasını daha iyi saptayabilirdi. Magnus her iki kabiliyete de sahip olacak kadar şanslıydı ve bu sayede rampanın tepesindeki kadım kapıya kadar olan mesafede en az dört farklı büyülü tuzak sezebiliyordu.

Magnus ancak sanatının gerçek ustalannın sahip olabilecekleri bir el çabukluğuyla bu büyülerin her birini çabucak bozarak Erik'in emri altındaki askerlerin sessizce ilerlemelerine olanak sağladı. Yukanda bir gözcü varsa bile gecenin o kör karanlığında iki büklüm bir halde yol kenarında koşturan gri suretleri kolay kolay seçemezdi. Küçük ayın çıkmasına daha bir saat vardı ve onun ışığı berrak gecelerde bile loş olurdu. Bu geceyse hava bulutluydu.

Birliğin başındaki subay el hareketleriyle adamlarına hazırlanmalarını işaret etti. Eskiden açılır bir köprü, yolun en uç kısmıyla kale kapısı arasındaki boşluğu kapatıyordu. Köprü artık tek bir zincire bağlı olarak boşluğun karşı tarafında işlevsizce sarkmaktaydı ve aradaki uçurum bir insanın karşıya atlayamayacağı kadar genişti. Adamlar birbirlerine sırayla işaret verdiler ve arka taraftan iki adam koşarak yaklaştı. Adamlann taşıdıklan merdivenler boşluğun karşı tarafına uzatılarak köprü vazifesi görecekti. Magnus becerilerini kullanarak kendisini havalandırdı ve boşluğun yukarısında asılı kaldı.

Orada adamlann altlannda uzanan uçuruma aldınş etmeksizin merdiven çubuklan üzerinde soğukkanlılıkla yürümelerini seyretti. En ufak bir yanlış harekette ölüme düşmeleri işten bile değildi. Magnus askerlerin disiplinine hayran kalmadan edemedi.

Magnus duyulannı ilen yollayarak daha başka sihirli tuzaklar yahut engeller tespit etmeye çalıştıysa da bir tane bile bulamadı. Anlaşılan kale kumandanı patikaya yerleştirilmiş tuzaklann kaledekileri davetsiz misafirlere karşı uyarmak için yeterli olacağını düşünmüştü. Magnus tekrar ilerlemeye başladığında gelecek fiziksel bir tehlikeye karşı kayıtsızdı, zira uzakta kollanndaki ve ensesindeki tüylerin diken diken olmasına yol açan bir şey seziyordu.

Elini kaldmnca avucunda beliren loş bir ışık, kalenin dış ve iç kapılan arasındaki ölüm sahasını aydınlattı. Bahsi geçen saha açılır köprü ve kaldmlabilir bir demir parmaklıktan başlıyor, şu anda kapalı ve Magnus'un tahminlerine göre arkadan sürgülenmiş olan iç kapıda son buluyordu. Askerler sessizce Magnus'un arkasında toplandılar. O ürkütücü ve mistik ışıkta Magnus'un solgun saçlanyla uzun boyu ona neredeyse doğaüstü bir hava katıyordu. Fakat askerler bir büyücünün emri altında olmaktan memnun değilseler bile talimat beklerlerken bunu hiç göstermiyorlardı.

Magnus daha iyi konsantre olabilmek için gözlerini kapadı ve tahtadan yapılma büyük iç kapıyı zihninde canlandırdı. Duyularıyla uzanarak tahtanın üzerinde hayali parmaklar gezdirdi, ardından diğer tarafı hissedene kadar o parmaklan yavaşça uzattı. Bunu yaparken de zihninde gözleriyle görmüş kadar berrak bir görüntü belirdi ve iki adet tahta dayanağa geçirilmiş büyük tahta sürgüyü açıkça gördü. Zihinsel dokunuşuyla sürgünün her santimini yokladı, sonra da gözlerini açıp bir adım geri çekildi. "Bir tuzak var," dedi usulca, sağında duran subaya.

"Ne önerirsiniz?" diye sordu genç şövalye-teğmen.

"Sürgüyü kaldırmadan kapıdan geçmenin bir yolunu bulmayı," dedi Magnus.

Büyücü elini uzattı ve yakınında duranların kulaklarına alçak bir uğultu çalındı. Kapının alt kısmında bir delik belirdi ansızın. Delik bir adamın emekleyerek geçebileceği kadar genişti. "Teker teker geçin," dedi Magnus, "ve hiç kimse ne kapıya ne de iki taraftaki duvarlara dokunsun."

Subay bu talimatı diğer askerlere iletti ve adamlar sırayla kapıdan çabucak geçtiler. Magnus bir hata yapılması halinde açığa çıkacak sihri kontrol etmek için hazır bekliyordu, fakat ihtiyatının gereksiz olduğu anlaşıldı. Her adam aynen söyleridiği gibi davrandı.

Derken sıra Magnus'a geldi. Yerde beceriksizce emeklerken cüppesinin beklenmedik bir engel teşkil ettiğini gördü. Deliği yarı yarıya geçmişken yere yüzükoyun kapaklanmamak için önce bir dizini, sonra da ötekini kaldırıp kumaşı çekmesi gerekti.

Kıkırdayarak ayağa kalkarken, "Bazen babama büyücülerin niçin cüppe giydiklerini sorasım geliyor. Bu da o zamanlardan biri," dedi.

"Lordum?" diyen teğmen pek de esprili biri olmadığını bu şekilde belli etti.

Magnus iç geçirdi. “Boşver.” Dönüp askerleri karşısına aldı. “Ben ilerlemenizi söylemedikçe geride kalın, çünkü burada en cesur insanın bile sanatım olmadan göğüs geremeyeceği bazı güçler var.

“Ralan Bek veya sizden biri dışında kimi görürseniz oracıkta öldürün.”

Bunun ardından döndü ve karanlığa doğru yürüdü. Elinden çıkan ışık bir fenerinki gibi sağa sola sallanıyordu.

Karanlığa hiç aldırış etmeyen Bek sokakta gezer misali yürümekteydi. Seçtiği tünelle kesişen diğer tünellerin sonlanndaki bazı uzak odalardan ışık gelse bile Bek onlan yok sayarak dümdüz ilerlemeyi sürdürdü. Nasıl olduğunu bilmese de kalenin arka tarafındaki gizli girişten büyük ihtimalle kadim bir salon ya da taht odası olan en içteki odaya kadar dümdüz gitmesi gerektiğini sezebiliyordu.

Yaklaşan dövüşün heyecanıyla kendini gayet iyi hissetmekteydi. Nakor’un kendisine yaptırdığı bazı şeylerden hoşlanmışsa da şöyle iyi bir dövüşe girmeyeli çok uzun zaman geçmişti. Bir-iki tavernada birkaç kişinin kafasını kırdığı olmuştu, ama geçen sene Nakor’un isteği üzerine o imparatoru öldürdüğünden beri hiç doğru düzgün kan dökmemişti. O gün amma eğlenmişti. Kılıcı yaşlı adamın sırtından girip göğsünden çıktığında insanlann yüzlerinde beliren afallamış ifadeyi hatırladıkça kahkahalarla gülesi geliyordu.

Siyah bir zırh giyen, ama miğfer takmayan bir adam ilerideki köşeyi döndü. O daha duracak vakit bile bulamadan Ralan Bek kılıcını adamın göğüs zırhının üzerinde kalan boynuna saplayıverdi. Adam oldukça yüksek bir ses çıkararak yere düştü, fakat Bek’in umurunda bile olmadı. Otuz metreden daha kısa bir mesafede ışık onu çağırıyor ve Bek kınp dökmek için sabırsızlanıyordu.

Gölgeli koridorun son bölümünü de katedip yüksek tavanlı bir

odaya girdi. Bulunduğu yer Cavell Kalesi'nin hükümdarının ailesiyle en yakın adamlannın soğuk kış gecelerinde uyumak için çekildikleri eski tarz bir kale salonuydu. Bir zamanlar görkemli olan salon zamanla bakımsızlıktan harabeye dönmüştü.

Kubbeli tavanı destekleyen dev tahta sütunlar o kadar eskiydi ki çelik kadar sertleşmişlerdi. Bir zamanlann kirece boyalı bembeyaz duvarlan artık koyu griye bürünmüştü ve Bek yukarıdaki karanlıkta kanat çırpan yarasalan duyabiliyordu. Ne duvarlarda içeridekileri kış soğuğundan koruyacak goblenler sarkıyor, ne de yere serili kilimler bulunuyordu. Fakat Bek'in içeri girdiği kapının solundaki dev şömine-de bir ateş yanmaktaydı. Kılıcını manyakça bir smtışla elinde tutan Bek, ateşin önünde oturan iki düzine adamı süzdü.

Grubun ortasındaki iki adamın ikisi de eski bir usulde -u şeklindeki bir tahtanın bir diğeri üzerine yerleştirilerek ayakların oluşturulduğu, üst yanya tahta bir arkalığın çivilendiği, oturağının yastıklarla veya kürklerle doldurulduğu- üretilmiş koltuklarda oturmaktaydı. Adamlann geri kalanı kamp taburelerinin ya da yere serili siyah pelerinlerin üzerine kurulmuştu. Hepsinin üzerinde Gece Şahinlerine özgü o siyah zırhlardan vardı; ortadaki ikisi hariç. Onlardan biri ustaca dokunmuş keten bir tunikle pantolona ek olarak önde gelen bir soyluya layık çizmeler giymişti, fakat son zamanlarda epey kilo vermiş gibi kıyafeti üzerinden sarkıyordu. Diğer adamsa bir rahibin veya büyücünün siyah cüppesini taşımaktaydı. Tunikli adamın boynunda Nakor'un Bek'e gösterdiğinin aynısı olan ağır bir altın kolye mevcuttu. Cüppeli adam onun aksine hiç mücevherat taşımıyordu. İnce yapılı biri olup ne yüzünde ne de kafasında tek bir tel saç vardı.

Bek içeri girdiğinde diğer on sekiz adam apar topar ayağa fırladı. İçlerinden ikisi kemik düdükler çalarak kalenin dört bir tarafında yankılanan tiz bir alarm verdi.

Altın kolyeli adamın epey kaygılı bir hali vardı. Faltaşı gibi açık gözlerle Bek'i işaret ederek haykırdı: "Öldürün onu!"

İlk Gece Şahini kılıcını kaldınrken Bek de kendi silahını iki eliyle birden kavradı ve daracık yanklar halindeki gözlerini büyük bir hevesle yaklaşmakta olan katliama odakladı. Fakat tam o anda cüppeli adam, "Hayır! Durun!" diye haykırdı. Gözleri büyük bir huşuyla Bek'inkilere dikilmişti.

Bek dahil herkes donakaldı. Adam yerinden kalkıp kılıçlı suikastçıların arasında ilerledi. Ralan Bek'e en yakın Gece Şahinini de geride bırakıp doğrudan genç savaşçıya yaklaştı. Bek adamda tuhaf bir güç sezebiliyor ve şanslı hissi sıra dışı bir şeyin gerçekleşmek üzere olduğunu söylüyordu. Kısa bir tereddüdün ardından cüppeli adama vurmak için kılıcını savurmaya hazırlandı.

Adam ellerini kaldırdı, fakat kendini savunmak için değil de yakarırcasına. "Bekle!" dedi ve Bek yine tereddüt etti. Adam yavaşça, hattâ nazikçe uzanarak elini Bek'in göğsüne koydu ve sözünü tekrarladı. "Bekle."

Cüppeli adam bunun ardından yavaşça dizleri üzerine çöktü ve fısıltıdan birazcık daha yüksek bir sesle konuştu. "Efendimiz bizden ne istiyor?"

Sessiz bir hayretle yaşananları seyretmekte olan kolyeli adam da diz çöktü ve onu odadaki diğerleri izledi. Verilen alarma cevaben kalenin başka bölümlerinden yarım düzine adam daha koşarak içeri daldı. Kardeşlerini diz çökmüş halde görünce bunlar da gözlerini yere dikerek onları taklit ettiler.

Bek kılıcını biraz indirdi. "Ne?"

"Efendimiz bizden ne istiyor?" diye sorusunu yineledi cüppeli adam.

Bek daha önceden Nakor, Pug ve Büyücünün Adası'ndaki diğerle-

rinin konuşmalarından duyduğu kadanyla ne cevap vereceğini düşündü. "Varen gitti. Başka bir dünyaya kaçtı," dedi sonunda.

"Varen değil," dedi cüppeli adam. "O efendimizin en başta gelen hizmetkanydı." Adam yavaşça uzanıp Bek'in göğsüne tekrar dokundu. "Efendimizi orada hissedebiliyorum. Senin içinde yaşıyor; senin ağzından konuşuyor." Gözlerini Bek'inkilere dikerek bir kez daha sordu: "Efendimiz bizden ne istiyor?"

Bek oraya gelirken bir dövüşe hazırlanmıştı ve bu durum onun idrak kabiliyetinin ötesindeydi. Artan bir hüsranla etrafına bakındı ve, "Bilmiyorum," dedi. Sonra kılıcını aniden kaldırıp büyük bir süratle indirdi. Bir yandan da bağınyordu. "Bilmiyorum!"

Dakikalar sonra Magnus arkasındaki Erik'in askerlerinden oluşan birlikte beraber odaya daldı. Bek'in az önce içeri girdiği kapıdan da başka Krallık askerleri çıkageldi. Hepsi de önlerindeki sahneyi görür görmez durdu. En ufak bir mücadele izi bile olmamasına rağmen yerde yirmi altı ceset yatıyor, başsız yirmi altı gövdeden hâlâ kan akıyordu. Kelleler kızıla çalmış taşların ve kanlı pelerinlerin üzerinde yuvarlanmaya devam ediyordu.

Şöminedeki ateş çıtırdadı. Onun yanında duran Bek kanla kaplıydı. Kollan dirseklerine kadar kıpkırmızıydı ve suratına et parçacıklan sıçramıştı. Deliliğin pençesindeki bir iblise benziyor ve Magnus bu deliliği onun gözlerinde görebiliyordu. Bek o kadar fena titriyordu ki her an nöbet geçirebilecek gibi bir hali vardı.

Ralan Bek en sonunda başını geriye atıp yukarıdaki taşlarda çınlayan bir sesle uludu. Öfkenin ve hüsranın ilkel bir dışa vurumuydu bu. Bağrışının yankıları geçtikten sonra etrafına bakındı ve gözlerini doğrudan Magnus'a dikti. Şımarık bir çocuk gibi cesetleri işaret ederek, "Bu hiç de eğlenceli değildi!" dedi.

Kılıcım yakındaki bir cesedin tuniğine silip kınına soktu. Ardından ısınması için şöminenin yakınma bırakılmış su dolu bir kovayı aldı ve onu havaya kaldmp suyu başından aşağı döktü. Bunu yapmadan önce şapkasını çıkarma zahmetine bile girmemişti. Daha sonra nispeten temiz bir pelerini alıp havlu niyetine kullandı. Kendisini olabildiğince temizleyip daha kontrollü bir ses tonuyla, "Karşı koymadıktan zaman hiç de eğlenceli olmuyor Magnus," dedi ve odaya bakınıp ekledi: "Kamım acıktı. Yanınızda yiyecek bir şeyler var mı?"

HAZIRLIK

Miranda haykırdı.

Küçük oda için gerekenden çok daha yüksekti sesi. "Sen deli misin?!"

Magnus babasının çalışma masasından küçük odanın elverdiği kadar uzaklaşan, sonra abartılı bir kaş çatışla ona dönen annesini temkinli bir keyifle izliyordu. Eninde sonunda kocasının istediği gibi sonuçlanacak birçok meseleye şiddetle muhalefet etme huyuna sahipti Miranda. Fakat Pug, asabi tabiatlı karısının hüsrana kapıldığı zamanlarda bunu fiziksel yollarla ifade etmeye ihtiyaç duyduğunu yıllar önce kavramıştı.

"Sen deli misin?" diye ikinci kez haykırdı Miranda.

Çalışma masasından kalkarken, "Neredeyse yarım seneyi Novindus'ta Zümrüt Kraliçenin ordusunu gizlice takip etmekle harcayan senden daha deli değilim," dedi Pug soğukkanlılıkla.

"O çok farklıydı!" diye bağırdı henüz siniri yatışmamış olan Miranda. "Bana karşı koyabilmek bir yana, beni bulmayı başarabilecek tek bir Pantathia yılan rahibi bile yoktu o sırada. Bir Tsurani küresi olmadan kendimi başka bir yere nakledebildiğimi de unutma!"

Magnus babasının bir yorum —muhtemelen onun, Nakor'un ve Magnus'un bu alanda giderek ustalaştıklarına dair— yapacağını anla-

dı. Fakat Pug vazgeçmiş olacak ki, hiçbir şey söylemeden, Miranda'nın konuşmasına göz yumdu.

"Yabancı bir dünyadan söz ediyorsun! Üstelik sadece yabancı da değil; aynı zamanda başka bir gerçeklik düzleminde! Orada güçlerinin ne kadarına sahip olacağını kim bilebilir?" Parmağını Pug'a doğrulttu. "Daha oraya nasıl gideceğini bile çözemedin ve sakın bana Kelevvan'daki Talnoy'u kullanarak oraya çıkan bir gedik açacağını söyleme. Kendini bir zehir denizinin dibinde, devam eden bir savaşın tam ortasında veya daha bir sürü ölümcül mekânda bulabileceğini bilecek kadar gediklerden anlıyorum. Körlemesine yolculuk edeceksin!"

"Öyle bir şey yapmayacağım," diyen Pug, kansını yatıştırmak için ellerini kaldırdı. "Lütfen, Dasatiler hakkında daha fazla şey öğrenmek zorundayız."

"Neden?" diye bilmek istedi Miranda.

"Çünkü Kahin'i ziyaret ettim." Ne karısına ne de oğluna bunun hangi kahin olduğunu söylemesine gerek vardı.

Mıranda'nm öfkesinin yerini merak aldı. "Peki sana ne dedi?"

"Geldiklerini söyledi. Bundan fazlasını bilmese de, olaylar cereyan ettiğinde tekrar yanma uğrayacağım. Şimdilik Dasatiler hakkında daha fazla bilgi toplamak zorundayız."

"İyi de, Novindus'taki Talnoylar sihirle korunuyor. Orada saklı durdukları sayısız yıl boyunca en ufak bir harekette bulunmadılar, hiçbir büyü emaresi de göstermediler," diye itiraz etti Miranda. "Biz onlan sihir vasıtasıyla gizlediğimiz müddetçe Dasatiler bizi nasıl bulabilirler?"

Pug'm elinden yalnızca başını iki yana sallamak geldi. "Bilmiyorum, ama Kahin bazı kesinliklerden bahsettiğinde nadiren yanılır."

Magnus bir itirazın yaklaştığını sezerek konuyu kurnazca değiştirdi. "Ve ben daha önce defalarca sorduğum soruyu yineliyorum," dedi sabırlı bir okul müdürü gibi. "Onları oraya kim koydu?"

Pug ellerindeki bol sayıda teoriye karşılık hiçbir kanıt edinemedikleri için oğlunun bunu laf olsun diye sorduğunu biliyordu, buna rağmen kansmın asabiyetini dağıttığı için Magnus'a sessiz bir teşekkür etti. İlk başta Talnoylan bu dünyaya Valherulardan, yani eski çağların efsanevi Ejderha Lordlan'ndan birinin getirdiğini düşünmüşlerdi, fakat bunu gösteren bir delile sahip değillerdi. Kadim bir Ejderha Binicisi'nin anılan Pug'm çocukluk arkadaşı Tomas'a geçmişti ve o, kardeşlerinin bir zamanlar Dasati ana dünyasına yaptıklan felaketle sonuçlanmış seferden ganimet niyetine tek bir Talnoy'un bile getirildiğini anımsamıyordu. Valherular o şeytani yaratıklar tarafından yok edilmemekle meşgullerdi, öyle bir şeyle uğraşacak halleri yoktu; Dasati diyarına yapılan baskın sırasında bol sayıda Ejderha Binicisi ölmüştü. Sonuçta geriye tek bir seçenek kalıyordu.

"Macros."

Miranda başını sallayarak aynı fikirde olduğunu belirtti. Babası Kara Macros kayıp Büyü Tannsı'nm ajanlarından biri olarak çalışmıştı. "Ne zaman bir taşı kaldırsak, altından babamın entrikalanndan biri çıkıyor." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve aklına bir şey gelmişçesine dalgın bir ifadeye büründü. "Hatırlıyorum da... bir keresinde..." Mağara zeminine bakarken, anımsadığı şeyden acı duyduğunu belli eden ifadeler yüzünde birbiri ardına belirdi. "Beni terk ettiği için ona öyle uzun süre öfke besledim ki..."

Pug başını anlayışla salladı. Miranda'nm babasıyla yaptığı son görüşmede yanlarında bulunmuştu ve babasını uzun bir aradan sonra gören kadının boş yere gizlemeye çalıştığı öfkesini gayet iyi hatırlıyordu. Macros, İblis Lordu Maarg'ı tutarak etrafını saran gedik tarafından yutulduğunda ve böylece bu dünyayı kurtarmak için son bir çabayla canını feda ettiğinde Miranda'nm duyduğu ıstırap da hatırladığı bir başka şeydi.

Anılanın bir kenara itip, "Şimdi onun çıkardığı o kahrolası dertlerden biriyle daha karşı karşıyayız, öyle değil mi?" dedi Miranda. Ses tonu, belli belirsiz bir sevecenlikle beraber bir nebze burukluk da banndmyordu.

Annesinin morali yine dedesi yüzünden bozulmasın diye Magnus lafa girdi. "Dedemin bulduğumuz o ilk Talnoy'u kullanarak Dasati gediklerini bu dünyadan uzak tuttuğunu ve hazırladığı savunma efsunlarının hâlâ yerim koruduğunu biliyoruz."

İki ebeveyni de onu süzdü. "Hepimiz bunun farkındayız Magnus. Ne demek istiyorsun?" dedi Miranda.

"Dedem sebepsiz hiçbir şey yapmazdı. Bana anlattıklarınıza dayanarak, onun günün birinde Talnoylan keşfedeceğinizi -her nasılsa- bildiği sonucuna vanyorum. Bu da beni, dedemin ileride Dasatilere karşı mücadele etmeniz gerekeceğini de bildiği fikrine sevk ediyor."

Pug yüksek sesle iç geçirdi. "Baban," dedi kansına, "zamanda yolculuk konusunda herkesten daha bilgiliydi. Tannlar aşkına, hepimizi bir araya toplaşan herhalde onun bildiklerinin yüzde birini bile bilmiyoruzdur. Tomas ve Ashen-Shugar denen o kadim Valheru'yla yaptıktan, Ebedi Şehirde Pantathıalılann bize kurdukları o zaman tuzağım anlama kabiliyeti, tüm diğer şeyler... Yaptıklarım mümkün olduğunca öğrenmek için elimden geleni yaptım, ama çoğu hâlâ gizemini koruyor. Bu konuda Magnus'la aynı fikirdeyim yine de. Ben babanın o şeyleri Novindus'a boş yere bırakmadığına ve bunun Meclis'le bir ilgisi olduğuna inanıyorum."

Miranda ikna olmuş gözükmese de hiçbir şey söylemedi.

"Anne, eğer dedem Talnoylann bulunmasını istemeseydi o mağarayı bir dağın altına gömecek ve bin yılda bile açığa çıkarmamıza mani olacak bir sihre sahipti," dedi Magnus. "Orada bir yerde devasa ve tehlikeli bir şey var." Eliyle çevresini gösteren bir hareket yaptı. "Ve biz ne

yaparsak yapalım, o şey buraya geliyor."

"Şimdilik tek yapabileceğimiz, düşmanımızın doğasını anlamaya, yüzünü görmeye çalışmak," dedi Pug.

"Ben hâlâ bunun iyi bir plan olmadığı fikrindeyim," dedi Miranda. "Ama belli ki siz ikiniz karannızı çoktan vermişsiniz. İyi de, Dasati dünyasına ulaşmayı, orada canlı kalmayı ve oradan bilgi getirmeyi nasıl becereceğiz? Yoksa bunlar üzerinde durulmayacak kadar önemsiz aynntılar mı?"

Pug kendini gülmeye mecbur hissetti. "Hiç de değil sevgilim. O diyara gidip gelmiş birini bulmayı ve belki de bize kılavuzluk etmesini sağlamayı planlıyorum."

"Peki böyle birini nereden bulacaksın?" diye sordu Miranda. "Bu dünyada ikinci gerçeklik döngüsünde bulunmuş biri var mı ki?"

"Muhtemelen hayır," dedi Pug. "Zaten o kişiyi bu dünyada aramayacağım. Dürüst John'un Yeri'ne uğramayı düşünüyorum."

Miranda, Dünyalar Salonu'nun kalbindeki işletmeyi duyunca donakaldı. Sonra başını sertçe salladı. "Öyle birinin bulunabileceği tek bir mekân varsa herhalde orasıdır. Ben de aramaya oradan başlardım."

"Yanma kimleri alacaksın baba?" diye sordu Magnus.

Bunun karısını yeniden kızdıracağını bilen Pug oğluna ikaz edici bir bakış attı. Miranda daha şimdiden onu meraklı bir ifadeyle süzüyordu. Derin bir nefes alıp, "Sen, Nakor ve Bek," dedi Pug.

Miranda kendisinden beklendiği gibi bağınp çağıracağına, tek bir sözcük telaffuz etmekle yetindi. "Niçin?"

"Magnus, çünkü gitmeye hazır ve yanımda benim kadar güçlü birine ihtiyacım var— senin burada kalıp Meclis meseleleriyle ilgilenmen ve Talnoy konusunda nasıl bir ilerleme kaydettiklerini görmen için Yüceler Meclisi'ne uğraman gerekiyor." Bunun akabinde biraz bekledi ve Miranda bir şey söylemeyince sözlerine devam etti. "Bek, çünkü...

içimden bir ses onun önemli olduğunu söylüyor. Ve de Nakor, çünkü Bek'i bir tek o kontrol altında tutabiliyor. Hem içinden çıkılması olanaksız bir duruma düşersek, bizi o durumdan olsa olsa Nakor kurtarabilir."

"Her şeyi planlamışsın, bu yüzden tartışmaya devam etmemin bir anlamı yok," dedi Miranda. "İkinci düzleme ulaşmanızı sağlayacak güvenli bir yol bulabileceğinden de emin değilim zaten."

"Yine de denemek zorundayız."

"Ne zaman yola çıkacaksınız?" diye sordu Miranda.

"Salona mı? Yarın. Gitmeden önce burada halletmem gereken bazı işlerim var." Magnus'a hitaben, "Sen de niye Roldem'e gidip oğlanlann ne durumda olduğuna bakmıyorsun?" dedi. "Bir-iki gün içinde buraya dönüp kardeşinin karısına onlardan haber iletirsin."

Magnus başıyla onayladı. "Novindus'taki Talnoylar nç olacak?"

Pug çalışma odasının kapısında durakladı. "Rosenvar'la Jacob onlara göz kulak olurlar. Olağandışı bir şey patlak verirse Nakor ya da ben buraya çabucak geri dönebiliriz. Dasati dünyasına gitmemize daha vakit var. Önce Kelewan'a şöyle bir uğrayacak ve Varen'in orada bulunup bulunmadığına dair bir işaret var mı diye bakacağım."

"Onun kendini belli edecek kadar budala olduğuna cidden inanıyor musun?" diye sordu Magnus.

"Vareıi akıllı bir adam," dedi Pug. "Hattâ çarpık bir anlamda dâhi olduğu bile söylenebilir, ama aynı zamanda çok hırslı. Yıllar geçtikçe deliliği onu daha da tutkulu hale getirdi. Saldınlannm arasındaki zaman dilimleri giderek daralıyor. Ya orada pervasız bir şey yapacak ya da Midkemia'ya dönecek. Her halükarda, onu eninde sonunda ortaya çıkaracağız ve bu sefer yeni bir vücudu kolay yoldan ele geçiremeyecek."

"Peki zor yoldan?" diye sordu Miranda.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yeni bir vücudu kolay yoldan ele geçiremeyeceğini söyledin. Onun ruh muhafazasını yok ettiğin için bunu anlayabiliyorum, ama Varen bir başka vücudun nasıl ele geçirileceğini hâlâ biliyor. Diğeri kadar pratik olmasa bile, en az onun kadar etkili olan başka yöntemler yok mudur?"

"Bak bunu düşünmemiştim," dedi Pug.

Miranda kibrini saklamakta güçlük çekti.

"Öyleyse ikimiz de titiz ve gizli çalışmalıyız," dedi Pug, karısının çokbilmiş ifadesine aldırış etmeyerek. "Kelevvan'da pek de asil olmayan bazı kaynaklarla konuşacağım. Sonra ben Salon'a geçerken sen Meclis'in ağzını ararsın. Sadece Alenca'ya güven."

"Bizden başka birine nasıl güvenebilirim ki?" diye sordu Miranda. "Kesh İmparatoru'nu ele geçirdikten sonra Varen'in Kelewan'daki herhangi birini —onların imparatoru da dahil— kontrolü altına alabileceğini söylemek herhalde yanlış olmaz."

"Hiç sanmıyorum," dedi Pug. "Ruh muhafazasını İmparator'un sarayının altındaki lağımlara nasıl sakladığını hatırla. Bana kalırsa, birini ele geçirmesi için o kişinin bulunduğu konum çok önemli. Muhafazası olmadan kör bir atlayış gerçekleştirmesi ve önüne çıkan ilk insanın bedenini ele geçirmesi gerekmiştir zaten. Onun şu 'ölüm gediği' birçok açıdan normal gediklere benzer bir işleyişe sahip olduğuna göre, Varen'i Meclis'in yakınlanna, belki de dosdoğru içine taşımış olabilir. Varen yolculuğunun sonunda bedensiz bir ruh olacağına göre, Meclis'in bilindik savunmaları ona karşı etkisiz kalmıştır— bu arada, her iki dünyadaki üst seviyeden rahipleri ele geçirmesi bence pek olası değil; ruhlara karşı yapılan korunma efsunlarına tapmaklarda sıkça rastlanır."

"Pekala," dedi Miranda. "Oraya uğradığım zaman Alenca'yla konuşurum. Ama bir sorum daha var."

“Evet?” dedi Pug, bir an evvel gitmek için sabırsızlandığını açık ederek.

“Madem Meclise haber vermeden Kelewan’a gitmeyi düşünüyorsun, kimseye fark ettirmeden gedikten nasıl geçeceksin?”

Pug gülümserken yıllarca gençleşmişe benziyordu. “Nakor’un tabiriyle, bir hileye başvuracağım.”

Pug nihayet odadan çıktı ve Magnus annesinin yüzündeki yılgın ifadeye kahkahalarla gülmeye başladı.

Miranda büyük oğluna dik dik baktı. “O sinir bozucu küçük adam buradakilere öyle kötü örnek oluyor ki!”

Magnus öncekinden de gür kahkahalar attı.

Yüzü büyük bir başlığın altında saklı olan Pug, bir ara sokakta sessizce ilerlemekteydi. Tsurani împaratorluğu’nda özgür insanlar arasında sakala nadiren rastlanır, genellikle Midkemia doğumlular ve bazı asi gençler sakal bırakırlardı yalnızca. Sakallıyken gece geç saatte dışarıda bulunmak devriye gezen şehir muhafızları tarafından durdurulmak anlamına gelirdi ve bir Büyücüler Meclisi mensubu olarak taşıdığı unvan herhangi bir askerin ya da inzibatın ona derhal itaat etmesini gerektirse de, Pug dikkatleri bu gizli yolculuğuna çekmek istemiyordu.

Aradığı gösterişsiz ikametgah, Jamar şehrinde varoşlardan ve rıhtım kesiminden azıcık daha iyi olan bir mahallenin ara sokaklarından birindeydi. Buradaki evler genellikle mütevazı olup kirece boyalı duvarları nispeten temizdi ve sokaklarda fazla çöp yoktu. Hattâ Pug’ın arkasında bir yerlerde bir sokak feneri bile yanıyordu.

Pug aradığı eve ulaştı ve tahta kapıyı sertçe çaldı. Evdeki bir ses, “İçeri gel Milamber,” dedi.

Pug tek odalı bir kulübeden biraz daha fazlası olan küçük eve girdi. “Selamlar Sinboya."

Yaşlı adam yerdeki bir hasır minderin üzerinde oturuyordu. Önündeki küçük, alçak masada duran bir fenerin alevi odayı zar zor aydınlatmaktaydı. Köşedeki ufak bir odun sobası yemek pişirmek için gereken ısıyı sağlıyordu—İmparatorlukla hava, nadiren evlerin ısıtılmasını gerektirecek kadar soğurdu. Bir perde uyku döşeğini odadan ayırıyor, bir arka kapı da Pug'm küçük bir sebze bahçesiyle bir dış tuvaleti içerdiğine kanaat getirdiği arka tarafa açılıyordu.

Masanın başında oturan cılız mı cılız ihtiyar adam, seksen küsur yaşının her dakikasını belli etmekteydi. İncecik saçlan bembeyazdı ve mavi gözleri beyaz bir zar tabakasıyla kaplıydı. Yine de Pug, adamın zekâsının otuz sene evvel tanıştıkları günden daha az keskin olmadığını biliyordu.

"Geleceğimden haberin var mıydı?" diye sordu Pug.

"Senin olağanüstü güçlerinden yoksun olabilirim Milamber," dedi adam, Pug'm Tsurani dilindeki adını kullanarak, "ama sanatımın ustasıyım ve korunma efsunlarımla kimse boy ölçüşemez. Düşmanlanm kadar dostlarımın da gelişini saptayabilirim." Masada iki porselen fincan vardı. Yaşlı adam değerli bir metal demlikten bunlara sıcak su döktü. "Chocha?"

"Teşekkürler," cevabını verdi Pug.

"Öyleyse otur lütfen."

Pug seyahat pelerinini, sade görünümlü açık mavi cüppesini düzeltip, başlığım geriye atıp, yere kuruldu.

Gözleri gitgide görmez olsa bile yaşlı adam hâlâ Pug'm giyim tarzını fark edecek dikkate sahipti. "Gizlice mi seyahat ediyorsun?"

"Diğer Meclis mensuplan burada olduğumu öğrenmesinler istiyorum," diye yanıtladı Pug.

İhtiyar büyücü kıkırdadı. "Meclisle oldukça renkli zamanlar geçirmişsin. Hattâ bir keresinde oradan kovulmuş ve hain damgası yemişsin sanırım."

"Ortada o kadar aşırı bir mesele yok, ama beni meclise karşı sakıncalı bir duruma düşüren ciddi bir sorunla karşı karşıyayım. Kısaca açıklamam gerekirse, Meclisin hiçbir üyesine güvenemem."

"Sana nasıl yardım edebilirim eski dostum?"

"Dünyamdan gelen bir kaçak şu an imparatorlukla başıboş dolaşıyor. Olağanüstü kurnaz ve tehlikeli biri olan bu büyücüyü bulmam mümkün olmayabilir."

"İç karartıcı bir tablo çizdin," dedi Sinboya. "*Sen bile* bulamıyorsan, bulunması sahiden de güç olsa gerek."

Pug baş sallayarak sıcak içecekten bir yudum aldı. Meclisle geçirdiği ve bir İmparatorluk Yücesi olarak eğitim gördüğü dört sene içerisinde, Novindus'taki acı çaya benzeyen bu acı karışıma iyice alışmıştı. "Bahsettiğim adam başkalarının vücudunu ele geçirme gücüne sahip ve içine girdiği kişinin en yakınlan tarafından bile kolay kolay fark edilemiyor bu."

"Ah, bir sahipçi. Böyle yaratıklar hakkında masallar işitmiştim, ama bu nevi şeylerin adından, yani gerçeği yansıtmayan hikâyelerden öteye geçtiği pek olmaz." Sinboya tıpkı Pug'm ilk öğretmeni Kulgan gibi Aşağı Yol'a mensup bir büyücüydü. Pug mizacı sebebiyle eğitiminin ileri safhalarına dek bu disipline uygun biri olmamıştı. Aslında Pug tüm sihir türlerine aşinaydı, fakat Sinboya'nm aksine bu alanda uzman değildi. Sözlerine, "O halde, bu ziyareti benimle birlikte olmaktan keyif aldığın için yapmadığını varsayıyorum, senin için ne tarafa bir aygıt ya da ıvır zıvır üretebilirim?" diye devam etti yaşlı adam.

"Eskisi kadar sık uğramadığım için özür dilerim."

"Hiç gerek yok. Hakkında söylenenlerin yarısı bile doğruysa, sen

bir güne sığan saatlerin iki katına ihtiyaç duyan bir adamsın."

"Bana ölüm büyücülüğünü tespit edecek bir şey lazım," dedi Pug.

Yaşlı büyücü bir müddet sessiz kaldı. "Öyle şeylerin yasak olduğunu biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Ama bazı insanlar yakalanma korkusuna aldırış etmeyecek kadar hırslıdırlar."

"Karanlık sanatların kudretli bir cazibesinin olduğu doğru. Ölüleri harekete geçirip kontrol altına almak, başkalarının yaşam enerjilerini kullanmak ve sahte hayatlar yaratmak, her tapmağın gözünde büyük bir suç sayılır. Meclis'in kurulduğu yıllarda, büyücüler öyle insanlardan çok korkarlardı." Yaşlı adam gevrek gevrek güldü. "Bunu asla bir Tsurani Yücesi'nin ağzından duyamazsın, ama benim 'aşağı' sanatımın mensuplan idrak edilemeyecek kadar korkunç bir güce erişebilirler. Her iki yolu öğrenmek de zaman ister, fakat Yukarı Yol'dan gidenler güce daha çabuk kavuşurlar. Pek az kimse Aşağı Yol'un daha yavaş olduğunu, ama daha büyük bir güce çıktığını bilir. Yeteri kadar zaman ve malzeme verilirse Yukan Yol'dan hiç kimsenin —belki sen hariç Milamber— taklit edemeyeceği aygıtlar üretebilirim. Bana ihtiyacım olanı ver, sana kapağı açılana dek koskoca fırtınaları barındırabilen bir kutu veya aynı anda bin farklı hayvana hükmedebilen bir flüt hazırlayayım. Meclis biz Aşağı Yol mensuplannm yapabileceklerini çoğu kez hafife alır.

"Neyse, bu aygıtın ne yapmasını istiyorsun?"

"Bana ölüm büyüsünün güçlü bir tezahürünü tespit edebilecek bir şey lazım; mesela bir ruhun ele geçirilmesi ya da ölülerin kontrol altına alınması."

Yaşlı adam birkaç dakika düşündü. "Zor bir şey istiyorsun. Eğer tek bir kişinin ele geçirilmesinden veya tek bir cesedin kontrol altına alınmasından bahsediyorsan, bunlar gayet ufak tezahürlerdir."

"Peki istediğim gibi bir şey yapılabilir mi?"

Sinboya hâlâ dalgındı. "Elbette yapılabilir, ama bana zaman ve birisinin yardımı gerek," dedi sonunda.

Pug ayağa kalktı. "Bir gün içerisinde birini yanma göndereceğim ve o kişi sana gereken her şeyi temin edecek. Emeğine dilediğin değeri biç; ona ilaveten ödüllendirileceksin de.

"Aradığım adam, uzun tarihi boyunca İmparatorluk'un karşı karşıya kaldığı en büyük tehlikenin habercisi olabilir."

Yaşlı adam kıkırdadı. "Sana saygısızlık etmek istemem eski dostum, ama tarihimiz boyunca pek çok büyük tehlikeyle karşılaştık."

Pug adama iyice sokuldu. "Onu ben de biliyorum, zira Yukarı Yol'a mensup olan bizler eğitimimiz gereği İmparatorluk'un tarihini de öğreniriz. Ama hiç abartmıyorum Sinboya. Ruh Yiyen'in serbest kalacağı zaman yaklaşıyor olabilir."

Misafiri odadan ayrılırken yaşlı adam hiç ses çıkarmadan oturdu. Ruh Yiyen olağanüstü güçlere sahip bir yaratık, Tsurani dininin temelini teşkil eden efsanelerden biriydi. Son günler yaşanırken, Keiewan dünyasının yok oluşundan hemen önce Ruh Yiyen adlı bir yaratığın ortaya çıkacağı ve tannlar göklerdeki son savaşlarına tutuşmadan evvel onun cenneti hak etmeyenleri topyekûn katledeceği her tapınakta yazılıydı.

Pug kapıyı arkasından kapatırken, Sinboya yakın bir zamanda İyilik Tannsı Chochocan'm tapmağına uğramak, orada dua etmek ve bir adak adamak için beklenmedik bir ihtiyaç hissetti. Böyle bir hisse elli yıldır kapılmamıştı.

Dostu Sinboya'mn evinden çıkarken Pug tuhaf bir aşinalık hissine, bir tür *deja vuya* kapıldı. Tereddüt ederek çevresine bakındı ve karanlıkta olağandışı bir şey fark etmeyince oradan uzaklaştı.

Büyücünün Adası'ndaki ıssız bir noktada, Düzlükler Şehrine yakın olduğunu bildiği bir yere bir gedik açmıştı. Zaten Tsuranililer neredeyse bir asır önce Midkemia'ya açacakları ilk gedik için de orayı seçmişlerdi. Bunun peşinden Pug, yıllar evvel Kelevvan'm kutup buzullannın altındaki Eldarlara ulaşmak için kullandığı bir hileye başvurmuş ve kendini görüş hattına dayanarak nakletmişti. Genellikle yorucu bir yöntem olsa bile etkiliydi bu.

Midkemia'ya geri dönmek için böyle bir hileye ihtiyacı yoktu. Tek yapması gereken, oradan fark edilmeksizin ayrılmakta kullanabileceği ıssız bir yer bulmaktı. Karanlık caddede tez adımlarla ilerlerken, içine girip ortadan kaybolabileceği bir ara sokak anyordu.

Yakındaki bir köşeden kopkoyu gölgelere bürünmüş bir suret çıktı ve Pug'ın uzaklaşmasını seyretti. Siyah cüppeli tıknaz adam bir dakika daha bekledi, sonra iç geçirdi. "O küçük evde ne yapıyordun Pug?" diye bıyık altından mırıldandı. "Eh, en iyisi gidip kendim göreyim." Kararlı adımlarla yürümeye koyulan adam, sağ bacağını öne atarken ağırlığının bir kısmını elindeki uzun değneğe vermekteydi. Yakın zamanda dizini incitmişti ve yürüyüş değneği işini kolaylaştırıyordu.

Adam kapıyı hiç çalmadan açıp içeri girdi.

DÜRÜST JOHNTJN YERİ

Pug geri çekildi.

Kervanın Dünyalar Salonu'nda izlediği dolambaçlı yolu görebiliyor ve tecrübelerine dayanarak burada her şeyin mümkün olduğunu biliyordu. Salon dünyalar arasındaki koca bir geçitti. Bir faninin, yolu bilmesi ve hayatta kalmak için gereken becerilere ya da güce sahip olması halinde dünyalar arasında geçiş yapabileceği bir mekândı. Pug bulunduğu noktaya en yakın kapılara baktı, fakat ortadan kaybolmaya elverişli bir alan teşkil etmiyordu hiçbiri. İkisi zehirli atmosferleriyle ve ezici yer çekimleriyle insan yaşamına düşman dünyalara çıkıyor, diğer ikisiyse gayet umumi yerlere açılıyordu. Maalesef Pug öğle vakti işlek bir meydanın ortasında belirmenin sorun yaratacağı dünyalardaki zamanı öngörecek bir yönteme sahip değildi.

Bu yüzden, yerinde kalmaktan başka hiçbir seçeneği yoktu, zira kervan muhafızları onu daha şimdiden fark etmişlerdi ve Pug'm bir tehdit oluşturması ihtimaline karşı silahlan ellerinde, süratle yaklaşıyorlardı—ona sebep vermeleri halinde oluşturacaktı da.

Muhafızlar birer insandılar ya da en azından uzaktan öyle görünüyorlardı. Pug'la en öndeki araba arasındaki mesafenin tam ortasında durdular. Araba mor bir *needraya* -Pug'a Kelewan'da geçirdiği yıllardan tanıdık gelen altı bacaklı yük hayvanına- benzer bir şey tarafından

çekilmekteydi. Düz gri üniformalar giymiş altı muhafızın sarıkları da aynı renkti ve zırh olarak sadece altın sarısı göğüs levhaları takmışlardı. Ellerinde siyah kalkanlar ve keskin görünümlü palalar vardı. İçlerinden ikisi Pug'm görebildiği kadarıyla menzilli birer silah taşıyordu; omuzlarına sabitlenmiş uzun silindirik tüpleri ona doğrultmuşlardı çünkü.

Pug yerinde kaldı.

Kısa süre iki taraf da herhangi bir hamle yapmadı, derken açık mavi cüppe ve beyaz bir sank giyen kısa boylu bir adam öne çıkıp muhafızların arkasında durdu. Pug'a bakarak bir soru haykırdı.

Pug konuşulan lisanı anlamadı. Dünyalar Salonu evrendeki tüm gezegenlere erişim imkânı sağlıyordu; en azından yaygın teori bu yöndeydi. Hiç kimse Salon'un sonuna ulaşabilmiş değildi ve Dürüst John'un Yerine, yani Pug'm gitmeye çalıştığı mekâna yeni keşfedilen dünyaların haberi gelirdi sık sık. Bunun sonucunda, her biri farklı bir dil konuşan yüz binlerce ulusun mensubuna rastlamak mümkündü burada.

Dünyalar Salonu'nda karşılaşılabilecek üç temel yaratık mevcuttu: orada yaşayanlar, gezginler ve kaybolmuşlar. Son grupta yer alan bahtsızlar, ana dünyalanndayken bir şekilde Salona girenlerdi. Bunlar başlarına ne geldiğine ya da nasıl geri döneceklerine dair bilgiden yoksun kimselerdi ve genelde Salon'un daha saldırgan sakinlerinin kurbanıydılar. Salona gelenlerin çoğu tıpkı Pug gibi birer gezgindi ve orayı sadece çok büyük mesafeleri kısa vakitte katetmek için kullanırlardı. Buna rağmen, Salon'da yaşamayı seçenler zamanla başlı başına bir kültür oluşturmuşlardı. Üstelik bunlar yalnızca insanlarla sınırlı olmayıp her türden zeki ırka mensuptular ve aralannda kurallar değilse bile akitler geliştirmişlerdi.

Bu akitlerden biri de, Pug'ın iyi konuştuğu Ticaret Dili'ydi. Bu lisanı kullanmasının şimdi tam sırasıydı: "Lütfen soruyu tekrar eder misin?"

Ufak tefek adam ilk arabanın tepesinde oturan bir surete göz attı, sonra dikkatini yeniden Pug'a yöneltti. "Dedim ki," diye başladı Ticaret Dilinde, "nereye gidiyorsun?"

Pug ileriyi işaret etti. "Şu tarafa."

Adam hayrete kapılmışa benziyordu. "Nereden geliyorsun?" diye sordu.

Pug sağ eliyle sol omzunun gerisini işaret etti. "Şu taraftan."

"Burada ne işin var?" diye bilmek istedi ufak tefek adam.

Pug bu diyalogdan bunalmaya başlıyordu. Dürüst John'un Yerine açılan en yakın girişe sadece beş kapı uzaklıktaydı ve yola devam etmek için sabırsızlanıyordu. Asabiyetini saklamak için elinden geleni ardına koymayarak cevap verdi: "Kendi işim."

"Salon'da yalnız geziyorsun, ama elinde silah görmüyorum. Ya çok güçlüsün ya da ahmağın tekisin."

Pug bir adım öne çıktı ve muhafızlar silahlarını hafifçe kaldırdılar. "Silaha ihtiyacım yok. Yolumu kesmeye niyetli misin?"

"Efendim bu yolu mümkün olduğu kadar az zorluk çekerek paylaşmamızı istiyor, hepsi bu," diye yanıtladı küçük adam, dişlek bir sıntış eşliğinde.

Pug baş salladı. "Öyleyse siz o tarafa gidin, ben de bu tarafa," dedi eliyle göstererek.

"Geçmene izin verdikten sonra dönüp bize saldırmayacağını nereden bileceğiz?"

Pug bezgin bir nefes verdi. "Bu kadar yeter." Elinin bir hareketiyle yarattığı görünür bir hava dalgası hızla ilerledi, altı muhafızla beraber

küçük adamı da yere devirdi. Pug yürümeye başlamıştı ki muhafızlardan biri ayağa fırladı ve kılıcını çekip savurdu. Pug elini kaldırınca kılıç görünmez bir engele çarptı. Bir demir kütleye vurmuş gibi muhafızın kolu şiddetle sarsıldı.

Tüp şeklindeki aygıtı tutan adamlardan biri onu Pug'a çevirdi ve mekanizmayı serbest bırakarak havada hızla genişleyen bir ağ saldı. Bu ağ, bir tür okun gelmesini bekleyen Pug'ı hazırlıksız yakaladı. Birdenbire ağa dolanan Pug'm muhafızlar yanma yaklaşana dek beklemesi gerekti; sonra gözlerini kapadı ve Miranda'nm öğrettiği nakil büyüsünü kullandı. Tsurani Yücelerinden yıllar önce öğrendikleriyle birleşince, bu kabiliyeti Salon'un az ilerisinde belirmesini sağladı. Ağa dolanmış bir vaziyette yarım düzine muhafız tarafından yere çalınmak üzereyken, on adım ötede hengameyi sakin sakin izleyebileceği bir konum elde etmişti ansızın.

Pug kervanın efendisi olduğu her halinden anlaşılan iyi giyimli şişman adama döndü. En öndeki arabanın tepesinde oturan adam, Pug'ın yanma yaklaşmasını şaşkın gözlerle izledi. "Seni bir kül yığınına çevirmemi istiyorsan onu da yapabilirim," dedi Pug.

"Hayır!" diye haykırdı adam, ellerini yatıştırma amacıyla kaldırarak. "Bize zarar verme yabancı!"

Bezgin bir sesle, "Size zarar vermek mi?" diye sordu Pug. "Ben şu yöne doğru yürüyüp gitmek istiyordum sadece." Eliyle o tarafı işaret etti. "Bütün bu şüphenin sebebi ne?"

Cüppeli yabancının saldırmayacağını anlayan kervancı başı, ellerini indirdi. "Adamım biraz aceleci davranmış olabilir. Hak ettiği cezayı bulacak. Belki de senin kıymetli olabileceğini düşündü ve kervanımıza yeni bir mal katmak istedi."

"Belki de," diye dalga geçti Pug. Bir düzine arabadan ve bunları sıra

halinde takip eden kişilerden oluşan kervanı baştan sona süzdü. "Köle taciri misin?"

"Duruma göre değişir, ama evet, öyle de diyebilirsin." Avuçlan yukan bakacak şekilde ellerini açtı. "Bu daha ziyade bir ek iş; küçük bir gelir kaynağı. Asıl işim başka."

"Neymiş o?" diye sordu Pug. Büyü alanındaki yeteneği keşfedilene dek Tsurani dünyasında dört yıl köle olarak yaşadığı için köle tacirlerinden hiç hazzetmezdi. Fakat Salon'da yazılı olmayan bir kural mevcuttu: sebepsiz yere kimsenin işine mani olamazdın. Saldırıya uğradığı doğruydu, ama Salon'da yalnız başına gezen birini tespit etmiş köle tacirlerinden beklenmeyecek bir şey değildi bu.

"Nadir bulunur antikalar, büyülü aygıtlar ve kutsal eşyalar alıp satarım," dedi adam. "Belki sen de öyle bir şey arıyorsundur?"

"Başka zaman. Yola koyulmam gerek," dedi Pug. Şişman taciri düşünceli gözlerle süzdü. "Ama bana bilgi satabilirsin."

Adam sağ elini kalbinin üstüne koyup gülümsedi, eğilerek selam verdi ve, "Belki," dedi.

"İkinci düzleme geçmeyi bilen biriyle ticaret yaptığın oldu mu hiç?"

Adamın yüzünde bir hayret ifadesi belirdi. "Ticaret Dili'ni yeteri kadar iyi konuşmuyor olabilirim yabancı. İkinci düzlem dediğin de ne?"

"İkinci döngü. İkinci diyar. Aşağıda yatan."

Adamın gözleri büyüdü. "Delisin sen, ama böyle biri varsa onu John'un Yeri'nde ara. Ipiliaclı Vordam'ı sor."

Pug da hafifçe eğilerek adamı selamladı. "Ben de oraya gidiyordum, ama verdiğin isim için teşekkürler."

"Belki bir gün yeniden karşılaşırız Bay...?"

"Midkemialı Pug. Bana Kelevvanlı Milamber de derler."

“Benim adım da Tosan Beada. Dubengee’denim. Belki beni duymuşsundur?”

“Üzgünüm,” dedi Pug ve yürümeye başladı. “Kazanan bol olsun Dubengeeli Tosan Beada."

“İyi yolculuklar Midkemialı Pug, namı diğer Kelewanlı Milamber,” diye karşılık verdi tacir.

Pug arabalara pek ilgi göstermedi ve köleleri göz ardı etmeye zorladı kendini. Perişan görünen en az elli kişi sürü halinde zincire vurulmuştu. Çoğu insandı ve geri kalanlar da yürürken insanlara ayak uydurabilecek kadar insansıydı. Pug istese onlan kurtarabilirdi, ama halihazırda kısıtlı olan zamanının ne kadannı harcayarak? Üstelik onlarla ne yapacaktı? Çoğu yaşadığı dünyanın yerel adından fazlasını bilmeyecekti ve hemen hemen hepsinin kendi ana dünyasına açılan kapının yerine dair en ufak fikri olmaması kuvvetle muhtemeldi. Pug, Salon’a girmeden önce bütün ahlaki ve manevi değerlerin dışarıda bırakılması gerektiğim uzun zaman önce öğrenmişti.

Yakındaki Dürüst john’un Yeri’mn girişine kolayca ulaştı Pug. Bir an tereddüde kapıldı; daha önce bunu kaç kez yaparsa yapsın, kapılar arasındaki Salon zeminine ayak basmak saniyelik bir panik yaşatıyordu ona. Her iki yandaki kapılann üzerinde bulunan sembolleri tanıdı ve doğru yerde olduğunu anladı. Yine de hiç kimse kapılardan değil de aralarından geçilmesi halinde neler olacağını bilmiyordu—bunu yapan hiç kimse geri dönüp yaşadıklanm anlatmış değildi. Pug göğsüne saplanan sızıya aldmş etmeksizin merdivenden iner gibi ayağını aşağı uzattı.

Derken kendini bir antrede, önünde sahte bir kapı duran küçük bir odada buldu. Kapının duvara boyanmış bir resimden ibaret olduğunu biliyordu, fakat bu bile Dürüst John’un müşterilerinin belli bir bölümüne huzur vermek için yeterliydi.

Boyu üç metreyi bulan iri bir yaratık, devasa mavi gözleriyle Pug'a baktı. Beyaz bir kürkle kaplıydı ve gorili andırıyordu, tabii her şeyden çok bir köpeğinkine benzeyen suratı hariç. Kocaman pençeleri ve dişleri olmasaydı, kürkündeki siyah lekeler ona şirin denebilecek bir hava katacaktı. "Silah?" diye sordu Coropaban.

"Bir tane," diyen Pug, cüppesine gizlediği hançeri çıkardı. Yaratık onu aldıktan sonra Pug'a içeri girmesini işaret etti, Pug da Dürüst John'un Yeri'ne adım attı.

Han devasaydı: karşıdan karşıya iki yüz, yukandan aşağıya dört yüz metre. Sağ duvar boyunca uzanan tek bir barda yirmi farklı barmen çalışıyordu. Üst üste duran bir çift galeriyse odanın üç duvarına tutunmaktaydı. Masa ve sandalyelerle dolu olan galeriler, yukarıdakilere zemin kata bakabilecekleri yüksek bir konum sağlıyordu.

Buralarda kâğıt oyunlarından zar oyunlarına, çarklılardan sayılılara kadar akla hayale gelebilecek her türlü oyun oynanmaktaydı; hattâ atletik müsabakalar ve düellolar için küçük bir kum havuzu bile vardı. Müşteriler arasında, ömrü boyunca karşılaştığı her ırka ve türe mensup olanlara ilaveten Pug'a yabancı gelen daha pek çoğu mevcuttu. Bunlann büyük kısmı iki ayaklı olduğu halde, bazıları alışılmıştan fazla sayıda uzva sahipti. Aralannda, kanat uçlannda insan elleri olan, insan boyunda cılız bir ejderha bile vardı. Çok çeşitli kaselerle, tabaklarla, bardaklarla, kovalarla ve sürahilerle dolu tepsiler taşıyan garsonlar, bu dev kalabalığın arasında durmaksızın gidip geliyorlardı.

Pug da zikzak çizerek kalabalığın içinde ilerledi ve hanın sahibini her zamanki masasında buldu. Cynosure dünyasında Ahlakı Tartışma Götürmez John olarak tanınan hancı, bann yakın ucunda, kendisine antrenin harika bir manzarasını sunan bir masaya kurulmuştu. Pug'm yaklaştığını görünce ayağa kalktı. Alelade bir surata sahipti: kahveren-

gi gözler, sıradan bir burun ve bir kumarbazın tebessümü. Parlak siyah kumaştan dikilmiş bir takım giymiş ve siyah pantolonunun paçalan, sivri uçlu siyah çizmelerine sokulmuştu. Ceketinin önü açık olduğu için dik yakalı, incilerle bezeli fırfırlı gömleği ve mor kravatı açıkça görülmekteydi'. Tüm bu giysilerin üzerinde, ipekten yapılma ışıltılı bir kurdelenin çevrelediği geniş siperlikli bir şapka vardı.

Adam elini uzattı. "Pug! Seni görmek daima bir zevk." Gözleri büyücünün ardına çevrildi. "Miranda yanında değil mi?" El sıkıştılar ve Pug'a karşısındaki sandalyeye oturmasını işaret etti adam.

"Hayır," diyen Pug sandalyeye oturdu. "Başka işlerle meşgul."

"Görüşmeyeli uzun zaman geçti."

"Her zamanki gibi," dedi Pug, espriye iştirak ederek. Dürüst John'un Yeri'nde zaman geçmezdi. Salon'da yaşayanlar her nasılsa zamanın etkilerine maruz kalmazlardı. Burada zaman günlerle, haftalarla, aylarla veya yıllarla değil, sona ermeksizin birbirini takip eden saatlerle ölçülürdü. John'un en son ne zaman görüştüklerim söyleyebilecek imkânlan olduğundan emindi, fakat bunun John'un hafızasıyla ilgisi olmadığından kuşkulanıyordu.

"Seni tekrar gördüğüme sevinmedim diyemem, ama ziyaretinin bir sebebi olduğunu düşünüyorum. Sana nasıl hizmet edebilirim?"

"Bir rehber anyorum."

"Şu an bile işletmemde bolca becerikli rehber var ve ben çağınrsam çok daha fazlası buraya gelebilir," dedi John. "Tabii hangisinin uygun olduğunu tek bir soru belirleyecek: nereye gitmek istiyorsun?"

"İkinci diyardaki Dasati ana dünyasına," dedi Pug.

John engin tecrübelere sahip bir adamdı. Salon'da geçirdiği yıllar zarfında akla hayale gelebilecek her şeyi işitmişti. Fakat Pug'm karşısında nutku tutuldu.

Miranda devasa Tsuranı Büyücüler Meclisinin güney tarafında yer alan bir bahçede, siyah cüppeli yaşlıca bir adamın yanında ağır ağır yürümekteydi. Bu güzel ikindi vaktinde, kuzeyde kalan uzak dağlardan hafif bir esinti geliyor, genelde sıcak geçen Tsurani gününü bir nebze yumuşatıyordu.

Devasa Meclis binası adanın büyük bölümüne egemendi, fakat gölün karşısındaki kıyıya hiç dokunulmamıştı ve Miranda'nm endişeli zihnini yatıştıran bir manzara teşkil ediyordu orası. Miranda kocasından ayrı kalmayı hiç sevmiyordu.

"Seni gördüğüme memnunum Miranda," dedi yaşlıca büyücü. "Ama biliyorsun ki kardeşlerimden çoğu hâlâ..."

"Eski kafalı mı?"

"Ben 'muhafazakâr' diyecektim."

"Başka bir deyişle, bir kadından nasihat almak hoşlarına gitmiyor."

"Onun gibi bir şey," dedi Alenca, Büyücüler Meclisinin en kıdemli üyesi. "Biz Tsuranililer son bir asır içinde epey değişime maruz kaldık ve tesadüfe bak ki bunlardan ilki sizin ana dünyanızla karşılaşmamızda Kocan bize yeni yeni değişimler sunmaktan vazgeçmiyor, ama hâlâ sabit fikirli bir topluluğuz." Yaşlı adamın yüzünde geniş bir girinti ve çıkıntı, kırışıklık ve yaş lekesi ağı mevcuttu; kafa derisinde ufacık bir tutam ak saçtan başka hiçbir şey kalmamıştı. Fakat gözleri parlak bir maviydi ve konuşurken adeta ışıldıyordu. Miranda ondan epey hoşlanırdı.

"Şu Talnoy yüzünden içimizdeki çeşitli gruplar birbiriyle mücadele ediyor ve dedikodulara bakılırsa, mesele Kutsal Şehir'deki İmparatorluk Tahtına kadar ulaşmış."

Bir kaşını kaldırarak, "Biri tmparator'a haber mi uçurmuş?" diye sordu Miranda.

Yaşlı büyücü elini boş verircesine salladı. "Bu adada bir Talnoy kadar tehlike potansiyeline sahip bir şeyin İmparator'dan uzun müddet gizli kalacağını düşünmedin herhalde, değil mi? Unutma, İmparatorluk'a hizmet etmek başlıca düsturumuzdur hâlâ."

Miranda bahçenin ötesindeki gölün durgun sularına baktı. "Aslında şaşırmadım. Buraya geliş sebebim, herhangi bir ilerleme kaydedip kaydetmediğinizi öğrenmekti."

"Buraya bizzat gelmediklerine göre, Milamber'le Magnus'un meşgul olduklan başka işler var herhalde?"

"Nakor'un adını anmayı unuttun," dedi Miranda alaycı bir edayla.

Yaşlı büyücü bir kahkaha patlattı. "O adam beni gülmekten kmp geçiriyor." Derin bir nefes aldı. "Onun Yüksek Sanat'ı benden daha iyi bildiğine inanıyorum, ama büyü diye bir şey olmadığını ve tek yaptığımızın. .. hile olduğunu iddia ediyor."

"Evet, Nakor daimi bir neşe kaynağıdır, ama gel asıl konumuza dönelim: İmparator, buradaki Talnoy hakkında bir yorum yaptı mı?"

"Dünyamızdan gitmemize dair talebi hariç hayır."

Gölden sıcak bir esinti gelmesine rağmen Miranda kollannı göğsünde kavuşturdu. "Bunu bir emir haline getirdi mi?"

"Öyle olsaydı Talnoy çoktan size geri verilirdi," dedi Alenca. Bir şeyi hevesle beklercesine ellerini ovuşturdu. "Kardeşlerimin pek çoğu bir açmaza düştüğümüze ve rastgele ortaya çıkan gediklerin birer kaygı kaynağı olduğuna inanıyor. O gedikler yüzünden içimizden biri canından oldu bile."

"Pug söylemişti: Macalathana. Ama bunun nasıl gerçekleştiğini bilmiyorum," dedi Miranda.

"Ufak bir yaratık dünyamıza girmiş ve anladığım kadanyla patlayıvermiş! Tabii inanırsan."

"Pek çok şeye inanabilirim."

"O esnada yanında bulunan Wyntakata o denli üzgündü ki aramıza geri dönmeden önce yaklaşık bir ay Ambolena'daki evinde kaldı." Alenca kısık sesle ekledi: "Bana sorarsan o günden beri kendinde değil."

"Meclis bizden Talnoy'u geri almamızı isteyecek mi?"

"Bu kahrolası gedikleri engellemenin bir yolunu bulamazsanız evet," dedi Alenca.

Miranda ses çıkarmadı. Bugüne dek Kelevvan'a yalnızca ziyaret amaçlı gelmişti ve buradan hoşlandığı da söylenemezdi: erkekler kadınlara —özellikle de büyü kullanabilen kadınlara— çok kibirli davranıyordu, hava hep sıcaktı ve şehirler çok kalabalıktı. Miranda gölün karşısındaki sahile ve Yüksek Duvar Dağlan'nm görkemli zirvelerine baktı. Öte yandan, manzaranın harikulade olduğunu itiraf etmeliydi. Düşüncelere daldığı uzun bir süreyi takiben, "Yeni açılan gediklerin haberi size ulaşmadan önce, Talnoy ne zamandır buradaydı?" diye sordu.

"Galiba birkaç aydır."

"Öyleyse Talnoy'u Büyücünün Adası'na geri götürmemiz lazım," dedi Miranda.

"Niçin?" diye sordu Alenca.

"Çünkü ya gedikler doğal bir sebepten ötürü Talnoy'un peşinden bu dünyaya geliyor ya da bir zekâ onlan ustalıkla yönetiyor. Bunun arkasında kasıtlı bir zekâ varsa, Talnoy'un Midkemia'ya döndüğünü öğrenmesi aylar sürebilir." Alenca'ya baktı. "Acaba onu Pug'm bildiği ıssız bir dünyaya götürüp orada inceleyebilir miyiz?"

Bu sorunun laf olsun diye sorulduğunu düşünen Alenca yorum yapmadı.

"Üyelerinizden birinin patlayan bir yaratık tarafından öldürüldüğünü söyledin. Pug detayları es geçti; bana bu konuda neler anlatabilirsin?"

Arkalarından bir ses konuştu. "Ben anlatsam daha iyi olur Miranda."

Miranda dönünce eli değnekli —ki bu bir Tsurani Yücesi için alışılmadıktı— ve siyah cüppeli tıknaz bir adamın bahçenin karşısından geldiğini gördü. Onlara yaklaşırken sohbetin bir kısmını duyduğu belliydi. Miranda onu tanımadı, fakat adam, "Seni gördüğüme sevindim," dedi.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu Miranda. Bu toplumda yaygın olan 'Yüce' unvanını kullanmaya alışkın değildi; kendisi de üstün yetenekli bir büyü kullanıcısıydı ne de olsa.

Adam yalnızca bir saniyelik tereddüdün akabinde gülümsedi. Hayli uzun tuttuğu gri tellerle karışık siyah saçları omuzlarına dökülüyordu ve yüzü Tsurani modasına uygun olarak sinekkaydı tıraşlıydı. "Hayır, zannediyorum tanışmadık, ama şöhretini duydum. Belki de 'sem tanıdığıma sevindim' demeliydim." Başını hürmetle eğdi. "Benim adım Wyntakata. Macalathana'nın ölümüne tanıklık ettim."

"Neler olduğunu bana anlatırsan makbule geçer," dedi Miranda.

"Bir needra çobanının Jamar kentinin yarım gün kuzeydoğusunda, Hokani Vilayeti'nin engin çayırlarının orta yerinde bir gediğe rastladığı raporunu aldık. Oraya vardığımızda, gediğin iki karıştan büyük olmadığını ve yerden yanm karış yüksekte durduğunu gördük. Küçük bir yaratık onun önünde hareketsiz bekliyordu. Tedbirli davranmayı önerdim, ama Macalathana onu incelemek için sabırsızdı; zannediyorum cüssesinden dolayı yaratığın dikkate değer bir tehlike teşkil etmediğini düşündü.

"Macalathana ona iyice yaklaştığında yaratık etrafına ışık ve alev saçarak patladı ve geniş bir alandaki çimleri yaktı. Gedik kayboldu. Kötü haberi iletmek için derhal Meclis'e döndüm ve başkaları gidip Macalathana'mn naaşım aldı."

Miranda, "Yaratığı inceleme imkânı bulabildin mi?" diye sordu.

"Üzgünüm, ama hayır. Onu sadece birkaç saniyeliğine görebildim. Çok küçüktü, iki bacağı üzerinde duruyordu ve görünüşte ne bir kıyafet giyiyor ne de bir eşya taşıyordu. Belki de kazara gedikten geçmiş bir tür vahşi hayvandı."

Alenca, "Hepimiz aynı fikirdeyiz," dedi ve kıkırdayarak ekledi: "Tabii şu Dasati denen yaratıklar çmlçıplak keşfe çıkıyorlarsa o başka."

"Haklannda çok az bilgi sahibiyiz," dedi Miranda, ihtiyar büyücünün gülüşüne aldınş etmeyerek. "Ama bana kalırsa pek düşük bir ihtimal bu." Wyntakata'ya baktı. "Alenca'yla ben Talnoy'u Büyücünün Adasına götürme olasılığı üzerine konuşuyorduk az önce."

"Bence henüz bunun için erken," dedi Wyntakata.

"Öyle mi?" diye sordu Miranda.

"Bazı gedik haberleri aldığımız doğru, ama burada bahsi geçen haberleri en fazla araştıranlardan biri benim..."

"Doğru," diye araya girdi Alenca.

"...ve haberlerden çoğunun yanlış olduğunu açıkça ifade edebilirim. Bazen hava olaylarının, hattâ çocukların ellerindeki uçurtmaların bile gedik zannedildiği oluyor. Bulabildiğim diğer tek gerçek gedik yumruğum boyutundaydı ve ben geldikten sonra sadece birkaç dakika açık kalabildi.

"Bu küçük gedikler, Talnoy'un burada olmasının doğal yan etkileri diye düşünüyorum. Arkalannda ne bir zekâ var ne de Kelewan'a girmeye çalışan birileri. Bence yakın bir zamanda size şu Talnoy hakkm-

da çok daha fazla şey söyleyebileceğiz. İncelemelerimizi yanda kesmek büyük bir zaman kaybı olur."

Miranda, "Söylediklerini kocama ileteceğim," dedi ve Wyntakata'ya gülümsedi. "Sizlere veda etmem ve evime dönmem gerekiyor." Alenca'ya hitaben, "Gediğe kadar bana eşlik eder misin?" diye sordu.

Yaşlı adam başıyla evetledi. Wyntakata kısa bir tereddüdün ardından hafifçe eğilerek selam verdi ve başka bir yönde uzaklaştı. Bahçeden aynlırlarken, "VVyntakata'nın aksam kulağıma biraz tuhaf geldi," dedi Miranda.

"Çocukluğu Kan Denizinin karşısındaki Dustari Vilayeti'nde geçmiş. Tıpkı oradakiler gibi bazı sesli harfleri boğuk telaffuz ediyor, değil mi?"

Miranda gülümsedi. "Bir sorum daha var."

"Nedir canım?"

"İmparatorlukün herhangi bir yerinde ölüm büyücülüğüyle uğraşıldığına dair bir söylenti duydun mu?"

Yaşlı büyücü bocaladı. "Ama bu yasak! Eski zamanlarda, ağzımızdan çıkan her sözün kanun sayıldığı günlerde bile, ölüm büyücülüğüne bulaşması bir Yüceyi alaşağı edebilirdi. Böyle bir şeyi dile getirmek bile idam edilmek anlamına gelir." Yürürlerken kadına baktı. "Niye sordun?"

"Pug yakın zamanda bizim dünyamızdaki birinin, çok güçiü bir ölüm büyücüsünün İmparatorluk'a geldiğine inanıyor. Bu adam büyük bir tehlike teşkil ediyor ve herhangi bir yerde saklanıyor olabilir. Fakat öyle bir tabiata sahip ki sanatını uygulamaktan uzun süre uzak kalamıyor."

"Meseleyi soruştururum."

"Öyle yapmamanı yeğlerim," dedi Miranda. "Pug'ı endişelendiren

pek fazla şey var; başka bir zaman sana bizzat açıklar. Pug sadece ve sadece sana güveniyor. Şimdilik şunu bil yeter: bu kişi —Leso Varen— herhangi birinin vücuduna girme gücüne sahip. Bunu nasıl başardığını hâlâ anlayabilmiş değiliz, tabii ölüm büyücülüğü ve çok sayıda ölüm gerektirmesi dışında. Bu ölümler ne kadar iğrenç olursa karanlık sanatını da o kadar iyi icra edebiliyor. Varen'in bu dünyada kapana kısılmış olduğunu düşünüyoruz. Durum sahiden böyleyse eğer, onu bulmalı ve yaşamına ebediyen son vermeliyiz."

"Demek buraya geldiğini düşünüyorsunuz?" Alenca izlendikleri korkusuyla etrafa bakındı.

Aniden Miranda bir hata yaptığını anladı. "Belki de hayır. Ele geçirdiği insanlan görünüşte rastgele seçiyor, fakat en son çok kudretli bir adamı kontrolü altına aldı. Pug buraya gelip seninle uzun uzadıya konuşana kadar bu meseleyi kendine saklamanı istiyorum senden. Olur mu?"

"Elbette," cevabını verdi yaşlı adam, dev Akademi binasına girdikleri esnada. "Talnoy üzerindeki incelemelerimizi sürdüreceğiz— ve Nakor'u bir daha gördüğünde, lütfen deliliğe yol açan o yüzüğü kullanmaksızm bu şeyleri nasıl kontrol edeceğimize dair fikrini duymak için sabırsızlandığımı söyle ona." Kadının kolunu sıvazladı ve yapmacık bir fısıltıyla, "Diğer... mesele hakkında bir şeyler duyarsam size haber veririm," dedi.

Miranda adamın bu samimiyetine müsaade etti. Tsurani Yücelerinden pek hoşlanmasa da, Alenca bir istisnaydı.

Midkemia'ya açılan gedik için ayrılmış odaya girdiler—Pug, Tsurani gedik makinesini öyle bir ayarlamıştı ki artık yalnızca Yıldızlimanı'na değil, Midkemia'daki bir düzine farklı mekâna geçiş yapılabiliyordu. Miranda konum olarak Büyücünün Adası'nı seçtikten sonra aygıtı çalıştırmakla görevli iki büyücü gerekli efsunu yaptı.

Miranda iç geçirdi. Ona kısacık gelen birkaç yıl öncesinde gedik büyüsü pek bilinmezdi. Kocasının dört yıl boyunca Meclis'te yaşarken yaptıklarına ilaveten geçen on yıllardaki çalışmaları sonucunda, Miranda nm ilk baştaki huşusunun yerini nhtımdan başlayıp Nehir Evi'nde son bulacak bir yolculuk için Roldem'de bir at arabası durdurmanın sıradanlığı almıştı.

Miranda gediğe adım atarken bunun şaşırtıcı olmadığını fark etti; cehennemin ikinci döngüsünden gelecek istilacı bir ordu karşısında huşuya kapılmayı yeğlerdi.

Pug, Dürüst John'un Yeri'nin üst katında gezinerek adını öğrendiği tüccan aramaktaydı. John, Pug'm ikinci diyar olarak andığı ikinci gerçeklik döngüsüne kimin erişebileceğine dair hiçbir fikri olmadığını itiraf etmiş, fakat bunu yapabilecek birini tanıyan başka birine aşina bir başkası olabileceğini çıtlatmıştı.

Tüccarın adı Ipiliaclı Vordam'dı. Tosan Beada'nın bahsettiği bu adam Delecordia'dan geliyordu. Dünyasının dikkate değer tek özelliği konumuydu. Dürüst John'un Yeri'ne öteki bütün medeni dünyalardan daha uzaktı, bu yüzden henüz Salon'da yaygınlaşmamış daha uzak dünyalarla ve ırklarla da irtibat halindeydi.

Pug sonunda Vordam'm iş yerini buldu ve eşikten geçip mütevazı dükkana adımını atar atmaz ortada bir terslik olduğunu fark etti.

Pug o güne dek evrende bulunan, fakat onun bir parçası olmayan iki mekâna gitmişti. Bunlann ilki, kimler tarafından yapıldığı bilinmeyen Ebedi Şehir adlı sonsuz denebilecek kadar büyük bir yer ve ona bağlı olup onun bir parçası olmayan Bahçe'ydi. İkinci mekân ise Salon ve bunun bir uzantısı olan Dürüst John'un Yeri'ydi.

Bu dükkan da işte böyle bir mekândı, çünkü hem Dürüst John'un Yerinde hem de başka bir yerdeydi. Pug bu izlenimleri daha yeni edinmişti ki dükkanın arka kısmındaki kapı niyetine kullanılan perdeden bir yaratık çıktı. Yaratık bir şeyler söyledi, fakat Pug bunun da bir nevi yanılsama olduğunu fark etti, çünkü ortada sözcükler değil, onların telaffuz edildiğine dair bir izlenim vardı yalnızca.

Büyü, Dürüst John'un Yeri'nde nadir bulunan bir şeydi; kontrol altında tutulmadığı müddetçe büyü bir dolu muzipliğe yol açabilirdi. İşletmenin her yanma alelade sebeplerle büyü kullanılmasını engelleyen korunma efsunları yerleştirilmişti. Bu da şans oyunlanm adaletli, tüccarlar arasındaki pazarlıkları dürüst ve akan kanı minimum düzeyde tutuyordu. Tek istisna, John tarafından veya onun adına yapılanlardı. Bunlardan biri, işletmenin tüm müşterilerinin birbirlerini anlamalarını sağlıyordu (tabii bazı müşteriler o denli yabancı dünyalardan geliyorlardı ve konuşmalanndaki referans noktaları zeki canlıların büyük bölümü tarafından kullanılanlardan o denli farklıydı ki, yalnızca en ilkel anlatımlar mümkün olabiliyordu). Bir başka büyü de hayatını farklı tabiat koşullan altında sürdüren pek çok ırk için hep beraber yaşayabilecekleri bir ortam sağlıyordu. Sonuncusu ise, Pug'ın tahminlerine göre John'a veya çalışanlanna zarar vermeye kalkışacak birine korkunç bir hasar verecek bir savunma büyüsüydü. Bazen itişip kakışmalann yaşandığı olurdu, fakat en yaşlı müşteri bile handa en son ne zaman ciddi bir kavga çıktığını hatırlamıyordu.

Yine de bu dükkanın büyülü bir tarafı, Pug'ın tecrübe ettiğinin ötesinde bir özelliği vardı; üstelik Pug'ın tecrübeleri hiç de kısıtlı sayılmazdı. Yaratık sorusunu tekrar etti ve Pug, "Bir dakika lütfen," dedi. Yaratık genel itibariyle insana benzemekteydi. Çoğu kimseden daha uzun boylu ve ince yapılı olup bir insandan beklenenden daha uzun

kol ve bacaklara sahipti. Suratı tek bir ağızdan, onun üstündeki bir burundan ve iki gözden oluşuyordu. Fakat elmacık kemikleri Pug'ın o güne dek karşılaştığı tüm insanlarmkinden daha çıkıktı ve parmakları aşın derecede uzundu. Cildi silik bir gri-mor tondaydı ve saçları eflatuna kaçan parlak siyah bir renkteydi.

Pug duyulannı dışan salarak onlan odanın titreşimlerine dokunabilen mistik bir sarmaşık gibi her yöne uzattı ve odadaki titreşimle Dürüst John'un Yeri arasındaki farkı sezdi. Bu titreşim bir anlığına tanıdık geldi. Pug onu hatırlamak için uğraştı ve cevabı hemen buldu: on yıllarca önce Kara Macros'u ararlarken kendisi ve Tomas için kurulmuş tuzaklann yankısını taşıyordu.

Pug tüccara uzun uzun baktı. "Ipiliaclı Vordam'ı anyorum."

Belinde tek bir beyaz kordonun sanlı olduğu gri renkli sade bir cüppe giyen yaratık elini göğsüne koydu, eğildi ve, "O benim," dedi.

Pug bir müddet sessizce bekleyip dükkanın her santimini kaplayan titreşimlerdeki uyumu duyumsadı. Sonunda her şeyi anladı. Gözlerini Yordama dikti. "Sen bir Dasati'sin!"

ÖLÜM ŞÖVALYESİ

Kılıç yukarıdan aşağıya savruldu.

Zırhlar içindeki elli Sadharin Atlısı bağırarak çelik savaş eldivenlerini göğüs levhalanna vuruyordu. Kükreyiş İmtihan Salonu'nun kubbeli tavanını oluşturan kadim taşlardan aksetti ve kumlu zemini çevreleyen tahta banklar bu gösteri sırasında zangır zangır titredi.

Lord Aruke'nin yaşayan tek oğlu, az önce öldürdüğü adama baktı ve akimdan alışılmadık bir düşünce geçti: *Yazık oldu.* Kafasını toparlamak maksadıyla birkaç saniyeliğine gözlerini kapadı, sonra alkışlan kabul etmek için yavaşça döndü.

Üç ciddi kesiğe ve sayısız morlukla yara bereye sahip Camareenli Valko, odanın dört duvan boyunca dizilmiş banklarda oturan binicilere dört kere kafa selamı verdi. Öldürdüğü savaşçıya baktı ve zorlu bir mücadeleyi simgeleyen geleneksel baş selamını yineledi. Zaferi ucu ucuna kazanmıştı.

Valko ölen savaşçının babasına kısa bir bakış attı ve adamın hevesle olmasa da tezahürat ettiğini gördü. Lord Kesko'nun ikinci oğlu, Valko'nun ayakları dibinde yatıyordu. Delikanlı galip gelseydi, sağ iki oğlu Kesko'ya büyük şeref ve Langradin'de daha yüksek bir mevki bahşedecekti. Kesko'nun hâlâ hayatta olan tek oğlu babasının yanında durmaktaydı ve onun kutlaması içtendi; Valko onun potansiyel bir

rakibini ortadan kaldırmıştı. Valko dönünce iki seyis tarafından öldürülen varninini gördü. Kısırlaştırılmış erkek bineğine babasının en batıdaki mülkünde, Sandos'un Heplan Denizi'ne çıkıntı yaptığı yerde bulunan Sandos Noktasındaki muazzam dalgakıranın adını vermişti: Kodesko. Rakibinin varnini zaten dövüş sırasında ölmüştü. Valko açtığı derin bir yarayla yaratığın boyun atardamarını kesmiş, bu da müsabakayı kazanmasını sağlamıştı; zira çırpman varnin binicisinin dikkatini dağıtmıştı ve Valko fırsattan istifade ederek kendisine zafer getiren darbeyi indirmişti.

Bakıcılar Salonu'ndan bir şifacı —bir Birinci Derece Ustası— asistanlanyla beraber çabucak geldi ve Valko'nun yaralarıyla ilgilenmeye başladı. Valko kan kaybını dindirmezlerse yakında bilincini yitireceğinin farkındaydı, fakat babasının ve orada toplanmış Sadharin Binicileri'nin önünde zayıflık göstermemek için Bakıcıyı iteleyip babasına döndü. Başındaki siyah renkli devasa miğferi çıkanp derin bir nefes aldı ve bağırdı: "Ben Camareen Ailesi'nden Aruke'nin oğlu Valko'yum!" Omzunun altından yaralanmış sağ koluyla kılıcını başının üstüne kaldırması için tüm kuvvetini kullanması gerekti, fakat silahım indirmeden makul bir selam vermeyi de başardı.

Camareen Lordu olan babası ayağa kalkıp oğlunu işaret etti, ardından eldivenli yumruğunu kendi zırhlı göğsüne vurdu. "Bu benim oğlum!" diye, bütün kalabalığın duyabileceği kadar yüksek bir sesle haykırdı.

Biniciler kısa ve derin bir, "Ha!" sesiyle beğenilerini bir kez daha bağırdılar, sonra hep beraber dönüp eğilerek ev sahiplerini selamladılar. Valko aralannda en güvenilir olan birkaçının kalıp Aruke ve ailesiyle akşam yemeği yiyeceğini, fakat hasımlan ya da kanun kaçaklan tarafından yolda yakalanmak istemeyen diğerlerinin bir an önce kalelerine döneceğini biliyordu.

Kafası bulutlanmaya başlayan Valko kendini kısa bir süreliğine de olsa toparlayıp, "Lord Kesko, bu *şey* senin oğlun olamaz!" diye haykırdı.

Lord Kesko galipten gelen bu iltifata cevaben eğilerek selam verdi. Camareen Kalesi'nden ilk ayrılan o olacaktı, çünkü sözde bir evladın dövüşte can vermesi utanılacak bir şey değilse bile, sevinilecek bir yanı da yoktu bunun.

Baş Bakıcı fısıldadı: "Çok cesur davrandın genç lord, ama zırhını çıkarmazsak yakında sen de öldürdüğün kişiyle yan yana yatacaksın." Adam müsaade beklemeden asistanlarına talimat verdi. Deri kayışlan ve tokalan çabucak çözülen zırh Valko'nun üstünden çıkartıldı.

Bunu yaparken Bakıcılann belli etmeden ona destek olmalan, böylece babası tebriklerini sunmak için geride kalmış binicilerin arasında ağır ağır ilerlerken ayakta kalmasını sağlamalan Valko'nun gözünden kaçmadı. Genç savaşçı, ırkının standartlarına göre uzun boyluydu— hattâ bir doksanı bulan babasından bir kelle boyu daha uzundu. Genç, güçlü bedeni boğum boğum kaslara sahipti ve uzun kolları kılıç kullanırken ona ölümcül bir menzil sağlıyordu, zaten bu üstünlüğünü ufak tefek rakibine karşı iyi kullanmıştı. Yine ırkının standartlarına göre yakışıklı bir adamdı, zira burnu düz olup fazla geniş değildi ve dudakları kadınsı görünmeksizin dolgundu.

Aruke gelip oğlunun önünde durdu ve, "Soyadımm talipleri senden önce on altı kez kapıma geldiler," dedi. "Kılıç düellosundan sağ çıkanlar arasında sen üçüncüsün. İlki Trikamaga'daki muharebede ölen Jastmon'du, İkincisi on bir yıl önce bu kaleyi korurken can veren Duştaydı. Sana onlann kardeşi demekten memnunum."

Valko babasının, yani bir hafta öncesine dek hiç tanımadığı adamın gözünün içine baktı. "Hatıralarına hürmetlerimi sunarım."

"Senin için benimkinin yakınında bir oda hazırlatacağım. Yarından

itibaren varisim olarak eğitimine başlayacaksın. O zamana kadar dinlen... oğlum," dedi Aruke.

"Teşekkürler baba." Valko adamın yüzünü incelerken onda kendi yüzünü hatırlatan hiçbir şeyle karşılaşmadı. Halkının ölçütlerine göre asıl görünen Valko'nun yüzü uzun ve kmşıksızken, babasının yuvarlak suratı ileri yaştan doğan çizgilerle doluydu ve alnının sol tarafında bazı tuhaf benekler mevcuttu. Acaba annesi ona yalan söylemiş olabilir miydi?

Aruke delikanlının aklını okurcasına, "Annenin adı neydi?" diye sordu.

"Narueen. Lord Bekar'm mıntıkasından bir Cisteen Tesircisi."

Aruke düşüncelere daldı. "Onu hatırlıyorum. Bekar'm hisarında misafir olarak kalırken onu bir haftalığına yanıma almıştım." Bakıcılar yaralarını temizleyip sararlarken, üzerinde yalnızca bir peştamal olan Valko'yu şöyle bir süzdü. "İnce ama zevk veren bir vücudu vardı. Boyun onun ailesinden geliyor olmalı. Hâlâ hayatta mı?"

"Hayır, dört yıl evvel bir İslah sırasında can verdi."

Aruke baş salladı. İki adam da, bir Islah'm ilk işaretinde kendini kapalı bir mekâna atan birinin güçsüz ve ahmak olduğunu, ölümünün kayıp sayılmayacağını biliyordu. Buna rağmen, "Yazık olmuş," dedi Aruke. "Sevimsiz değildi ve bu eve bir kadın elinin dokunması iyi olurdu. Yine de, artık tanındığına göre, hırslı bir baba yakında kızlarım senin önüne atar. Bakalım bahtına ne çıkacak." Uzaklaşırken ekledi: "Şimdi git ve dinlen. Bu gece seni masamda göreceğim."

Valko mekânı terk eden babasının peşinden hafifçe eğilmeyi başardı. "Çabuk ol," dedi Baş Bakıcıya. "Beni odama götür. Uşaklann önünde bayılmayacağım."

Baş Bakıcı, "Peki genç lord," diye cevap verdi ve asistanlarına Camareenlerin yeni lordunu odasına götürmelerini işaret etti.

Valko, Camareenlerin genç varisine dokunmaya cüret edemeyip

üzerindeki örtüyü nazikçe sarsmakla yetinen bir uşak tarafından uyandırıldı. “Ne?”

Uşak onu eğilerek selamladı. “Efendim, babanız sizi derhal yanına çağmyor." Valko’nun giysilerinin üzerine konduğu bir sandalyeyi işaret etti. “Yeni mevkiinize uygun olarak bu kıyafeti giymenizi istiyor.”

Valko yataktan kalkarken yüzündeki ekşimeyi zorbela gizledi. Bu zayıflık belirtisini fark edip etmediğini görmek için uşağa baktı ve karşısında ifadesiz bir yüz buldu. Genç adam belki de on yedi yaşındaki Valko’dan biraz daha gençti, fakat önde gelen bir ailenin uşağı olarak iyi eğitildiği aşikârdı. “Adın ne?

“Nolun efendim.”

“Bir özel uşağa ihtiyacım olacak. Sen işimi görürsün.”

Nolun neredeyse yerlere kadar eğildi. “Genç efendiye bana bahşettiği bu onur için teşekkür ederim, fakat Kahya emrinize bir uşak verecek efendim.”

“Verdi bile," dedi Valko. “Sen işimi görürsün.”

Nolun yeniden eğildi. “Bana onur veriyorsunuz efendim.”

“Beni babamın salonuna götür.”

Uşak kapıyı açarak Valko’nun geçmesini bekledi, sonra süratli adımlarla onun önüne geçerek Valko’ya babasının kalesindeki merkez salonuna doğru kılavuzluk etti. Bir babalık talibi olarak, Valko ilk başta doğrudan ‘fakirhane’ denen kısma, yani zayıflara ve gücendirilmelerinin sorun yaratmayacağı önemsiz mevkiden kişilere —refakatçiler, hokkabazlar, uzaktan akrabalar— ayrılmış bölüme götürülmüştü. Oradaki odalar, samanla dolu birer şilteden ve tek bir fenerden fazlasını içermeyen soğuk hücrelerden ibaretti.

Valko o güne dek üzerinde yattığı en yumuşak şilte olan yeni yatağını daha şimdiden özlüyordu. Saklanış’ta geçirdiği yıllarda fakirhanede bulduğundan daha iyisi üzerinde nadiren uyumuştu.

Bir köşeyi dönerlerken Valko duraksadı. “Nolun, bekle.”

Uşak dönüp bakınca yeni efendisini Heplan Denizi’ne hakim büyük bir pencereden dışarısını seyrederken buldu. Camareen şehrinin ve nhtımlannm ötesinde sular gece göğünün altında ışıldıyor, bu hareketin enerjisi deniz yüzeyinde delikanlının daha önce hiç görmediği bir renk cümbüşü yaratıyordu. Annesi Saklanış sırasında onu dağlara çıkarmıştı ve Valko gündüz vakti kente gelirken okyanusa yalnızca göz atma fırsatı bulabilmişti. Karşısındaki su kütlesi, Kar Bekçileri adı verilen dağlann zirvelerinden ve geçitlerinden bakıldığında bile etkileyiciydi, fakat hiçbir şey delikanlıyı bir gece denizinin saf güzelliğine hazırlamamıştı.

“Şuradaki ve şuradaki küçük renk patlamalan nedir?” diye işaret ederek sordu Valko.

“Shagra denen bir balık, genç lord,” cevabını verdi Nolun. “Derinlerden gelip böyle sudan dışarı fırlar. Sebebini bilmeyiz; belki sırf hoşuna gittiğinden yapıyordur. Fırlayışı okyanus yüzeyini bozar.”

“Çok... etkileyici.” Valko neredeyse 'güzel' diyecekti, fakat böyle bir sözcüğü kullanmak hiç de erkekçe olmazdı. Nolun’un kendisine dikkatle baktığını fark etti. Valko’dan en az otuz santim kısa olan genç adamın fıçı gibi bir göğüsten, kaim bir enseden ve kocaman ellerin ucundaki kısa, kaim parmaklardan oluşan iri bir vücudu vardı. “Dövüşür müsün?”

“Gerektiği zaman genç lord.”

“Peki iyi dövüşür müsün?”

Uşağın gözleri parladı, derken boynunu büktü. “Hâlâ hayattayım.”

Gevrek bir kahkahayla, “Evet,” dedi Valko. “Öylesin. Şimdi beni babamın salonuna götür.”

Büyük salona vardıklarında, zırhlı iki muhafız Camareen ailesinin yeni varisini selamladı. Valko kolundaki, omzundaki ve sol baldınn-

daki acıya aldırış etmeden salonu katedip babasının önünde durdu. Aruke salondaki devasa şöminenin yanma yerleştirilmiş uzun bir masanın ortasında oturuyordu. "Geldim baba."

Aruke boş bir sandalyeyi gösterdi. "Burası senin yerin oğlum."

Valko masanın etrafından dolaşırken sandalyelerde oturanları inceledi. Kıyafetlerine ve rozetlerine bakılırsa bunlann çoğu birer memurdu. Babasının solunda hiç şüphesiz son gözdesi olan güzel bir kadın vardı. Bir gün önce kulağına çalınanlar Valko'yu babasının bundan bir önceki metresinin muhtemelen bir Saklanış'ta ortadan kaybolduğunu düşünmeye sevk etmişti.

Valko masadaki adamlardan ikisini tanıdıysa da adlarını çıkartamadı; ikisi de babası gibi birer Sadharin Binicisi, Nizamın Ölüm Şövalyesi'ydi. Bunlar iki tarafa da çıkar sağlayan ittifaklarla ve karşılıklı güvenle babasına sadık müttefikler olmalıydılar, yoksa güneş batıda kaybolmadan çok önce bu salonu terk ederlerdi.

"Misafirlerimiz Lord Valin'e ve Lord Sand'e hoş geldin de," dedi Aıuka.

"Hoş geldiniz babamın misafirleri," dedi Valko ve adamlann arkasından geçip yerine ulaştı. İki adamın da dönüp ona bakmamalan bir güven belirtisiydi. Bir uşak Lord Aruke'nin sağındaki büyük tahta sandalyeyi geriye çekti ve Valko oturdu.

"Sand ile Valin benim en yakın müttefiklerimdir," dedi Camareen Lordu. "Sadharin'in üzerinde durduğu üç güçlü bacağın ikisini onlar oluşturur."

Valko anladığını belirtmek için baş salladı.

Aruke'nin bir el işaretiyle uşaklar harekete geçerek masayı lordlannın bereketiyle doldurdular. Kellesi ve toynakları yerli yerinde bütün bir kapek, şişe geçirilmiş olarak masaya getirildi. Hayvanın cızırdayan yağları kaim postunun altından yere damlıyor, iri yan iki uşak tarafından zar zor taşınabiliyordu. Kızarmış kapek önündeki kocaman tahta tabağa bırakılırken, "Bu iyi bir gece," dedi Aruke. "Bir zayıf öldü, güçlü bir adam hayatta kaldı."

Masadaki diğerleri baş sallayarak ve bir şeyler mmldanarak hemfikir olduklarını gösterdiler, fakat Valko ağzım açmadı. O yavaşça nefes alıp vererek zihnini odaklamaya çalışmaktaydı. Vücudu ağnyor, yaralan sızlıyor, başı zonkluyordu. Ona kalsa geceyi uyuyarak geçirirdi, fakat bu gece ve sonraki birkaç gün boyunca yapacaklanmn çok önemli olduğunun farkındaydı. En ufak bir hatada, kendini Veraset Töreni'ne refakat edileceği yerde surlardan aşağı atılırken bulabilirdi.

Yemek sürdükçe Valko gücünün bir kısmını geri kazandı. Kafayı bulup masada uyuyakalmak istemediği için nefis Tribian şarabından çok az içti. Yapılan sohbetlere bakılırsa, hikâyeler anlatılarak geçecek uzun bir gece olacaktı bu.

Valko başka savaşçılann ahbaplığından pek anlamazdı. Çoğu genç erkek gibi yaşamının ilk on yedi yılını Saklanış'ta geçirmişti. Annesi iyi bir hazırlık yapmıştı, bu yüzden onun daha en baştan güçlü bir soyluya erkek evlat vermeyi planlamış olduğuna dair Valko'nun hiç şüphesi yoktu. Ayrıca Valko'nun eğitimi annesinin hırslı bir kadın olduğunu gösteriyordu, zira Valko okuma yazma biliyor, aritmetik yapabiliyor ve çoğu savaşçının Tesırcilere, Bakıcılara, Uzlaştırıcılara, Aracılara, Temincilere ve daha başka, daha düşük kastlara bıraktığı şeyleri anlayabiliyordu. Annesi bunlara ilaveten oğlunun her alanda bilgi sahibi olmasını sağlamıştı: tarih, dil, hattâ sanat. Ama hepsinden çok, bir şeyi Valko'nun kafasına kazımak için canla başla çalışmıştı: kılıç tutan kolun gücünün ötesinde zihnin gücü yatıyor ve başanlı olmak için ırkının tabiatından gelen içgüdülere uymaktan fazlası gerekiyordu. Tabiatı Valko'ya zayıflara karşı acımasız davranmasını söylemekteydi, fakat annesi ona zayıfların bile işe yarayabileceğini ve onları yok

etmektense kullanmanın uzun vadede fayda sağlayabileceğini öğretmişti. Ve TeKarana'nm On İki Dünya'nm baş hükümdarı olmasının altında tek bir sebebin yattığını tekrar tekrar belirtmişti: ataları diğer herkesinkilerden daha zekiydi.

Annesi ona kendi babası tarafından yatağını ısıtması için Lord Bekara gönderildiğinde orada düzenlenen dev şölenlerden bahsetmişti. Kadın yasalara harfiyen uymuş, kaleyi ziyarete gelen Lord Aruke'ye o genç yaşında gebe kalabileceğini ve buna uygun bir dönemde olduğunu söylemişti. Adının en az üç tanığa açıkça verilmesini sağlamış, ardından adamın odasına gitmişti.

Yemek birdenbire sona erdi ve Valko dalıp gitmiş olduğunu anladı. Babasına kısa bir bakış atınca bunun fark edilmediğini görerek rahatladı. Düşüncelere dalmak tehlikeliydi; kritik bir meseleyi duymayabilir ve bu yüzden dikkatsiz biri olduğu sanılabilirdi.

Aruke ayağa kalktı. "Bu gece mutluyum."

Bir savaş lordu, zayıflık belirtisi göstermeden başkalarına en fazla bu kadar teşekkür edebilirdi. Lord Sand ve Lord Valin ayağa kalkıp ev sahiplerine bir baş selamı verdiler ve neredeyse aynı anda, "Burada bulunmak benim için bir zevkti," dediler.

Bir avuç uşak dışında Aruke ile Valko yalnız kalana dek Salon çabucak boşaldı. Nolun'u oğlunun yanında gören Camareen Lordu, "Bunu sahipleniyor musun?" diye sordu.

"Onu özel uşağım olarak sahipleniyorum," dedi Valko.

Bu çok küçük bir meydan okumaydı ve bir dövüş için bahane teşkil edebilirdi—Valko daha genç olmasına rağmen babasının hâlâ kuvvetini koruduğunu ve yılların tecrübesine sahip olduğunu biliyordu. Fakat babasının sadece geleneklere uygun davrandığını farz etmekte haklıydı; adam hayatta kalan tek oğlunu böyle önemsiz bir mesele için öldürmezdi.

"Öyleyse iddianı kabul ediyorum," dedi Aruke. "Benimle gel ve şeyine de peşimizden gelmesini söyle. Sana babalarla oğullar arasındaki bazı meselelerden bahsedeceğim."

Aruke itaat edilip edilmediğini görmek için beklemedi; Valko'nun bir adım arkasından geleceğini varsayarak döndü ve masanın yanından ayrılıp sol duvardaki büyük bir tahta kapıya doğru yürüdü. Kapı panl panl cilalanmıştı ve Valko o loş ışıkta ahşabın enerjiyle kaplı olduğunu görebiliyordu. Bu açık bir ikazdı: kapı büyü yoluyla korunuyordu ve yalnızca belli başlı insanlar yaralanmadan yahut ölmeden onu açabilirlerdi.

Kalenin efendisi elini ahşaba koyunca kapı açıldı. "Dışarıda bekle," diye talimat verdi Nolun'a. Yakındaki bir şamdana tutturulmuş meşaleyi alıp Valko'yu kapıdan geçirdi.

Valko öteki tarafa adım atınca sonunda yine efsunlu bir başka kapının bulunduğu kısa bir koridorda olduklarını gördü. İkinci kapıyı da açarken, "Korunma efsunlarım saklamak budalaca olur, zira ben kimseye tuzak kurmuyorum ve büyü kullanıcıları böyle ufak tefek şeyler için dünyanın parasını istiyorlar," dedi Aruke.

Büyü kullanıcılarının bahsini işitince Valko'nun içini tanıdık bir endişe kapladı. Çocukluktan kalma korkular beslemenin zayıflık olduğunu biliyordu, fakat şeytani büyü kullanıcılarına ve gizemli kum büyücülerine dair hikâyeler yatakta anlatılan masalların özünü oluştururdu ve annesi bazı sözler fısıldayıp parmaklannı gizemli bir düzen içinde oynatarak yoktan bir şeyler var edebilen kişilere karşı Valko'nun içine makul bir korku işlemişti.

Oda basit ama güzeldi, tabii bu sözcük güvenle kullanılabilirse. Annesi Valko'ya güzelliğin hep şüphe duyulması gereken bir şey olduğunu söylemişti. Güzellik bir şeyin gerçek değerini budalalann gözün-

den saklardı, zira güzelliğe genelde değersiz şeylerde... ya da insanlarda rastlamrdı.

Aruke bu odayı iki sandalye ve bir sandıkla döşemişti. Taş zemin bile kürk, halı veya kilim gibi konfor sağlayan eşyalardan yoksun tutulmuştu. Yine de oda güzeldi: duvarlardaki her taşın yüzeyi güzelce parlatılmıştı ve bu taşlar artık her neyden yapılmışlarsa, dev bir pırlanta yığını ezilip toz haline getirilmiş, sonra da tüm yüzeylere tatbik edilmişçesine meşale ışığını ayna misali yansıtıyorlardı. Görünür ışık tayfının her tonu, parıltılı bir renk cümbüşü içinde duvarlarda dans etmekteydi. Ortada bu dünyaya yabancı bir enerjinin izi vardı.

Aruke meşaleyi bir şamdana yerleştirirken, "Bu odanın tek bir amacı vardır. Sahip olduğum en değerli şeyi burada tutanm," dedi oğlunun zihnini okumuşçasma. Valko'ya odanın tek penceresinin en yakınındaki sandalyeyi işaret etti. "Buraya düşünmek için gelirim ve duvarlardaki renkleri... huzur verici bulurum. Bazen de açık açık konuşmak istediğim insanları buraya getiririm."

"Sanırım anlıyorum baba," dedi Valko.

"Konuşmak istediğim konu, baban olmamla ilgili." Aruke diğer sandalyeye oturdu ve gevşer gibi oldu.

Valko bunun bir hile, kendisini erken bir saldırıya teşvik edecek bir taktik olabileceğinin farkındaydı, zira yeni belirlenmiş bir varisin başa geçmek istemesi duyulmamış şey değildi. Aslında böyle bir girişim Valko'ya mantıklı geliyordu; karşısındaki adam babası olabilirdi, fakat birkaç gün öncesine kadar tam anlamıyla bir yabancı, annesine sayısız soru sorduktan sonra bile hayalinde canlandıramadtğı gölgeli bir suretti.

Valko bekledi.

Aruke, "Güce büyük bir önem vermek geleneklerimizin bir parça-

sidir," dedi ve öne eğildi. "Biz şiddete meyilli bir halkız; şiddet ve kudrete her şeyden fazla kıymet veririz."

Valko hiçbir şey söylemedi.

Aruke onu uzun uzun süzdü. "Anneni daha dün gibi hatırlıyorum," dedi bir müddet sonra.

Valko yine sessiz kaldı.

"Bir kadınla beraber oldun mu?"

Valko verebileceği doğru bir cevap olup olmadığım anlamaya çalışarak babasına baktı. "Hayır. Saklanışım ıssız bir-"

"Nerede geçtiğini bilmeme gerek yok," diye sözünü kesti babası. "Hiçbir baba, hayatta kalan tek oğlunun nerede saklanıp büyütüldüğünü bilmemelidir. Yoksa bir sonraki Islah sırasında o mekânı yok etmeye kalkabilir." Kıkırdamaya yakın bir ses çıkararak ilave etti: "Eğer orası güçlü bir erkek evladının yetiştiği bir yerse... yazık olur."

"Bir başka adamın oğlunun çok ufak bir farkla mağlup olup can vermesi kadar mı?"

Aruke'nin yüzü ifadesiz kalsa bile, gözlerinin etrafında belli belirsiz bir kasılma gerçekleşti. "Böyle bir sorunun ucu kafirliğe dayanır."

"Ne Karanlık Majesteleri'ne ne de onun Nizamına saygısızlık etmek isterim baba. Sadece merak ediyorum: ya bugün öldürdüğüm genç adam, Nizam'a mensup başka bir kalede yapılan başka bir müsabakanın galibinden daha iyi bir savaşçıysa? Böyle iyi bir savaşçıyı Nizam'a hizmet etmekten alıkoymak yazık değil midir?"

"O'nun Yöntemlerine Akıl Ermez," diye ezberden okudu babası. "Gençler bazen böyle boş şeyler düşünür, ama en iyisi onlan kendine saklamak ya da onlardan sessizlik yemini etmiş birine bahsetmektir. Mesela rahibine, Bakıcına veya..." Kahkaha attı. "Veya annen gibi bir Tesirci'ye."

Aruke pencereden dışarı bakarak uzaktaki denizin çalkantılı yüze-

yini ve üzerinde dalgalanan ışıltılı renkleri seyretti. "Duydum ki, bir diyarda güneş o kadar parlakmış ki, bir savaşçı gerekli büyüyü ya da korunma efsununu kullanmadan onun sıcağına maruz kalırsa birkaç saat içinde yanıp kül olurmuş. Ve orada yaşayanlar, bizim normal karşıladığımız bu ihtişamı göremezlermiş." Oğluna baktı. "Renkleri görürlermiş, ama yüksek ya da alçak tonlan değil. Havadaki ses dalgalannı duyabilirlermiş, ama göklerdeki Tann Dili'ni ya da ayakları altındaki Bütün'ün titreşimini değil."

"Eskiden bir Bakıcı'ya hizmet eden kör bir adam görmüştüm."

Aruke yere tükürüp geleneksel el hareketini yaptı. "Ancak bir Bakıcının yamndayken bu tür bir zayıflıkla karşılaşabilirsin. Genç yaşında böyle bir şeye maruz kaldığın için üzgünüm.

"Bakıcıların da bazı faydalan olabilir. Karanlık Majesteleri bunu bilir, tıpkı muharebeden sonra benimle ilgilenmeselerdi burada oturmuş seninle konuşuyor olamayacağımı bildiği gibi. Fakat bu huylan... zayıflara ilgi göstermeleri... midemi bulandınyor."

Valko hiçbir şey söylemedi. Bu durum onu tiksindirmekten ziyade büyülüyordu. Bakıcıların niçin öyle birini hayatta tuttuklannı bilmek istiyordu. Bunu annesine sorduğu zaman 'şüphesiz ondan bir fayda sağladıkları' cevabını almıştı. İyi de, kör birinden nasıl fayda sağlanabilirdi? Bunun, babasının az önce 'boş düşünceler' olarak adlandırdığı şeylerden biri olduğunu fark etti ve düşüncelerini kendine saklama karan aldı.

Aruke arkasına yaslandı. "Bir kadın. Sana bir kadın bulmalıyız," dedi düşünceli bir edayla. "Ama bu gece olmaz. Başının çaresine bakabildin ve beni gururlandırdın, ama öyle kan kaybettin ki, bu gece uyumaktan başka bir şey yapamayacaksın - bunu bilecek kadar dövüş yarası gördüm. Belki bir-iki güne kalmaz bir kadına sıra gelir.

"Annen..." Aruke düşüncelere dalar gibi gözüktü. "Pek fazla konu-

da konuşurdu. Seviştikten sonra yan yana yatarken bana... farklı farklı şeylerden bahsederdi. Eşsiz bir zihni vardı."

Valko başını salladı. "Saklanışım sırasında tanıştığım diğer Tesirciler bile anneme hiç benzemiyorlardı. İçlerinden biri, annemin var olmayan şeyler gördüğünü söylemişti." Aruke'nin gözleri büyüdü ve Valko felaketle sonuçlanacak bir hatanın eşiğinde bulunduğunu anladı. Annesinin deli olduğuna yönelik en ufak bir söz bile etse, babası onun derhal öldürülmesini emredebilirdi. Valko çabucak ekledi: "Yani olasılıklar gördüğünü."

Aruke bir kahkaha patlattı. "Evet, olasılıklardan bahsederdi." Bakışlarını pencereden dışarı çevirdi. "Bazen öyle şeyler söylerdi ki... eh, anlattıkları Vaizlerin kulağına gitse onun için hiç de iyi olmazdı desem kafi. Bir Ruh Rahibi onu uyarıp tövbe etmeye zorlayabilir, içindeki karanlığın bütünleşmesi için dua edebilirdi. Fakat tavırlarında ve doğasında bana... cezbedici gelen bir yön vardı." Önünde kavuşturmuş olduğu ellerine baktı. "Bir keresinde, bir çocuğun babasının dizi dibinde büyümesinin nasıl bir şey olacağını sesli olarak düşünmüştü."

Valko hayretten bir karış açılan ağzını hemen kapadı. "Böyle şeyler düşünmek yasaktır."

"Evet." Kederli bir tebessümle ekledi Aruke: "Ama sen anneni benden iyi tanıyorsundur. Tanıklar önünde bana bir varis doğuracağım duyurup benimle beraber olan tüm kadınlar içinde en çok o aklıma gelir." Ayağa kalktı. "Senin nasıl biri olacağını, annene çekip çekmeyeceğini sık sık düşünmüşümdür."

Valko da doğruldu. "Beni kimi zaman çeşitli konularda tuhaf düşüncelere sevk ettiğini itiraf etmeliyim, ama O'nun öğretilerinden hiç sapmadım ve... annemin bana öğretmeye çalıştığı çoğu şeye kulak asmadım."

Aruke güldü. "Tıpkı Saklanışım sırasında benim de kendi anneme

kulak asmadığım gibi." Oğlunun omzunu sıktı. "Hayatta kal evladım. Arkamda elli dört kış bıraktım ve önümdeki yıllarda başka oğullanm olacaksa bile sayılan giderek azalacak. Sona vardığımda kellemi alan sen olursan gözüm açık gitmem. Ben de kendi babamın kellesini almıştım. Çukurun kumlan üzerinde yattığı sırada, kılıcımı boynuna indirirken gözlerinde beliren gururu hâlâ hatırlıyorum."

"Seni hayal kınklığına uğratmayacağım," dedi Valko. "Yine de o günün uzun yıllar sonra geleceğini umuyorum."

"Ben de. Fakat her şeyden önce hayatta kalmalısın."

"Hayatta kalmalıyım," diye tekrarladı Valko, dua eder gibi bir ses tonuyla. "O izin verirse."

"O izin verirse," diye yineledi Aruke. "Burada konuştuklarımız asla tekrarlanmayacak, anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı baba."

"Git artık. Uşağın seni odana götürsün. İyice uyu. Sabahleyin, geleceğin Camareen Lordu olmak için eğitimine başlayacaksın."

"İyi geceler baba."

"İyi geceler Valko."

Valko odadan aynldı ve Aruke sandalyesine geri döndü. Dışarıdaki denize ve yıldızlara bakarken, onlar hakkında bildikleri adamı büyülüyor, bilmedikleriyse onu meraka sevk ediyordu. Yıldız ışığını Kosridi'nin yoğun havasım delip geçerken gördü. Oğlunu Karana'ya takdim etmek ve ona hem Nizama hem de dünyalar kadar uzaktaki kadim tahtında oturan TeKarana'ya ant içtirmek maksadıyla Başkent'e yapacağı üçüncü yolculuğu hayalinde canlandırdı. Valko kendini Karanlık Majesteleri'ne ve Yol'a adarken Vaizlerle onların sonu gelmez efsunlarına katlanmakla geçireceği üçüncü gününü düşündü.

Akabinde Aruke ayağa kalktı. Sandıktan çıkardığı çok eski bir parşömeni açıp yavaşça okudu - okumak en iyi hünerlerinden olmamıştı

hiç Buna rağmen, parşömende yazılı olanlar kelime* kehmesme ezberdeydi. İki defa okuduğu parşömeni kaldırdı ve tıpkı daha once^ kez yaptığı gibi, şimdikinin kehanette geçen oğul olup olmadıg merak etti.

YENİ TALİMATLAR

Pug bekledi.

Tüccar kısa bir duraksamayı takiben, “Hayır bayım, ama tamamen yanılmıyorsunuz,” dedi ve Pug’a hem kendisinin hem de bir insanın rahatça oturabileceği boyutta iki sandalyenin bulunduğu bir masayı gösterdi. Yerine geçtikten sonra, “Ortada anlaşılabilir bir yanılgı var; biz Ipiliaclılar, Dasatilerle akrabayız,” diye sözlerine devam etti Vordam.

Pug yabancı tüccarın ifadesini okuyabildiğinden emin değildi, fakat yaratığın suratında şaşkınlığa benzer bir şey saptadığını düşünüyordu, “ttıraf etmeliyim ki, burada Dasatileri ilk görüşte tanımak bir yana, onlardan haberdar olan birini bulmayı bile beklemiyordum.”

“Ayrıntılı bir tarif dinlemiştim," dedi Pug, bu odayla Dürüst John’un hanının geri kalanı arasındaki farklılıkları sezebildiğini saklayarak. “Bir bilgiye ihtiyacım var, fakat şu anda değinmek istemediğim bazı sebeplerden dolayı buna niçin ihtiyacım olduğunu açıklamamayı yeğlerim.”

“Bilgi daima en değerli ticaret mallarından biri olagelmiştir.” Tüccar ellerini önünde kavuşturup son derece insansı bir hareketle masada öne eğildi. “Burada bulunmanızın sebebi tabii ki sizi ilgilendirir, ama Salon’da iş yaptığım müşterilerimle aramda çok sayıda gizlilik yemini olduğunu bilmenizi isterim. Zaten böyle bir şeyin bu işte tutunmak

için hayati önem taşıdığını siz de bilirsiniz."

"Tam olarak ne iş yapıyorsunuz?"

"Zor bulunur nesneler ve diğer... şeyler tedarik ederim: nadir eşyalar, eşsiz aygıtlar, kayıp insanlar ve bilgi. Ucuza edinmek istediğiniz bir şey varsa, ben kesinlikle ilk seçiminiz olmam. Ama bulmakta çaresiz kaldığınız şeyler için mutlaka ilk seçiminiz olurum."

Pug, lpiliaclmın farklı yüz ifadelerini anlamaya başladığını fark etti. Tüccar merak içindeydi.

"Bana bir rehber lazım."

"Rehber bulmak kolaydır, iyi olanları bile. Bana geldiyseniz, size özel bir rehber lazım demektir. Nereye gitmek istiyorsunuz?"

"Kosridi'ye," dedi Pug.

Tüccann yüzünde okuduğu ifadenin hayret olduğuna dair Pug'ın şüphesi yoktu; Vordam'm gözleri büyümüş ve ağzı açık kalmıştı çünkü.

"Ciddi olamazsınız."

"Öyleyim. Hem de çok."

Tüccar bakışlarıyla Pug'ı uzun uzun tarttı. "Adınızı öğrenebilir miyim?" dedi ardından.

"Midkemialı Pug."

"Öyleyse belki..." Vordam seçeceği sözcükleri dikkatle düşündü. "Belki bu mümkün olabilir. Salon'daki şöhretin büyüdü genç büyücü."

Pug gülümsedi. Biri ona 'genç' demeyeli uzun yıllar geçmişti.

"Hocan Macros'u tanırdım."

Pug'ın gözleri kısıldı. Hayatında karşı karşıya kaldığı her meselede, kayınpederinden bir ize rastlıyordu. "Sahi mi?"

"Evet. Birkaç asır önce benimle ara sıra iş yapardı. Onunla ve başka iki kişiyle beraber Salon'a ilk geldiğinde, buradaki varlığın gözlerden kaçmadı. Elvandarlı Tomas ortalığı epey karıştırmıştı, çünkü ilk bakışta geri gelmiş bir Valheru'ya, farklı dünyalardaki pek çok ırk için

potansiyel bir felaket habercisine benziyordu. Kadın ise, aldığımız bilgilere göre kayda değer biri olmasına rağmen, bizim için bilinmezliğini hâlâ koruyor."

Pug'm hatırlayabildiği kadarıyla Macros'u Ebedi Şehir'deki Bahçe'den kurtardıktan sonra Salon vasıtasıyla Midkemia'ya dönerlerken başka hiç kimseyle karşılaşmamışlardı. "Anlaşılan son derece isabetli bilgi kaynakların var," dedi Pug. "Macros'u iyi tanır miydin?"

Tüccar geriye yaslanarak sol kolunu rahat bir edayla sandalyesinin arkasına dayadı. "Onu iyi tanıyan biri hiç olmuş mudur? Yine de ona benzeyen biriyle asla karşılaşmadım."

Pug tüccann hazır olana dek dile getirmeyeceği bir şey sakladığını fark etti, bu yüzden ziyaret sebebine geri döndü. "Rehber?"

Tüccar bir müddet sessiz kaldı. "Çok zor," dedi sonra.

"Zor olan nedir?"

"Herhangi bir varlığın bu gerçeklik düzleminden Dasati diyanna yolculuk etmesi."

"Buna rağmen sen buradasın ve Dasatilerle akraba olduğunu iddia ediyorsun."

Vordam birini beklercesine kapıdan tarafa baktı. Yavaşça, "Şunu anlamalısın: sayısız dünyadaki pek çok büyük düşünce adamı ve filozof, gerçekliğin doğasını anlamaya çalışmıştır; bu kadar bol sayıda dünyayı, bu kadar bol sayıda zeki ırkı, bu kadar bol sayıda tanrıyı ve tannçayı, bunca gizemi açıklamak için çabalamıştır," dedi ve Pug'm gözlerinin içine baktı. "Sen merakın doğasım anlatmama gerek olmayan bir adamsın. O yüzden senin de bunlar ve başka bilinmezler üzerinde kafa yorduğuna hiç şüphem yok."

"Yordum."

"Her şeye, ama *her şeye* bir soğan gözüyle bak. Soyduğun her kabuğun altından yeni bir kabuk çıkar. Veya merkezden başlayabilseydin.

her kabuğun üzerinde bir tane daha olurdu. Fakat bu bir küre değil, bu 'her şey' ve eh, her şey işte.

"Keskin bir zekâya sahip olduğunu biliyorum Midkemialı Pug, bu yüzden sıkıcı bir öğretmen gibi gözükürsem beni bağışla. Gel gör ki Dasati diyanna yolculuk etmeyi aklından bile geçirmeden evvel anlamaya *mecbur* olduğun şeyler var.

"Bizim yaşadığımız evrenin altında ve üstünde, sadece dolaylı yollardan bilgi sahibi olduğumuz soyut gerçeklikler yatar. Bildiklerimizin çoğu mistisizmden ve inançtan gelir; fakat çoğu âlim, ilahiyatçı ve filozof başka boyutların, yedi farklı üst ve alt seviyenin olduğuna inanır."

"Yedi Cennet ve Yedi Cehennem mi?"

"Çoğu ırk onlara böyle der," diye karşılık verdi Vordam. "Muhtemelen bundan daha fazla seviye vardır, fakat Cennetlerin ya da Cehennemlerin yedincisine ulaşıldığında onların ötesinde idrak edilebilecek bir referans noktası bulunmaz. İnanışa göre. Yedinci Cennet öyle huzurlu, öyle neşe dolu bir diyardır ki fani zihinler onun düşüncesini bile kavrayamazlar. Altıncı Cennet'teyse panltı ve güzellikleriyle bize öyle bir huşu ve sevinç verecek yaratıklar yaşar ki, onlarla karşılaşmamız halinde sırf huzurlannda olduğumuz için aşın mutluluktan ölürüz.

"Bazı söylentilere göre," dedi Vordam, "senin Beşinci Döngünün, yani Beşinci Cehennem'in iblisleriyle münasebetin olmuş."

"Sadece biriyle," dedi Pug, sert bir yüz ifadesiyle. "Neredeyse canımdan oluyordum."

"Beşinci Cennet oranın tam tersidir. Oradaki varlıklar bizim anlayışımızın ötesindeki konular için endişe duyarlar, fakat bize zarar vermezler. Buna rağmen varoluşlan o denli yoğundur ki onlarla karşılaşmak son derece tehlikelidir." Duraksadı. "Bu kürelerin ya da düzlemlerin ötesinde Boşluk yatar."

"Dehşetlerin yaşadığı yer," diye ikmal etti Pug.

"Ah," dedi Vordam. "Şöhretin abartılmamış,"

"Onlarla da münasebetim oldu."

"Üstelik hâlâ hayattasın. Yeteneklerine duyduğum saygı her geçen saniye artıyor. Dehşetler hem Cennetlere hem de Cehennemlere düşmandırlar. Çevrelerindeki Boşluk, yapabilse onları yutacaktır."

"Boşluk'un bilinci varmış gibi konuşuyorsun."

"Yok mu?" dedi Vordam, laf olsun diye. "Hemen üstümüzde Birinci Cennet bulunur, tıpkı Birinci Cehennem'in hemen altımızda olması gibi." Pug'ın gözlerine baktı. "Bir yanlış anlaşılmaya mahal vermemek için söylüyorum Pug: gitmek istediğin yer orası. Lafını ettiğin Dasati diyarı o. Bir rehberin seni Cehennem'e götürmesini istiyorsun."

"Sanırım anladım," dedi Pug. Yüzünde merakla karışık bir endişe ifadesi vardı. "En azından soyut olarak."

"Öyleyse izin ver sana daha somut bir tablo çizeyim. Oranın ne suyunu içebilirsin ne de havasını uzun süre soluyabilirsin. Hava aşındırıcı bir gaz, su da asit gibi etki eder. Bu yalnızca bir benzetme, çünkü hakikat çok daha karmaşıktır. Aslında ne havası aşındırıcıdır ne de suyu asitlidir."

"Kafam karıştı," diye itiraf etti Pug.

"Yokuş aşağı akan bir su düşün. En aşağıdaki Cehennem'den en yukarıdaki Cennet'e dek, tırmandığımız diyarlar ne kadar yüksekteyse enerji, ışık, ısı, sihir ve başka her şey daha parlaktır, daha sıcaktır, daha güçlüdür. İşte bu yüzden tüm enerjiler en yukarıdan en aşağıya doğru akar. Kosridi dünyasının havası ve suyu, vücudundaki bütün enerjiyi resmen alır götürür. Sönmekte olan bir ateşe atılmış bir avuç çalı çırpıya dönersin. Biraz yandıktan sonra yok olur gidersin.

"O diyarda yaşayanlar da senin diyannda bir o kadar zorlanırlar, tabii onlann sorunu daha farklıdır; çevrelerini saran bol miktarda ener-

jiyi doyasıya yutarlar, fakat çok geçmeden fazla yiyip içmiş birine döner, sarhoşluk ve açgözlülükten kıpırdayamaz olurlar, ta ki ölene dek."

''Öyleyse Dasatilerin akrabası olan sen Salon'da nasıl yaşayabiliyorsun?"

"Bunu açıklamadan önce, sana eşlik edecek yol arkadaşlannı seçmeni ve onları da alıp buraya geri dönmeni önerebilir miyim?"

"Yol arkadaşlan mı?" diye sordu Pug.

"Dasati dünyasına gitme riskine girebilirsin, fakat sadece bir zırdeli oraya tek başına gitmeye kalkışabilir." Tüccar ancak kurnazca olarak adlandırılabilecek bir ifadeyle Pug'ı süzdü. "Küçük ama güçlü bir grup öneririm." Ayağa kalktı. "Onlar da geldiğinde geri kalan konulan açıklayacağım. Sen yokken, size rehberliğin yanı sıra öğretmenlik de edecek birini bulacağım."

"Öğretmenlik mi?" dedi Pug.

Pug'm yalnızca tebessüm olarak nitelendirebileceği, fakat bir başkasına ürkütücü bir yüz ekşitmeyi çağnştırabilecek bir ifadeyle, "Kendi takvimine göre buraya bir hafta sonra dön," dedi Vordam. "Açıklamam gereken her şey hazır olacak."

"Ne bilgisi baba?" diye sordu Valko.

Aruke sandalyesinde arkasına yaslandı. Beraber yedikleri ilk yemeğin ardından oğlunu götürdüğü odadaydılar yine. "İmparatorluk'ta, oğullanmızm eğitildiği bir mekân vardır."

"Eğitilmek mi? Beni *senin* eğiteceğini sanıyordum," dedi babasının karşısında oturmaktansa pencerenin yanında durmayı yeğleyen Valko. "Sen yirmi yedi kıştır sülalesini yöneten harika bir savaşçısın."

"Yönetmek için kafa uçurma becerisinden fazlası gerekir oğlum."

"Anlamıyorum."

Aruke odaya iki büyük sürahi dolusu şarap getirmişti. Valko'nunki yerde, sandalyesinin yanında, hiç dokunulmamış vaziyette duruyordu. Camareen Lordu kendi sürahisinden içti. "Kendi Saklanışımın sona erdiği zamanı hatırlıyorum. Sana kıyasla durum benim aleyhimeydi, çünkü annem seninki kadar akıllı değildi. Dövüşmeyi bilirdim. Zaten hiç kimse onu bilmeden Saklanış'ta hayatta kalamaz, ama birini alaşağı edip ihtiyacın olanı almak işin sadece bir parçasıdır." Aruke oğlunu inceledi. Delikanlının kalede yaşadığı son birkaç gündür onu görmek için hoş bir beklentiye kapılır olmuştu. Hattâ iki gün evvel birlikte ava bile çıkmışlardı. Valko tecrübesiz olmasına rağmen dişisini ve yavrularını korumak için hücum eden bir tugash domuzunun karşısında korkusuzca beklemiş, son anda yaptığı ustaca bir hamleyle hayvanın kellesini uçurarak ölmekten kurtulmuştu. Aruke bu sahne karşısında tuhaf bir hisse kapılmıştı: hayvan oğlunu öldürseydi Aruke onun kaybına üzülecekti. Bu yabancı duygunun nereden geldiğini ve ilerleyen yaşın yol açtığı bir zayıflık belirtisi olup olmadığını hâlâ merak ediyordu.

"O mekâna okul denir. Buradan çok uzak olmadığı için ara sıra ziyaretime gelebilirsin. Teminciler ve Tesirciler orada sana bir gün kellemi alıp yerime geçecek olursan ihtiyaç duyacağın şeyler gösterecekler."

"Buna daha uzun yıllar var baba. Kelleni bana seve seve vereceğini umuyorum."

"Bana karşı herhangi bir zayıflık gösterme ve soyumun güçlü olduğunu kanıtla yeter. Hiçbir baba bundan fazlasını isteyemez oğlum."

"Neler öğreneceğim peki?"

"Her şeyden önce, öğrenme becerisi kazanacaksın. Bu zor bir kavramdır; saatler boyunca bir yerde oturup Tesircileri dinlemek ve Temincileri izlemek zihni uyuşturabılir. İkincisi, dövüş yeteneklerini

geliştireceksin. Çocukken tahta kılıçlar kullanarak Saklanış'taki diğer çocuklarla dövüşürdüm. Sonra geceleri komşu bir köye gizlice gidip ihtiyacımız olanları çalardık ve Temincilerle ticaret yaparak bir Aracı'dan zırh alacak kadar altın biriktirirdik." Aruke iç geçirdi. "Tüm bunlar çok uzun bir zaman önce olup bitmiş gibi geliyor.

"Ama senden büyük oğlanlarla boğuşman, hattâ Kesko'nun oğlunu mağlup etmen hünerli bir savaşçı olduğun anlamına gelmez. Sende ham bir yetenek var, fakat Sadharinlerle beraber akmlara çıkmadan önce bunun yontulması gerekiyor." Aruke arkasına yaslandı, şarabından yudumladı ve ekledi: "Kulağa ne kadar nahoş gelirse gelsin, bir hükümdar Aşağılıklarla nasıl başa çıkacağını bilmelidir."

"Başa çıkmak mı? Anlamıyorum. Ya sana ihtiyacın olanı verirler ya da ölürler."

"O kadar basit değil. Tesirciler sana işlerin ne ölçüde karmaşık olabileceğini öğretecekler, ama endişelenme, anlayacak kadar zeki görünüyorsun. Ve Teminciler sana Tesircilerden öğrendiklerini nasıl uygulayacağını gösterecekler."

"Bu okula ne zaman gideceğim baba?"

"Yann. Camareenlerin varisine uygun olarak bir muhafız kafilesiyle beraber buradan ayrılacaksın. Şimdi git ve beni düşüncelerimle baş başa bırak."

Valko ayağa kalktı ve ağzına koymadığı içkisini sandalyeye bıraktı. Kapı kapanırken, içkisinin zehirli olduğunu tahmin mi ettiğini, yoksa sadece susamadığı için mi onu içmediğini merak etti Aruke. Eğitiminin henüz başındayken oğlunun ölmesine asla izin vermezdi, fakat kısa süre acılar içinde kıvranması iyi bir ders olurdu. Zaten bir Bakıcı uygun panzehiri tatbik etmek için yakınlarda hazır bekliyordu.

Kapı arkasından kapanırken Valko hafifçe gülümsedi. Hiç şüphesi

yoktu ki, Aruke şu anda oğlunun içkideki zehri fark edip etmediğine dair bir meraka kapılmıştı. Valko'nun tebessümü genişledi. Yann annesinden dinlediği ciddi bir eğitime başlayacaktı. Onu yanma getirtebileceği ve öğrettiklerinin hiçbirinin heba olmadığını ona söyleyebileceği günü iple çekiyordu. Babası hakkında annesinin anlattığı her şey doğru çıkmıştı ve okul hakkında anlattıkları da şüphesiz öyle çıkacaktı. Belki bir gün, oğlundan niçin kendisinin öldüğüne dair yalan söylemesini istediğini açıklardı. Valko bu düşünceyi kafasından kovdu ve annesinin yanından ayrılırken ondan duyduğu son sözleri anımsadı: *Bırak seni hep hafife alsınlar. Bırak senden daha akıllı olduklarını sansınlar. Bu yaptıkları, onların sonunu getirecek.*

"Bilgi mi?" diye sordu Jommy. "Niye?"

Büyücünün Adası'ndan yeni dönmüş olan Caleb, "Çünkü ben öyle istiyorum," cevabını verdi.

"Pug bilgiye ihtiyacınız olduğunu söyledi," diye ekledi Talwin Hawkins.

Tad ve Zane bakıştılar. Jommy'nin itiraz edecek bir ruh halinde olduğunu biliyorlardı ve genç adam bazen toynakları yere çivilenmiş bir katır kadar inat ederdi. Oğlanlar şehir hayatının tadını uzun uzun çıkarmaktaydılar ve artık üçü de Roldem Krallığı'nın bir parçası olan Olasko Düklüğü'nün başkenti Opardum'un sunduğu eğlencelerden memnundu.

Nehir Evinin, yani Talwin'in Opardum'a döndükten sonra açtığı restoranın o esnada boş olan ana yemek salonunda oturuyorlardı. Talwin Hawkins'in bu yatınmı o denli başarılı olmuştu ki —müşteriler kimi zaman saatlerce sıra beklerlerdi— işini genişletmesi gerekmişti. Kısa zaman evvel lokantanın yanındaki binayı satın almıştı ve yakında müşteri kapasitesini yanm kat arttıracaktı. Opardum'a gelmeden evvel

Roldem'de Talwin'in özel aşçılığını yapan Lucian, Bas-Tyra dilinde aşçıbaşı anlamına gelen 'şef lakabını takmıştı kendine. O ve kansı Magary, Olasko'da pek revaçtaydılar. Oğlanlar mutfakta temizlikçi olarak çalışıyor, bazen de garsonluk yapıyorlardı. İşin en iyi tarafı yemeklerdi; restoranda harika yemekler çıkıyor, oğlanlara kanı ısınan Magary de günün sonunda onlar için başka hiçbir yerde bulamayacaklan özel tatlılar ve başka lezzetli şeyler ayınyordu.

Oğlanlar Talwin'e, babalan etrafta olmadığı zaman gönüllerince eğlenmelerine müsaade eden bir amca gözüyle bakmaktaydılar. Fakat bahsi geçen baba yani Caleb, bir hafta Tad'le Zane'in annesiyle baş başa vakit geçirmiş, bir hafta babasının bazı işlerini halletmiş ve geçen akşam çıkagelmişti.

Ve oğlanların zamanla kuzenleri belledikleri çocuk bir köşede oturmuş, adını hak etmemeye çalışmaktaydı. Gözlerinin İçi Gülen Hawkins, 'büyümüş de küçülmüş' diye tanımlanabilecek yedi yaşındaki bir oğlan, neşesini saklamakta güçlük çekiyordu. Dedesinin adı verilen oğlan, Hawkins'in iki çocuğunun büyüğüydü. Diğeri de Zirvelere Vuran Güneş adındaki güzel mi güzel bir kız bebekti.

Jommy küçük oğlana kaşlarını çatarak baktı ve bu hareketi dengeyi tamamen bozdu. Gözlerinin İçi neşesini daha fazla saklayamadı. "Bu kadar komik olan nedir Göz?" diye sordu Jommy.

"Okula gidiyorsunuz!" diye neşeyle haykırdı Gözlerinin İçi. Annesinin kızıl-sarı saçlarına ve babasının yüz hatlanna sahipti. Jommy'ye bakıp sıntırken mavi gözlerinde şeytani bir panltı yatıyordu.

"Sorduğum için beni aptal sanmayın, ama okul nedir?" dedi Tad sonunda.

Caleb, "Bir şeyi bilmezsen aptal olmazsın," dedi. "Bilmediklerini sormazsan öyle olursun sadece. Okul, öğrencilerin bir öğretmenden

eğitim gördükleri yerdir. Bir hocanın aynı anda birden fazla kişiye özel ders vermesi gibi düşün."

"Ah," dedi Zane, anlamış taklidi yaparak. Fakat anlamadığı belliydi.

"Roldem'de okullar var," dedi Tal. "Hem de bir sürü. Çoğu çeşitli loncalar tarafından yönetilir. Bunlar Krallık'takilerden, Kesh'tekilerden ve Opardum'dakilerden farklıdır." Jommy'ye bir bakış atıp ekledi: "Hele Novindus'takilerden çok daha farklıdır."

"Geldiğim yerde de okul vardı," dedi Jommy biraz diklenerek. Bu tavrından, daha önce okul diye bir şeyi hiç duymadığı açıkça anlaşılıyordu. "Hiç görmedim, o kadar."

Nehir Evi'ne geldiklerinden beri hayatlan sıkı çalışmak —-ki hiçbiri bundan şikayetçi değildi— ve doyasıya eğlenmek arasında bölünmüştü. Üç oğlan beraber vakit geçirdikçe aralarında güçlü bir kardeşlik bağı kurulmuştu ve Meclis'in verdiği görevlerin peşinde koşmadıklarında belanın kıyısında yaşıyorlardı. Görevdeyken genellikle üvey babalarının ya da Pug'ın ajanlanndan birinin emri altındaydılar. Fakat başlannda biri olmadığı zamanlarda, kendi hallerine bırakıldıkları anlaşılıyordu. Tal birkaç defa, o veya bu şehir görevlisine onlann adına ricada bulunmak durumunda kalmıştı.

"Okul size iyi gelecek," dedi Caleb. "Tal bana siz köylü çocuklarının şehirde başınızı sık sık belaya soktuğunuzu söyledi. Bu yüzden, yarından itibaren burada çalışmayacak, onun yerine Roldem Üniversitesi'nde eğitim alacaksınız. Birlikte zaman geçirdiğiniz serseriler ve aşüfteler görsün diye buradan gemiyle ayrılırmış rolü yapacaksınız, fakat gecenin ilerleyen saatlerinde Magnus sizi Roldem'e götürecek. Böylece gemiyle şafaktan önce oraya varmış gibi gözükeceksiniz."

"Roldem!" dedi Tad, ansızın şevke gelerek. Tahvin'e göre Roldem dünyadaki en medeni şehirdi ve son bir aydır eğitimleriyle o ilgilendi-

ği için fikirleri oğlanlann gözünde büyük önem taşıyordu.

"Bir okula gideceğimizi söyledin sanıyordum," dedi Jommy, şaşkınlığını daha fazla gizleyemeyerek.

Tal bir kahkaha attı. "Evet, okula gidiyorsunuz, hem de her şeyin okunduğu bir okula—zaten adı da buradan geliyor. Roldem'e ve Krallık'ın denizini çevreleyen öteki uluslara mensup soylulann ogullanyla yan yana eğitim göreceksiniz."

"Oğullar mı?" diye sordu Tad. "Kızlar yok mu?"

Tal halden anlar bir tavırla başım iki yana salladı.

"Babamın kızların da eğitim görmesi gerektiğine yönelik fikirleri çoğu kimseninkinden farklıdır," dedi Caleb. "Hayır, oğlanlarla aynı çatı altında kalacaksınız. Bunların çoğu sizden birkaç yaş küçük olsa bile, bazıları sizinle yaşıt olacak."

"Kalmak mı?"

"Evet, diğer öğrencilerle beraber üniversitede keşişlerin gözetimi altında yaşayacaksınız."

"Keşişler mi?" diye soran Zane'in ses tonu, diğer ikisinin yüzlerinde beliren ifadeleri yansıtıyordu sanki. "Ne keşişi?"

Hawkins tebessümünü saklamak için öksürür taklidi yaptı. "La-Timsa Kardeşleri tabii ki."

"La-Timsa!" diye haykırdı Tad. "Onlar.

"Katı mıdırlar?" diye tamamladı Caleb.

"Eh, birazcık," diye lafa girdi Talwin.

"Çok katıdırlar," diye düzeltti Caleb, dostuna göz ucuyla bakarak.

"Hattâ bazıları gereğinden fazla katı davrandıklarını söyler, ama bir öğrencinin aşın disiplinden öldüğünü hiç duymadım," dedi Tal.

"Sudan başka bir şey içmezler," diye sızlandı Zane. "Kaskatı ekmekle taş gibi peynir yerler ve... sığır etini kaynatarak pişirirler." Genç adam mutfaktan tarafa özlem dolu bir bakış attı.

“La-Timsa da kim?" diye sordu Jommy. “Buradaki farklı farklı isimler kafamı karıştırıyor hep.”

Tal, “Novindus’ta kullanılan adlara aşina değilim,” dedi ve Caleb’e bakarak omuz silkti.

“Durga,” dedi Caleb.

“Durga ha!” diye bağırdı Jommy. “Onlar bakir yaşarlar! Günah çıkarmak için birbirlerini değnekle döverler! Yıllarca süren sessizlik yeminleri ederler! Bakir yaşarlar!”

Tal kahkahalara boğulunca küçük oğlu da neşeyle gülmeye başladı.

“Nelere ihtiyacınız olacağını düşünüyorsanız onlan toparlayın. Sonra arkadaşlarınıza veda etmek için bir saatiniz var,” dedi Caleb, diğerleriyle beraber gülerek. Derken sesi ciddileşti. “Bunu bir defa söyleyeceğim, o yüzden iyi dinleyin. Günün birinde, şu an Talwin’le benim durduğumuz yerde, Meclis’in kalbinde duracaksınız. Birer asker değil general olarak. İşte sizi bu yüzden okula gönderiyorum.”

Caleb oradan ayrıldı ve oğlanlar teslimiyet ifadeleriyle bakıştılar. Bir dakika geçmişti ki, “Eh, 'en azından Roldem’e gidiyorsunuz,” dedi Tal.

“Zaten bizi sürekli üniversitede tutamazlar, değil mi?” diye sordu Zane.

Asık suratındaki ifade birdenbire değişen Jommy sırıttı. “Hele bir denesinler bakalım." Tad’in omzuna vurdu. “Gelin. Eşyalanmızı toplamamız lazım. Daha veda etmek istediğim bir kız var.”

“Shera mı?” diye sordu Zane.

“Hayır,” dedi Jommy.

“Öyleyse Ruth,” diye fikir yürüttü Tad.

“Hayır.” Jommy arkasında odalannın ve eşyalarının beklediği mutfağa doğru yürümeye başladı.

“Milandra mı?”

“Hayır,” diyen Jommy kapıdan geçti.

Zane üvey kardeşinin kolunu tuttu. “Bunu nasıl yapıyor?

“Bilmiyorum," dedi Tad, “ama Roldem’e gittikten sonra yapamaya-

cak.”

Zane içini çekti. “Opardum’u daha şimdiden özledim.

“Herhalde yemeklerini kastediyorsun,” dedi Tad, kapıyı iterken.

/

ROLDEM

Oğlanlar yavaşça yaklaştılar.

Jommy, Tad ve Zane bir düzineyi aşkın üniversite öğrencisinin yanlarına gelmesini bekliyorlardı. Üç üvey kardeşin sabahın erken saatlerinde gemiyle rıhtıma vardıkları zannediliyordu; aslında Pug'ın isteği üzerine Magnus tarafından Meclis'e ait yakındaki bir depoya nakledilmiş ve oradan üniversiteye yürümüşlerdi. Üstleri başlan yeteri kadar kirli olduğundan, yolda bir ay geçirdikleri ve bunun peşinden bir haftalık bir deniz yolculuğu yaptıkları masalına inanılmaması için hiçbir sebep yoktu. Üzerlerinde sade birer tunikle pantolon bulunuyordu ve omuzlanna bir seyahat heybesi asılıydı.

Üçü birlikte, öğrencilerin yayılarak önlerinde kaba bir yanm daire oluşturmalannı seyretti. Yerlerini alan öğrenciler onları pazardaki birer hayvan gibi tepeden tırnağa incelediler. Yaşları aşağı yukan on iki ila yeni gelenlerinki arasında değişiyordu—tabii Jommy yirmiye yaklaşan yaşıyla okuldaki en büyük öğrenci olduğunu farz ediyordu.

Tüm öğrenciler üniversitenin resmi üniformasına bürünmüşlerdi: sola yatınlmış siyah bir bere, soluk sarı bir gömlek, onun üzerinde kenarlannndan beyaz püsküller sarkan ve her iki yanı önden arkaya doğru bağlı olan mavi renkli uzun bir tabard, sarı bir pantolon ve siyah çizmeler. Ayrıca her öğrenci sol elinde siyah bir deri çanta taşıyordu.

Koyu renkli tenlerine bakılırsa, içlerinden birkaçı Keshii'ydi; kullanılan aksanlann çeşitliliği çoğunun farklı farklı uluslardan olduğunu gösteriyordu.

Koyu renk saçlan ve gözleri olan büyükçe bir oğlan kibirli bir tebessümle Jommy'nin önüne geldi ve onu baştan aşağı süzdü. Ardından yanındaki san saçlı gence dönüp, "Bunlar da ne?" dedi.

"Belli ki köylü çocuklan," diye cevap verdi arkadaşı.

"Üzerlerindeki tezek kokusundan belli."

Jommy seyahat heybesini yere bıraktı. "Bak ahbap. Zorlu bir deniz yolculuğundan daha yeni çıktık. Ondan önce de bir kervanda uzun bir yol teptik. Bu yüzden pek de havamızda değiliz. Niye 'yem çocuklann hayatını cehenneme çevirme' işine yarın başlamıyorsunuz?"

"Bu hödük karşılama merasimini ertelememizi istiyor Godfrey," dedi siyah saçlı genç. "Ne dersin?"

"Bana kalırsa küstahlık ediyor Servan."

"Yani size iyi davranmam küstahlık mı?" dedi Jommy, laf olsun diye.

Düşünüyor rolü yapan Servan'm koyu renkli gözleri kısıldı. Birkaç saniye sonra, "Hayır, olmaz," dedi. "Merasimi şimdi yapacağız." Bir parmağıyla Jommy'nin göğsünü dürttü. "Elindekini bırak da eğitimine hemen başlayayım köylü. İlk dersin büyüklerine laf yetiştirmemek!"

Jommy iç geçirdi. Heybesini yavaşça indirirken, "Demek öyle?" dedi. Heybeyi yere bıraktı ve sırıtarak karşısındakine bir adım yaklaştı. "Bakın, genelde yumuşak başlı biriyimdir, ama bir şeyi iyi bilecek deneyimim var: nereye gidersen git ülkeye, unvana, saate ya da tarihe bağlı olmaksızın karşına mutlaka"—aniden Servan'ın çenesine öyle bir yumruk indirdi ki, gözleri geriye kayan oğlan çuval gibi yere yığıldı—"birkaç budala çıkar!"

Sarı saçlı oğlana baktı. "Sen de ister misin?"

"Hayır," dedi şok geçiren oğlan.

"Bir zahmet yeni öğrencilerin nereye gitmesi gerektiğini söyleyiver öyleyse."

"Kynan Birader'in ofisine." Godfrey üniversitenin ana girişini işaret etti. "Şuradan geçin ve sağa dönün. İkinci kapı."

"Sağ ol ahbap," dedi Jommy gülümseyerek. "Arkadaşın uyandığı zaman ona kızmadığımı söyle. Bence herkesin ara sıra hata yapmaya hakkı vardır. Yann en baştan başlayabiliriz. Ama bir daha biz 'köylü çocuklarına' büyüklük taslamaya kalkarsa işte o zaman tepem atacak."

Godfrey baş sallamakla yetindi.

Jommy seyahat heybesini alıp dostlanna baktı. "Hadi gidelim."

Kendi aralarında homurdanarak sınıf arkadaşlannı yerden kaldırmakta olan grubu geride bıraktılar ve ana girişle Roldem Kraliyet Üniversitesi'nin dev binası arasındaki avluda ilerlemeye koyuldular. Genç bir öğrenci koşarak Jommy'nin yanma geldi. "Ben size yolu gösteririm!" dedi suratında kocaman bir sıntış olan çocuk.

"Koçum benim. Adın ne?"

"Grandy. Ya sizinki?"

"Jommy. Bunlar da Tad ve Zane."

On iki veya on üçünden büyük göstermeyen oğlanın bulaşıcı bir tebessümü vardı. Yüzü çilliydi ve başının tepesinde bir tutam kahverengi saç bulunuyordu. Yüzüne coşkulu bir ifade hakimdi.

"Hep bu kadar mutlu muşundur?" diye sordu Tad.

Grandy başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece biri Servan'ın ağzının ortasına patlattığı zaman böyleyimdir."

"Sık sık olur mu bu?" dedi Zane.

"Hayır. Bugünkü ilkti. Ama tekrar öyle bir şey yapmak isterseniz beni de çağınn."

"Herif tam bir baş belası galiba?" diye sordu Jommy, çift kanatlı dev kapıya çıkan basamaklan tırmanmaya başlarlarken.

"Daha beteri. Zorbanın tekidir ve... adidir işte. Neden bilmem; oysaki bir insanın isteyebileceği her şeye sahiptir."

"Hiç kimsenin ona daha önce vurmamasına şaşırdım," dedi Jommy.

"Herhalde amcası Kral olduğu içindir," dedi Grandy.

Jommy o kadar ani durdu ki Zane ona arkadan çarptı ve birlikte yere kapaklandılar. Fener ışığına yakalanmış bir baykuş misali gözlerini kırpıştırmakta olan Tad ise Grandy'ye bakakaldı.

"Amcası Kral mı?" diye sordu Zane, çabucak ayağa kalkarak.

"Tam değil," dedi oğlan neşeli bir ses tonuyla. "Babasının bir kuzeni, eski Kral'ın babasının yeğeni mi neymiş"—sırıtışı genişledi—"ama o Kral'dan 'amcam' diye bahseder ve hiç kimse buna karşı çıkmaz. Ne de olsa hâlâ prens sayılır."

Jommy hareketsiz bekledi. "İyi halt yedim, değil mi?" dedi sonra.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Tad.

"Anlaşılan ya onunla dost olacağım ya da onu öyle kötü döveceğim ki başkalanna anlatmaya korkacak."

Grandy yüksek sesle güldü. "Bence ikisi de işe yaramaz. Haminiz kim?"

"Hami mi?" diye sordu Zane. "Ne demek istiyorsun?"

"Sizi üniversiteye kim soktu?" diye sordu kıpır kıpır oğlan, antreye girer ve hem sağa hem de sola doğru uzanan büyük bir koridora yaklaşırlarken. "Babam kraliyet donanmasında kaptandı ve dedem de eski KralTn —şimdiki Kral'ın büyükbabasının— Güney Filo amiraliydi. İkisi de burada okudu, o yüzden beni de buraya kabul ettiler. Burada işim bitince ben de donanmaya gireceğim. Ee, sizin haminiz kim?"

Tad bu soruyla karşı karşıya kalmalan halinde ne demeleri gerektiğine dair Caleb'in anlattıklarını anımsamaya çalıştı. "Şey, biz Düşler

Vadisi'nden geliyoruz, bu yüzden hem Adalar Krallığı'nda hem de Yüce Kesh'te bazı tamdıklanmız—"

Zane onun sözünü kesti. "Turhan Bey, Kalenin Efendisi, Yüce Kesh Şansölyesi." Oğlanlar o adamla sadece bir kez, bir yıl önce tahta yönelik entrika önlendikten sonra kısaca tanışmışlardı. Sokakta görse Yüce Kesh Kalesi Efendisi'nin onları tanıyabileceği bile şüpheliydi, fakat Pug'la arasında yakın bir bağ vardı ve sebeplerini fazla kurcalamaksızın oğlanlann destekçisi olmayı kabul etmişti.

Grandy güldü. "Eh, önemli bir şahsiyetmiş. Herhalde Servan sizi babasına şikayet etmeden önce iki defa düşünür. Veya etse bile, gırtlaklarınızı kestirmeden önce babası iki kere düşünür. İşte geldik." Koridorun sağında bulunan, ortasında küçük bir gözetleme penceresinin olduğu büyük bir tahta kapıya vardılar. "Üç defa çalıp bekleyin," dedi Grandy. "Sonra görüşürüz." Çocuk oradan hızla uzaklaştı ve üç arkadaş omuz silkti.

Jommy kapıyı üç defa çalıp bekledi.

Çok geçmeden gözetleme penceresi kayarak açıldı. Oğlanlar arkada ışık ve göze benzer bir şey seçer gibi oldular, ama pencere hemen kapandı. Yavaşça açılan kapının arkasında bir La-Timsa keşişi bekliyordu. Uzun boylu, geniş göğüslü ve omuzlu adam yerlere inen açık kahverengi bir cüppe giymişti. Cüppenin başlığı o esnada takılı olmadığından, tarikatının stiline uygun olarak kazınmış devasa kafası gözler önündeydi. "Evet?"

Jommy arkadaşlanna baktı. Tad'le Zane'in yüzlerinde konuşmayı onun yapmasını beklediklerini gösteren ifadeler mevcuttu, bu yüzden, "Buraya gelmemiz söylendi... bayım," dedi Jommy.

"'Bayım' değil 'Birader diyeceksin. İçen girin."

Üç oğlan odaya girdiğinde,"Kapıyı örtün," dedi adam.

Zane söyleneni yaptı ve keşiş büyük bir masanın arkasına oturdu.

"Benim adım Kynan Birader. Bu üniversitenin rektörüyüm. Tüm keşişlere 'Birader' ve karşılaştığınız rahiplere 'Peder' diye hitap edeceksiniz. Anlaşıldı mı?"

"Evet... Birader," dedi Tad. Diğerleıi de onu taklit etti.

"Siz kimsiniz?"

"Ben Jommy, bunlar da Tad ve Zane," dedi Jommy ve eliyle hangisinin hangisi olduğunu gösterdi. "Biz Düşler—"

"Nereden geldiğinizi biliyorum," dedi keşiş. Yüzüne egemen olan devasa alm ve çukura kaçan gözleri adama sürekli kaşlannı çatıyormuş havası katmaktaydı. *Belki* sahiden de *sürekli kaşlarını çatıyordu/;* diye akimdan geçirdi Zane. "Kesh İmparatorluk Sarayı 'ümit vadeden üç genç adamı' dönem ortasında üniversiteye almamızı rica ettiği zaman sizin gibi birilerinin gelmesini beklemiyordum." Susup onlan uzun uzadıya süzdü.

Jommy tam bir şey söyleyecekti ki Kynan Birader ona izin vermedi. "Sadece sana bir şey sorulduğu zaman konuşacaksın, anlaşıldı mı?"

"Evet Birader," dedi Jommy. Delikanlının kendisiyle bu şekilde konuşulmasından hoşlanmadığı yüz ifadesinden anlaşılıyordu.

"Diğerlerine yetişmeniz için çok sıkı çalışmanız gerekecek. Burada dünyadaki en iyi eğitimi veririz, o yüzden üniversiteye alındığınız için kendinizi ayrıcalıklı saymalısınız. Bizden pek çok şey öğreneceksiniz: tarih, sanat, La-Timsa'nm yalnızca seçilmişlerine açık ettiği hakikatler, askeri strateji ve taktikler. Roldem'm en üstün genç soyluları burada eğitim görerek kendilerini ulusun donanmasında, kara ordusunda veya kraliyet sarayında hizmet etmeye hazırlarlar, çünkü okulunu bitiren herkesin evine dönmeden önce en az on yıl devlet için çalışması gerekir. Hattâ çoğu kimse ömrü boyunca Kral'ın emrinde kalır."

Tad ve Zane endişeli gözlerle bakıştılar, çünkü hiç kimse onlara Roldem'e hizmet etmeye dair bir şey söylememişti. Meclis hakkında

bildiklerine dayanarak, Pug'm onlara kraliyet sarayında yıllar geçirmelerini yahut Roldem'in düşmanlanna karşı karada ve denizde mücadele etmelerini emredebileceğinin farkındaydılar, fakat onlara bu durumdan daha önce bahsedilseydi bu kadar şaşırmazlardı. Kynan Birader akıllarından geçenleri okumuşçasma, "Sizin gibi Roldem vatandaşı olmayanlara devlete hizmet etme ayrıcalığı tanınmaz. Onun yerine büyük miktarda altın ödenmesi gerekir," dedi ve Jommy'yi tepeden tırnağa süzdü. "Görünüşün mevkiine yakışmıyor, ama sorun değil. Kısa süre sonra Birader Timothy'i görmeye gideceksiniz. O da üzerlerinizdeki kıyafetleri alıp kaldıracak. Buradan ayrılana dek üniversitenin üniformasını giyeceksiniz. Öğrenciler arasında rütbe yoktur, bu yüzden unvanlara izin verilmez. Birbirinize sadece adınızla sesleneceksiniz. Keşişlere ve rahiplere ise evvelden de belirttiğim gibi hem 'birader' ve 'peder' unvanlarıyla, hem de adlarıyla hitap edeceksiniz. Kurallarımız çok katıdır ve itaatsizliğe göz yummayız. Şimdi tuniklerinizi çıkarın."

Oğlanlar bakıştılar, ardından heybelerini bırakıp tuniklerini çıkardılar. "Masanın önünde diz çökün," dedi Kynan Birader.

Tekrar bakıştılar.

İri yan keşiş, "Diz çökün!" diye bağırdı ve üçü de söyleneni yaptı.

Kynan Birader odanın köşesine kadar gidip koyu renkli, uzun bir tahta değnekle geri döndü. "Bu sopa," dedi nesneyi onlara göstererek, "burada ceza aleti olarak kullanılır. Kurallan çiğnediğiniz takdirde bundan gelecek darbelere hak kazanacaksınız. İnecek darbelerin sayısını, suçun büyüklüğü belirleyecek." Değneği ansızın savurarak önce Jommy'nin, sonra da Tad ile Zane'in omuzlanna birer tane vurdu. Üç oğlan da yüzünü ekşitse bile hiçbiri bağırmadı. "Bunu neyle karşılaşacağınızı bilesiniz diye yaptım. Sorunuz var mı?"

"Benim bir tane var Birader," dedi Jommy.

"Konuş."

"Bir başka öğrenciye vurmanın cezası nedir?"

"On sopa."

"Öyleyse bunu aradan çıkarsak iyi olacak Birader, çünkü buraya gelmeden birkaç dakika önce Servan adlı bir arkadaşa vurmuştum," dedi Jommy iç geçirerek.

"Güzel," dedi keşiş. Jommy'nin sırtına cn defa sertçe vurdu. Dizleri üzerinde bekleyen Zane'le Tad, değneğin her darbesi üzerine yüzlerini buruşturuyorlardı, tşini bitirince, "Kalkıp tuniklerinizi giyin," dedi Keşiş.

İsteneni yaptılar. "Göründüğünden daha akıllısın Jommy," dedi Kynan Birader. "Suçunu bildirmediğin takdirde cezan ikiye katlanır. Servan'a vurduğunu bir başkasından öğrenseydim yirmi sopa yiyecektin."

Başını sallamakla yetindi Jommy.

"Koridoru takip edin. Soldaki son kapının arkasında Birader Timothy'yi bulacaksınız. İhtiyaçlarınızla o ilgilenecek."

Tad ile Zane gömleklerini biraz rahatsızlık belirtisi göstererek giydilerse de, Jommy kendininkini bir çırpıda üstüne geçirip heybesini aldı ve odadan ayrıldı. Koridorda Tad, "Sırtın acımıyor mu?" diye sordu ona.

"Tabii ki acıyor," dedi Jommy. "Ama daha Grandy'den büyük değilken babamdan çok daha kötü dayaklar yerdim. Hem canımın yandığını belli ederek o tür birine zevk vermeye hiç niyetim yok."

"Ne tür?" diye sordu Zane.

"Ceza veren iki tür insan vardır aslanım. Cezanın gerekli olduğunu bilenler ve ceza vermekten zevk alanlar. Birader Kynan ceza vermekten zevk duyan türde biri. Canının yandığını ne kadar çok belli edersen o da o kadar çok zevk alır."

Kapıya vardıklarında onu üç defa çaldılar, "Yağmurda beklemeyin! İçeri gelin!" dedi içeriden bir ses.

Zane etrafına bakındı. "Yağmur mu?"

Jommy gülerek kapıyı açtı. Karşılarında buldukları oda Kynan Birader'inkinden daha büyüktü, fakat ciddi bir ofis değil tam anlamıyla bir depoydu. Sollanndaki duvar zeminden tavana dek raflarla kaplıydı ve bunların her birinde, üzerine dikkatle bir isim ve sayı boyanmış olan küçük tahta kutular yer alıyordu. Kutulardan yüzlerce olmalıydı, çünkü önlerinde yükselerek görüş alanını kapatan rafların arkasında oda devam etmekteydi. Biri raflarla çıplak sağ duvar, diğeri de sol duvardaki raflarla karşılanndakiler arasında olmak üzere iki dar geçit uzanıp gidiyordu. Bunun haricindeki mobilyalar bir keşiş tarafından kullanılmakta olan küçük bir masa ve sandalyeydi. Yaşlı adam belki de oğlanların o güne dek gördükleri en ufak tefek insandı; ortalama bir cüce bile onun yanında kocaman gözükürdü. Kafası Kynan Birader'inki gibi kazınmışsa da, gri tellerin kanştığı gür bir kızıl sakala sahipti. Gözleri masmaviydi ve yüzü daimi bir tebessümde kasılıp kalmışa benziyordu. "Yeni öğrenciler!" diye sevinçle duyurdu adam. "Aramıza yeni öğrencilerin katılacağım duymuştum. Ne güzel!"

"Kynan Birader buraya gelmemizi söyledi. Siz Timothy Birader misiniz?" dedi Tad.

"Evet, öyleyim." Yaşlı keşiş kıkırdamaya devam etti. "Eh, artık başlayalım. Giysilerinizi çıkann bakalım." Ayağa kalktı ve tez adımlarla soldaki koridora dalıp oğlanlan şaşkın gözlerle bakışır bir halde bıraktı.

"Belki de üniformalarımızı getirmeye gitmiştir," dedi Zane.

"Yok canım," dedi Tad. "Ciddi misin?"

Jommy tuniğini çıkartırken yüzünü hafifçe buruşturdu. Timothy Birader attığı her adımda devrilecekmiş gibi duran üst üste konmuş üç

tahta kutuyla geri geldiği esnada, oğlanlar soyunmuş olarak onu bekliyorlardı.

Tad, "Dur sana yardım edeyim Birader," dedi ve en üstteki kutuyu aldı.

"Hepiniz birer tane alın," dedi keşiş. Üç oğlan da içlerinde bir tuniğe, pantolona, şapka ve bir çift çizmeye ek olarak ketenden yapılmış beyaz iç çamaşırları bulunan kutulan paylaştıktan sonra, "Eh, orada angut gibi dikilmeyin, giyinin," dedi. "Bir şey çok büyük ya da küçük gelirse değiştiririz."

Jommy ye denk gelen üniformanın çok küçük ve Zane'e denk gelenin çok büyük olduğunun anlaşılması yalnızca bir dakika aldı. İkisi üniformaları değişerek sorunu çözdüler. Çizmeler ise başka konuydu ve ayaklanna uyacak birer çiftin bulunması için ufak keşişin deponun arka tarafına birkaç defa gidip gelmesi icap etti. Fakat sonunda üçü de diğer öğrencilerin üzerinde gördükleri üniformanın tıpatıp aynısına sahip oldular.

Tad aniden bir kahkaha attı.

"Ne oldu?" dedi Jommy.

"Kusura bakma Jommy, ama..."

"Çok komik gözüküyorsun," diye tamamladı Zane.

"Eh, siz de Kesh'teyken karşılaştığımız o çeşmenin etrafındaki kızlan ayartacak gibi durmuyorsunuz."

Tad bir sefer daha güldü.

"Kızlar," dedi Timothy Birader. "Kızlar hakkında konuşamayız. Buna izin yok."

Üçü de aynı anda gülmeyi kesti. "Kızlara izin yok mu?" dedi Tad.

"Hayır," dedi keşiş. "Genç oğlanlann nasıl olduğunu biliriz, evet, biliriz. Bakir yaşayan bir tarikat olmamız hatırlamamıza engel değil, ama fazla hatırlamak da iyi olmaz. Ben genç bir delikanlıyken, vazife-

ye çağrılmadan önce...” Cümlesinin devamım getirmedi. “Hayır, kız falan yok. Ders çalışmalısınız, evet, ders çalışmalı ve bol bol pratik yapmalısınız. Evet, ama kız falan yok.”

Tuhaf keşiş konu hakkında tam anlamıyla serseme dönmüş gibiydi. “Birader, ya şimdi?” dedi Jommy.

“Şimdi mi?” diye sordu keşiş.

“Şimdi ne yapacağız?” diye açıkladı Jommy.

"Ah, şimdi ne yapacaksınız?” diyen keşiş, oğlanların onu ilk gördüğü neşeli haline geri döndü. “Tabii ki ders çalışıp pratik yapacaksınız.”

Tad gözlerini yuvarlarken Zane konuyu biraz daha açmak istedi. “Hemen şu anda ne yapacağımızı soruyor. Buradaki işimiz bitti mi?”

“Evet evet. Malzemeye ihtiyacınız olduğunda, giysilerinizden biri yırtıldığında veya yeni bir çizme gerektiğinde buraya gelirsiniz —ama Peder çizmelerin çarçabuk eskitilmesinden hiç hazzetmez.”

“Ne tür malzemelerden bahsediyorsun?” diye sordu Tad.

“Ah, malzemeler!” diye haykıran ufak tefek keşiş, bir defa daha odanın arka tarafına yollandı. Kısa süre sonra oğlanların diğer tüm öğrencilerde gördükleri o garip deri çantalardan üçüyle geri döndü. “İşte malzemeleriniz. Bunlar öğrenci çantalarıdır. İçlerine bakın!”

Oğlanlar çantaların birbirine dikilmiş iki deri parçasından ibaret olduğunu keşfettiler. Parçalardan biri ötekinden büyük olduğu için, açıkta kalan kısmı katlanabilen bir kanatçık oluşturuyor, böylelikle çantanın muhteviyatı içinde kalıyordu. Çantada küçük bir bıçak, ağzı tıpalı ufak ve yassı bir kavanoz, yarım düzine tüy kalem ve bir deste kâğıt bulunmaktaydı. Bunlara ilaveten, bir tür yağa ya da balmumuna batırılmış bir kâğıda sarılı başka nesneler ve küçük bir kutu da vardı.

Jommy kutuyu açmaya başladı, fakat Timothy Birader, “Sonra. Daha sonra bakabilirsin,” dedi. “Size boş çantalar vermediğimden emin

olmak istedim sadece. Küçük yazmayı öğrenin."

"Küçük mü?" diye sordu Zane.

"Kâğıtlar daha uzun süre dayanır," diye açıkladı Timothy.

"Şimdi nereye gideceğiz Birader?" diye sordu Jommy.

"Yatakhaneye gidin ve Stephen Birader'i sorun. Gözetmen odur. Gidin artık!" dedi ufak tefek adam, elini savurarak.

"Birader," dedi Tad, kapıya doğru yürürlerken. "Yatakhane nerede?"

"Yatakhaneler bu binanın diğer kanadmdadır. Koridordan geri gidip sağa dönün. Soldaki son kapıda Stephen Birader'i bulacaksınız. O sizinle ilgilenecek."

Üçü birlikte odadan çıkıp koridora geri döndüler. Koridorun sonunda, kapısı olmayan bir salona vardılar. Devasa salonun duvarlan önüne yan yana yataklar dizilmişti. Her yatağın ayak ucunda tahta bir sandık duruyordu.

Sandıkların arasındaki geçitte başka bir keşiş yürümekteydi. Bu seferkinin sakalı yoktu. "Siz yeni gelenlersiniz." Bu bir soru değil, bildirimdi.

"Evet," dedi Zane ve çabucak ekledi: "Birader."

"Ben Gözetmen Stephen Biraderim. Derste, duada veya başka bir keşiş yahut rahibin emri altında olmayan tüm öğrencilerden ben sorumluyum. Beni izleyin." Adam dönüp onlan koridorun karşı ucuna götürdü. Sağdaki tek bir yatağı işaret edip, "Biriniz burada uyuyacak," dedi ve sol taraftaki iki yatağı gösterdi. "Diğer ikiniz de buralarda."

Oğlanlar kendi aralannda bakıştılar, omuz silktiler ve Tad ile Jommy sola doğru giderken Zane sağ taraftaki yatağa geçti. Zane yeni yatağına oturmak üzereyken, "Sakın oturma!" dedi keşiş.

Zane doğruldu. "Affedersin Birader."

"Sandıklarınızın içine bakın."

İsteneni yaptılar. Her sandığın içinde bir çizme fırçası, bir tarak,

sert bir keten örtü, bir jilet ve kaskatı bir kalıp sabun vardı. Zane tarağı incelemek için elini sandığına daldıracak olunca keşiş yeniden atıldı. "Hiçbir şeye dokunma!"

Zane'in yüzünde ıstırap dolu bir ifade belirdi. "Tekrar affedersin Birader."

"Her eşyanın nasıl dizildiğine iyi bakın. Her sabah kalkıp yatağınızı toplayacaksınız ve banyoya gideceksiniz. Orada yıkanacak, saçlarınızı temizleyecek, sakal tıraşı olacak ve havlunuzu bir uşağa verip ondan kuru bir tane alacaksınız. Buraya geri döneceksiniz. Giysileriniz önceki gece katlanıp sandığınıza kaldmlmış olacak. Giyindikten sonra eşyalarınızı aynen onlan bulduğunuz gibi yerleştireceksiniz. Herhangi biri yanlış yerleştirilirse beş sopa yiyeceksiniz. Herhangi biri kaybolursa da yirmi sopa. Anlaşıldı mı?"

"Evet Birader."

"Yatmadan evvel bir saatliğine akşam duası etmedikçe yatağınıza oturamazsınız. Ondan önce yatağınıza otururken görülürseniz beş sopa yiyeceksiniz." Üçüne de baktı. "Şimdi gidip Dekan'ı bulun. Sonraki talimatlarınızı size o verecek. Ofisi girişin karşı tarafındadır."

Zane biraz oyalanarak sandığının içine baktı, sonra kapağı usulca indirdi. Gitmek için dönerken, "Servan'a hanginiz vurdu?" diye sordu Stephen Birader.

Jommy yüzünde bir pişmanlık ifadesiyle ona döndü. "Ben vurdum Birader."

Stephen Birader uzun bir an boyunca Jommy'ye baktı. "Hımm," deyip arkasına döndü ve yürüyüp gitti.

Yatakhaneden ayrılırlarken, "Zane, neye bakıyordun?" diye sordu Tad.

"Her şeyin nerede durduğunu ezberlemeye çalışıyordum. Hiç sopa yiyesim yok."

“Zamanla alışırsın," dedi Jommy. “Hem bu gece yatmadan önce bir saatini ona bakmakla geçireceksin.”

“Ah, doğru,” dedi Zane şevksizce.

Oradan ayrılırlarken, üvey babalarının onlan nasıl bir belaya bulaştırdığını merak ediyordu üçü de.

ISLAH

Valko kendini şiddete hazırladı.

Karşısındaki savaşçı yaşlıydı. Yara izlerini birer şeref nişanı gibi taşıyor ve oğlu tarafından Karanlık Tann'nın huzuruna gönderilmeyi bekleyen bir ihtiyar olmadığı duruşundan anlaşılıyordu. Daha pek fazla muharebeye girecek bir adamdı.

Muazzam bir odanın ortasmdaydılar. Oda Aruke'nin kalesinin İmtihan Salonu ndaki dövüş alanına tıpatıp benzese de ondan katbekat büyüktü. Tribünlerde beş yüz binici oturabilir ve aynı anda bir düzine dövüş gerçekleşebılirdi. Valko önce sağma, sonra soluna baktı ve diğer Dasa'.i gençlerinin de dövüşe hazır beklediklerini gördü.

Yaşlı savaşçının üzerindeki Musibetlere özgü zırh, Sadharinler tarafından giyilenlerle neredeyse aynıydı: yüzü açık, koyu gri bir miğfer, göğüs levhası, kol ve bacak muhafazaları. Fakat miğferinin tepesinde Sadharinlerde olduğu gibi uzun bir tüy yumağı yerine kan turuncusu iki şeridin bağlı olduğu bir kazık mevcuttu. Adamın sesi yüksek çıkmasa da otoriterdi. "Öleceksiniz." Gençlerin çoğu gerildi ve birkaçı elini kılıcının kabzasına attı. "Ama bugün değil."

Adam yarım daire şeklinde dizilmiş on altı genç savaşçının önünde ağır adımlarla ilerledi ve konuşurken her birinin gözünün içine baktı. "Buraya, bana geldiniz, çünkü ilk imtihanınızdan sağ çıktınız. Hayatta

kalmak iyidir. Ölürseniz TeKarana'ya hizmet edemezsiniz. Yaşamazsanız günün birinde burada durup eğitimlerine başlayacak güçlü oğlanlar ve imtihana hazır olana dek torunlarınızı saklayacak akıllı kızlar doğurtamazsınız.

"Dasatilerin yolu budur."

Genç savaşçılar, "Dasatilerin yolu budur!" diye adet gereği tekrarladılar.

"Başka her şey boşa çıktığında yapabileceğiniz en şanlı ikinci şey İmparatorluk için ölmektir Yapabileceğiniz en şanlı şey ise İmparatorluk'un düşmanlarını öldürmektir. Herkes budalaca can verebilir. Budalalık zayıflıktır. Budala gibi ölmenin şanlı bir tarafı yoktur.

"Dasatilerin yolu budur."

"Yolu budur."

Yaşlı savaşçı sözlerine devam etti. "Ben Hirea, bir Musibet Binicisi'yim. Bazılarınız da Musibet evladansınız."

Genç savaşçılardan birkaçı bağırdı.

"Artık değilsiniz," dedi Hirea, bu tepkiden duyduğu hoşnutsuzluğu belirtecek kadar yüksek bir sesle. "Artık Musibet değilsiniz. Sadharinlerin evladan da değilsiniz. Ne Kalmak'sınız ne de Siyah Yıldınm; ne Kara Binici'siniz ne de Kan Denizi. Aranızda Remalu da yok. Buraya geldiğinizde her ne olduğunuzu sanıyorsanız o artık geçmişte kaldı. Ben babalarınızın yanma dönmeniz için uygun olduğunuza karar verene yahut siz ayaklarınızın altındaki kumlarda ölü yatana dek bana aitsiniz." Sözlerini vurgulamak için kumlan işaret etti. "İşte burada gerçek Ölüm Şövalyeleri olarak size kalan mirası sahiplenebilir, babalannıza veya Karanlık Tann'ya hizmet edebilirsiniz. Sizi her ikisine de eşit bir zevkle yollanm." Gözleri surattan surata gezindi. "Her biriniz, bir başkasıyla eşleşeceksiniz. Aynı odayı paylaşacaksınız. Bu andan itibaren o savaşçı sizin kardeşiniz olacak. Onun için canmı-

zı seve seve feda edeceksiniz ve o da aynı şeyi sizin için yapacak. Babalarınız düşmansa bile bunun bir önemi yok. O sizin kardeşiniz, tik dersiniz bu.

"Şimdi." Yanm dairenin uçlanndaki iki genç savaşçıyı işaret etti. "Sen ve sen, öne çıkın." Delikanlılar isteneni yaptılar. "İsimleriniz!"

İkisi de sırayla ismini söyledi. "Artık kardeşsiniz," dedi Hirea. "Buradan ayrıldıktan sonra istiyorsanız birbirinizi öldürebilirsiniz, ama o zamana dek gerekirse birbiriniz için canınızı vereceksiniz." Arkasını işaret etti. "Arkamda durun."

Bunu sıradaki iki delikanlıyla da tekrarladı, ardından iki kişiyle daha. Sonunda sıra Valko'ya geldi. Valko bir Remalu'yla, Rianta Lordu Silthe'nin Seeleth adlı oğluyla eşleştirildi. Geri kalan savaşçılar eşleştirilirken hiçbir şey söylemedi, fakat yeni 'kardeşi' hakkında kuşkulan vardı. Remalular tüm Kosridi'de bağnaz olarak tanınırlardı ve gençlerinin çoğu kılıcı bırakıp birer Ölüm Rahibi olurdu. Karanlık Tann'ya hizmet etmek bir onurdu ve hiç kimsenin buna karşı çıkacak hali yoktu, fakat çoğu kişi bunun diğeri kadar erkeksi bir seçim olmadığına inanırdı. Rahipler genelde yaşlılıktan ölürlerdi ve sahip çıkabilecekleri bir erkek evlatlan olmazdı. Bir rahibin oğlu Aşağılık kabul edilirdi. Bir savaşçı Aşağılık sayılan bir oğlunun hayatta kalması yerine ölmeyi yeğlerdi. Onlann gözünde, Aşağılıklar kendi aralarında üremeliydiler.

Dedikodulara bakılırsa Remalularm önemli bir kısmı Ölüm Büyücüleri Tarikatı'na mensuptu. Bunlar başka dünyalardaki güçlü lordlarla bağlantıda olup bizzat Te Karana ile hısımdılar. Kosridi'deki sülaleler içinde Remalular en fazla nefret edilen ve korkulan, en az güvenilenlerdi.

"Bunların çoğu yakında ölecek kardeşim," diye fısıldadı Seeleth.

Valko hiçbir şey demeden bir defa baş sallamakla yetindi.

Nihayet önünde sekiz çift kardeş durunca Hirea başını salladı ve

ilkinden başlayarak çiftleri teker teker işaret etti. "Her birinize iki yataklı birer oda verildi," dedi yaşlı savaşçı. "Sizi çağırmadan önce, solumda duranlarınız odalarına gidip eşyalarım toplasınlar ve kardeşlerinin odalarına taşınsınlar. Öğle yemeğinizi yedikten sonra ilk dövüş eğitiminiz için buraya döneceksiniz. Şimdi gidin!"

Genç savaşçılar düzenli bir sıra halinde oradan ayrıldılar. Valko kısa süre sonra kendini odasında oturmuş, Seeleth'in az sayıdaki eşyasını ikinci yatağın ayak ucundaki bir sandığa kaldırmasını seyrederken buldu; genç adamın eşyaları arasında endişeli bir annenin oğluna vereceği türden birkaç mistik obje tespit etti. Belki de Seeleth'in annesi Saklanış'tan çıkıp babasının yanında bir şeref mevkiine erişmiş veya ondan ayrılmadan önce o nesneleri oğluna vermişti. Fakat eşyalardan bazılan sıradan yadigarlardan çok daha karanlık bir havaya sahipti ve üzerlerinde bir sihir hissi vardı. Acaba bunlar birer korunma efsunu veya iyi talih muskası olabilir miydi?

Seeleth yatağına otururken Valko'ya bakarak sınttı. O haliyle Valko'nun gözüne aç bir zarkis —ovaların korkulası gece avcısı— gibi göründü. "Büyük işler başaracağız Valko," diye fısıldadı genç adam.

"Niye fısıldıyorsun?"

"Hiç kimseye güvenme kardeşim."

Valko bir kere baş salladı. *Madem öyle,* diye düşündü, *niye sadece buradan gidene dek 'kardeşim' sayacağım birine güveneyim ki?* Seeleth'in tuhaf bin olduğu belliydi. Valko konu üzerinde düşündükçe onun ileride bir Ölüm Rahibi olacağına daha fazla ikna oluyordu. "Gel öğle yemeğine gidelim," dedi doğrularak.

Seeleth de ayağa kalktı, fakat Valko'ya iyice yaklaşıp 'kardeşinin' gözlerinin içine baktı. Bu, ona ya güvendiğini ya da meydan okuduğunu gösteren bir hareketti. Henüz silah çekmediği için Valko yeni kardeşinin kendisiyle bir sır paylaşacağını tahmin etti. "Büyük şeyler

yapacağız," diye fısıldadı Seeleth. "Belki de Beyaz'ı bulup yok edenler biz oluruz."

"Beyaz bir efsanedir," karşılığını verdi Valko. "Öyle bir varlığı hayal etmek... deliliktir!"

Seeleth güldü. "Bir efsane için amma panikliyorsun."

Valko öfkesinin kabardığını hissetti. "Ben buraya eğitim görmek için geldim *kardeşim.* Remalularm bir oğlunun hırslan umurumda değil ve vaktimi şanlı hayallere dalarak boşa harcayacak değilim. Beyaz, Saklanışlayken oyun oynayan çocuklar içindir.

"Babam buraya gelmemi istedi, o yüzden buradayım. Hirea sana 'kardeşim' dememi ve gerekirse senin için ölmemi emretti. Ben de ona itaat edeceğim. Ama akıl oyunlannla kafamı bozma *kardeşim,* yoksa seni öldürürüm."

Seeleth yeniden güldü. "Tam bir Dasati savaşçısı gibi konuştun," dedi, sonra da odadan çıkıp yemek salonuna doğru oradan uzaklaştı. Uzunca bir süre şaşkın şaşkın bekleyen Valko, genç adamın bunu ne amaçla yaptığını merak etti. Beyaz, Dasati yaşantısının acımasız gerçeğinde hayatta kalmak isteyen birinin ağzına dahi almayacağı kafirce bir kavramdı. Beyaz'ın var olabileceğini itiraf etmek, Karanlık Olan'm her şeye kadir olmadığını itiraf etmeye benziyordu. Yine de onlar sahiden varsa ve bir savaşçı onlan öyle ya da böyle ortadan kaldırabilirse, o kişinin büyük bir mertebeye erişeceği kesindi. İyi de, Karanlık Tanrı söylendiği kadar güçlü olmadıkça Beyaz nasıl var olabilirdi? Bunun sorulması dahi mantığa yönelik bir hakaretti. Peki az önceki sözler, Hirea'nın karşısında kendini savunmaya mecbur kalmadan Valko'nun Seeleth'i öldürmesine yetecek ölçüde yanlış mıydı? Bir Remalu öldürmesi halinde Valko babasının gözüne girerdi. Genç adam bunu yalnızca bir an düşündü, sonra soruyu kafasından kovup Seeleth'in peşinden öğle yemeğine gitti.

Yapılan hata ufacıktı, fakat genç bir savaşçının, yarasını tutan par-

maldan arasından kanlar akarak kuma serilmesine yetmişti. Hirea ağır adımlarla ilerleyip yaralıya tepeden baktı. Genç adamın egzersiz rakibi de okunmaz bir maskeye benzeyen suratıyla onu süzüyordu. Hirea müsabakanın galibine dönüp, "Git şurada bekle," dedi. Eğitim alanının kenarındaki bir noktayı işaret ediyordu.

Yaşlı savaşçı bir müddet sessiz kaldı. "Neye ihtiyacın var?"

Karnım tutarak yerde kıvrılmış olan genç adam zorlukla konuşabiliyordu. "Bitmesine," dedi nihayet.

. Hirea'nın eli, kılıcının kabzasına atıldı. Genç savaşçılar bu hareketi tam anlamıyla idrak bile edemeden kılıç hızla savruldu ve yerdeki delikanlının yaşamını sona erdirdi. Diğerleri onun talihsizliğine kahkahalarla gülmeye başladılar. Valko ile Seeleth aralarında değildi. Hirea başını kaldırıp gülenlere baktı. "Bu genç adam zayıftı! Ama bir Bakıcı isteyecek kadar değil." Yerdeki cesede göz attı. "Bu hiç de gülünç değil. Üzülmeye değmez, ama gülünç değil." Boştaki eliyle cesedin götürülmesini işaret etti ve yakında bekleyen iki Aşağılık artık yaşamayan şeyi almak için hemen geldi. Aşağılıklar cesedi Ölüm Odasına götüreceklerdi. Orada İşleyiciler cesedi parçalara ayıracak, işe yarar şeyleri toplayacaklardı. Geri kalanlar ise hayvanların yemine katılacaktı. Böylece genç adam kısmen de olsa ulusuna hizmet edecekti.

"Anlamayanınız var mı?" Kimse konuşmayınca, "Soru sormanıza izin var," dedi Hirea. "Susarsanız öğrenemezsiniz."

Odanın karşı tarafındaki bir savaşçı, "Bir Bakıcı isteseydi ne yapardın Hirea?" dedi.

Yaşlı adam kılıcım kınına geri soktu. "Onun kan kaybından yavaş yavaş ölmesini seyrederdim. Çektiği acı, sergilediği zayıflığın cezası olurdu."

"İşte buna gülünürdü," dedi Seeleth.

Hirea onu duyup döndü. "Evet öyle." Sert bir havlama gibi çıkan

tek bir kahkaha attı. "Yerlerinize geçin!" diye haykırdı ve ölü adamın rakibine baktı. "Başka biri ölene dek talimde sana ben eşlik edeceğim ve onu öldüren kişi yeni kardeşin olacak." Az evvel kardeşini ağır yaralayan delikanlının karşısına geçti. "Takdire şayan bir zafer kazandın."

Genç adam gülümsemeye teşebbüs etmeksizin başını salladı. Yüzündeki kaygı dolu ifadeden, o günkü eğitimi sağ salim atlatıp atlatamayacağını merak ettiği anlaşılıyordu.

Genç savaşçılar gecenin bir yansı uşaklar tarafından uyandınldı. Aşağılıklar onlan kaldınrken ihtiyatlı davranıyor, her odaya usulca girip genç adamlann kulaklanna fısıldadıktan sonra geri çekiliyorlardı ki, aniden uyanan savaşçı öfkesini en yakındaki hedeften çıkarmasın. Gene de haber herkese iletildi: *Hirea derhal yola çıkmak için hazırlanmazı söyledi.*

Savaşçılar Dasati usulüne uygun olarak koyu renkli gecelikler içinde uyusalar da, silahlarını yakınlarında bulunduruyorlardı. Uşaklar genç savaşçılara yardım etmek için çabucak yanlanna döndüler. Savaşçılar geceliklerini çıkartıp basit bir peştamalla ince bir atlet giydiler, ardından el ve ayak bileklerini sardılar. Bunların peşinden dolgulu bir pantolon ile hafif bir ceket ve son olarak da zırhları geldi. Eğitimini sağ salim tamamlayan savaşçılar evlerine döndükleri zaman her duruma uygun kıyafetlerle dolu bir gardırobu hazır bulacaklardı, fakat eğitim sırasında sahip olduklannın tamamı bu kadardı: tek bir savaş kuşamı ve bir gecelik.

Genç savaşçılar, seyislerin vaminleri çoktan eyerlemiş olduğu ahıra koştular. Binekler toynaklarıyla yeri dövüyor ve yaklaşan avın heyecanıyla homurdanıyordu. Valko bineğine, henüz hiç çiftleşmemiş genç bir dişiye yöneldi ve eyere çıkmadan önce hayvanın boynunu sertçe sıvazladı. Binicisini kabul eden varninin dev kafası hafifçe inip kalktı,

sonra Valko sırtına çıkarken hayvan homurdandı. Genç adam kontrolün kimde olduğunu göstermek için dizginlere sertçe asıldı. Vaminler aptal hayvanlardı ve kimin efendi olduğunun onlara sürekli hatırlatılması gerekiyordu. Başarılı biniciler saldırganlıkları sebebiyle erkek varninleri seçerlerdi, fakat çoğu binici iğdiş edilmiş erkeklerle veya genç dişilerle yetinirdi.

Valko diğer binicilerin vaminlerine çıkmalannı bekledi—ilk baştaki on altı kişiden geriye on savaşçı kalmıştı. Valko ölen altısının kaderlerini hak ettiklerini biliyordu, fakat en son can veren Malka adlı genç savaşçının ölümü onu huzursuz etmekteydi. Malka talim sırasında Seeleth'le kapışıyordu ve kolunun etli kısmına denk gelen ufak bir yara almıştı; kılıcını düşürmemişti bile. Bu tür durumlarda olduğu gibi, yarasını sarmasına izin vardı. Valko onun Seeleth'e mola işareti verdiğini görmüştü. Seeleth de molayı kabul ederek geri çekilmişti. Sonra genç adamın kılıcını sağ elinden soluna geçirmesini beklemiş, Malka kendisini en az savunabilecek durumdayken de saldırıya geçmişti. Seeleth rakibinin boynuna indirdiği tek bir darbeyle onu anında öldürmüştü.

Konu hakkında tek kelime bile edilmemişti. Valko, Hirea'nın bu saldırıyı görmemiş olmasına ihtimal bile vermiyordu, zira yaşlı savaşçının gözünden hiçbir şey kaçmazdı. Yine de Hirea hiçbir şey yapmamıştı. Valko bu saldın sonrasında Seeleth'in dövüş kurallannı çiğnediği için yaşlı savaşçı tarafından cezalandmlacağım, hattâ öldürüleceğini sanmıştı. Ne var ki Hirea hiçbir şey fark etmemiş gibi sırtını dönmekle yetinmişti.

Valko huzursuzdu, fakat bir soru soracak kadar değil. Beklenmedik sorular tehlikeliydi; bir savaşçı çok soru soruyorsa kendinden emin değil demekti. Kendine güvensizlik zayıflıktı. Zayıflıksa ölüm.

Buna rağmen endişeliydi; kurallara uyulmamasına rağmen ceza

verilmemişti. *Buradan çıkarılacak ders ne olabilir ki?* diye akimdan geçirmişti Valko. *Zaferin kuralları geçersiz kıldığı mı?*

Hirea kendisi kadar tecrübeli ve görmüş geçirmiş yaşlı bir erkek vaminin sırtına çıkıp üzengilerin üzerinde doğruldu. Verdiği bir işaretle biniciler ahırdan çıktılar ve ahır avlusunun girişinde durdular. Hirea düzeni sağlamak için elini kaldırıp konuştu. "Bir savaşçı günün her saatinde çağnya hazır olmalıdır. Gidiyoruz!"

Genç savaşçılar öğretmenlerinin peşinden yola koyuldular. Hirea onlan eğitim gördükleri kaleden uzaklaşan dolambaçlı bir yolda ilerletti. Kale eski zamanlarda, artık sadece arşivciler adıyla bilinen kadim bir kabilenin reisine aitti. Dasati toplumunun temelini teşkil eden kum bataklığı bir sülaleyi daha yutmuştu. Belki daha güçlü bir hami arayışındaki sülaleler müttefik olduklan diğer bir sülaleye sırt çevirerek onlan makûs kaderlerine terk etmişti. Veya belki de bir hami, himayesindekiler yeni bir ittifak arayışına girince yalnız kalmıştı.

Bir arşivci bulup onunla konuşmadıkça işin aslını hiçbir zaman öğrenemeyeceğini fark etti Valko. Zaten böyle bir şey yapmak için ne zamanı ne de hevesi vardı. Genç adam duyulannın geceye uyum sağlaması için yoğunlaştı. Geceyi gündüze yeğliyordu; görünür ışığın noksanlığı, ısıyı ve onun kadar olmasa bile hareketi görme kabiliyeti tarafından telafi edilmekteydi. Irkının tüm bireyleri gibi o da çoğu çevreye kolayca uyum sağlayabilirdi; hattâ soğuk, derin tünellere ve mağaralara bile. Saklanış'taki günlerinin çoğunu öyle mekânlarda geçirdiği için, Valko ne denli silik olursa olsun yankılara dayanarak mesafeleri ve şekilleri saptamakta olağanüstü bir beceri geliştirmişti.

Yola devam ederlerken Valko araziyi —boş ve inişli çıkışları düzlükleri, etraflarındaki havadan azıcık daha koyu olmaları dışında neredeyse fark edilemeyen uzaktaki tepeleri— iyice belledi. Haşaratlan ve

onların avcılarım gösteren minicik sıcak noktalar haricinde, her şey karanlık bir panoramadan ibaretti. Uzaktaki bir düzlükte, bir zarkis sürüsünün hızlı bir av hayvanını, belki de bir koşan ya da fırlan kovaladığı görülebiliyordu. Zarkisler tek bir kişi için tehlikeli olmalanna rağmen on bir biniciyle aralanndaki mesafeyi korumaya özen gösteriyorlardı. Yıllar boyunca Dasatiler tarafından öldürülmek, zırhlı binicilere karşı içlerine güçlü bir korku işlemişti. Fakat dikkat edilmesi gereken başka gece yırtıcılan da vardı; saklandığı yerden bir anda çıkan ve zırhı parçalayacak kadar güçlü dişleriyle bir biniciyi bineğinden alıveren iki bacaklı orman avcısı keskash gibi. Bu yaratığın postu hızla buharlaşan ince bir nem tabakasıyla kaplı olurdu ve böylece avının tepesine binene dek vücut ısısını gizleyebilirdi.

Havada daireler çizen gece-atmacaları, çeşitli avlara doğru dalışa geçerken, ufacık zekâlarının tamamını hayatta kalma ihtimallerini hesaplamakta kullanıyorlardı. Çünkü bu dünyada hiçbir şey, mücadele etmeksizin canını teslim etmezdi. Yaratıkların kanatlarını oluşturan zar tabakası ısıyı çabucak dağıttığı için havadaki ısı görüntüleri bulanıktı. Bu sayede hem yakalamayı düşündükleri avlarından, hem de tepelerinde süzülen uçan pençeler adlı güçlü uçuculardan saklanabiliyorlardı. Atmosferin üst kısımlannda, bazen yerin kilometrelerce üstünde süzülen pençeler zamanı gelince havada kalmalannı sağlayan gazlan vücutlannndan atar, sonra da gökyüzündeki veya yerdeki hiçbir şeyden habersiz avlanna doğru süratle dalışa geçerlerdi. Dalışlannı ani bir süzülüşe çevirirlerken iri kanatlan gök gürültüsünü andıran bir sesle açılırdı ve sivri uçlu pençeleriyle avlannı kapıverirlerdi. Güçlü kanatlarını çırparak göğe yükselirler, bir yandan da pençelerinde tuttukları avlarının vücut sıvılarını emerlerdi. Süzüldükleri yüksekliğe çıkmadan önce posası kalmış avlarını bırakırlardı; serbest kalan leş

usulca aşağı düşerdi. Pençeleri bir varnini tutup kaldıracak ölçüde kuvvetliydi ve tırnaklan bir göğüs zırhını bile delebilirdi. Eyerdeki binicilerin kapılıp götürülmesi nadir olsa bile duyulmamış şey değildi.

Valko geceden büyük bir zevk alıyordu. Gruptaki çoğu kimse gibi o da Saklanışı sırasında gündüzleri uyumuş, ihtiyaç duyduğu şeyleri başkalanndan çalmak için geceleri dışarı çıkmıştı. Annesi ona, günün birinde babasının sağ kolu olmaya hak kazandığında gün ışığının değerini anlayacağını söylemişti. Valko annesinden hiç şüphe duymazdı; kadın keskin bir zekâ ile güçlü bir algıya sahipti ve Valko onun herhangi bir konuda yanıldığını hiç görmemişti. Fakat gecenin şefkatli kollarından sonra gündüzün acımasız ışığı altında kendini rahat hissedebileceğinden hâlâ emin değildi.

Bu beklenmedik gece yolculuğuna neden çıktıklannı merak etse de, soru sormayacak kadar aklı başındaydı. Hirea bilmeleri gerekenleri bilmeleri gerektiği zaman söylerdi. Dasati yaşayışı karmaşık bir ilişkiler ağına dayanıyordu ve kayıtsız şartsız itaatin gerektiği durumlarda soru sormak genç bir savaşçıyı mutlak bir ölüme sürüklerdi.

Bir başka tepeyi aşarlarken varnini iyice soluk soluğa kalmıştı, zira bu yaratıklar uzun yolculuklar için değil kısa mesafeleri hızla katetmek için yetiştirilirlerdi. Fakat eski kalede binek varnini hiç yoktu. Oradaki her delikanlı, daha sakin mizaçlı binek varninlerinin muharebe sırasında iyi bir performans sergilemediklerini, lâkin uzun mesafelerde daha kullanışlı olduklarını bilirdi. Valko ya acil bir durumun Hirea'yı böyle bir yolculuğa zorladığı ya da yaşlı savaşçının hayvanlan zerre kadar umursamadığı sonucuna ulaştı. Aslında Valko da bineğinin acı çekip çekmediğini önemsemiyordu; yalnızca iyi bir savaş hayvanının heba edilmesine karşıydı ve öyle bir durumda kaleye dek yürümeye niyeti yoktu.

Tepeden aşağı inmeye başlarlarken, Hirea bir el hareketiyle onları

durdurdu. Vaminlerin çoğu irice açılmış burun delikleriyle hızlı hızlı nefes alıp veriyor, soluklanmaya çalışırken şiddetle titriyordu. Valko savaş vaminleriyle binek vaminlerinin melezlenerek hem dirayete hem de savaşta gereken vahşiliğe sahip bir bineğin yaratılıp yaratılamayacağım merak etti. Babasının mülkünde bunu bir besiciye sorma kararı aldı. Bu tür bir binek Camareenleri güçlendirerek Sadharin'deki mevkilerini yükseltir, hattâ belki de onlan Karenna'nın sarayına bir adım daha yaklaştırırdı; zira öyle bir hayvan İmparatorluk'a büyük fayda sağlardı.

Valko tam o anda bir şey sezdi. Yakınlardaki bir Saklanış'm verdiği his, ona annesinin sesi kadar tamdık geliyordu. Zihni çelişkili düşünceler ve hislerle doldu. Diğer savaşçılann da kaygılı ve şaşkın bir vaziyette olduklarını gördü.

Henüz bir-iki hafta öncesine dek kendisi de gece binicilerinden sakınmak için bir yerlere saklanan, araziye uyum sağlayarak göze çarpmamak için uğraşanlann arasında olurdu.

Valko kendini düşünmeye zorladı. Niçin burada, yani zarkislerle, keskashlarla ve diğer tehlikelerle dolu alçak tepelerde bir Saklanış olmalıydı ki? Zihnini birbiriyle çatışan saklanmak ve avlanmak arzulanndan anndırmak için çabaladı. İşte! Aradığını bulmuştu. Bir dere, altındaki toprağı oyarak, yoldan görülemeyecek bir derinliğe iniyordu. Su büyük ihtimalle doğudaki tepelerin ardından geliyordu. Yakınlarda saklananlar her kimse, yukarıdaki dağlardan buraya inmek zorunda kalmış olmalıydılar. Belki yerel bir lord topraklarında bir Saklanış olduğunu sezmiş ve kaçaklan avlarken beceriksizlik etmişti. Veya belki de kaçaklar adet gereği yer değiştiriyorlardı; Valko'nun annesi de onun çocukluğu esnasında bunu sık sık yapmıştı— tabii o, oğlunu ve diğer çocuklan böyle korunaksız bir mekâna getirmezdi asla.

Dasati savaşçıları potansiyel erkek rakiplerini ve üreyemeyecek kadar genç yahut yaşlı dişileri yok etmeye yönelik doğal bir içgüdüye sahiptiler. Annesinin Valko'ya öğrettiği gibi, savaşçılar gereğinden fazla başan sağlarlarsa Dasati ırkının sonu gelirdi. Ama zayıflan ortadan kaldırmak için yeteri kadar heves göstermezlerse ırk aynı kadere maruz kalırdı. Valko'nun annesi harika bir öğretmendi ve ona üzerinde düşüneceği konular temin etmişti hep. Hattâ zekânın Karanlık Olanın verdiği diğer armağanlar kadar fayda sağlamadığını, çevrelerindeki doğayla uyum içinde yaşayan hayvanların Dasatilere kıyasla daha çok hayatta kaldığını birden fazla kez dile getirmişti. Her beş Dasati çocuğundan yalnızca biri yetişkinliğe ulaşabildiği için, genç yaşta üremek bu kadar güçlü bir dürtüydü.

Bir avm ortasındayken üremeyi aklının ucundan geçirmek bile Valko'nun tüm bedeninin sızlamasına sebep oldu. Yakınlarda çiftleşmeye uygun bir dişi varsa Valko onu bu gece koynuna alacaktı, üstelik bir Aşağılık bile olsa! Annesinin onu babasının yanma göndermesine de işte bu tür arzulann ortaya çıkması yol açmıştı, çünkü Valko çiftleşmeye hazırsa sınanmaya da hazır demekti. Dahası o haliyle Saklanış'taki olgunlaşmamış bütün Dasatiler için ölümcül bir tehlikeydi. Valko ansızın annesinin nerede olabileceğini merak etti. Kendisi yanlarından ayrılır ayrılmaz onun ve Saklanış'taki diğer annelerin daha güvenli bir yere, belki de Aşağılıkların yüksek zirvelerdeki köylerinden birine doğru yola çıktıklarını tahmin ediyordu.

Valko belki toparlanır umuduyla kafasını iki yana salladı. Tam da bir Islah başlayacakken böyle geçmişi düşünmek düpedüz delilikti. Hirea'nm gözü üzerindeydi, çünkü tüm biniciler içinde sadece o kendine gelebilmişti. Valko hâlâ soluklanmakta olan vaminini hiç tereddüt etmeden dereye sürdü. Kuşkulandığı gibi, dere kenanndaki kayalıkla-

nn arkasında saklanan birileri vardı. Varninin toynaklan suya değer değmez, saklananlar oradan kaçmaya başladılar.

Valko o karanlıkta kimsenin yüz hatlarını seçemiyordu, ama kaçaklar koştukça derenin suyu onları gizleyen ıslak çamurlan gövdelerinden ve bacaklarından temizliyordu. Grupta üç düzine çocuk ve üç yetişkin dişi vardı. Valko kılıcını çekip hücuma geçti. Dişilerden biri gençleri önüne katıp kaçırırken diğer ikisi Valko'yla yüzleşmek üzere döndü. Valko ansızın kendini vaktin gündüz olmasını dilerken buldu, zira ısı suretlerine bakarak dişilerin silahlı olup olmadıklannı göremiyordu. Çaresiz durumdaki dişilerin gerekirse çocuklanm zırhlı savaşçılara karşı bile dişleriyle ve tırnaklarıyla koruyacaklannı biliyordu; iki yetişkin Dasati kadını, genç bir savaşçının hafife almaması gereken rakiplerdi.

Valko birilerini öldürmek için sabırsızlanıyordu. Kılıcının kana susamışlığı kadim bir ilahi gibi kulaklannda zonklarken, genç adam bu sesin kendi kalbinden geldiğini fark etti.

Dişilerin dümdüz üzerlerine gitmek aceleci bir davranış olurdu; ilkine varniniyle saldırırken İkincisine kılıcıyla hamle yapmak da. Çünkü Valko hangisini hedef alırsa alsın, öteki ona arkadan saldıracak ve genç savaşçıyı eyerinden düşürmeye çalışacaktı.

Dişiler sırf düşünceleriyle iletişim kurarcasına aralannda geniş bir boşluk bırakarak Valko'yu içlerinden birini seçmeye zorladılar. Valko son anda vaminini dere kıyısına, ilk dişinin ters istikametine doğru çevirdi ve diğerinin saldırabileceği mesafenin dışında kaldı. Yakınında bulunduğu dişiye kılıcını savurmakla hiç uğraşmadı, çünkü kadının gelen hamleden eğilerek kurtulmayı deneyeceğinden ve çizmesine asılarak kendisini atından düşürmeye kalkışacağından emindi.

Valko kılıcını savurur gibi yaptı ve dişi tam eğilmeye başlarken

onun suratına bir tekme attı. Sonra bineğinden atladı ve dişinin gırtlağına inerek onu çizmesiyle ezdi. İkinci dişinin ölümcül hırıltısını duyabilecek kadar ona yakındı. Kadın bu mücadeleden canlı çıkamayacağının mutlaka farkında olmalıydı, fakat çocuklan kurtarmak için buna razıydı. Dizlerini hafifçe kırarken, sağ elinde bir hançer tutuyordu.

Valko diğer binicilerin nihayet dere kenarından aşağı indiklerini duydu ve hepsinin de yanından geçip giderek kaçan son dişiyle çocuklara yetişmeye çalışacağını anladı. Çocuklardan hiçbirini öldüremeyecek olmanın verdiği öfke, zaten içini dolduran kana susamışlığı iyice arttırdı. Genç adam büyük bir hançer tutan bir dişinin ne kadar tehlikeli olabileceğine aldırış etmezmiş gibi rakibinin kafasına doğru tembel bir hamle yaptı. Tıpkı beklediği gibi, kadın gelen hamleden eğilerek kolayca kurtuldu ve hançerini Valko'nun boynunun açıkta kalan kısmına doğru savurdu. Valko'nun hamlesi aslında bir yanıltmacaydı; son anda kılıcının ucunu aşağı çevirerek onu dişinin boynuna denk getirdi. Hasmınm başını gövdesinden ayırmakla uğraşmadan kılıca sertçe asıldı ve açtığı derin yaradan havaya kanlar fışkırdı. Dişi sendeleyerek Valko'ya doğru bir adım attı, derken dizleri üstüne düştü.

Valko onun yere kapaklanıp kapaklanmayacağını görmek için beklemeksizin etrafından dolandı. Diğer biniciler yanından süratle geçip gittiler. Valko nihayet vaminine ulaşıp bindi. Tam topuklannı hayvanın böğrüne gömecekken, "Valko! Burada bekle!" diye haykırdı Hirea.

Kalbi öldürme ihtiyacıyla hâlâ güm güm atan genç savaşçı, bineğini yaşlı adama doğru çevirdi. Tir tir titrediği halde Hirea'nm komutuna uydu.

Hirea yanma geldi. Yüz yüze konuşabilmeleri için bineğini onunkinin aksi istikametine bakacak şekilde durdurdu. "Nereden bildin?"

Valko hâlâ nefes nefeseydi.

"Derin, yavaş nefesler al ve öldürmeyi aklından çıkar. Sen bir hayvan değilsin. Sen Dasati'sin."

Genç savaşçı söyleneni yapmakta zorlandı. Diğerlerinin peşinden gitmeyi, Saklamş'takileri bulmayı ve dere onların kanıyla kırmızıya çalana değin kesip biçmeyi her şeyden çok istiyordu. Dişlerini sıktı.

"Düşün!" diye bağırdı Hirea, nadiren yaptığı gibi sesini yükselterek. "İçindeki hiçbir şeyin aklına baskın çıkmasına izin verme! Aklın Valko! Akıl her şeyden önce gelir. Sen bir hayvan değilsin. Düşün!"

Valko dikkatini vaminin dizginlerini tutan eline yönelmeye zorladı ve avın çağnsına cevap vermek için sıradaki komutu bekleyen, havadaki kan kokusuyla heyecana kapılmış hayvana yoğunlaştı. Aklının hayvana gösterdiği ilgiyi aşarak genişlediğini ve dereyi, etraflarını, sonra da Hirea'yı kapsadığını hissetti. Nihayet kılıcını yavaşça kınına soktu.

"Bir tüccarın gün batımında rüzgara kanşan bazı dumanlar gördüğünü haber aldık. O bilgiye dayanarak saklanılabilecek en muhtemel mekânı tahmin ettim. Ama sen kaçaklann tam konumunu tespit ettin. Sen olmasan yanlarından geçip gidecektik, onlar da uzaktaki şu koruluğa ulaşacaklardı. Nasıl bildin?"

Kapıldığı duygular sebebiyle sesi boğuk çıkan Valko ağır ağır konuştu. "Burada olduklarını biliyordum."

"İyi de nasıl? Ben kokularını alamadım, çünkü üzerlerindeki çamur kokuyu gizliyordu. Kimseyi göremedim de."

"Ben olsam orada saklanırdım," dedi Valko. "Ben olsam öyle yapardım."

Hirea'nın yaşlı gözleri, karşısındaki genç suratı süzdü. Valko'nun yüz hatlannı net olarak göremese de cildin altında dolaşan kanın yarattığı deseni sezebiliyordu. Valko suratının Hirea'ya yanan bir maske gibi

gözüküyor olduğunun farkındaydı.

"Saklanmak üzerine aldığın eğitimle öldürme arzun arasında kaldın. Yine de bugüne dek eğittiğim diğer bütün gençlerden daha çabuk kontrol sağladın."

Valko omuz silkti. "Sağladım işte."

"Ah," diyen Hirea biraz öne eğildi. "Dinle Camareenlerin genç lordu. Musibet, Sadharin gençlerini pek umursamaz, ama sende... potansiyel var. Hayatının bu kadar erken bir döneminde bu potansiyelin fazlaca bilinmesi ne senin ne de ailenin işine gelir. Güçlülükle zayıflık arasındaki mce çizgide yürümeyi öğrenmelisin. Bu denge, Dasatiler arasında kendine bir yer edinene kadar seni hayatta tutacaktır.

"Bu gece iki kelle aldın. İkisi de gücünün doruğundaki yetişkin birer kadına aitti. Bu senin gibi genç bin için önemsiz bir başan değil. Bu sayede saygı kazandın.

"Fakat diğerlerine yetişip daha fazlasını öldürmen... dikkate değer olurdu. Ve böyle bir zamanda dikkat çekmek hiç işine gelmez." Hirea bineğini çevirip Valko'ya vaminini peşinden sürmesini işaret etti. "Gel, gidip diğerleri ne durumda bakalım."

Valko öğretmenini takip etti.

"İçindeki kana ve çiftleşmeye susamışlığın kokusunu alabiliyorum genç Camareen. Böyle şeylerden anlıyorsam, yakında babanın kalesine geri döneceksin demektir." Yine eğildi, sesini alçalttı. "Ama çok da yakında değil, çünkü böyle bir şey dikkate değer olurdu." Parmağıyla bir yeri işaret etti. "Diğerleri şurada. O çocuklardan kaçan olduysa hepsini kaleye kadar yayan yürüteceğim. Eğer yolda bir zarkis sürüsüyle boğuşmalan gerekirse de varsın olsun.

"Seni ödüllendireceğim," dedi Hirea. "Geri döndüğümüzde odana dişi bir Aşağılık yollayacağım. Çiftleşme ihtiyacın buram buram koku-

yor. Dişiden sana Dil ve El Oyunu'nu öğretmesini isteyeceğim, ama sakın onunla yatma; ben seni babanın evine layık bulmadan, tanınmamış bir Aşağılıkla bile olsa çiftleşmen onu kızdırır.

"Ama Saklanış! ilk sen bulduğun ve ilk kanı sen döktüğün için takdiri hak ediyorsun. Dişiyi kardeşinle ister paylaş ister paylaşma, lâkin bir şeyi de unutma: bu gece dikkate değer bir iş başardın."

Yakında bu yaşlı adamı öldürmesi gerekebileceğini fark eden Valko başıyla onayladı.

DELECORDIA

Manzara muhteşemdi.

Vördam'm verdiği ayrıntılı talimatlar doğrultusunda hareket eden Pug, Nakor, Magnus ve Bek hep birlikte Dünyalar Salonu'ndaki bir kapıdan geçmişlerdi ve şimdi de Delecordia dünyasındaki Shusar adlı şehre tepeden bakan bir zirvede duruyorlardı. Vordam'm da belirttiği gibi, geçtikleri kapı Salon'u Delecordia'ya bağlayan üç kapıdan biriydi ve içlerinden en az kullanılanıydı. Bunun da geçerli bir sebebi vardı: kapı dağlarda ancak dört kişinin sığabileceği rüzgarlı bir kayalık çıkıntıya açılıyordu ve aşağı inen tek ve daracık bir patikaya sahipti.

Pug aşağı düşmekten korkmuyordu; kendini ve diğerlerini korumaya yetecek ölçüde sihir kabiliyetine sahipti. Zaten ötekiler de büyük ihtimalle onun yardımına ihtiyaç duymazdı. Magnus uçma ve havada asılı durma konularında, Büyücünün Adasında öğrenim görmüş diğer herkesten daha başarılıydı. Nakor daima elinin altında bir 'hile' bulundururdu. Bek uçamamasma rağmen Pug onun hakkında bildiklerine dayanarak delikanlının küçük bir dağdan aşağı yuvarlanıp öleceğini hiç sanmıyordu.

"Şuna bakın," diye fısıldadı Bek. "İlginç."

Nakor da kendini onunla hemfikir olmaya mecbur hissetti. "Evet, çok ilginç."

Gökyüzü o güne dek hiç tecrübe etmedikleri renklerle doluydu. Işık tayfının her tonu kısacık anlar dahilinde parlayıp ışıldıyor, asla göze yakalanacak kadar uzun süre yerini korumuyordu. Havadaki her esinti veya yukandaki her bulut bu yabancı renkleri taşıyor gibiydi. Pug bir müddet sessiz kaldı. "Böyle renkleri daha önce de görmüştüm," dedi sonra.

Magnus durduklan yerden aşağı doğru uzanan dik dağ yamacına bir bakış attı. "Ne zaman baba?"

"Çocukken. Tomas ve ben Lord Borric'le beraber Tsurani istilası hakkında Krondor Prensi'ni uyarmaya gidiyorduk. Cücelerin dağlannın altında bunun gibi renklere sahip bir şelaleyle karşılaştık. Kayalardan dökülen mineraller çalkantılı sulann enerjisiyle ve fenerlerimizin ışığıyla parıldıyordu. O renkleri bir daha hiç görmedim. Zaten bu kadar canlı değillerdi."

"Çok hoşuma gitti!" diye haykırdı Ralan Bek, düşüncesini yüksek sesle vurgulaması gerekiyormuşçasma.

"Sahi mi?" dedi Nakor. Delikanlıya dair tecrübeleri, onu Bek'in herhangi bir estetik beğeniye sahip olmadığına inandırmıştı.

"Evet Nakor." Bek suratındaki mest olmuş denebilecek ifadeyle göğe bakmayı sürdürdü. "Hoş. İşık patlamalannı ve rüzgan görebilmek hoşuma gitti."

"Rüzgarı görebiliyor musun?" diye sordu Magnus.

"Evet. Sen göremiyor musun?"

"Hayır," diye itiraf etti Magnus.

Nakor gözlerini kıstı. "Ah, artık ben de görüyorum." Diğer iki büyücüye döndü. "Havaya bakıp gözlerinizi arkadaki boşluğa dikerseniz rüzgarın yarattığı basıncı görebilirsiniz. Suyun düzgün bir kayanın üzerinde dalgalanması gibi. Deneyin."

Pug denileni yaptı ve çok geçmeden o da diğer iki adamın gördü-

günü görmeye başladı. “Çölden yükselen ısı dalgalarına benziyor,” dedi sonunda.

“Evet!” dedi Bek. “Ama daha fazla. Kat kat uzanıp gidiyor.”

Soru sorarcasına gözlerini kısan Pug, Nakor’a baktı. Ufak tefek büyücü başını iki yana sallamakla yetindi. “Hepimizden daha uzağı görebiliyor.”

Pug şimdilik bu konuyu fazla kurcalamamaya karar verdi. Rüzgar soğuktu ve havada acı bir tat vardı. Hedefleri olan Shusar şehrini uzakta görebiliyorlardı. “Şunun boyutuna bakın,” dedi.

Pug, Tannlar Çadın adlı dağlardayken gördüğü görü hakkında Kaspar’la uzun uzadıya konuşmuş ve onu bütün ayrıntılar hakkında sorgulamıştı. Kaspar’ın en fazla üzerinde durduğu şeylerden biri de Dasati şehirlerinin büyüklüğüydü.

Pug kendisini gevşemeye zorladı, fakat Delecordia’da bulunmak etkisini göstermeye başlıyordu. “Sanırım buna alışmak biraz zaman alacak.”

“Bir an önce aşağı insek iyi olur baba,” dedi Magnus. “Vördam’m talimatlarının faydası oluyor, ama ben de değişikliği hissetmeye başlıyorum. Kastor’a kısa zamanda ulaşmalıyız.”

Pug başını sallayarak onayladı ve patikadan inmeye koyuldu. “En kısa zamanda görünür bir yere kadar sıçramaya çalışacağım, ama zihnimi doğru düzgün odaklayabileceğimden emin değilim. Uyku ilacı içmiş gibi hissediyorum.”

Nakor başını salladı. “Burası ilginç olsa da güzel bir yer değil. Kastor denen o adamı bulmamız lazım.”

Pug kısa mesafeleri katetmekte kullandığı, kendini görüş alanındaki bir mekâna nakletmesini sağlayan büyüyü, tıpkı beklediği gibi yapamadı. Nakor onun boş yere çabalamasını seyrettikten sonra, “Evet, evet, aynı düşündüğüm gibi,” dedi. “Buranın şeyi evdekinden farklı. Sanki... yanlış.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Magnus, kente inen uzun patikada ilerlemeyi sürdürürlerken.

“Bilmiyorum,” dedi Nakor. “Kafamda öyle canlandınyorum. Şeyin kuralları vardır. Ona belirli bir biçimde davrandığın zaman o da belirli bir tepki verir. Mesela ona sağdan yüklenirsen sola gider. Üstüne bastırırsan aşağı iner. Bu dünyamn şeyi... üstüne bastırılınca seni geri itiyor veya sola gitmek istiyor sanki.” Sırıtarak ekledi: “Sahiden ilginç. Zamanım olsaydı buranın şeyinin nasıl işlediğini öğrenebilirdim sanının.”

“Eğer Kastor tıpkı Vördam’m dediği gibi sorunumuzu çözebilirse öğrenecek vaktin olabilir Nakor," dedi Pug. “Tabii bu durum Magnus ve benim için de geçerli.”

Bek elini savurarak manzaranın tamamını ima etti. “Burası harika bir yer Nakor. Hakikaten çok hoşuma gitti.”

Nakor genç arkadaşına baktı. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

Nakor’la beraber dar patikada yan yana yürümekte olan Bek omuz silkti. “İyi hissediyorum. Neden? Sen öyle hissetmiyor musun?”

“Burada hiçbirimiz iyi hissetmiyoruz. Ama sen kendini bizden farklı hissettiğini mi söylüyorsun?”

“Evet. Bir sorun mu var?” diye sordu güçlü kuvvetli delikanlı.

“Anlaşılan hayır,” dedi Magnus.

Patika alçak tepelere vanrken genişledi. Neredeyse iki saatlik tempolu bir yürüyüşün akabinde, şehre doğru uzanan ve ana yol olarak adlandırılabilecek geniş bir yola vardılar. Ata çok benzese de ondan daha geniş omuzlu ve daha kısa boyunlu bir yaratık tarafından çekilen bir araba, ağır ağır yanlarından geçti. Arabanın sürücüsü kontrol objesi olduğu anlaşılan uzun bir değnekle onu dürttükçe yaratık homur-

danıyordu. Araba yanlarından geçtiği esnada sürücü onlara bir göz attı, fakat yol kenarında dikilen dört insan görmeye şaşırmışsa bile, adamın yüz ifadesinde bir değişiklik olmadı.

"Acaba hayvanı nasıl durduruyor?" dedi Pug.

"Belki de onu dürtmeyi kesince hayvan minnettarlığını göstermek içm kendiliğinden duruyordur," diye fikir yürüttü Nakor.

Magnus babasının ona bakmasına sebep olacak kadar yüksek sesle güldü. Pug'ın büyük oğlu neşesini nadiren gösterirdi ve o ender durumlarda babasını hep hayrete düşürürdü.

Ana yola çıktıklarında kenardan yürüdüler, çünkü araçlar bu işlek yolun değişmez bir parçasıydı. Pug başka dünyalara da uğramış, Kelevvan'da dört sene boyunca Tsuranilerle birlikte yaşamış ve insan haricindeki zeki canlılarla vakit geçirmişti, fakat burası onu bugüne dek karşılaştığı her şeyden daha fazla şaşırtıyordu. Bu mekân ve bu halk, Pug'ın hayal bile edemediği bir tarzda ona yabancıydı.

Vordam son derece net tariflerde bulunmakla kalmamış, aynı zamanda birkaç soruya yanıt da vermişti, fakat yalnızca Pug'la dostlarının Kastor adındaki tüccara olabildiğince çabuk ve etkili bir şekilde varmalarını sağlayacak olanlara. Çoğu soruyu ise Pug'm anlayamadığı bir sebepten dolayı Kastora havale etmişti.

Kent harikuladeydi. Hep birlikte yürüyerek her geçen dakika ona daha da yaklaşırlarken, Pug koyu renkli şehir duvarını oluşturan taşların ışığı yansıttığını görebiliyordu. Taşlardan akseden ışık bir tayfa ayrılmış gibi oluyor, suya dökülmüş yağ misali farklı farklı renkler halinde dağılıyordu. Acaba taşlarda minicik kristaller mi var? diye düşündü Pug.

Şehrin devasa kapısına yaklaşırlarken, çevrelerindeki harikalar da arttı. Taşlar birbirine öyle yakın yerleştirilmişti ki duvar yekpare gözü-

küyordu. Ayrıca insan standartlarına göre on bir, hattâ on iki kat yüksekliğindeydi.

"Acaba ne tür bir düşman bekliyorlar?' dedi Pug.

"Ah, belki de yüksek şeylerden hoşlanıyorlardır, o kadar," karşılığını verdi Nakor, kentin dev girişinin sol tarafına yönelirken. Ve, 'işte bu çok ilginç," diye gözlemde bulundu.

Karşılannda geleneksel insan anlayışına uyan kapılar yoktu. Onun yerine duvann kocaman bir bölümü hayal edilemez menteşeler üzerinde savrularak geriye doğru açılıyordu. Nakor bir kahkaha patlattı. "Kapıyı epeydir kullanmamışlar."

Duvarın yanında yetişen bir tür ağaç, kapıyı kapatan mekanizmayı bloke etmekteydi. "İşte bu bir sorun teşkil edebilir," dedi Magnus gülümseyerek.

"Bence isterlerse bir yolunu bulabilirler," dedi babası, Shusar adlı İpiliac şehrine girerlerken. "Barışsever olmaları iyiye işaret."

"Belki de tüm düşmanlarını yok etmişlerdir," diye fikir yürüttü Bek.

Pug başını arkaya çevirip delikanlıyı süzdü ve onu faltaşı gibi açılmış gözlerle, maske gibi smtan bir suratla sağa sola bakınırken gördü. "Bu yaratıklardan hoşlandım Nakor," dedi Bek. "İlginç ve müthiş bir yer burası."

Pug bu tuhaf oğlandan Nakor kadar hazzetmiyordu, fakat başkalarının neşe dedikleri şeye onun daha fazla yaklaşamayacağını biliyordu. Her açıdan abartılı bir yaşam süren Bek, görünüşe göre sadece duygusal açıdan çok yoğun şeylerden zevk alıyordu— bu ister seks, ister şiddet, isterse güzellik olsun. Pug gelecekteki halinin niye bu delikanlıyı yanma almasını istediğini bir defa daha düşündü. Önündeki son derece karmaşık yapbozun parçalan usul usul yerine oturmaktaydı; aralannda bu diyarda bulunmaktan en az rahatsız olan Bek'ti. Hattâ diğer

üçü giderek artan bir huzursuzluk ve rahatsızlık hissederken o, bu tecrübeden zevk alıyora benziyordu.

Oradaki varlıkları paniğe sebep olmuşsa bile, Ipiliaclılar bunu çok iyi gizlemekteydi. Hattâ Pug, çoğunun dört insana birkaç saniyeden fazla bakmadığını fark etmişti.

Yabancı bakış açısı yıpranınca, kendini Ipiliaclılann güzel bir ırk olduklarını itiraf etmeye mecbur hissetti Pug. Asil bir görünüme sahip olduklan söylenebilecek uzun boylu yaratıklar, akıcı ve zarif bir şekilde hareket ediyorlardı. Kadınlar insan standartlanna göre çekici değillerse bile çarpıcıydılar. Hareketleri erkeklerinkinden de zarifti ve neredeyse baştan çıkancı denebilecek bir üsluptaydı; yine de, Pug'm görebildiği kadarıyla hiç de utangaç bir halleri yoktu. Çarşıdaki erkeklerle kadınlar birbirleriyle şakalaşırlarken ve bağrışarak selamlaşırlarken muzip anlar yaşandığı oluyordu. Pug onlara hangi açıdan bakarsa baskın Ipiliaclılar mutlu bir halk gibi görünüyorlardı.

Vordamin anlattığı plazaya vardıktan esnada Pug göğsünün sıkıştığını hissediyor, daha zor nefes alıyor ve öksürmeye başlıyordu. Bek hariç diğerleri de belli ki zorlanıyorlardı. Pug güzelliğiyle onu şaşırtan bir havuzun önünde durdu. İçinde ışıklann dans ettiği kristal havuzda sular dalga dalga dökülüyor, damlalar kristal yüzeylere çarptıkça armonik sesler çıkarıyordu.

"İşte," dedi Pug eliyle işaret ederek. "Kırmızı kapılı dükkân."

O esnada hepsi kenarlan mor renkte siyah tunikler giyen ve sırtlannda beyaz bir kalkan taşıyan bir süvari birliği plazaya girdi. Her adamın başında keçeli bir malzemeden yapılmişa benzeyen bir şapka, ayaklannda da önünde katlı bir kanatçığın bulunduğu diz yüksekliğinde çizmeler vardı. Çenelerindeki küçük birer sakal bu şık görünümlerini pekiştiriyordu.

Süvariler tırıs giden at benzeri tuhaf yaratıklara binmekteydiler.

Bek onları görünce çocuk gibi güldü. “Hah! Acaba dövüşebiliyorlar mı?”

Pug delikanlının bu soruya cevap almaya kalkışıp kalkışmayacağını görmek için ona doğru döndü, fakat Bek’in adamlara ağzı açık vaziyette hayranlıkla baktığını görünce içi rahatladı. Diğerlerine peşlerinden gelmelerini işaret etti ve hep birlikte hedeflerine yollandılar. Pug oranın yerlilerinin dükkânlara nasıl yaklaştıklannı görmek için etrafım inceledi; acaba içeri girmeden önce kapıyı mı çalıyorlar, dükkân sahibi tarafından buyur mu ediliyorlar, yoksa canları istediği gibi giriyorlar mıydı?

Dükkânlara rahatça girilip çıkıldığını görünce Pug girmek istediği dükkânın kapısını iterek açtı. İçeride karşılaştığı şey bir insan dükkanına hiç mi hiç benzemiyordu; bir tezgâh, raflar, görünür bir envanter, hattâ satılan ürünlerin bir resmi bile yoktu. Onun yerine, dokunmuş kumaştan yapılma hortumların bağlı olduğu devasa bir aygıtın etrafına yastıklar serpiştirilmişti. Aygıtın tepesinde büyük bir kase duruyordu.

Boncuklu bir perdenin ardından bir İpiliaclı çıktı. Yaratık, ırkının standartlarına göre bile uzun boylu ve ince yapılıydı. Yürürken ton değiştiren gökkuşağı renklerinde bol bir cüppeye bürünmüştü. İpiliaclı bir anlığına durdu, surattan surata baktı, sonra da yabancı bir dilde konuştu. Kimse tepki vermeyince Pug’ın anlayabildiği başka bir dile geçti.

“Biz o dünyadan değiliz,” dedi Pug. “Buraya Midkemia’dan geldik.”

“İşletmeme hoş geldiniz," dedi dükkân sahibi, Keshçe kullanarak. “İnsan müşterilerle nadiren karşılaşırım. Sizler Vordam’m bahsettikleri olmalısınız. Size nasıl yardım edebilirim?”

“Kosridi dünyasına gitmek için bir rehber arıyoruz.”

Pug tüccarın yüzünde bir hayret ifadesi belirdiğini gördü.

“Bir sonraki diyara mı gitmek istiyorsunuz?”

"Mümkün mü?" diye sordu Pug.

"Evet, ama çok zor. Yine de Vordam bunun imkânsız olduğunu düşünseydi sizi buraya göndermezdi. Karmaşık büyüler kullanmadan bu dükkana dek gelebildiğinize göre güçlü varlıklar olmalısınız."

"Sihrimiz burada işe yaramıyor gibi," karşılığını verdi Magnus. "Ve nefes almak giderek zorlaşıyor."

"Size yardımcı olabilirim." Kastor dükkânının arkasına geçip gözden kayboldu, derken küçük bir keseyle geri gelip içindekileri aygıtın kasesine boşalttı. Ardından kaseye bir sıvı döktü ve aniden kasenin üzerinde seyrek bir duman belirdi. "Bu dumanı hortumlar vasıtasıyla içinize çekerseniz solunum güçlüğünüzün azaldığını göreceksiniz."

"Benim buna ihtiyacım yok," dedi Bek.

Ipiliaclı genç adamı biraz süzdü ve, "Sanırım haklısın," dedi usulca.

Nakor ile Magnus küçük hortumlardan solurlarken Pug bir anlığına tereddüt etti. Seçme şanslan olmadığı için, endişelenmek anlamsızdı; artık bu dünyadaydılar ve karşılarındaki varlığa güvenmeye mecburdular. Pug hortumdan derin bir nefes çekti ve keskin duman ciğerlerine nüfuz etmeye başlarken öksürmemek için kendini zorladı. Birkaç derin nefesin ardından rahatsızlığı azaldı.

Nakor da derin bir nefes alıp, "Çok güzelmiş," dedi.

"Doğrudan konuya gireceğim için beni bağışlayın, fakat yolculuğunuza devam etmeye karar verirseniz zamanın aleyhinize işlediğini göreceksiniz," dedi Kastor.

"Geri dönmek gibi bir niyetimiz yok."

"Şimdi böyle düşünebilirsiniz, ama aradığınız mekân hakkında anlamadığınız birçok şey olduğundan eminim ve bunlar anlaşılana dek size yardım etmeyeceğim."

Pug başını salladı.

"Dasatiler sizi görür görmez öldürecekler. Sırf var olduğunuz için. Onlar bizimkine benzer bir ırktır, fakat bütünüyle anlamak bir yana, hayal bile edemeyeceğiniz güdülere sahiptirler. Onların gözünde her şey büsbütün yok edilmesi gereken potansiyel bir tehdittir. Anlaşılmayan şeyler de tehdit kabul edilir ve dolayısıyla ortadan kaldırılır.

"Dasatiler tarihleri boyunca on iki dünyaya egemen oldular. Bunlardan beşinde başka ırklar yaşıyordu. Beş dünyanın tamamı da yerel ırkından bütünüyle arındırıldı. Bugün oralarda bulunan her böceğin, her bitkinin, her yaşam türünün kaynağı Dasatilerin ana dünyası Omadrabar'dır."

Pug bu ismi kendi kendine yazdığı mesajdan hatırlasa da bir şey söylemedi. Fırsat bulunca sadece imkânsıza yakın bu şeyi niçin yapmaya kalkıştığı değil, aynı zamanda dünyasının bugüne dek karşı karşıya olduğu en büyük tehlikenin tam kalbine gittiği gerçeği üzerine de enine boyuna düşünmek istiyordu.

"İkazını dikkate alacağız," dedi Pug. "Dasatiler korkunç ve ölümcül bir ırk."

"Amansız demek daha doğru olur dostum. Sizinle pazarlık etmeyi bırak, karşılıklı konuşacak bir Dasati bile bulamazsın. Bu yüzden öncelikle Kosridi'de birkaç dakikadan fazla hayatta kalmanın vücutlarınızı o dünyadaki yaşam biçimine hazırlamaktan çok daha zor bir şey olduğunu anlamalısınız."

"Vordam da bu konuya değindi," dedi Pug. "Hattâ ateşe çalı çırpı atmak gibi bir benzetme yaptı."

"Ateşe alkol dökmek daha uygun bir örnek olur," diye karşılık verdi Kastor. "Benzetmeler bir yana, kendinizi oradaki yaşam biçimine hazırlasanız bile Dasatiler karşısında hayatta kalmanız lazım. Bunun için de olağanüstü ölçekte bir büyü gerekecek, zira sadece şekil olarak

değil, kendi duyularınızın da ötesinde akla hayale gelebilecek her açıdan birer Dasati gibi görünmelisiniz. Mesela onlar da tıpkı bizim gibi vücut ısınızı sezebilirler ve siz onlardan daha sıcaksınız. Vücut kokulannıza ve ses tonunuza dek her aynntı düşünülmeli. Dahası bu büyü sadece birkaç dakika ya da saat değil, haftalarca, hattâ belki de aylarca dayanmalı. Tüm bunlara ilaveten, aralarına kanşabilmeniz için dillerini, kültürlerini ve davranış biçimlerini öğrenmelisiniz. Ve de üstünüze varılmamasma yetecek kadar önem arz etmek zorundasınız..Ellerini havaya kaldırdı. "İmkânsız."

Pug onu süzdü. "Bence böyle bir şeyin altından kalkabileceğimizi sen de biliyorsun. Bu işten yeterince kâr sağlayacağım düşünmüyorsun sadece."

"Bu doğru değil. Vereceğim eğitim için sizden dünyanızdaki bir kralı bile ürkütecek bir ücret isteyeceğim." Tüccar gözlerim kıstı. "Böyle bir ücreti ödeyebilecek gücünüz olmasaydı Vordam sizi bana göndermezdi."

"Ücretini ödeyebilirim," dedi Pug.

"Merak ettim; nasıl bir ücret istiyorsun?" diye sordu Nakor.

"Her zamankinden," dedi Kastor. "Değerli metaller; tepkisel olmayan özellikleri dolayısıyla diyannızdaki altın burada çok kullanışlı. Gümüş de karşıt sebepten. Hem faydalan hem güzellikleri sebebiyle bazı değerli taşlar. Diğer pek çok ırk gibi biz de eşsiz ya da en azından farklı nesnelerden, sanat eserlerinden ve antikalardan hoşlanmz." Nakor'a bakıp ekledi: "Tabii bilgiye her şeyden çok değer veririm."

"Güvenirlik ve ihtimalsizlik," dedi Nakor.

"Evet," diye doğruladı Kastor. "Anlıyorsun." Magnus'a baktı. "Ya sen?"

"Galiba hayır," dedi daha genç büyücü, "ama ben babamın oğluyum ve nereye giderse gitsin onu takip ederim. "

Kastor aynı soruyu Bek'e yöneltti. "Peki ya sen genç dövüşçü; sen anlıyor musun?"

Bek sırıtmakla yetindi ve Pug delikanlının bazen ne kadar genç göründüğüne bir kere daha hayret etti. "Hoşça vakit geçirdiğim müddetçe umurumda değil. Nakor bu yolculuğun eğlenceli olacağını söyledi, bu yüzden onunla gideceğim."

"Pekâlâ," dedi İpiliaclı ayağa kalkarak. "Hemen işe koyulalım. Çözüm bulmamız gereken bolca sorun var, ama her şeyden önce Kosridi'nin havasını soluyabilmeli, suyunu içebilmeli ve yaşam enerjinizi vücutlannızda tutabilmeksiniz."

Adam onlara peşinden gelmelerini işaret etti ve grubu boncuklu perdenin ardına geçirdi. Binanın arka kısmında çok daha büyük bir binaya çıkan bir koridor buldular. Öteki bina, sıra sıra raflarla dolu bir depoydu.

Kastor onlan depodan geçirdikten sonra her iki tarafında kapılar bulunan başka bir koridora soktu. "Burada kalacaksınız. Bir saat içinde çeşitli iksirlerle, tozlarla ve karışımlarla geri geleceğim. Bunları yemezseniz kısa zamanda kimsenin yardım edemeyeceği kadar hasta olursunuz," dedi koridorun sonunda, karşılıklı iki kapıyı işaret ederek. Ama tüm bu önlemlere rağmen önümüzdeki günlerde daha büyük rahatsızlıklara katlanmaya kendinizi hazırlamalısınız. Siz dünyama tamamen alıştıktan sonra dört şey yapacağız: sizi ikinci diyara yolculuk etmeye hazırlayacağız ve her şeye baştan başlamış gibi hissedeceksiniz; düşünce sürecinizi yeniden şekillendireceğiz ve böylece sihir anlayışınız değişip sanatınızı burada da kullanmanıza müsaade edecek; Dasatilerin sizi görür görmez öldürmemeleri için onlann dillerini ve inançlarını öğrenip onlar gibi davranmayı kavrayacaksınız; ve böyle olağanüstü bir aptallığa neden kalkıştığınızı daha iyi anlayacağız."

Kastor başka bir şey söylemeden yanlanndan aynldı ve dört insanı

koridorda yalnız bıraktı. Çok geçmeden Pug iki kapıdan birini açıp Magnus'a peşinden gelmesini işaret etti ve öbür odayı Nakor'la Bek'e verdi.

İki hafta sonra, yedikleri normal gelmeye ve hava hoş kokmaya başladı. Karın ağnlan, öksürük krizleri, kırıklık ve ani ter basmalan geçti. Kastor onlara Ipiliaclı bir büyücüden bir dizi ders aldırdı. Nakor'u daha ilk görüşte hayrete düşüren bu varlık, ufak tefek kumarbazın ilgisini paylaşır gibiydi. Genellikle ders bittikten sonra ikisi peşlerine Bek'i de takarak şehirde gezerlerken Pug ve Magnus karşılarına çıkabilecek diğer sorunlar üzerine kafa yoruyorlardı.

Bir dersin ardından, Pug'la oğlu diğerlerinin yokluğundan faydalanarak, Pug'ın henüz tatminkâr bir cevap veremediği bir soru üzerine hakkında konuşuyorlardı: bu yolculuğa neden çıkmışlardı?

"Doğrusunu söylemek gerekirse oğlum, ben de bilmiyorum," dedi Pug.

Bir şiltenin üzerinde bağdaş kurmuş oturan Magnus gülümsedi. "Annem böyle bir itirafı duysa zevkten dört köşe olurdu."

Pug gelecekten gelen mesajlardan ailesine bahsetmeyi aylarca düşünmüş, fakat ihtiyat baskın geldiği için her seferinde vazgeçmişti. Derin bir nefes aldı. "Onu sana izah edebileceğimden daha fazla özlüyorum oğlum. Sırf sesini duymak için bile o öfke nöbetlerinden birine seve seve katlanırım."

Magnus'un tebessümü genişledi. "Öfke nöbetlerine tutulduğunu söylesen acaba sana ne derdi?"

Pug bir kahkaha patlattı. Sonra yüzünde kaygılı bir ifade belirdi. "Magnus, şimdilik sana tek söyleyebileceğim, Dasati ana dünyasına yani imparatorluklarının tam kalbine gitmemizin hayati önem taşıdığı ve bunu belirli bir dünyadan geçerek yapmamız gerektiği. İlk gidece-

ğimız dünyada Kelewan'a düzenlenen saldırıların sebebini ve gedikle-rin kaynağını keşfedeceğimizi sanıyorum. Hem Kelewan dünyasını, hem de kendimizinkini kurtarmamız için ne yapmamız gerektiğini ancak böyle bulabiliriz."

"Ama kendimizi niçin tehlikeye attığımızı hâlâ anlamış değilim," dedi Magnus. "Talnoy şu an Yüceler Meclisi'nde güvenle bekliyor ve Midkemia'da yeni gedikler açılmıyor. Neden Talnoy'u hemen yok etmi-yoruz? Tomas'm Ejderha Lordlanndan kalan anılannda onların tama-men yok edilemez olduklan söylenmiyordu. Talnoy'u yok etmesek bile onu başka bir yere, mesela boş bir dünyaya götüremez miyiz?"

Pug iç geçirdi. "Söylediklerinin hepsini ve daha fazlasını gözden geçirdim. Yüceler Meclisinin aygıt üzerinde yaptığı çalışmalar sonu-cunda faydalı bir şeyler öğrenebilirsek bu riske değer. Fakat Novindus'taki korunma efsunlanyla Dasatilerden gizlenen Talnoylara dokunma yanlısı değilim. Meclis gerekirse Kelewan'daki Talnoy'u ada-mıza çıkan bir gedik vasıtasıyla Midkemia'ya gönderebilir. Böyle bir durumda annen ne yapılması gerektiğini bilecektir."

Magnus ayağa kalktı. "Gel bir yürüyüşe çıkalım. Biraz değişiklik istiyorum. Karnım artık ağrımıyor; bu odada hapsolmuş gibi hisse-diyorum."

Pug hemfikir olunca tüccarın dükkânından ayrıldılar. Günbatımında Danko'nun vereceği bir diğer sihir dersi için geri dön-meleri gerekiyordu. Nakor'un bu dünyadaki 'şeyin' daha farklı davra-nıyor olduğuna yönelik gözlemi doğru çıkmıştı. Pug bu diyardaki her şeyin daha farklı davranış yasalanna göre çalıştığını ve sihrin işe yara-ması için yeni kullanım kurallanna ihtiyaç duyduğunu çabucak kavra-mıştı. Tıpkı Pug'm ilk dersten sonra dile getirdiği gibi, bu yaptıklan yeni bir dil öğrenmeye benziyordu.

Plazada hâlâ devam eden yeni bir Ipiliac şenliğiyle karşılaştılar. Pug

bu halkın kutsal olaylan veya önemli tarihleri kutlamak için böyle birçok etkinlik düzenlediğini keyifle öğrenmişti. Bu seferki yiyeceklerle alakalı gibiydi; geçit alayındakiler etraflarındaki kalabalığa küçük pastalar fırlatıyordu çünkü.

Pug çörek boyutundaki bir pastayı havada kapıp kenarından bir miktar ısırdı. "Fena değil," diye bir gözlemde bulunup yarısını oğluna uzattı. Magnus elini kaldırarak teklifi reddetti.

Plazayı geçip ana bulvarda ilerlemeye devam ederlerken, İpiliac şehrinin boyutu onlan bir defa daha hayrete düşürdü. Bir düzine katlı dev binalann yüzeyleri hep aynı tip taşlarla kaplıydı. Bu şehir babanın veya oğlun o güne dek gördüğü insan şehirlerine hiç mi hiç benzemiyordu. Etrafta ne Krallık'taki derme çatma binalar; ne Kesh çöllerinde günün sıcağından korunmak için basık olarak inşa edilmiş evler; ne de Kelewan'daki gibi güneş ışığım yansıtacak şekilde tek renge boyanmış yapılar ile rüzgan içeri almak maksadıyla kayan duvarları tahtadan ve kâğıttan yapılmış, pek çok çeşmeye ve havuza sahip köşkler mevcuttu.

Yan sokaklann birinden küçük bir kafile yaklaşmaktaydı: ipiliac standartlanna göre iri yan hizmetkârlann omuzlannda taşıdıklan üstü açık bir koltukta oturan zengin bir kadın. Asil görünümlü kadın yanlanndan geçerken Magnus ve Pug kenara çekildiler. Yalnızca baştan çıkancı denilebilecek bir tarzda giyinmişti kadın: pırlantalarla süslü incecik bir korsenin altına giyilmiş, hayal gücüne pek yer bırakmayan minicik bir etek ve hareket ettikçe altlanndaki çıplak teni gözler önüne seren karmaşık bir dizilime sahip boncuklardan yapılmış bir bluz. Kadının lpiliaclılar arasında en yaygın ton olan siyah saçları başının üstünde toplanıp altın bir halkayla yerine tutturulmuş, arka kısmıysa atkuyruğu yapılarak sırtına sarkıtılmıştı. Aynca her parmağına değerli bir taş takılıydı.

Kadın geçip giderken Magnus bir gözlemini dile getirdi.

“Geçirdiğimiz bu alışma devresnin ilginç bir etkisi var baba. Kadını çekici buldum.”

“Yabancı görünümlerine alışınca güzel bir ırk olduklarını anlıyorsun,” dedi Pug.

“Hayır, onu bir insan kadınını bulacağım şekilde çekici bulduğumu kastettim. Tuhaf bir durum bu.”

Pug omuz silkti. “Belki öyledir, belki de değildir. Ben elf kraliçesini çok güzel bulmuş, fakat ona fiziksel bir arzu beslememiştim. Buna rağmen Tomas bugünkü haline dönüşmeden çok önce ona abayı yakmıştı.

“Bu durum geçirdiğin değişimin bir sonucu da olabilir, yalnızca babandan daha geniş bir güzellik anlayışına sahip olmandan da ileri gelebilir.”

“Belki,” dedi Magnus. “Acaba o kadın kimdi? Kesh’te olsaydık onun bir asilzade yahut kraliyet ailesinin önemsiz bir mensubu olduğunu düşünürdüm. Krondor’da ise zengin bir adamın metresi.” Vazgeçerek başını iki yana salladı. “Peki ya burada? Acaba dünyalannda kaldığımız makul bir süre dâhilinde Dasatiler hakkında kayda değer bir şeyler öğrenebilecek miyiz?”

Pug iç geçirdi. “Öğreneceğimizden emin sayılırım, ama bundan nasıl emin olduğuma gelince...” Gelecekten gelen mesajlardan oğluna bahsetmeyi bir defa daha düşündü. “Şimdilik bu yolculuğun göründüğü kadar tehlikeli olmadığını söylesem yeter.”

Kısa bir sessizliğin peşinden, “Bana oğlun gibi muamele etmeyi bırakman lazım baba,” dedi Magnus. “Yıllardan beri senin en becerikli öğrencinim. Pek çok alanda neredeyse sen ve annem kadar güçlüyüm. Hattâ günün birinde ikinizi de geride bırakabileceğimi düşünüyorum. Beni korumaya çalıştığını biliyorum, ama—”

Pug onun sözünü kesti. “Seni korumak isteseydim Magnus, annen-

le ve kardeşinle beraber adada kalırdın." Düşüncelerini hizaya sokmak istercesine etrafına bakındı ve sözcüklerini özenle seçti. "Sakın seni korumaya çalıştığımı iddia etme. Kendini tehlikeye attığın, vücudumdaki her zerre senin yerine bir başkasını göndermem için bana bas bas bağırdığı zamanlarda bile sesimi çıkartmadım. Günün birinde sen de baba olursan ne demek istediğimi anlayacaksın. Uzun sözün kısası, senin güvende olmanı isteseydim burada bulunmazdın.

"Sen hiç tanımadığın bir abla ve ağabey kaybettin, ama ben en az sen ve Caleb kadar çok sevdiğim iki çocuğumu yitirdim."

Magnus kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde ona baktı ve Pug bir an oğlunda karısını gördü; ikisi de aynı duruşa ve yüz ifadesine sahipti. Sonunda Magnus iç geçirdi. "Üzgünüm baba," dedi babasının gözünün içine bakarak.

"Üzülme," diyen Pug, onun kolunu tuttu. "Hüsranını anlıyorum. Gücümün hızla arttığı dönemde ben de aynı hisse her gün maruz kalıyordum. Yine de gelişiminin benimkinden çok daha kolay olduğunu hatırlaman şart."

Magnus sıcak bir tebessüm etti. "Onun farkındayım." Kendi öğretmeninden, yani bir Aşağı Yol büyücüsü olan Kulgan'dan eğitim alırken babasının epeyce zorlandığını biliyordu; hayatının o döneminde Pug'ın Yukan Yol'a karşı doğal bir yatkınlığı vardı çünkü. Aradaki farkın artık fazla bir önemi yoktu, ama çocukluğunda durum hiç de öyle değildi. Üstelik Pug daha sonra dört yılını köle olarak geçirmiş, peşinden bir dört yıl daha Kelewan'daki Büyücüler Meclisi'nin çatısı altında eğitim görmüştü. Onunkine kıyasla Magnus'un eğitimi çayırda gezinmeye benziyordu.

"Yine de," diye devam etti Pug, "yaklaşan yolculuktan tam olarak nasıl sağ çıkacağımızı ancak zaman gösterecek."

Aksansız Keshçe konuşan bir ses yükseldi arkalanndan. “Tam da sorman gereken soru.”

Pug ve Magnus konuşan kişiyi yeni fark ettiklerinden hızlı bir tepki verdiler ve savunma pozisyonu olarak adlandırılabilecek bir pozisyona geçtiler: dizler hafifçe kırılmış, vücut ağırlığı bacaklara eşit olarak paylaştınlmış ve eller kemerlerdeki hançerlere doğru kalkmış. Henüz ikisi de kendini bir savunma büyüsü yapmaya yeterli görmüyordu.

“Sakin olun. Sizi öldürmek isteseydim'çoktan ölmüş olurdunuz,” dedi konuşmacı. Çukurda kalan gözleri ve gür siyah saçlan sebebiyle, uzun boylu İpiliaclı ikisinin de şimdiye dek gördüğü en insansı surata sahipti. Saçlannın omuzlanna dökülmesi de erkeklerinin çoğu saçlannı en fazla ensesine dek uzatan bu halk arasında bir diğer olağandışı özelliğiydi. Kırışıklıklar taşıyan yüzü orta yaşlannı geride bıraktığını gösterse bile, gözleri canlı, bakışları dikkatli, duruşu ve giyimi de bir savaşçıya yakışır cinstendi: kapitone bir ceket, çeşitli silahlann bulunduğu göğüste çaprazlanmış deri kemerler ve bir binici olduğunu gösteren binici pantolonuyla çizmeleri.

“Benim adım Martuch,” dedi adam, sakin bir sesle. “Rehberinizim. Ben bir Dasati’yim."

DÜŞMANLAR

Miranda elindeki vazoyu fırlattı.

Hiddeti sağduyusuna baskın gelmişti; sinirini öyle ya da böyle atması gerekiyordu. Fakat davranışından pişman olup —basit ama sağlam vazo hoşuna gidiyordu— zihniyle uzandı ve seramik objeyi duvara çarpmasına birkaç santim kala durdurup parçalanmaktan kurtardı. Vazoyu eline geri çekti ve az öncesine kadar masada durduğu yere bıraktı.

Caleb içeri girdiği anda bu olaya tanık olmuştu. "Babam mı?" diye sordu.

Miranda başını salladı. "Onu çok özlüyorum ve bu da beni..."

Oğlu sırıtınca Miranda onun yüzünde kocasının tebessümünü gördü. "Sabırsız mı kılıyor?" diye fikir yürüttü Caleb.

"Kelimelerini iyi seçtin," dedi kadın. "Bir haber var mı?"

"Hayır, ne babamdan ne de Magnus'tan. Zaten yakında bir haber gelmesini beklemiyorum. Ama Meclis mümkün olan en kısa zamanda Kelewan'a gelmeni istiyor."

Miranda kafasında bir hesap yapınca her iki dünyada da vaktin öğle olduğunu fark etti, çünkü birbirine eşit olmayan günler, birinde ikindi vaktiyken diğerinde gece yansının yaşandığı uzun dönemlere yol açmaktaydı. "Hemen gidiyorum," dedi Caleb'e. "Ben dönene dek yönetim sende."

Caleb ellerini kaldırdı. "Biliyorsun ki çoğu büyücü—"

Cümleyi, "Başa senin geçmenden hoşlanmıyor," diye tamamladı Miranda. "Biliyorum ve umursamıyorum. Burası babanla benim adamız; biz burada değilken de senin. Hem Rosenvar hâlâ Novindus'taki Talnoylar üzerinde çalışıyor ve Nakor'la kardeşin babanın yanmdalar. Kimi zaman ortaya çıkan ufak tefek aksaklıklarla senin ilgilenmen gerekecek. Bir anlaşmazlık yaşanırsa ya çözüm bul ya da birimiz geri gelene dek ertele.

"Zaten Kelewan'da fazla kalmayabilirim oğlum."

"Umarım kalmazsın," dedi Caleb.

Oradan aynlmadan önce, "Oğlanlardan bir haber var mı?" diye sordu Miranda.

Caleb omuz silkti. "Bizimle çabucak iletişim kurmaya yönelik bir kabiliyetleri yok anne. Roldem'deki bazı ajanlarımızdan fırsat buldukça onlara göz kulak olmalannı istedim, ama La-Timsa keşişleriyle dolu bir üniversitede başlannı ne kadar belaya sokabilirler ki?"

"Başın *öyle* büyük bir belada ki," dedi Zane.

"Hem de nasıl," diye atıldı Tad.

Jommy onlara ters ters bakarak talim sahasına adım attı. Öğrenciler kılıç talimi yapıyorlardı. Jommy kabzayla bir adamın başına vurmak ya da apış arasına tekme attıktan sonra gırtlağım kesmek gibi Caleb'in öğrettiği çeşitli hileleri bilmesine rağmen, turnuva usulü düzenlenen bir dövüştü bu. Bir Kılıç Üstadı kurallara uyulup uyulmadığını dikkatle takip ediyordu ve Jommy'nin o anki rakibi, Servan'm en yakın müttefiki Godfrey'ydi. Ve kılıcı tutuş biçimine bakılırsa genç adam talim sahasına yabancı değildi.

Jommy ceketinin dar yakasını çekiştirirken Kılıç Üstadı iki rakibe

sahanın ortasında birbirlerine yaklaşmalarını işaret etti. Yarım düzine keşişin gözetimi altındaki diğer öğrenciler onlan sessiz sedasız izliyorlardı.

Kılıç Üstadı bağırmadan sesini oğlanlann mırıldanmaları arasında duyulabilecek ölçüde yükseltti. "Bu talimde karşı hamleyi göreceksiniz." Jommy'ye döndü. "Godfrey kılıçta daha tecrübeli olduğu için sen ona saldıracaksın. Yukarıdan, ortadan veya aşağıdan saldırmayı seçebilirsin, fakat ona dokunmayacak ya da sadece hafifçe değeceksin. Anlaşıldı mı?"

Jommy başıyla evetleyip iki üvey kardeşinin beklediği yere döndü. Tad ona kumaş bir arkalığa dikilmiş hasır bir maskeden oluşan miğferini verdi. Jommy miğferi başına takıp başlangıç pozisyonuna geçti.

"Başlayın!" diye buyurdu Üstat. Jommy tereddüt etti, derken yüksekten bir hamle yaparak kurallar dahilinde Godfrey'nin kellesini uçurmaya çalıştı.

Godfrey rakibinin kılıcına vurarak hamleyi kolayca savuşturdu, kolunu dümdüz uzattı ve kendi kılıcıyla Jommy'nin göğsünü sertçe dürttü; silahını geri çekerken de Jommy'nin vücudunun açıkta kalan tek yerine, yani elinin tersine vuruverdi.

"Of!" diye haykıran Jommy kendi kılıcını düşürdü. Bu durumdan pek hoşlanmışa benzeyen diğer öğrenciler yüksek sesle güldüler.

"Kılıcını al," dedi Üstat.

Silahını almak için eğilirken, "Bunu bilerek yaptı," dedi Jommy suçlamasına.

Godfrey miğferini çıkartıp Jommy'ye horgörüyle sırıttı.

Kılıç Üstadı da azarlamasına, "Kendi eksikliklerini saklamak için rakibini suçlamak ancak kötü bir dövüşçüye yakışır," dedi.

Jommy adamı uzun uzun süzdü. "Peki. Bir daha yapalım."

Miğferini çıkardı ve Zane'in yanma gidip onu dostuna verdi, bir

elini ıslak saçlannda gezdirdi, sonra miğferi geri aldı. Başlığını taktıktan sonra Godfrey'ye döndü.

"Gözlerindeki ifadeyi hiç sevmedim," dedi Tad.

"O ifadeyi son gördüğümüzde neler olduğunu hatırlıyor musun?"

"Kesh'teki tavernadan mı bahsediyorsun?"

"Evet, hani askerin biri oradaki bir kıza laf atıp—"

"Jommy'nin hoşlandığı kıza mı?" diye sordu Tad.

"Evet, ona."

"Sonu hiç de iyi olmamıştı," dedi Tad.

"Olmamıştı," diye doğruladı Zane.

"Bunun da sonu iyi olmayacak," dedi Tad.

"Olmayacak," diye doğruladı Zane.

Jommy sahanın ortasına gitti. "Bir daha," dedi Üstat ve iki rakibe yerlerine geçmelerini işaret etti. "Son saldırısında," dedi seyreden öğrencilere, "bu delikanlı"—Jommy'yi işaret etti—"hamlesini fazla uzun tutarak hem dengesini koruyamadı hem de kılıcının kolayca uzaklaştırılmasına sebep oldu. Bu da onu açıkta bırakarak bir karşı hamleye maruz kalmasına yol açtı." İki rakibe şöyle bir göz attı. "Başlayın!"

Jommy geçen sefer yaptıklarını tekrarladı, ta ki Godfrey'nin yine kılıcına vuracağı ana dek. Jommy bu sefer kolunu tamamen uzatacağına kılıcını Godfrey'inkinin çevresinde dolandırarak kabzayı onunkinin iç kısmına denk getirdi ve böylece Godfrey'yi aynı dairesel hareketi yapmaya, rakip kılıcı yakalayarak dışa doğru çevirmeye zorladı,

Fakat Jommy havada ikinci defa daire çizeceğine rakibini selamlar misali kılıcını kaldırdı. Bu beklenmedik hareket, Godfrey'nin hayrete kapılmasına sebep oldu. Zaten Jommy'nin ihtiyaç duyduğu tek şey buydu. Ne var ki, kendisine yer açmak için bir adım geri çekileceğine —ki kılıcıyla rakibine dokunabilmesi için öyle yapması gerekirdi—

dirseğini kırdı ve kılıcının kabzasıyla Godfrey'nin suratına olabildiğince sert bir darbe indirdi.

Talim miğferleri bir kılıcın ucunu ya da kenarını savuşturmak için tasarlanmıştı, hatm sayılır bir cüsseye ve kuvvete sahip öfkeli bir gencin darbesini engellemek için değil.

Godfrey'nin surat kafesi içe göçtü ve maskesinin altından kanlar akan oğlan dizleri üstüne düştü. "Faul!" diye haykırdı Kılıç Üstadı.

"Olabilir," dedi Jommy. "Ama dövüş sırasında bundan çok daha kötüsünü gördüm."

Kılıç Üstadı orada bulunan en kıdemli keşişe, yani gülme dürtüsünü batırmaya çalışan Samuel Birader'e baktı. La-Timsa'ya katılmadan evvel Roldem Ordusunda askerlik yapan Samuel, öğrencilerin askeri eğitimlerinden sorumluydu. Jommy, Tad ve Zane'in adama hemen kanlan ısınmıştı ve Samuel de onlann gözüpek yaklaşımlanndan hoşlanmışa benziyordu. Üç oğlan tarih, dilbilgisi, felsefe ve sanat konularında diğer öğrencilerin oldukça gerisinde olsalar bile önceki 'eğitimlerinin' epey bir yakın dövüş ve silah kullanımı içerdiği belliydi. Üç delikanlı birer düellocu değilseler bile becerikli dövüşçülerdi.

Samuel Birader başını yana yatmp kaşlarını kaldırdı ve Kılıç Üstadı'na şöyle der gibi baktı: "Dersi sen veriyorsun; meseleyi sen hallet."

"Burası *Üstatlar* Sahası!" dedi Kılıç Üstadı, bu her şeyi açıklarmış gibi. "Bu dersler kılıç sanatını mükemmelleştirmek için verilir."

"Öyleyse ben kazandım," dedi Jommy.

Kılıç Üstadı'nm yüzünde hayret dolu bir ifade belirdi. "Ne?"

"Kesinlikle," dedi Jommy, sol eliyle jest yapabilmek için miğferini sağ kolunun altına alarak.

"Yok daha neler!" diye haykırdı Servan.

Jommy derin bir nefes aldı ve, "Senin bunu anlamayacağım biliyor-

dum Servan," dedi küçük çocuklarla ya da aptal yetişkinlerle konuşurken kullanılan ses tonuyla.

Ardından Kılıç Üstadı'na döndü. "Rakibim beni geri çekilmeye zorlarken kılıcını benimkinden kurtarmaya çalışıyordu, doğru mu?"

Kılıç Üstadı başını sallayabildi sadece.

"Bunu başarsaydı kılıcımı dışa doğru savuşturup bana hamle yapardı ve ondan çok daha hızlı olmadığım takdirde —ki değilim— bana dokunarak kaybetmeme sebep olurdu. Ya da kılıcımı dışa değil içe doğru savuşturur, önünü açar ve ben daha kendimi toparlayamadan bana dokunurdu. Böylece maçı kazanması için tek bir temasa ihtiyacı kalırdı.

"Öte yandan suratına vurursam yaptığım faul ona puan kazandırmazdı ve karşılaşmaya baştan başlanması gerekirdi. Böylece kazanma şansımı arttırırdım."

"Bu çok..." Kılıç Üstadı aradığı sözcükleri bulamıyordu anlaşılan.

Jommy etrafına bakındı. "Ne yani? Faulden sonra böyle olmaz mı?"

Kılıç Üstadı başını iki yana salladı. "Karşılaşma sona erdi. Godfrey'yi galip ilan ediyorum."

Kanamaya devam eden burnunu tutarken Godfrey hiç de zafer kazanmış birine benzemiyordu. Genç adam Jommy'ye ters ters baktı. Jommy ise ona gülümseyerek omuz silkmekle yetindi.

Samuel Birader oğlanlardan üniformalarını giymelerini istedi; o günkü ders sona ermişti. Servan arkadaşı Godfrey'nin kulağına bir şeyler fısıldarken, yaralı oğlan Jommy'yi sert gözlerle süzmeye devam ediyordu.

Samuel Birader sınıftaki her öğrencinin önünden tek tek geçerek dövüş stilleri hakkında bazı gözlemlerde bulundu. Sıra Büyücünün Adası'ndan gönderilen üç oğlana geldiğinde, "Tad, aferin. Sürat büyük bir avantajdır," dedi. "Fakat daha ihtiyatlı davranarak rakibinin bir

sonraki hamlesini tahmin etmeye çalışmalısın." Zane'e baktı. "Şeninse daha atak olman lazım. Fazla ihtiyatlı davranıyorsun."

Son olarak Jommy'nin önünde durdu. "Seni asla bir turnuvaya sokmam evlat, ama duvardayken ne zaman istersen yanımda durabilirsin." Delikanlıya göz kırpıp oradan ayrıldı.

Jommy sıntarak, "Eh, birinin yeteneklerimi takdir etmesi güzel," dedi üvey kardeşlerine.

Zane, Servan'la Godfrey'ye bir göz attı. "Öyle yapacak başka birini bulamayabilirsin." Sesini alçalttı. "Çok güçlü iki düşman ediniyorsun Jommy. Hep üniversitede kalmayacağız ve Kral'ın akrabalarının kolu çok uzun olabilir."

Jommy iç geçirdi. "Haklısın, ama kendime hâkim olamıyorum. Kesh'teki o fınncı yamaklanna benziyorlar. Kabadayı gördüm mü cinlerim tepeme çıkıyor. Herhalde ailemdeki en ufak çocuk olduğum için."

Tad'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "En ufaklan sen miydin?"

"Çelimsizin tekiydim," dedi Jommy, üniformasının tuniğini başından geçirirken. "Ağabeylerim iri yan, kapı gibi heriflerdi."

Zane dönüp Tad'e baktı. "İnsanın aklı almıyor."

"Hadi gelin," dedi Jommy, giyinmeyi bitirdiğinde. "Diğerlerinin yanma dönmeliyiz."

Öğrenciler Samuel Birader'in peşinden üniversiteye girip diğer derslerine yollandılar. Bu durum Büyücünün Adası'ndan gelmiş üç oğlan için özel öğretmenleri Jeremy Birader'le buluşacaklan mütevazı çalışma odasına gitmeleri anlamına geliyordu. Jeremy Birader bir süredir onlara matematiğin temelini öğretmeye çalışmaktaydı. Zane'in bu alana doğal bir yatkınlığı vardı ve kendisine bu kadar basit gelen bir şeyi niçin jommy ve Tad'in anlamakta zorlandıklarını bir türlü aklı almıyordu.

İki saatlik matematik dersinin ardından sıra akşam yemeğine geldi. Öğrenciler yemeklerini keşişlerle ve bazen de La-Timsa rahiplerinden biriyle yedikleri için bu eylem sessizce gerçekleştiriliyordu. Kahvaltı ve öğle yemekleri oğlanlarla dolu bir salonun olabileceği kadar gürültülü ve şen şakraktı, fakat akşam yemeklerinde duyulan yegâne ses masa$_7$lardaki tabaklann ve onlara çarpan çatal kaşığın tıkırtısıydı.

Jommy konuşamasa bile Zane'i dirseğiyle dürtmesine engel olan bir şey yoktu. O da yanındaki Tad'i dürttü. Jommy başını hafifçe oynatarak masanın başında özel birinin oturduğunu işaret etti. Adam uzun boylu, yaşlıca bir rahipti; cüppesine bakılırsa önemli bir mevkideydi. Gözlerini Büyücünün Adası'ndan gelmiş üç oğlandan ayırmıyordu. Rahibin bakışları Jommy'yi epey huzursuz ettiği için genç adam başını tabağına çevirdi.

Yemeğin sonunda her öğrencinin yerine getirmesi gereken belli bir vazife vardı; öğrenciler ancak bunu yaptıktan sonra yatma öncesindeki bir saatlik boş vakitlerine çekilebilirlerdi. Fakat Tad, Zane ve Jommy bu haftaki vazifelerinin gerektirdiği üzere mutfağa giremeden evvel Stephen Birader yanlanna geldi. "Beni takip edin," diyen adam döndü ve peşinden gelip gelmediklerine bakmaksızın yürümeye başladı.

Oğlanlar Gözetmen'in peşinden ofisine gittiler. İçeri girdiklerinde masanın başında oturan rahibin onları beklediğini gördüler. Adam kapıyı kapatmalarını işaret edip Stephen Birader'in masasının arkasına geçti. Oğlanları tek tek süzdü ve, "Ben Peder Elias'ım," dedi. "Üniversitenin başrahibiyim. Öyle gözükmese bile, bu okul aslında bir manastırdır.

"Siz üçünüz her nasılsa bazı çok güçlü kimseleri karşınıza almayı başardınız. Hakkınızda yöneltilen pek çok soruya cevap vermem gerekti. Bunlann arasında bizzat Kral'ın vekili tarafından sorulanlar da var. Niçin burada bulunduğunuz, İmparator ve onun kardeşiyle ara-

sında yakın bağlar olan bir Kesh soylusunun size niye sponsorluk ettiği gibi zor ve tuhaf sorularla karşı karşıya kaldım. Burada bulunduğunuz son birkaç haftadır hayli can sıkıcı yazışmalar yaptığımı söylesem yeter."

Jommy konuşacak oldu, sonra izin verilmeden konuşmaması gerektiğini hatırladı. Başrahip bunu fark etti. "Söyleyecek bir şeyin mi var?"

"Evet Peder." Genç adam sessiz kaldı.

"Söyle o zaman çocuk."

"Ah, şey, madem öyle..diye söze başladı Jommy. "Peder, biz buraya bela çıkarmak için gelmedik. Geldiğimizde bela zaten bizi bekliyordu. Biri bu binaya daha adımımızı bile atmadan bize kafayı mı taktı bilmiyorum, ama kuzu kuzu içeri girip kendimizi Kynan Birader'e tanıtmak ve kurallara elimizden geldiğince uymaktan başka bir niyetimiz yoktu.

"Ama Servan burada geçirdiğimiz her günümüzü mahvetmeyi görev belledi. Yumuşak başlı biri olsam da üniversitede... artık her ne kadar kalacaksak, buna daha ne kadar katlanabilirim bilmiyorum."

"Burada ne kadar kalacağınız da konuşacağımız şeylerden biri." Karşısındaki yüzleri tek tek incelerken başrahibin kara gözleri hafifçe kısıldı. "Size burada ne bulacağınız söylendi?" diye doğrudan Jommy'ye sordu.

"Peder, doğrusu bize pek bir şey söylenmedi. Sadece bir kervanla beraber buraya gelmeden önce—" dedi Jommy.

"Düşler Vadisi'nden buraya gelen bir kervana eşlik ettiğinize yönelik o renkli masalı biliyorum. Esasen Olasko'dan geldiğinizi de tabii. Bildiğim bir diğer bir şey de gemiyle yolculuk etmediğiniz."

"Evet, Olasko'dan geldik," diye doğruladı Jommy. "Bize yalnızca hazırlanmamız, buraya gelmemiz ve her ne öğretiliyorsa öğrenmemiz söylendi."

Başrahip bir müddet sessiz kaldı. Dalgın bir halde parmaklarım sırayla masaya vurması Jommy'ye neredeyse dişlerini sıktırtacaktı. Peder Elias nihayet, "Sizin... hamilerinizle aramızda özel bir ilişki mevcut," dedi. Oğlanlann yüzlerini bir kez daha inceledi. "Bütün amaçlannın bizimkilerle aynı doğrultuda olduğunu kabul etmesek bile herkesin iyiliği adına çalışan bir teşkilat olduklarını kabul ediyoruz ve bu yüzden güven gerektiren meselelerde onlara mümkün olduğu kadar müsamaha gösteriyoruz." Arkasına yaslandı ve parmaklarını masaya vurmaktan vazgeçerek Jommy'yi rahatlattı. "Herhalde siz gençler Pug adında bir adamı hiç duymamışsınızdır?"

Tad tıpkı Zane gibi başını iki yana sallarken, "Öyle birini duyduğumu hatırlamıyorum Peder," dedi Jommy.

Başrahip gülümsedi. "Pekâlâ. Bu masala devam edeceğiz Hiç duymadığınız o adamla —ki hikâyeyi doğru anlamışsam kendisi üvey dedeniz oluyor— ilgili pek çok konuda olduğu gibi meseleyi fazla kurcalamayacağız.

"Ama bizim yahut Turhan Bey'in size daha en başından söylemeyi ihmal ettiğimiz bir husus var: burası benzerleri arasında dünyadaki en iyi enstitüdür ve çeşitli açılardan eşsizdir. Burada gerek Roldem'in, gerekse dünyanın geri kalanının gençlerini lider olmaları için yetiştiririz. Öğrencilerimizin çoğu donanmaya girer —biz bir ada halkıyız— fakat kimilerinin ordumuza veya diğer kurumlarımıza katıldıktan da olur. Roldemli olmayan öğrencilerimizi herhangi bir aynma tâbi tutmayız. Bizimkiyle o veya bu zamanda düşman olmuş uluslara hizmet eden en zeki kişilerden bazılan burada öğrenim görmüştür. İnanıyoruz ki, geçmiş yıllarda kimi güçlü insanlar burada vakit geçirdikleri için Roldem'e karşı sempati beslemişlerdir ve bu da ya girdiğimiz savaşlan lehimize çevirmiştir ya da rakiplerimizin bize daha çok kulak vermelerini sağlamıştır.

"İşte bundan dolayı size de diğer oğlanlara verilen eğitimin aynısı verilecek ve burada ne kadar kalırsanız kalın —bir hafta, bir ay veya bir yıl— her gün önünüze konan dersleri iyice öğreneceksiniz. Dahası diğer oğlanlarla aranızdaki husumeti sona erdireceksiniz. Buna istinaden bazı değişiklikler yapacağım. Üçünüz de kıdemli öğrencilerin odalarına taşınacaksınız. Kural olarak her odaya üç öğrenci düşer."

Bu haber onları şaşırttı. Eğitimlerini bir sene içinde tamamlamaları beklenen veya kendilerinden büyük öğrencilerin yanında vakit geçirmelerinin onlara fayda sağlayacağına inanılan ümit vadeden öğrencilere —mesela Grandy— kıdemli öğrenciler deniyordu. Üç üvey kardeş smtarak birbirine baktı, fakat sevinçleri kısa sürdü.

"Siz ikiniz," dedi Peder Elias, Tad'le Zane'i işaret ederek, "Grandy ile aynı odayı paylaşacaksınız." Zane ve Tad bakıştılar.

"Ve sen Jommy," diye devam etti başrahip, "Servan'la Godfrey'nin kaldığı odaya yerleşeceksin."

Jommy inlememek için kendini zor tuttu. "Peder, niçin beni asıp kurtulmuyorsunuz?"

Başrahip hafifçe gülümsedi. "Zamanla alışırsın. Bugünden itibaren içinizden biri ceza alırsa altınız birden cezalandırılacaksınız. Biriniz sopa yerse diğerleriniz de yiyecek. Anlaşıldı mı?"

Jommy konuşamadı bile. Başını sallayıp geçti.

"İyi. Öyleyse gidip eşyalarınızı toplayın. Artık Kynan Birader'in sorumluluğundasınız ve o geç kalınmasından hiç hoşlanmaz."

"Peki Peder," diyen üç oğlan odadan çıktı. Jommy koridorda iki geniş adım attı, durdu, ellerini kaldırıp yukarı baktı ve duyduğu katıksız hüsranı dile getiren bir ses çıkardı. "Aarrghhh!"

Jommy kapıyı iterek açınca üç suratın şaşkın gözlerle kendisine baktığını gördü. Grandy sırıttı, Godfrey kaşlarını çattı ve Servan bir

bıçağın üstüne oturmuş misali yerinden fırladı. "Sen ne yaptığım sanıyorsun?"

Jommy, "Doğru odaya gelip gelmediğime bakıyorum," dedi arsız bir smtışla. Etrafına bakınır taklidi yaptı. "Evet, gelmişim."

Grandy başını çevirip kendisinden daha büyük diğer iki oğlana baktı. Bu gelişme karşısındaki dertli hallerini görünce sırıtışı genişledi. "Merhaba Jommy. Ne yapıyorsun?"

"Taşınıyorum," diyen Jommy, sandığını içeri sürükledi. "Sen de koridorun dersinde Tad'le Zane'in yanma gidiyorsun. Acele etsen iyi olur."

"Sahi mi?" diye sordu Grandy.

"Buna kim izin verdi?" diye bağırdı Servan.

Jommy sandığını eşikten geçirdi. "Sanırım adı Peder Elias'tı. Onunla tanıştın mı? Burayı o yönetiyormuş."

"Kim?" diye sordu Servan.

"Peder Elias, buranın—"

"Onun kim olduğunu biliyorum!" diye haykıran Servan dişlerini sıkarak Jommy'nin üstüne yürüdü.

"Dur bakalım," dedi Jommy, sağ elini kaldırarak. "Geçen sefer ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Servan tereddüt edip durdu. "Gidip bu işin aslını öğreneceğim."

"Kolay gelsin," dedi Jommy neşeyle, genç asilzade yeni oda arkadaşının yanından bir çırpıda geçerken.

Jommy, "Sen de artık gitsen iyi olacak," dedi Grandy'ye.

"Bekle," diye emretti Godfrey.

Grandy duraksadı ve Jommy, "Yürü. Her şey yolunda," dedi.

Grandy sandığını tutacak oldu. Godfrey yeniden atıldı. "Sana oturmanı söyledim!"

Jommy, Godfrey'ye doğru tehditkâr bir adım attı. "Ben de ona gitmesini söyledim!"

Gözleri büyüyen Godfrey yerine oturdu.

Grandy yatağının ayak ucundaki sandığı sürükleyerek kapıdan çıkardı ve Jommy boşalan yere kendininkini yerleştirdi. Godfrey'ye bakıp, "Bu odada yatağa oturmanın sakıncası yok mu?" dedi.

Godfrey kıçı yanmışçasına yerinden fırladı. "Sadece kapı kapalı olduğunda!"

Jommy sınttı. Birkaç dakikalık sessizlik, Servan'ın dönüşüyle sona erdi. Genç adam Jommy'yi itip geçti ve, "Başımıza kaldı," dedi Godfrey'ye.

Jommy kapıyı kapadı ve gidip artık kendisine ait olan yatağa oturdu. "Peki öyleyse. Ne konuşacağız?"

Miranda yanlanndan süratle geçerek şaşırttığı Tsurani büyücülerine aldırış etmeksizin emin adımlarla koridorda ilerliyordu. Talnoy'un inceleme amacıyla tutulduğu odanın kapısına vardı ve içeride dört İmparatorluk Yücesini aygıt üzerinde çalışırken buldu.

"Onu bozdunuz mu?" diye lafı dolandırmadan sordu.

Alenca muzip bir tebessümle ona döndü. "Miranda! Ne kadar güzel görünüyorsun."

"Onu bozdunuz mu?" diye tekrarladı kadın.

Yaşlı adam ellerini yavaşça salladı. "Hayır, bozmadık. Haberimde Talnoy'un çalışmayı ansızın bıraktığı yazıyordu."

Miranda yaşlı büyücü ile üç arkadaşını geçip üzerinde Talnoy'un durduğu platforma yaklaştı. Aygıtta bir değişiklik olduğunu anlaması için ona dokunmasına gerek yoktu. Bu yalnızca en keskin sihir hassasiyetiyle sezilebilecek ufak bir değişimdi, fakat sanki... sanki bir şey artık yoktu.

"İçi boş," dedi Miranda. "İçinde her ne varsa artık... gitmiş."

"Biz de aynı sonuca vardık," diye doğruladı Wyntakata. Bir eliyle

değneğim tutarken öbürüyle işaret etti. "İmparatorluk'un en yetenekli Aşağı Yol büyücülerinden oluşan bir grubun hazırladığı yeni bir efsun dizisini deniyorduk. Etki edip etmediklerini görmek için yaratığa basit bir talimat verdik... ama Talnoy hareket etmedi. Uyguladığımız her test, içindeki gücün artık mevcut olmadığım söylüyor."

"Ruh bütünüyle gitmiş," dedi Miranda usulca.

Alenca kuşkulu gözüküyordu. "Eğer içindeki gücün kaynağı sahiden bir ruhsa evet, gitmiş."

Miranda, Novindus'taki bir mağarada hareketsiz duran öteki Talnoylardan hiç bahsetmedi. Hüsranla iç çekti. "Eh, bu durumun iyi bir yanı var; artık Dasati dünyasından buraya açılan gedikler için endişelenmeyi bırakabiliriz sanırım."

"Keşke dediğin doğru olsaydı," dedi Alenca.

Miranda'nm sırf sima olarak tanıdığı bir büyücü olan Lodar, "Bu sabah Talnoy'un pasif olduğunu gördükten sonra bir rapor aldık ve her zaman yaptığımız gibi iki mensubumuzu durumu araştırsınlar diye bölgeye yolladık," dedi.

"Geri döndüklerinde korkunç bir manzaradan bahsettiler," dedi Alenca. "Ormanın bir bölümü tamamen... çıplakmış. En ufak canlıya dek, yaşayan her şey yeni açılmış bir gediğin içine çekilmiş. Matemoso ve Gilbaran'ı onu kapamaya yolladık. Gediği kapamaları için güçlerini son haddine kadar kullanmalan gerekti.

"Fakat en düşündürücü şey aşağı yukarı senin boyutlarına sahip gediğin Dasati dünyasına açılması ve içine çekilen enerjinin yetişkin bir adamı bile devirecek kadar güçlü bir rüzgar şeklinde olmasıydı."

"Hayır," dedi Miranda yavaşça, "düşündürücü olan o değil. Asıl düşündürücü olan bir gediğin buradan Dasati dünyasına nasıl açılabildiği. Çünkü gedikler hep oradan buraya açılıyordu. Bu da o gedikten bir çift olduğu anlamına gelir..." Kadın dönüp Alenca'nm omzunu

kavradı. “Oralarda bir yerde henüz rastlamadığınız bir gedik daha var. Onu hemen bulmak zorundasınız!”

"DEĞİŞİM

Valko sertçe vurdu.

Dengesini yitiren rakibi geriye doğru sendeledi ve Valko ileri atıldı. Kollannı rakibinin beline dolayıp onu yerden kaldırdı, iki adım atıp genç adamı duvara çarptı ve omzunu çaresiz durumdaki hasmımn karnına gömdü. Çalıştırıcının ciğerlerindeki hava patlarcasına boşaldı ve Valko genç adamın kaburgalarının çatladığını işitir gibi oldu.

Rakibini bırakıp geri çekildi. Çalıştırıcı dizleri üstüne düşmeye başlarken Valko sağ dizini hızla ve sertçe kaldırarak adamın suratının tam ortasına vurdu ve zaten kanayan burnunu iyiden iyiye dağıttı.

"Yeter!" diye bağırdı Hirea.

Valko rakibinin gırtlağını ezme ve yaşamını soıja erdirme dürtüsünü bastırmaya çalışarak durdu. Onu serinkanlı bakışlarla değerlendiren diğer savaşçılara göz attı. 'Kardeşi' Seeleth dahil, her birinin akimdan neyin geçtiğini biliyordu: Yakından bakın; günün *birinde bu Valko'yu öldürmeniz gerekebilir.* Dövüş yorucu geçmişse de, nasıl sonuçlanacağına dair daha en başından beri kafalarda en ufak bir şüphe olmamıştı; Valko rakibinden daha hızlı ve kuvvetli olduğunu biliyordu ve ilk dakikanın sonunda daha akıllı olduğunu da anlamıştı. Kısacık bir an için, böyle bir zahmetten beklenenin ötesinde bir yorgunluğun üzerine çöktüğünü hissetti.

Hirea gelip yanında durdu. "Burası talim sahası, arena değil. O henüz bir *vashta* olabilir, ama çoğunuza birkaç şey öğretebilecek kadar tecrübeli bir dövüşçü." Seçilecek bir rakiple boğuşmak için hazır bekleyen öteki dokuz biniciye baktı. "Bugünlük bu kadar yeter. Odalannıza çekilip hatalannızı gözden geçirin. Başarılarınızla gurur duymayın. Hâlâ birer çocuksunuz."

Geri kalan dokuz savaşçı, talim sahasının çevresinde diz çöktükleri yerlerinden kalktılar. Valko da onlara katılacakken Hirea onu durdurdu. "Biraz bekle Valko."

Yalnız kaldıklarında, "Faroon kolunun üst kısmını tuttuğunda ondan kurtulmak için bir şey yaptın. Göster bana," dedi yaşlı adam.

Valko başıyla onaylayıp bekledi. Hirea genç savaşçının sol kolunu sertçe kavradı. Valko hiç düşünmeden sol elini uzattı ve Hirea'nın sağ kolunun arka kısmındaki bir avuç deriyi son derece acı verecek biçimde tutup büyük bir güçle aşağı çekti. Sonra sağ elinin parmaklarını hançer gibi bitiştirdi ve onlan Hirea'mn boynunun sağ tarafına gömdü. Aynı anda sol bacağını Hirea'nmkinin arkasına attı ve yaşlı öğretmen bir anda kendini kumlann üstünde, suratına inmeye hazır bir yumruğa bakarken buldu. "Dur!"

Valko geri çekildi. "Bugüne dek hiçbir yeniyetme savaşçı bize böyle hızlı yakın dövüş tekniklerini bilerek gelmedi," dedi Hirea. "Hattâ Musibet'te yıllarca eğittiklerim bile bunu senin kadar çabuk ve kolayca yapamıyorlardı." Yaşlı savaşçı ayağa kalkıp sordu: "Bunu sana kim öğretti?"

"Annem," dedi Valko. "Saklanışım sırasında bir savaşçıyla karşı karşıya gelebileceğimi ve kendimi savunmak için çıplak ellerimden başka bir şey bulamayabileceğimi bana iyice belletti."

Hirea hiçbir uyan yapmadan kılıcını çekti ve onu yukandan aşağıya çaprazlama savurdu. Genç savaşçı hızlı bir adımla rakibine yanaş-

masaydı bu hamle başını gövdesinden ayıracaktı. Aynı şekilde geri çekilseydi veya eğilerek kurtulmaya çalışsaydı kılıç omzunu ya da başını ezecekti. Valko sol kolunu Hirea'nm omzunun altından geçirdi, sağ bacağını adammkinin arkasına dayadı ve avuç içini kullanarak yaşlı savaşçının gırtlağına tüm gücüyle vurup onu yere çaldı. Hirea düşerken Valko diz çökmeye koyuldu ve dizi kuma değer değmez hızla doğrulup sol ayağını Hirea'nın kılıç tutan eline bastırdı. Sağ ayağını ise yaşlı adamın boğazına koydu.

"Dur!" diye boğuk bir sesle haykırabildi Hirea, avcu yukan bakacak şekilde kaldırdığı sol eliyle teslim olduğunu göstererek.

Valko tereddüde kapıldı, ardından kendini sakın bir sesle konuşmaya zorladı. Sözcükler ağzından tıslamasına döküldü. "Niye? Eğitim ayn şey, öldürmek ayn şey yaşlı adam. Niye kelleni buracıkta almayayım? Sen zayıf mısın ki merhamet *dileniyorsun?"* Küfür sayılan son sözcüğü özellikle vurguladı.

"Hayır," dedi yaşlı adam. "Ama yaşamak istiyorsan bana kulak ver."

Valko eğilip Hirea'nm elindeki kılıcı aldı. Ucunu yaşlı adamın boğazına dayadı ve sol eliyle ayağa kalkmasını işaret etti.

"Dünyada senin az evvel yaptığım yapabilecek yalnızca birkaç kişi var. Annenin adını söyle."

"Narueen. Bir Cisteen Tesircisi'ydi."

Hirea gırtlağındaki kılıcı görmezden geldi. "Hayır, değildi." Hiç kimsenin onları duyamayacağından emin olmak için etrafına bakındı. "Şimdi söyleyeceklerimi duyan olursa ikimizin de sonu gelir. Gerçek adı ne olursa olsun, annen bir Kan Cadısı'ymış. Öğrendiklerini sana ancak bir avuç insan öğretebilir ve On İki Dünya'daki tek bir kadınlar grubu bunlara dahildir: Turuncu Kızkardeşlik."

"O sadece bir efsanedir..." Valko yaşlı adamın yüzüne baktı ve ekledi: "Tıpkı Beyaz gibi."

“Efsanelerde bolca hakikat gizlidir genç savaşçı.” Hirea bir kere daha etrafını kolaçan etti. “Şimdi beni iyi dinle. Bundan hiç kimseye bahsetme. Kendi babana bile güvenme. Bildiğinin farkında bile olmadığın sırlar biliyor olabilirsin ve onlan senden almak için derini ince şeritler halinde yüzmekten çekinmeyecek kimseler var.

“Seni yakında babanın yanma göndereceğim—bugün kellemi alabilirdin; artık sana öğretebileceğim hiçbir şey kalmadı. Ama gitmeden önce seninle bu konuda tekrar konuşacağız; sana sormam ve söylemem gereken şeyler var.” Gırtlağındaki kılıca aldırış etmeksizin döndü. “Biri, özellikle de Seeleth niçin geride kalmanı istediğimi sorarsa ona duruşundaki bir hatayı düzelttiğimizi söyle. Şimdi odana gidip yıkan.” Hâlâ baygın durumda olan eğitim asistanını işaret etti. "Faroon bir vashta kadar aptal olabilir, ama sen o hayvandan da kötü kokuyorsun.”

Valko elindeki kılıcı ters çevirip öğretmenine geri verdi. “Bundan kimseye bahsetmeyeceğim. Ama kelleni almamak çok zor oldu ihtiyar.”

Hirea güldü. “Hâlâ fırsatın var. Yaşayan bir oğlum yok ve bir gün, belki de çok yakında işimi bitirmen için gelip seni bulabilirim. Kemiklerim üşümeye başlıyor ve gözlerim gençliğimdeki kadar keskin değil. Git artık!”

Valko itaat etti. Hirea bugün kurbanı olabilirdi, fakat halen öğretmeniydi; bu yüzden sözlerine itaat edilmeliydi. Yine de söyledikleri genç dövüşçüyü kaygılandırmıştı. Valko odasına doğru ağır ağır yürürken, *annem hakkında söylenenler doğru olabilir mi,* diye düşündü. Annesi kesinlikle diğer kadınlara benzemiyordu ve yalnızken konuştukları çoğu şeyin konuşulması yasaktı. Acaba sahiden de bir Kan Cadısı mıydı? O efsanevi kızkardeşlik bizzat TeKarana tarafından dağıtılmıştı. Her üyesi yakalanıp hiç tereddütsüz idam edilmişti. Karanlık Majesteleri'nin en büyük rahipleri onları kâfir ilan etmişti ve öğretileri

aforoz sebebi olarak görülmüştü.

Kendini birdenbire çok yorgun hisseden Valko aklından şunu geçirdi: *Anne, sen ne yaptın?*

"Caleb, bizi nasıl bir belaya bulaştırdın?" dedi Tad, hep birlikte kayalık yamaca tutunurlarken.

"Bizi duyabileceğini zannetmiyorum," diye rüzgann üzerinden haykırdı Jommy.

Dişleri takırdayan Zane hiçbir şey söylemedi ve düşmemek için Tad'in tuniğine var gücüyle tutunmayı sürdürdü.

"Tırman!" diye bağırdı Servan. "Önce biraz yukarı çıkıp sonra aşağı inmelisin!"

"Haklı olmasından nefret ediyorum," dedi Jommy, yalnızca Tad'le Zane'in duyabileceği bir sesle.

"Eh, sen onu bırak da Grandy'yi aşağı indirmek için endişelenmeye bak," dedi Tad.

Jommy yeniden başını sallayarak Tad'in dar çıkıntı üzerindeki konumunun üstüne tırmandı ve onunla Zane'in arasına girdi. Zane de yeni gelene yer açmak için azıcık yana çekildi.

Altı oğlan, Roldem'den atla yanm günlük mesafedeki bir dağdaydı. Bu egzersiz zor şartlar altında ekip olarak çalışmalannı sağlamak için tasarlanmıştı ve amaçlan ipler yahut aletler olmaksızın sarp kayalıkların tepesine çıkmaktı. Zirveye birkaç metre kalmışken, kuzeyden çıkagelen beklenmedik bir bora, sağanak yağmuru ve sert rüzgarlan da beraberinde getirmişti.

Altı oğlandan beşi iyi durumda olup kayalık yamaca sıkı sıkıya yapışmıştı. Onlar bir veya iki saat içinde sona ermesi beklenen fırtınayı atlatabilecek yerlerde durmalanna rağmen Grandy'nin başı dertteydi.

Dağdan aşağı inmek için hep beraber bir çıkıntı üzerinde yan yan yürürlerken ani bir rüzgar ufak tefek oğlanı neredeyse havalandırmıştı. Diğerlerinin bulunduğu çıkıntının birkaç metre altındaki başka bir çıkıntıya dek kaymıştı; şimdi parmak uçlarıyla ve dehşetten doğan bir azimle tutunuyordu oraya.

Servan diğerlerini çabucak organize etti. "Jommy, yamaca baş aşağı yat, sonra da Zane, Tad ve Godfrey'nin seni aşağı sarkıtmalanna izin ver ki Grandy ellerini tutabilsin!"

"Peki sen niye hiçbir şey yapmıyorsun?" diye haykırdı Jommy.

"Çünkü beşimiz içinde en güçsüz benim," karşılığım verdi Servan. Dediği doğruydu; çok iyi kılıç kullanmasına rağmen, Büyücünün Adası'ndan gelmiş üç yağız delikanlıya kıyasla epey güçsüz olan Godfrey kadar bile kuvvetli değildi.

Jommy'nin şikâyet edebileceği başka bir sebep kalmamıştı. Servan dürüst davranıyor, kibrini bir kenara bırakarak Grandy'yi kurtarmaya çalışıyordu.

Otuz metre aşağılarında iki keşiş onlara yardım etmek için ıslak yamaç yüzeyine tırmanmaya uğraşmaktaydı, fakat sandaletler ve uzun cüppeler giydiklerinden oğlanlar kadar bile başarı sağlayamıyorlardı.

Jommy kayalıklardan aşağı yarı kayıp yarı sarkıtıldı; yamaçtan akan su, tutunabileceği pek bir yer bırakmıyordu. Tad'le Godfrey'ye, "Sıkı tutun!" diye bağırdı.

Godfrey ile Tad'in her biri bir bacağa yapışmışken, üçü arasında en tıknaz ve kuvvetli olan Zane de tüm ağırlığıyla sırtüstü uzanmış, onların tuniklerine arkadan yapışmıştı. Jommy nihayet aşağı erişip bir eliyle Grandy'nin gömleğini yakalamayı başardı. "Seni yukan çekeceğim!" diye haykırdı zor durumdaki oğlana.

"Hayır!" diye seslendi Servan. "Sen onu sıkıca tut. Biz seni yukan çekeceğiz!"

Acayip oğlan zinciri dağ yamacında santim santim yükselirken Grandy aniden paniğe kapıldı ve Jommy'nin kolundan yukan tırmanmaya çalıştı. Oğlanın gömleğinin elinden kaydığını hisseden Jommy dönmeye çalıştı, fakat Godfrey ile Tad'in onu zaten ucu ucuna tuttuğunu bilmiyordu. O ikisi Jommy'yi daha fazla tutamadılar; önce Tad'in, sonra da Godfrey'in elindeki bacak serbest kaldı. Grandy nispeten güvenli bir yere çıktığı sırada Jommy dönerek onun yerim aldı ve ayaklan önde olacak şekilde kayalardan aşağı kayarken buldu kendini. O tutabileceği herhangi bir şey bulmak için çaresizce sağını solunu yoklarken Servan yamaca kıçüstü oturdu ve kayalann açtığı yaralara aldırış etmeden kendini baş aşağı çevirdi. Balıklama dalamasına aşağı doğru kaydı ve Jommy'yi tuniğinin yakasından tutmayı becerdi.

Servan tam yanından geçip gidecekken Zane uzanıp onu yakaladı. Zane'in bu ani hareketi yüzünden kalçası yerinden çıkacakmış gibi olan Servan acıyla haykırdı; yine de Jommy'nin körlemesine yukarı uzattığı elini tutabildi. "Sakın bırakma!" diye bağırdı Jommy.

"Bırakmayacağım!" dedi Servan.

Jommy kendini sakinleşmeye zorladı ve Servan'a haykırdı; "Ya şimdi?"

Acıdan yüzünü ekşiten kraliyet kuzeni, gözlerini Jommy'ninkilerden ayırmadı. "Hareket edemiyorum. Beni bir ip gibi kullanarak üstüme tırman."

Jommy sol kolunun olanca kuvvetiyle kendini yukan çekti ve sağ eliyle uzanıp Servan'm pantolon kemerini kavradı. Sağ ayağını yamaç yüzeyinde gezdirerek destek alabileceği küçük bir oyuk buldu ve kendini kaldırdı. Sonra sol elini uzatıp Servan'ın sağ baldırının etli kısmını sıkıca tuttu ve bir defa daha yükseldi. Nihayet Godfrey'nin ellerini omuzlarında hissetti ve onun da yardımıyla çıkıntıya ulaşabildi.

Jommy kurtulur kurtulmaz dönüp Zane'in Servan'ı yukan çekme-

sine yardım etti. Altı oğlan buz gibi yağmur altında yorgunluk, dehşet ve acıyla oturdular. Jommy, Servan'a baktı. "Sen delisin ahbap, biliyor musun?"

"Senden hoşlanmıyorum, ama bu ölmeni istediğim anlamına gelmez," dedi Servan.

"Ben de senden hoşlanmıyorum," dedi Jommy. Servan'ın yüzü yaralanmış, yanağı şişmiş ve ovuşturduğuna bakılırsa sağ omzu muhtemelen yerinden çıkmıştı. Jommy yağmur yüzünden emin olamıyordu, fakat Servan'm gözlerinden ıstırap yaşlan akıyora benziyordu. "Ama sana hayatımı borçluyum."

Servan hafifçe gülümsemeyi becerdi. "Garip bir durum, öyle değil mi?"

"Öyle olması gerekmez," dedi Jommy. "Üniversiteye ilk geldiğimizde bize neden dayılandığını bilmiyorum ve şu an umurumda bile değil. Hayatımı kurtardın. Dağdan aşağı kayıyordum ve dibe varana dek durmamın imkânı yoktu. O yüzden, biri sorarsa korkak olmadığını ilk ben söylerim. Deli olabilirsin, ama korkak falan değilsin."

Servan ansızın gülümsedi. "Eh, kuzenimi kurtardıktan hemen sonra düşmene izin veremezdim."

Tad, "Kuzen mi?" diye sordu ve Grandy'ye baktı. "Onun kuzeni misin?"

Soğuktan dişleri takırdayan Grandy, "Evet. Daha evvel söylememiş miydim?" dedi.

"Yani sen de Kral'ın yeğenlerinden biri misin?" diye sordu Tad.

"Hayır," dedi Servan. "Kral'm öz oğlu. Grandy'niı ağabeyi Roldem Veliaht Prensi Constantine olur. Bu da Grandy'nin günün birinde Kral'ın kardeşi olacağı anlamına geliyor."

"Vay anasını!" dedi Jommy. "Bak kimlerle tanışıyoruz."

Birdenbire Servan kahkahalarla gülmeye başladı. Kaygının ve kor-

kunun serbest kalmasından doğan ses öyle içtendi ki, öteki oğlanlar da kendilerine hâkim olamayarak ona eşlik ettiler.

Thaddeus Birader, yani yanlarına ulaşmaya çalışan keşiş, on metre aşağılarında durup bağırdı. "Orada bekleyin! Malcolm Birader üniversiteye gitti. Micah Birader'i getirecek. Yerinizde kalın ve sıkı tutunun!"

Oğlanlar yağmur altında iyice birbirlerine sokuldular. Micah aslında Tarikata mensup bir keşiş değil, üniversitede yaşayan bir Aşağı Yol büyücüsüydü. Hünerleri arasında hava durumunu kontrol etmek de vardı.

Micah geldiğinde oğlanlar perişan vaziyetteydiler. Kontrolsüz olarak titriyor, neredeyse parmaklarını bile kıpırdatamıyorlardı. Micah fırtınanın şiddetini azaltmak için bir büyü yaparak oğlanlann etrafında daha sakin bir hava cebi oluşturdu. Büyünün yarattığı küre yaklaşık yüz metre yançapmdaydı ve o alan dahilindeki sağanağın yerini hafif bir bahar yağmuru almıştı.

Fırtınanın birkaç dakikalığına dinmesi sayesinde Thaddeus Birader kayalık yamacı tırmanıp oğlanlann biraz aşağıdaki daha geniş bir çıkıntıya inmelerine yardım etti. Oradan dağın eteklerine doğru uzanan patikaya inmek nispeten daha kolaydı. Patikayı katetmek normal şartlar altında üç saatlik bir yürüyüş gerektiriyordu. Kaygan yolda yürürlerken Jommy, Grandy'ye baktı. "Niye Kral'ın küçük oğlu olduğunu hiç söylemedin?"

Tir tir titreyen ve berbat görünen Grandy, "Fark ettiysen üniversitede hiç kimse ailesinden fazla bahsetmez," dedi. "Böyle bir şey kabalık olarak görülür. Sonuçta hepimiz öğrenciyiz."

Jommy anlamadıysa da başıyla evetledi. La-Timsa üniversitesinde geçirdiği zamanda o veya bu öğrencinin bir asilzadenin yahut zengin bir tüccann oğlu olduğuna yönelik bazı laflar duymuştu, fakat konu üzerine düşündükçe hiçbirinin babasından bahsetmediğim fark etti.

Grandy'nin Servan'm kraliyet ailesine mensup olduğunu söylemesi bir istisnaydı.

Jommy kendini şaşkın hissediyordu. Bitkindi, hırpalanmıştı ve kafası tamamen karışmıştı. Üvey kardeşlerinin yüz ifadelerine bakarak onların da kendisi kadar hayrete kapılmış olduklarını anladı.

Jommy patikanın sonunda atlann beklediğini gördü. Hiç değilse kente dek yürümeleri gerekmeyecekti. Üstelik oraya vardıklarında kuru giysiler ve sıcak yemekler bulacaklardı.

Patikanın aşağı kısımları daha kuru olduğu için hızlarını arttırdılar. Hem tüyleri nemli atlann hem de ıslak ağaç yapraklanmn kokusunu alabilecekleri bir mesafeye geldiklerinde Jommy yeniden Servan'a baktı. O esnada genç soylunun nasıl biri olduğunu düşünecek durumda değildi, fakat aralanndaki ilişkinin önceki haline dönmemesinde kararlıydı. Godfrey'nin topalladığını fark edince tek kelime etmeden yavaşladı, genç oğlanın yanında durdu ve onun kolunu kendi omzuna atarak incinmiş ayak bileğine binen ağırlığının bir kısmını yüklendi.

Hirea'yla bir başka yaşlıca savaşçının hizaya girilmesini işaret etmeleri üzerine Valko ve hâlâ hayatta olan diğer dokuz delikanlı yan yana dizildiler. Herkes yerine geçtikten sonra, "İmparatorluğunuza, toplumunuza ve babanızın soyadına şeref kazandırmak için akılsız birer katilden fazlası olmanız gerekir," dedi Hirea. "Öldürmek bir sanattır ve hiçbir şey yetenekli bir katilin bir zayıfı ortadan kaldırmasını seyretmek kadar zevk vermez. Tabii çiftleşmek hariç."

Genç adamlardan birkaçı güldü.

Hirea, "Bir dişiyle yatmaktan bahsetmiyorum sizi budala tavaklar!" dedi. Onlara yakıştırdığı hayvan hem azgınlığıyla hem de aşın derecede aptal olmasıyla ünlüydü.

Bu sözler üzerine genç savaşçılardan bazılannm kafası kanştı.

Saklanış sırasında hepsi dişilerle beraber olmuştu. Zaten genç bir erkeğin sınanma vaktinin geldiğinin bir işareti de buydu. Saklanış'taki oğlanlar arasında yaşanan rekabet fazlasıyla şiddetli hale gelince, anneleri onlan babalarının topraklanna gönderirdi.

Hirea kahkaha attı. "İçinizde babasının hisanna, kalesine ya da köşküne annesiyle beraber döneniniz oldu mu?"

İki genç savaşçı elini kaldırdı.

Hirea o ikisini işaret etti. "Bunlar şanslı. Güçlü birer babaya ilaveten akıllı birer anaya sahipler. Anneleri unutulmazmış. Babalan onlann yanlanna dönmelerini, hattâ belki de onlardan başka çocuklar doğurmalarım istemiş.

"Bazılarınızsa babanıza annenizin kim olduğunu hatırlatmak zorunda kaldı." Bakışlannı yere çevirip başını iki yana salladı. "Biz Dasatilerin tabiatı gereği, ideal eşleşmeler nadir fakat caziptir; sırf üstün çocuklar doğması ihtimalini arttırdığı için değil, aynı zamanda bir adamın yaşantısını daha çekilir ve zevkli kıldığı için."

Hirea yanındaki adamı gösterdi. "Bu Unkarlin, Kan Bekçilerinden bir binici." Ona bakıp sordu: "Hanende hâlâ hayatta olan kaç erkek ve kız kardeşin var?"

"Ben üçüncü oğulum ve yedi çocuğun beşincisiyim."

"Aynı anneden mi?"

Unkarlin baş sallayarak bunu doğrulayınca genç savaşçılardan hayret nıdalan yükseldi. Aynı ebeveynlerden doğan iki, hattâ üç çocuk duyulmamış bir şey değildi, fakat yedi... Bu inanılmaz bir durumdu.

"İşte hanedanlar böyle doğar!" diye haykırdı Hirea. "Oğullarınızın düşmanlarım öldürmeleriyle, ganimet ve servet kazanmalarıyla, mal mülk edinmeleriyle, sonra aileye yeni Aşağılıklann ve binicilerin katılmasıyla! Bu adamın ailesi, Kan Bekçilerinin gücünden ve başarısından kısmen sorumlu. Babalannızı ve onlarla beraber kaç hısımlannın at

bindiğini düşünün. Sadharinler içinde kaç amca ve kuzenin var Valko?"

Eğitim için Hirea'nm yanma gelmeden evvel babasının yanında geçirdiği haftalarda Valko bu ayrıntıları iyice bellemişti. "Babam Sadharinlerin en yaşlısı Hirea! Biniciler arasında küçük bir kardeşi ve dört küçük kuzeni mevcut. Onlardan yirmi yedi kuzenim ve on altı küçük kuzenim var."

"Peki Sadharinlerde kaç binici var?"

"Doksan yedi. Bunların ellisi lord."

"Sadharin'in elli lordundan kırk dokuzu Valko'nun akrabası!" Hirea odadakilere sırayla baktı. "Bundan daha güçlü bir bağı kolay kolay bulamazsınız!

"Ama bu şekilde üremek, böyle bir güce sahip olmak için yatağınıza kimi alacağınızı iyi seçmelisiniz genç ahmaklar! Bedenleriniz sızlayana dek arzulayacağınız kadınlar olabilir, ama bunlar vaktinizi ve tohumunuzu heba ederler. Bir Aşağılık size güçlü bir oğul verse bile o da Aşağılık olur. Savaşçı fakat zayıf bir aileden, güçlü hamilere veya kan bağlanna sahip olmayan bir sülaleden oğlunuz olsa elinize ne geçer? Hiçbir şey. Sizin soyunuza katılarak güçlenirler, ama sizi aşağı çekerler.

"Denginizi bulmalısınız ya da yeterince akıllıysanız, içinizde eşsiz bir şey varsa"—bu noktada dosdoğru Valko'ya bakar gibi gözüktü—"yukarı doğru üremelisiniz. Ömrünüz boyunca karşılaştığınız en çirkin dişi bile olsa, Karanalann bir akrabasını yatağa atma şansı bulursanız bunu yapın. Onu hamile kalana dek yanınızda tutarsanız, doğacak çocuğun bir savaşçı olması için dua edin, çünkü olursa düşüncesi bile düşmanlarınızı titretecek bağlarınız olur.

"işte o zaman ulusunuzun, hattâ dünyanızın siyasetini geride bırakıp On İki Dünyanın önde gelen güçlerinden biri olursunuz." Durup

kendisini pür dikkat dinleyen genç savaşçıları süzdü.

"Ama tüm bunlar çiftleşmenin bir sanat olduğunu bilmekle başlar."

Artık savaşçılar, sıradaki vazifelerini anlamak için hazırlar, diye aklından geçirdi Valko. O da söylenenleri diğer öğrenciler kadar ilgiyle dinler gibi gözükmüştü, fakat Hirea'nm anlattığı hiçbir şeye yabancı değildi. Annesinin bu tür konular üzerinde onunla saatlerce konuştuğu olmuştu.

Valko kendisininkinden daha düşük mevkideki bir dişiyle vakit harcamanın budalalığın daniskası olduğunu biliyordu. Tabii öyle yaparak bir derebeyiyle, belki de hiç oğlu kalmamış bir lordla arasında bağ kurabilecekse işler değişirdi, zira toprak ve hayvan sürüleri aşağı sülalelerin oğullanndan daha değerliydi. Fakat Valko mevkiini arttırmak üzerine yoğunlaşacaktı. Annesinin ondan kısa sürede yükselmesini beklediğinin farkındaydı; Valko on senede Camareenlerin Lordu olacak, yirmi yıl içinde de güçlü erkek evlatlara sahip olup güçlü sülalelerle arasında bağ kuracaktı.

Valko annesinin planının yalnızca bir bölümünü anlayabiliyordu. Kadının bir planı olduğuna hiç şüphesi yoktu, zira kadın hiç de budala bir oğul yetiştirmemişti. Valko bir gün bir yerde annesiyle tekrar karşılaşacağını biliyordu; işte o zaman eğitiminin arkasında neyin yattığını öğrenecekti.

"Şimdi," dedi Hirea, "Okora şehrindeki bir şenliğe gidiyoruz. Orada zengin, güçlü adamlann kızlanyla ve aynı hanelere mensup diğer dişilerle tanışacaksınız. Seçiminizi dikkatli yapın genç savaşçılar, çünkü bunlar size ileriki yıllarda babalarının evlerine dönecek ilk oğullarınızı verecekler ve o oğullann kimler olacağını siz belirleyeceksiniz."

Sadece ilk seferde, diye düşündü Valko. Ondan sonra çocuğu şekillendiren anasıdır.

Pug bir şey, herhangi bir şey yapmaya can atıyordu, fakat kendini mümkün olduğunca hareketsiz kalmaya zorladı. Magnus sağında, Nakor solunda, Bek Nakor'un yanında ve Martuch adlı Dasati de Pug'm tam karşısında kalacak şekilde bir daire oluşturmuşlardı.

Martuch önceki iki gün boyunca Pug ve Nakor'la sık sık konuşmuş, sıradan mevzulara ilaveten çıkacakları yolculukla ilgisi olduğu açıkça anlaşılan sorular sormuştu. Dasatilerle ilgili her şey Pug ve Nakor'un ilgisini nasıl çekiyorsa, insan yaşantısının farklı yönleri de Martuch'un ilgisini çekiyordu; fakat bir referans noktası olmadan, Pug'm rehberlerine yönelik görüşüne bir isim koyması zordu. Eğer sorulursa onun makbul bir yol arkadaşı olduğunu söylerdi, hepsi bu.

"Kıpırdamayın dostlarım," dedi Martuch. "Öylesi daha iyi olur. Ne kadar direnirseniz değişim de o kadar rahatsızlık verir."

Sushar şehrinde sihir çalıştıkları ikinci haftadaydılar. Anlaşılan Martuch pek fazla konuda bilgi sahibiydi ve sihir de bunlara dahildi. Adam Dasati dünyalannda 'büyü tacirlerinin' demircilikten veya marangozluktan daha üstün sayılmayan bir sanatı icra ediyor sayıldıklannı açıklamıştı. Ayrıca Delecordia'da sihir kullanmayı öğrendikleri takdirde bunu Dasati dünyalarında da yapabileceklerine dair Pug ve yol arkadaşlannı temin etmişti.

Hâlâ onlara rehberlik etmeye razı olmuş değildi. Zamanı gelince kararını vereceğini söylemiş, fakat henüz evet ya da hayır dememişti. Pug ve yanındakiler hakkında neyi anlamaya çalıştığı belli değilse de, bir karara varmak için acele ediyora benzemiyordu.

"Sabırlı olmalısınız," dedi Martuch. "Süreç tamamlandığı vakit Dasatilerin havalarını soluyabilecek, sulannı içebilecek, yemeklerini yiyebileceksiniz ve her açıdan birer Dasati'ye benzeyeceksiniz. Sizi bizden birileri gibi göstermek için kullanacağımız bir büyü var, ama yine de bir Ölüm Rahibiyle karşılaşırsanız size tuhaf tuhaf bakacaktır—

yerinizde olsam böyle bir şeyden kaçınırdım. Bir konuda avantajlısınız: sihirleri tamamen ölüm büyüsüne dayanmadığı için İpiliaclı büyücüler, Ölüm Rahiplerinden daha üstündürler. Çeşitli sihir yöntemleriyle, gerçek halinizin yakın bir incelemede bile anlaşılmamasını sağlayabiliriz.

"Bu dertlerimizin en küçüğü. Zira mizaç ve tabiat açısından Dasatilere en az onlann size olduklan ölçüde yabancısınız; yaşarken, hayata bakarken ve günlük işleriyle uğraşırken yaptıkları binlerce şey gözünüzden kaçacak. Bazılannız bunları kısa sürede öğrenebilir, diğerleriniz asla anlamayabilir."

Martuch karşısındaki suratları tek tek inceledi. "Biz savaşçı bir ırkız. Bunu böbürlenmek için söylemiyorum. Var olan tek savaşçı halk değiliz, lâkin mücadele etmek için yaratılmışız. Genç erkeklerimizi öldürdüğümüzü biliyor muydunuz?"

Pug daha evvel Kaspar'dan dinlediği bir yorumu anımsadı. "Öyle bir şey duymuştum."

"Herhangi bir oğlan büyüyüp bir tehdit, bir rakip haline gelebilir; bu yüzden o duruma gelmeden evvel ortadan kaldırılmalıdır."

Nakor bu sözler karşısında büyülenmişti. "Öyleyse ırk bazında varlığınızı nasıl sürdürüyorsunuz?"

"Çocukken bile tehlikeli olarak. Kurnaz davranarak. Oğulları kendilenni koruyacak yaşa gelene dek onlan saklayan azimli annelere sahip olarak.

"Halkıma doğal gelen Saklanış'ı ve diğer bazı şeyleri zamanla daha iyi öğreneceksiniz, fakat hepsini değil. Şimdilik On İki Dünya'dan birine adımınızı attıktan sonra nasıl bir saatten daha fazla hayatta kalabileceğiniz üzerinde yoğunlaşalım."

"Herhalde halkının her mensubu savaşçı değildir?" diye sordu Magnus.

"Hayır, savaşçılara ve eşlerine ek olarak onların çocukları, küçük erkek ve kız kardeşleri bulunur. Aralarındaki ayrım mutlak değildir; tıpkı sizin kendi ulusunuzun vatandaşlan 'normal' olarak adlandırılırken karşılaştığınız diğer herkese 'yabancı' dendiği gibi." Gözlerini yeniden surattan surata gezdirdi. "Benim dünyamdayken siz yabancı olacaksınız, bu yüzden size Dasatilerin yadırgamayacağı roller bulmalıyız. Herhangi bir şifa becerisine sahip misiniz?"

Nakor, "Ben şifalı bitkilerden ve yaralan sarmaktan biraz anlanm," dedi.

"Dünyamda şifacılık cerrahlar ve rahipler tarafından yapılır, ama benim de konu hakkında bazı temel bilgilerim var," dedi Pug.

"Öyleyse siz Bakıcılar Loncası'nm üyeleri olacaksınız."

"Bakıcılar mı?" dedi Magnus.

"Egemen sınıftan olmayan herkese 'aşağılık' denir," diye açıkladı Martuch. "Bakılıcılar kendi ailelerinden olmayanlara da yardım ettikleri için bilhassa hor görülürler."

"Yine de onlara katlanır mısınız?" diye sordu Pug.

"Evet," dedi Nakor. "Çünkü kullanışlıdırlar!"

Martuch gülümsedi ve Pug onun ciddi simasının altında başka bir şey seçer gibi oldu. "Evet, durumu anlamışsın. Korktuklanna yaltaklanırsın. Sana tehdit teşkil edebilecekleri yok edersin. Ama korkulası veya tehditkâr olmayıp işine yarayabilecekleri yanında bulundurursun. Onlan yanaşmalann haline getirir ve diğer hükümdarlara —sırf canı istedi diye onlan yok edebilecek kimselere— karşı korursun."

Martuch elleriyle etrafını işaret etti. "Bu duvarlann ötesinde, benimkinden ziyade sizinkine benzeyen bir şehir var. Buranın halkı benimkiyle uzaktan akraba olsa bile bu çarpık uzayda, ilk ve ikinci düzlemler arasındaki bu mekânda öyle uzun süredir yaşıyorlar ki adetlerimizin çoğu unutulmuş.

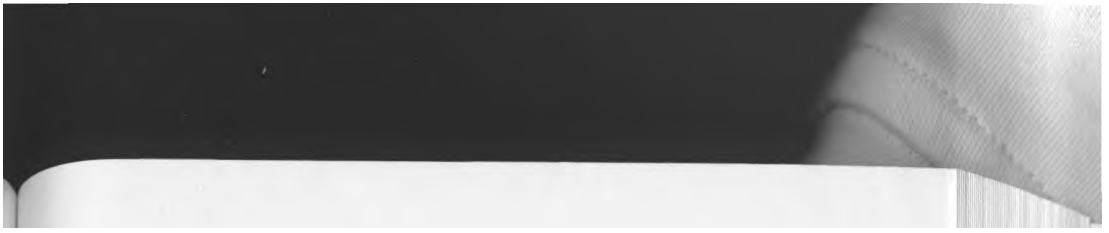

"Burada da tıpkı dünyanızda olduğu gibi tüccarlar, satıcılar ve eğlenceciler var. Bu uzaktan kuzenlerimiz bizim standartlarımıza göre deliliğin kıyısında yaşıyorlar— sizin dünyalarınızda yaşayanlarsa düpedüz zırdeliler."

"Öğrenecek ne çok şey var," dedi Pug.

Bek nihayet konuştu. "Bunların hiçbirini anlamıyorum. Ben sadece bir şeyler yapmak istiyorum."

"Yakında," dedi Nakor, huzursuz delikanlıyı sakinleştirmeye çalışarak.

"Bek, şimdilik işimiz bitti. Niye dışarı çıkıp biraz hava almıyorsun?" dedi Martuch.

Bek, Nakor'a baktı. Ufak tefek kumarbaz başını salladı ve genç adam çıkıp gidene dek bekleyip, "Niye onun gitmesini istedin?" diye sordu.

"Çünkü anlattıklarımın çoğunu anlamasa bile Dasatilere sizin hayal edemeyeceğiniz kadar çok benziyor." Nakor'a baktı. "Sözünden çıkmaz mı?"

"Ben ne dersem onu yapar, en azından bir müddet daha."

"Gözünü üzerinde tut." Pug'a döndü. "Onu niye yanınızda getirdiniz?"

"Öyle yapmam söylendi de ondan," diye cevap verdi Pug.

Martuch bundan başka bir şey bilmesi gerekmiyormuş gibi, "Önemli olabilir," dedi.

Nakor, Magnus'a baktı, sonra, "Sana bir şey sormam lazım Martuch," dedi.

"Ne?"

"Niyetimizi bilmeden bize niçin yardım ediyorsun?"

"Düşündüğünden fazlasını biliyorum Isalanili Nakor," dedi Martuch. "Gelişiniz sürpriz olmadı. Aylar önce ilk gerçeklik düzlemin-

den birinin dünyama erişmeye çalışacağım haber aldık."

"Haber mi?" diye sordu Pug. "Kimden?"

"Bildiğim tek bir isim var," dedi rehber. "Kalkin."

Pug bu cevap karşısında afalladı. Nakor'un bile gözleri büyümüştü. İlk konuşan Magnus oldu. "O kişinin sahiden Kalkin veya Ban-ath olduğu anlamına gelmez bu. Aynı ismi kullanan biridir."

"İyi de tüm bunlan kim bilebilir?" diye sordu Pug. "Meclis'teki birkaç kişinin haricinde Kaspar'm Tannlar Çadın'nın zirvesindeyken gördüğü görüden kimin haberi olabilir?"

"Dostlarım, Dasati dünyalarına gidebilmek için yapılması gerekenlerin altından kalkabilirseniz, işte size bu yüzden yardım edebilirim. Çünkü farkında olsanız da olmasanız da bizler bir Tannlar Oyunu oynuyoruz ve kazanıp kaybedeceklerimiz hayal bile edemeyeceğiniz kadar büyük. Yalnızca sizin dünyanız değil, benimki de tehdit altında. Muazzam bir tehlike yaklaşıyor; devasa uluslar birbiri ardına yok olabilir."

KUTLAMA

Pug saldırıya geçti.

Martuch ellerini kaldırdı ve çapraz kavuşturduğu bileklerinin önünde ışıltılı bir disk, bir enerji kalkanı oluştu. Pug'ın attığı mavi enerji oku göğe doğru zararsızca sekti.

Martuch o akşamüzeri buluştuğu Pug, Nakor ve Magnus'u şehirden kısa bir yürüyüş mesafesinde bulunan tepelerin arasındaki nispeten ıssız bir çayıra götürmüştü. Pug her yerde dönümlerce ekili arazi gözlemişse de hiçbir çiftliğe rastlamamıştı.

"Bizim yolumuz o değil," demişti Martuch. Ardından çiftçilerin ekicilerin, değirmencilerin ve tahıl ihracatçılannm kurduklan dernekler için çalıştıklannı ve 'apartman' adı verilen büyük binalardaki odalarda yaşadıklanm açıklamıştı. Bu çiftçiler her sabah arabalarla şehirden ayrılıyor, gün batımmda da evlerine dönüyorlardı. Martuch bunun Dasati geçmişlerinden kalan bir gelenek olduğunu belirtmişti, çünkü On İki Dünya'da 'birlikten kuvvet doğar' sözü boş bir slogan değil, hayati önem taşıyan bir kuraldı. Dasati dünyalanndaki yırtıcılar o denli tehlikeliydi ki küçük bir çiftlikte yaşayan bir aile bir sene dahi hayatta kalamazdı.

Pug'ın fark ettiği bir başka şey de 'bizim yolumuz' lafıydı. Ipiliaclılar hakkmdaki başka düşünceleri ne olursa olsun, onlan Dasatilerle bir tutuyordu.

“Dasatiler sihri genellikle bir araç olarak görürler," dedi Martuch, "dolayısıyla da başka bir silah olarak.

“Sanırım sihrin burada nasıl işlediğini tam anlamıyla idrak ettikten sonra en üst düzey sihir kullanıcılarından biri olup çıkacaksın Pug.” Magnus’la Nakor’a hitaben, “Muhtemelen üçünüz de en yetenekliler arasında sayılacaksınız,” dedi.

“Ama karşınıza çıkabileceklerin azmini hafife almayın. Yanm düzine Ölüm Rahibi tek başına size kafa tutamayabilir, fakat bir grup olarak size baskın geleceklerdir. Sizin standartlarınıza göre o diyardaki tüm erkekler, kadınlar ve çocuklar gibi onlar da tam birer fanatiktir.

“Adına ‘prensip’ bile denemeyecek bir anlayışı esas alarak hayatlarını sürdürürler. Aslında bu, tereddüdün ölüm anlamına geldiği bir dünyada binlerce yıl yaşanarak şekillenen ve hiç düşünmeden kabul edilen bir tepkiler bütünüdür.” Üç sihir kullanıcısını süzdü. “Düşünürseniz ölürsünüz.”

“Katı bir tablo çiziyorsun,” dedi Magnus.

“Dasatiler başka şey bilmez. Bu onlara katı gelmez, çünkü sağ çıktıkları her günün sonunda kendilerini muzaffer olarak görürler ve içlerindeki en düşük mevkili kişi dahi bundan hem gurur hem de zevk duyar. En rezil işlerle uğraşan bir Aşağılık bile kendini TeKarana’nın ta kendisinin başansız olmuş oğlundan üstün görür. Bu toplumsal bakış açısını tam olarak idrak etmeniz kesinlikle mümkün değil.”

“O kadannı saatler evvel anladım Martuch,” dedi Nakor. “Benim asıl bilmek istediğim, senin kardeşlerinden nasıl bu kadar farklı olduğun.”

“Bunun cevabı başka zamana kalsın; zaten o zaman yaklaşıyor. Bugün size seçimimi bildirme karan aldım: gitmek istediğiniz yere dek size rehberlik edeceğim. Dahası, sizi evinize sağ salim geri götürmek için gücüm dahilindeki her şeyi yapmaya söz veriyorum.”

“Sağ salım demişken,” dedi Magnus, “bütün bu değişimleri geçirdikten sonra evimize döndüğümüzde nasıl hayatta kalacağız?"

“Umarım sorunsuz bir şekilde," diye cevap verdi Martuch. "Birinciyle ikinci düzlemlerin tabiatı gereği, evinize varır varmaz eski halinize dönmeye başlayacaksınız. Birkaç gün yatakta kalmanız gerekebilir ve hiç şüphesiz kendinizi perişan hissedeceksiniz, ama ölmeyeceksiniz. Bunu ağır hasta olmaya veya bir evvelki gece içkiyi fazla kaçırmaya benzetebilirsiniz —tabii çok daha kötüsü. Bu bir hafta kadar sürüp geçecek.

“Doğanın düzeninde bir zarafet bulunur; evrenin işleyişinde, her şeyin ait olduğu yerde kalmasını isteyen haşmetli bir devamlılık mevcuttur. Siz şimdi ait olduğunuz yerden ayrılmak isteseniz de, bir kere geri döndünüz mü evren sizi affedip tekrar kucaklayacaktır.” Martuch gözlerini kısarak Pug’a baktı; Pug adamın sadece sormak istediği şeyi çok merak ettiği zamanlarda bunu yaptığım fark etmişti. “Irkınızın aklı başında hiçbir mensubunun uğramayacağı bir yere gitmeyi niçin bu kadar çok istediğinizi artık öğrenebilir miyim?”

Pug, Nakor’a bir bakış attı. Nakor başıyla razı oldu. Pug bunun üzerine Martuch’a döndü. “Talnoylar hakkında ne biliyorsun?”

Martuch’un gözleri kocaman açıldı. “Öncelikle onlann ne olduğu bir yana, o sözcüğü bile bilmemeniz gerektiğini. İkincisi, bunun ağza alınmasının dahi yanlış olduğunu. Niye sordun?”

“Bizde onlardan bir ordu var da ondan.”

Martuch berrak bir hayrete kapıldı. “Nerede? Nasıl?”

“Dasati dünyalanna bu yüzden gitmek zorundayız,” dedi Pug. “Zaman içinde sana her şeyi anlatırım, fakat şimdilik endişemizin kaynağının dünyamdaki Talnoylar olduğunu bil yeter.”

“Eh, olmalı da, insan,” dedi Martuch. “Talnoylar geçmiş zamanlann en cesur Dasati kahramanlarında bile korku uyandırırlardı. Onlar hal-

kımm uzun ve şiddet dolu tarihinin en kanlı günlerinden kalma birer canavardır." Martuch biraz duraksadı. "Şimdi iş değişti."

"Nasıl yani?" diye sordu Pug. "Fikrini değiştirmiyorsun ya?"

"Hayır. Tam aksine, sizi istediğiniz yere götürmekte daha da kararlıyım artık. Bir Tannlar Oyunu oynadığınızı söylerken haklıydım; artık kaybedebileceklerinizin sandığınızdan daha fazla olduğunu görüyorum.

"Fakat önce gidip biriyle konuşmam gerekiyor. O da bir başkasıyla konuşacak. Onlara akıl danıştıktan sonra yanınıza döneceğim ve ister insan ister Dasati olsun hiç kimsenin yüzleşmeyi bırak hayal bile etmemesi gereken konularda konuşacağız." Sözlerinin başkalannca duyulmasından korkar misali çevresine bakındı ansızın. Bulundukları mekân düşünüldüğünde bu hareketi gülünç kabul edilebilirdi, fakat altında yatan anlam Pug'ın gözünden kaçmadı. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Herhalde bundan kimseye, hattâ Kastor'a bile bahsetmemeniz gerektiğini biliyorsunuzdur. Artık şehre gidelim de bir an evvel yola çıkayım."

Pug ve diğerleri bakıştılar, sonra da tedirgin olduğu anlaşılan Dasati'yi takip ettiler.

Valko şenlikten hoşlanmadı. Annesi bu tür sosyal münasebetlerden daha önce bahsettiği halde, katılmış olduğu eğlence delikanlıya tuhaf ve endişe verici geliyordu. Sanki Valko başkalarının göremediklerini görmek gibi olağanüstü bir yeteneğe sahipti; tabii diğerlerini şaşırtan ya da kandıran şeyleri göz ardı etmekte daha başarılı da olabilirdi. Annesi böyle şeylere Dasatilerin 'sosyal savaşları' derdi.

Hirea'nın tahmin ettiği gibi, Valko'nun çoğu sınıf arkadaşı kendini tavak yerine koymaktaydı. Seeleth hariç. O tıpkı kardeşi gibi odanın bir köşesine çekilmiş, karşısındaki sahneyi izliyor ve değerlendiriyordu.

Daha şimdiden Valko'ya yanaşan birçok dişi olmuştu. Bunlann arasında, bazı önemsiz savaşçıların genç kızlarına ek olarak, toptan zırh ve silah satan bir Aşağılık Teminci'nin sıra dışı güzellikteki kızı da vardı. Valko'nun anladığı kadanyla, kızın babası böceğin teki olsa bile çok başanlı bir böcekti. Kızı da olağanüstü çekiciydi ve güzelliğini şehir kapılannı döven dev bir şahmerdan gibi kullanıyordu. Yeterince şarap içildiğinde, akılsız sınıf arkadaşlanndan çoğunun o kız için kavgaya tutuşacağına, hattâ kan dökeceğine dair Valko'nun hiçbir şüphesi yoktu. Kızın nasıl yürüdüğü, nasıl gülümsediği, saygın görünümlü kıyafetinin vücudundaki her kıvrımı nasıl baştan çıkarıcı bir biçimde sardığı gözünden kaçmamıştı. Onun odadaki en tehlikeli kimse olduğunu rahatlıkla fark etmişti.

Hirea'nın aileler ve klanlar, haneler ve hanedanlıklar arasındaki ilişkilere yönelik ettiği lafları düşündü. Annesinin geleneksel inanışa tezat teşkil eden sözlerini de hatırlıyordu: önemsiz bir savaşçının kızıyla çiftleşmek her zaman kötü bir şey değildi; ilişki sonucunda doğacak başarılı bir evlat o savaşçıyı ve ailesini tebaa olarak bağlarsa iş değişirdi. Annesi Valko'ya 'yukan' doğru üremenin başanya giden tek yol olmadığını öğretmişti. Geniş bir temel oluşturmak için 'aşağı' doğru üremek de herhangi bir gayeye bol bol kılıç kazandırabilirdi.

Aslında, diye düşündü, etrafta yukan doğru üremesini sağlayacak pek bir fırsat yoktu. Hirea'nın bahsettiği koşulları sağlayan yegâne dişinin etrafı, Valko'nun beş sınıf arkadaşıyla sarılıydı.

Seeleth yanma geldi. "Bu gece çiftleşmek peşinde değil misin kardeşim?"

Valko ona göz ucuyla bakarak başını iki yana salladı. Seeleth'in zırhının üstüne Remalu rozeti takmış olduğunu gördü. Buna yönelik bir yasak yoktu ve Valko isteseydi Camareen ya da Sadharin rozeti takabilirdi. Gene de böyle yapmaktan kaçınmıştı. Seeleth ise ailesinin rozeti

yerine dahil olduğu topluluğun rozetini takarak, ailesini değil babasının müttefiklerini ilan ederek garip bir davranış sergilemişti. Valko bunun sebebini ona sormak istiyordu, fakat Seeleth'le ilgili her konuda olduğu gibi bunda da sessiz kalmanın en doğrusu olduğuna karar verdi. Valko kendisine avantaj sağlayacak bir çiftleşme ihtimalinin düşük olduğunu ve Hirea'nm da bunu başından beri bildiğini tahmin ediyordu. Yaşlı savaşçı o sırada ev sahibinin masasının yakınında durmuş, etrafındaki konuşmalan dmlimekte ve gözleriyle durmaksızın odayı tarayarak öğrencilerinin davranışlarını değerlendirmekteydi.

Valko gece ilerledikçe sınıf arkadaşlarının sarhoş olup aptalca seçimler yapacağını biliyordu. Bilmediği, bunun beklenen bir davranış olup olmadığıydı. Acaba böyle bir şey yapmalı mı yoksa yapmaktan kaçınmalı mıydı? Vaktini ve enerjisini avantaj getirmeyecek bir konuda harcamak istemiyordu. Öte yandan Hirea'nın fazla dikkat çekmemeye dair sözleri hâlâ akimdaydı.

Elindeki seçenekleri tartıp, "Peki ya sen bir dişi aramıyor musun 'kardeşim'?" diye sordu Seeleth'e.

Seeleth aç bir zarkis misali sınttı. "Açıkçası burada ilgimi hak eden hiç kimse yok. Sence de öyle değil mi?"

Valko onu göz ucuyla süzdü, derken dikkatini tekrar odaya yöneltti. Kararını vermişti. "Tokam'la konuşan şu dişi olabilir."

"Niye? Babası önemsiz bir şövalye."

"Ama annesi Kan Bekçilerinden Unkarlin'in küçük kız kardeşi." Seeleth'in konuşmasına fırsat bırakmadan Valko onun yanından ayrıldı ve dişiye doğru emin adımlarla ilerledi. Dişi çekiciydi ve Valko ona yaklaşırken onunla çiftleşmek yahut onun için Tokam'la dövüşmek ihtimallerinin verdiği heyecanla nabzının hızlandığını hissedebiliyordu. Aslında bunlann ikisinden de kaçınacaktı, fakat dişiye ilgi gösterirmiş rolü yaparak hem gözlenmesi durumunda şüphe çekmeyecek

hem de ideal konumda olmayan bir dişiyle vaktini boşa harcamayacaktı.

Alçak sesle konuşan, muhabbete daldıkları anlaşılan çifte yaklaşırken Hirea'ya bir bakış attı ve yaşlı savaşçının kendisine baktığını gördü. Acaba yaşlı adamın gözlerindeki ifade takdir olabilir miydi?

Valko yakın bir zamanda onunla baş başa konuşmaya karar verdi.

Tad huzursuzca kıpırdanıyor, Zane aval aval bakıyor, Jommy ise sıntıyordu. Saraydaki karşılama, oğlanların standartlarına göre hiç de 'mütevazı' değildi. Tahtın önüne dek giden upuzun halının iki yanında en az iki yüz nedim duruyor, duvarların önünde de iki düzine kraliyet muhafızı, yani Kralın Birinci Süvarileri tam donanımlı olarak hazır bekliyordu. Askerlerin üzerinde alından sol omza inen siyah bir fulann takılı olduğu beyaz bir kürk şapka, kırmızı şeritli krem rengi bir ceket, dizlere kadar çıkan siyah çizmelerin içine paçaları sokulmuş siyah renkli düz bir pantolon vardı.

Oğlanlar da saraya davet edilince alelacele satın aldıkları en iyi kıyafetlerini giymişlerdi. Keşişler düzenli programlarının bozulmasından hoşnut değillerdi, fakat La-Timsa Yüce Rahibi bile saraydan gelen bir çağrıyı dikkate almak zorundaydı.

Üzerinde altın sansı düğmeleri iliklenmeden duran yeşil renkli kadife bir ceket, Tad'e gülünç gelmesine karşın Roldem'de moda olan bir gömlek (önünde koca koca fırfırlar dikili beyaz keten), siyah renkli dar bir pantolon ve bileğe kadar gelen çizmeler olan Jommy hayatında ilk defa bu kadar güzel bir kıyafet giydiği için bir ispenç horozu gibi caka satıyordu.

Zane özellikle çizmelerden hoşlanmamıştı, çünkü önceden de dile getirdiği gibi gerçek çizmeler giyilerek yapılabilecek hiçbir şey onlarla yapılamazdı. Terlik kadar rahat değillerdi üstelik.

Oğlanlar Roldem kralına takdim edilmek için hazır bekliyorlardı.

Servan yanlanna gelip Jommy'ye fısıldadı: "İşte bir prensin hayatını kurtarırsan başına bunlar gelir."

"Keşke en baştan uyarsaydın," dedi Jommy, smtmayı sürdürerek. "O küçük serseri hâlâ dağda olurdu." Servan gülümseyerek başını çevirdi.

Servan'la Jommy dost olmamışlarsa da yakınlaşmışlardı. O ve Godfrey, Büyücünün Adasından gelmiş üç oğlana artık medeni davranıyorlardı. Jommy de onlara vurmayı bırakmıştı.

Kraliyet Merasimci Başı ağır bir tahta asanın ucuyla yere vurdu ve salona bir sessizlik çöktü. "Majesteleri!" diye duyurdu adam. "Lordlanm, leydilerim, baylar ve buraya kadar teşrif etmiş herkes! Kesh İmparatorluk Sarayı'ndan Sör Jommy, Sör Tad ve Sör Zane!"

"Sör mü?" diye sordu Tad. "Bu ne zaman oldu?"

Servan fısıldadı: "Sizi önemli göstermek için bir şeyler uydurmak zorundaydılar. Şimdi Kral'ın önüne dek yürüyün, önceden anlattığım gibi eğilerek selam verin ve sakın ha takılıp düşmeyin!"

Üç oğlan uzun halı boyunca ilerleyip belirlenen noktada, tahtın altı adım önünde durdu ve öğretildiği üzere eğilerek selam verdi. İkiz tahtların üzerinde Kral Carol ve Kraliçe Gertrude oturmaktaydı. Kraliçe'nin yanında yaşı yediden veya sekizden büyük olmayan küçük bir kız, yani Prenses Stephane duruyordu. Kral'ın sağındaysa üç oğlu beklemekteydi: oğlanlarla aşağı yukarı aynı yaşta olan Veliaht Prens Constantine, ondan bir-iki yaş küçük Prens Alber ve elbette dostlanna smtarak bakan Prens Grandy. Constantine ile Alber'in üzerlerinde Kraliyet Donanmasının üniformaları varken Grandy basit bir tunik giymişti—tabii altın ipliklerle dokunmuş elmas düğmeli bir giysiye basit denebilirse.

Kral gülümseyerek, "En küçük oğlumuzun hayatını kurtardığınız

için size müteşekkiriz genç dostlarım," dedi.

Üç oğlana bir soru sorulmadıkça konuşmamaları tembih edilmişti, fakat Jommy kendine hâkim olamayarak lafa daldı. "Sizi yalanlamak istemem Majesteleri, ama oğlunuz aslında büyük bir tehlikede değildi; o kendi başının çaresine bakabilen uyanık bir delikanlı."

Taht odasına sessizlik çöktü, derken Kral bir kahkaha attı. Grandy gözlerini yuvarlasa da sınıf arkadaşlanna sırıtmayı sürdürdü.

"En genç oğlumuzun senin tabirinle kendi başının çaresine bakabileceğini düşünmek bizi memnun ediyor. Yine de, bize bildirilenlere dayanarak hayatının tehlikede olduğunu ve dahası onu kurtarmak için kendi hayatlannızı daha da büyük bir tehlikeye attığınızı biliyoruz.

"O nedenle sîzleri ödüllendirmek bizim için bir zevktir." Eliyle Merasimci Başı'na bir işaret yaptı ve adam öne çıktı.

"Bundan böyle," diye haykırdı Merasimci Başı, "Roldem ülkesinin dört bir köşesinde bilinsin ki, bugün burada mevcut bulunan üç adam kahramanca davranarak sevgili oğlumuz Grandprey'in hayatını kurtardıkları için Kraliyet Sarayı Şövalyesi ilan edilecek, bu unvanın getireceği ayrıcalıklar ve onurlarla donatılacaklardır. Aynca Kraliyet Sarayı Şövalyesi unvanını ömürlerinin geri kalanı boyunca taşıyacaklardır. Kraliyet fermanı bunu buyurmaktadır."

"Grandprey mi?" diye fısıldadı Tad.

Zane genç oğlana bir göz attı; Grandy bu ismi kendisinin değil de annesinin seçtiğini söylemesine gözlerini havaya dikmişti.

Oğlanlar başka hiçbir şey söylemezken saray erkanı onları kibarca alkışladı. Yine de kraliyet ailesinin mensuplan, sunduklan yakınlık ve minnette samimi görünüyorlardı. Jommy, Grandy'nin dağda yaşananlan bire bin katarak anlattığını tahmin edebiliyordu.

Kral ayağa kalkıp tahtların önündeki üç basamağı indi ve oğlanların karşısında durdu. Kraliyet üniforması giyen bir içoğlanı da büyük

bir tepsiyle beraber onun yanma koştu. Beyaz kadife kaplı tepsinin üzerinde, ulusun kraliyet armasını taşıyan üç altın broş mevcuttu. Kral broşlan tepsiden aldı ve onları bizzat üç oğlanın yakasına sırayla takıp geri çekildi.

Jommy, Servan'ın durduğu yere göz attı. Genç adam onlara eğilmelerini işaret edince önce Jommy, sonra da Tad ve Zane istenileni yaptılar. "Bu görüşme biter bitmez bir resepsiyon başlayacak," dedi Kral tahtına geri dönüp.

Servan üç oğlana geldikleri yoldan geri gitmelerini işaret etti. Oğlanlar eğildiler, geri geri yürüdüler, sonra da dönüp salonun girişine doğru ilerlediler.

Dışan çıktıklarında Servan ile Godfrey yanlarına geldi. "Eh, fena değildi. Neyse ki düşmediniz. Ama çeneni kapalı tutmak senin için büyük bir sorun galiba, öyle değil mi?"

jommy mahcup gözükecek nezaketi sergiledi. "Biliyorum, ama yapmamız gerekenler pek zor değildi ve sen beni kurtanrken kendini daha da büyük bir tehlikeye attın. Bu onuru asıl sana bahşetmekler."

Servan omuz silkti. "Eh, buna itiraz edecek değilim, ama unutma: kaim kafalı köylü çocuklarım kurtaranlar mükâfatlandmlmazlar. Hem ben zaten bir Saray Şövalyesi'yim."

"Peki tüm bunlar ne anlama geliyor?" diye sordu Zane.

"Ölene dek şövalyesiniz anlamına geliyor, ama unvanınızı oğullannıza geçiremezsiniz," dedi Godfrey. "Onlar da sizin gibi köylü olacaklar."

Zane gözlerini yuvarladı. "İyi."

Tad kahkaha attı. Godfrey'yle aralarındaki ilişki dostluğa dönüşmese bile mesafeli bir hoşgörü halini almıştı.

"Gelin bakalım," dedi Servan. "Kraliyet ailesi resepsiyona varmadan evvel orada olmalısınız. Yeni giysilerinize şarap dökmemeye çalışın. Bir

daha böyle iyi giyinip giyinmeyeceğinizi ancak tanrılar bilirler."

Jommy, Servan'm omzuna şaka yollu vurdu. Darbesi pek şiddetli değildi; genç adamın dizlerinin biraz bükülmesine sebep oldu, hepsi bu. "Sen katlanılmaz hergelenin tekisin. Üstelik tam da senin katlanılabilir bir hergele olduğunu düşünmeye başlıyordum."

Tad, Zane ve Godfrey aynı anda güldüler.

Kraliyet resepsiyon salonuna —yerden tavana kadar yükselen camlı pencerelerin ardında ikindi güneşinin parladığı, tavanı kubbeli dev bir oda— girdiler. Saray erkanı tam takım oradaydı ve Jommy içerideki bol sayıda güzel kızı görünce hem Tad'i hem de Zane'i dirseğiyle dürtükledi.

"Kızlar!" dedi Zane. Yakındaki birkaç asilzadenin duymasına yetecek ölçüde yüksek çıkan sesi bazı tuhaf bakışlara ve birkaç tebessüme yol açtı.

"Terbiyenizi takının," dedi Godfrey. "Bunlar Krallık'ın en önde gelen kızlarıdır. Sizse cahil birer hödüksünüz."

"Cahil birer hödük olduğumuz doğru, ama aynı zamanda şövalyeyiz de," dedi Tad. "Hem dün geometri sınavım geçmene kim yardım etti?"

Godfrey biraz utanmış göründü. "Pekâlâ. İyi eğitimli birer hödüksünüz," diye düzeltti.

Hedeflerine, yani üstleri yiyecek dolu masalardan oluşan büyük bir çemberin ortasındaki masaya vardıklarında atışmalan sona erdi. Roldem'in soyluları ve onur konuklan kendi yiyecek içeceklerini kendileri koymaya zahmet etmesinler diye garsonlar yakında hazır bekliyorlardı.

Kraliyet ailesi içeri girince herkes eğildi. Kral üç onur konuğunun yanma vardığı zaman Merasimci Başına işaret verdi. Adam asasını taş zemine vurdu. "Majesteleri hepinize hoşgeldiniz diyorlar!"

Garsonlar derhal tabaklan ve bardaklan doldurmaya koyuldular. Oğlanlar Kral'ın yanından aynlana dek bir şey yiyip içmemeleri konusunda ikaz edilmişlerdi. Tad'le Jommy beklerken Zane masadaki yiyeceklerin hızla azalmasını saklayamadığı bir kaygıyla seyretti.

Kral konuştu. "Alçakgönüllülük sana yakışıyor delikanlı, ama mükâfat veren bir krala asla başkalannın önünde karşı çıkma."

Jommy'nin yüzü kızardı. "Çok özür dilerim Majesteleri."

Kral sağ eliyle işaret edince bir içoğlanı üzerinde üç küçük kesenin durduğu bir tepsiyle yanlanna geldi. "Size bahşedilen unvanlar beraberinde küçük bazı mülkler de getiriyor. Buralardan her yıl ufak bir geliriniz olacak. İşte bu seneki kazancınız."

Kral yakında bekleyen kraliyet nedimine baktı.

"Yüz tamlık Majesteleri," dedi nedim.

Baş sallayan Kral, keselerden birini alıp Jommy ye verdi. Diğerlerini de Tad'le Zane uzattı. "Gelirinizi her yıl bu tarihte kraliyet hâzinesinden alabilirsiniz."

Oğlanlann nutku tutuldu. Yüz Roldem tamlığı, doğup büyüdükleri Düşler Vadisi'nde üç yüz altının üzerinde bir değere sahipti. Bu Tad ile Zane'in Yıldızlimanı Kasabası'nda tanıdıkları en zengin adam olan Değirmenci Hodover'ın gelirine denkti. Jommy ise ömrü boyunca hiç bu kadar çok kazanan birini tanımamıştı. Üçünün de kafasından aynı anda aynı şey geçti: zengindiler!

"Gidip ilginin keyfini çıkann," dedi Kral. "Akşamleyin üniversiteye geri döneceksiniz; anladığım kadanyla keşişler unvanları ve malı mülkü pek umursamazmış."

Oğlanlar eğilerek selam verdiler, bir adım geri çekildiler, sonra da dönüp kalabalığa karıştılar. Servan ve Godfrey onlara katılırken Grandy de yanlanna geldi.

"Grandprey ha?" diye sordu Tad.

Grandy omuz silkti. “Annemin dedesinin adı. Kimse bana danışmadı."

Jommy eğilerek onu şaka yollu selamladı. “Majesteleri.”

“Sör Jommy,” diye dalga geçti Grandy.

“İsimlerden bahsetmişken,” dedi Servan, “Jommy nasıl bir isim?"

Jommy omuz silkti. “Aile içi bir lakap. Gerçek adım Jonathan’mış, ama en küçük ağabeyim çocukluğunda onu doğru düzgün söyleyemediğinden bana Jommy’ dermiş. Sonra bu isim üzerimde kalmış. Artık hiç kimse bana Jonathan demiyor.”

Garsonlar yemek getirdiler ve oğlanlann her biri tabağım tıka basa doldurup bir maşrapa bira aldı. “Tadını çıkarın,” dedi Servan. “Günbatımında La-Timsa Biraderlerinin şefkatli kollarına geri döneceğiz-”

“Evet,” dedi Tad gülümseyerek, “ama o vakte kadar bol bol yiyecek, içki ve flört edebileceğimiz güzel kızlar var.”

Jommy ürkmüş bir geyik misali başını kaldınverdi. “Kızlar!” diyerek odaya bakındı. “Vay anasını, artık bir şövalyeyim üstelik!”

Diğer beş oğlan kahkahalarla güldü. Jommy smtıp, “Bu sabaha kadar beş parasız bir köylü çocuğuydum, ama artık cebi para gören yakışıklı bir şövalyeyim,” dedi. “Üstelik bir kraliyet prensinin yakın dostuyum. Şimdi siz serseriler bana müsaade ederseniz kulağımdan tutulup üniversiteye sürüklenmeden önce kaç kızı baştan çıkarabileceğime bakacağım.”

“Hayır, ‘Sör Serseri’ demen lazım,” dedi Tad, fakat o da henüz pek dokunmadığı tabağını yakındaki şaşkın bir garsona uzatmayı ihmal etmedi.

Zane yemeğini çiğnemeden yutmaya başladı ve, “Birazdan yanınıza gelirim!” dedi dolu bir ağızla.

Zane son lokmasını da bitirdikten sonra koşup üvey kardeşlerine

yetişti. Godfrey, Grandy ve Servan'; baktı. "Tanrılar Roldem'in kızlarını korusun."

Servan gevrek gevrek güldü. O kızlan eskiden beri tanırsın Godfrey Asıl oğlanlar için dua et."

Grandy kahkahalara boğuldu.

15

BEYAZ

Valko kılıcım havaya kaldırdı.

Aile kalesinin uzaktaki surlarında duran babası da bu selama aynı şekilde karşılık vererek eğitimden dönen oğlunu eve buyur etti. Hirea da atıyla Valko'nun yanındaydı. Eğitim bittikten sonra Camareenlerin oğluna onunla beraber babasının mülküne gideceğini, oradan da kendi evine, yani doğudaki dağlara daha yakın bir kasaba olan Talidan'a geçeceğini söylemişti.

Birlikte yol alırlarken, "Artık açık konuşmanın vakti geldi genç Valko," dedi Hirea.

"O akşamüzeri talim sahasında değindiğin konuşmayı mı kastediyorsun?" diye karşılık verdi genç savaşçı. "Hani şu boş yere beklediğimi?"

"Zaman ve şartlar bunu yapmamıza daha evvel izin vermedi," dedi ihtiyar öğretmen. "Söyleyecek fazla bir şeyim yok; zaten baban seninle daha ayrıntılı konuşacak. Şimdilik annenin senden bazı şeyler sakladığını, bunu da ona veya kendine kazara ihanet etmeyesin diye yaptığını anla yeter. Anneni tanırdım. Sahiden de olağanüstü bir dişiydi. Bilmen gereken şu: annenin sana öğrettiği her şey doğru; Saklanış'tan çıktığından beri sana gösterilen her şey yanlış."

Valko başını hızla çevirip yaşlı adama sert gözlerle baktı. "Ne...?"

"Kimi zaman etkisi altında kaldığımız kana susamışlık, gençleri öldürme dürtüsü gibi şeyler yanlış. Bunlar zorla içimize işlendi ve Dasatilerin yolu gerçekte bu değil."

Valko'nun ağzı bir karış açık kaldı. İhtiyar savaşçının bunları başkalarının yanında söylememesi doğaldı. Genç adamın kalbi küt kül atıyordu.

"Baban yakında sana daha fazlasını anlatacak. Söylediklerimden kimseye bahsetme ve başka soru sorma," dedi yaşlı öğretmen. "Burada yollarımız ayrılıyor, ama bana bir konuda inan: yarın hayatta kalman için çok önemli bir gün. Tekrar karşılaştığımızda niye böyle üstü kapalı konuştuğumu anlayacaksın." İhtiyar savaşçı Valko'nun babasını selamlamak için elini uzaktaki kaleye doğru salladı, akabinde varnini-ni kaleye giden ara yoldan çevirdi ve iki adamına peşinden gelmelerini işaret edip Valko'yu yolda yalnız başına bıraktı.

Valko şaşkın gözlerle arkalanndan baktı. Hirea'nın ettiği karamsar sözleri düşündü. Yann hayatta kalman için çok önemli bir gün... Genç adam bunun ne anlama geldiğini merak ediyordu. Sınanıp eğitildikten sonra evine dönen bir oğlun babasına tehdit teşkil ettiği kesindi ve Valko muhtemelen babasının yıllardır karşılaştığı en tehlikeli hasımdı. Fakat Valko babasının da kendisi için çok tehlikeli bir hasım olduğunun bilincindeydi. Hirea iyi bir öğretmen olabilirdi, ama güçlü günleri çok gerilerde kalmıştı. Aruke ise korkulası bir kılıç ustasıydı.

Heyecanlı görünmek istemeyen Valko sakin bir tempoyla yol aldı. Kaleye vardığında, dönüşü sebebiyle kapıların ardına kadar açılmış olduğunu fark etti. Bu jest hoşuna gitti. Tek bir binici için genelde tek bir kapı açılırdı.

Valko kalenin ana avlusuna girdiğinde, babasının bir balkonda durmuş ona baktığını gördü. Babasının kale yöneticisi olan bir Aşağılık gözlerini yere dikerek yaklaştı ve, "Efendi Valko, babanız odanıza çeki-

lip dinlenmenizi istiyor. Karnınızı doyurduktan sonra sizi kendi odasında ağırlayacak," dedi.

Valko atından indi. "Bu akşamki yemeği onunla beraber yemeyecek miyim?"

"Hayır efendim," diyen adam, kötüye alamet olarak kabul edilebilecek bu sözler yüzünden cezalandmlmayı beklercesine yüzünü ekşitti. "Şu an için ilgilenmesi gereken başka mevzular var, fakat şartlar elverdiği anda sizi görmek istiyor. Odanıza yemek getirilecek."

Hizmetkân daha fazla sorgulamamaya karar verdi Valko. Tek başına yemek yemekten hoşlanmıyordu; eğitimdeyken diğer dokuz öğrenciyle beraber geçirdiği zamanlar sayesinde, çocukluğu boyunca mahrum kaldığı ahbaplıktan hoşlanır olmuştu.

Aşağılıklann bineğini almalarına izin verdi ve babasının büyük kalesine doğru yavaş adımlarla yürüdü. Dasatilerle ilgili her şeyde olduğu gibi, mimari konularda da daha büyüğün daha güçlü anlamına geldiğine yönelik yaygın bir kanı mevcuttu. Valko yıllar boyunca binaya eklentiler yapılmasının, dış duvarların kapsamının genişletilmesinin, uşaklann ve Aşağılıkların yanı sıra ziyarete gelen diğer Sadharinlere yönelik yeni yerleşim alanları inşa edilmesinin kaleyi daha zor savunulur bir hale getirdiğini fark etti. Avluya egemen olan çift kanatlı devasa kapıdan geçerken, babasının kalesini kuşatmak ya da fethetmek için üç hattâ daha fazla sayıda plan kurabileceğini anlıyordu.

Başa geçtiği zaman ilk işinin tasanmdaki dikkatsizlikleri ve hataları düzeltmek olacağına karar verdi.

Dev koridorlarda ilerlerken nereye baksa Dasati adetlerinin izlerini görüyordu: kocaman ve zarafetten yoksun sütunlar, milimi milimine dizilmiş taşlardan oluşan ve göz alabildiğine uzanan dümdüz duvarlar (ki okçu delikleri bırakılmadığı için bu, duvarlarda bolca kör nokta

olduğu anlamına geliyordu). Bu kadim kaleyi ele geçirmek kolay olmamakla birlikte kesinlikle imkânsız değildi. Valko aileye ayrılmış bölüme çıkan basamakları tırmanırken yapabileceği en iyi şeyin duvarlardaki stratejik noktalara daha fazla muhafız ve gözcü yerleştirmek olduğunda karar kıldı.

Sonunda odasına vardığında, her oğlun tıpkı kendisi gibi babasının kalesini hem güvenli bir sığınak hem de ele geçirilecek bir ganimet olarak görüp görmediğini merak etmekteydi. Kapıyı iterek açtı ve yokluğunda babasının odayı yeniletmiş olduğunu gördü. Evvelden üzerinde uyuduğu basit yatağın yerini odaya hâkim durumdaki, kürk kaplı daha büyük bir yatak almıştı. İçine zırhını koyduğu sade sandık da karaağaç tahtasından özenle yapılmış yeni bir sandık ve üzerine zırhını giydirebileceği tahta bir mankenle değiştirilmişti. Duvarlan süsleyen parlak renklere sahip goblenler hem bedeni hem de gözü ısıtıyordu.

Bazı Aşağılıklar aceleyle içeri girip genç savaşçının zırhını çıkarmasına yardım ederlerken diğerleri de Valko'nun sığabileceği kadar büyük bir küvet getirdiler. Zırhını çabucak çıkaran Valko yorgun olduğunu ve her yanının sızladığını fark etti. Acilen yıkanmaya ihtiyacı vardı.

O sıcak suyun içine uzanırken, uşaklar derhal saçlarına hoş kokulu merhemler sürmeye ve vücudunu yumuşak bezlerle ovmaya başladılar. Valko hayatı boyunca hiç bu kadar lüks bir muameleye maruz kalmamıştı ve nasıl bir tepki vermesi gerektiğini bilemiyordu.

Yıkandıktan sonra ona birbirinden güzel cüppeler gösterildi. Valko üzerinde altın sarısı iplikle dokunmuş, göze gayet hoş gelen soyut tasarımların ve beyaz şeritlerin bulunduğu koyu mavi bir tanesini seçti.

Küvet odadan götürülürken dört erkek Aşağılık büyük bir masayı içeri taşıdı. Masanın üzerinde birbirinden lezzetli yemeklere ilaveten çeşit çeşit şaraplar ve biralar mevcuttu.

Valko yaptığı uzun yolculuk sebebiyle kıtlıktan çıkmışçasına acıktığını fark etti ve hiç tereddüt etmeden yemeye koyuldu. O kamını doyururken uşaklar odadan ayrıldılar. Geride tek bir görevli, sıra dışı güzellikteki genç bir dişi kaldı. Valko yemeğinin sonuna gelene dek kız sabırla ve sessizce onu bekledi. Sonra, "Burada genç lordumun zevki için bulunuyorum," dedi usulca. "Gebe kalırsam bunu ilan etmeme ve çocuğum için bir akrabalık iddiasında bulunmama talimatı aldım."

Valko genç kadını süzdü. Onunla ne kadar çiftleşmek istese de, babasının tuhaf davranışları ve Hirea'nın uyanları hafızasındaki tazeliğini koruyordu. "Bu gece olmaz," dedi nihayet. "Adm ne?"

"Naila, lordum."

"Seni yann gece çağırtabilirim, ama şimdi dinlenmeye ihtiyacım var."

"Genç lord nasıl isterse." Kız eğilerek selam verdi. "Gitmemi mi kalmamı mı istersiniz?"

"Ben yemeğimi bitirene kadar kal ve bana babamın hanesinden bahset. Yokluğumda neler oldu?"

"Bunu size daha iyi anlatacak başkaları olduğundan eminim."

"Ona şüphe yok," diyen Valko, eliyle kıza yanma oturmasını işaret etti. "Ama o zamana dek senin sözlerini dinlemeyi yeğlerim. Gözlerinin gördüğü ve kulaklarının duyduğu belli: ben yokken nelerle karşılaştın?"

Aşağılık genç kadın nasıl cevap vereceğinden emin olmaksızın dedikodulardan, söylentilerden ve tahminlerden oluşan uzun bir konuşmaya girişti. Valko bunlann çoğunu lüzumsuz ve sıkıcı bulmasına rağmen kız bazen dikkat çekici bir laf da ediyor, birkaç sorunun peşinden faydalı bilgiler veriyordu.

Valko biraz düşününce bu münasebetin alelade bir sevişmeden çok daha kârlı olduğuna karar verdi. Vücudunun kıza sahip olmaya yöne-

lik dürtüsünü bastırdı ve yemeği çoktan bittiği halde gece geç vakitlere dek sorularına devam etti.

Kapı gecenin bir yansı çalındı, tik uyanan Jommy olurken kapı açıldı ve Kynan Birader içeri girdi. "Giyinin. Sessiz olun," diye talimat verdi üç gence.

Jommy, Servan'a bir göz attı, o da omuz silkmekle yetindi. Godfrey ayılan biri gibi gözlerini kırpıştırdı.

Giyindikten sonra Tad, Zane ve Grandy'yi kapının önünde, keşişin dikkatli bakışlannm altında sessizce beklerken buldular. Adam bir parmağını dudağına götürüp altı öğrenciye peşinden gelmelerini işaret etti.

Gözetmen'in ofisine hiç konuşmadan ulaşmayı becerdiler, fakat kapıdan geçtikten sonra Godfrey kendine daha fazla hâkim olamadı. "Saat kaç?" diye fısıldadı Servan'a.

Servan onu uyarmak istercesine gözlerini kocaman açtı, fakat karanlık odanın içinden yükselen bir ses, "Sanırım gece yansını bir saat geçiyor," dedi.

Peder Elias kapaklı bir feneri açtı ve Gözetmen masasının ardında oturduğunu gösterdi. "Lütfen dışanda bekle Birader," dedi Kynan'a.

Kynan başını bir defa sallayıp odadan çıktı.

Başrahip ayağa kalktı. "Duyduğum kadanyla siz altınız aranızdaki anlaşmazlıkları çözmüşsünüz. Doğru mu?"

Jommy, Servan'a baktı ve başını salladı. "Evet Peder. Aramızda... uzlaşma sağladık," dedi Servan.

"Güzel. Aslında dost olmanızı umuyordum, ama saygılı bir ateşkese de razıyım. Şimdi, burada bulunmanızın sebebi sizlere veda edecek olmam."

Oğlanlar şaşkın gözlerle bakıştılar. "Peder, buradan gidiyor musunuz?" diye sordu Jommy.

“Hayır, siz gidiyorsunuz," dedi başrahip. “Size açıklamama izin verilmeyen şeyler var, ama bir şeyi bilin.

“Siz altınız Roldem Sarayı’na mensup şövalyelersiniz ve unvanınız ayrıcalıkların yanı sıra sorumluluk da getiriyor. Ayrıca önlerinde parlak birer gelecek olan yetenekli delikanlılarsınız.”

Sonra, “Sen prensim, diğerlerinden daha büyük sorumluluklara sahipsin,” dedi Grandy’ye.

Jommy huzursuzlanmaya başladı ve onun bu hali başrahibin gözünden kaçmadı. “Korkma gençJonathan. Turhan Beyle senin geleceğin hakkında da konuştum. Bir sonraki görevine razı oldu.”

‘Görev’ sözü üzerine Jommy, Tad ve Zane’in içini bir endişe kapladı. Başrahip bu talimatlann Meclis’ten geldiğini açık açık söylememişse de söylemiş kadar olmuştu.

“Hepiniz bir müddet orduya hizmet edeceksiniz.”

'Öğrenciler çeşitli derecelerde hayret belirtileri gösterdiler.

“Ordu mu?” diye sordu Grandy.

“Babanın iki oğlu daha şimdiden donanmada genç prens. Roldem’in amiraller kadar generallere de ihtiyacı var ve sen ümit vadediyorsun.” Jommy, Tad ve Zane’e döndü. “Önceden aldığınız resmi bir eğitim olmadığı halde, siz üçünüz burada geçirdiğiniz kısa zaman diliminde büyük bir ilerleme gösterdiniz.

“Amacımız sizi âlim yapmak değildi; yanımızdan ayrılırken ilk geldiğinizdeki halinize kıyasla daha bilgili olmanızı istedik, hepsi bu. Ordudaki eğitiminiz de böyle bir egzersiz olacak. Orada askeri düşünce yapısını ve gerçek anlamda liderliği öğreneceksiniz.

“İşte bu sebepten, hepiniz Kralın Birinci Ordusu’nda astsubay olarak askere almıyorsunuz. Dışanda bir at arabası sizi bekliyor. Onunla rıhtıma gidecek ve oradan bir gemiyle Inaska'ya geçeceksiniz. Haberlere bakılırsa, Bardac Mengenesi’nden gelen o veya bu haydut

beyi Aranor'u işgal etmiş; herhalde Olasko'yu Krallık'a kattığımızdan beri bölgeye hâkim olan kısmi kargaşadan istifade etmek istiyor.

"Genç subaylar olarak, General Bertrand'ın bu yağmacıları sınırın gerisine itmesine yardım edeceksiniz." Yaşlı adam başını eğdi. "La-Timsa sizi korusun. Çok yaşa Roldem."

"Çok yaşa Roldem," diye Servan, Godfrey ve Grandy aynı anda karşılık verirlerken Büyücünün Adasından gelen oğlanlar onlara sonradan alçak seslerle katıldılar.

Kynan Birader kapının önünde bekliyordu. Adam onlan bir arabanın durduğu ahır avlusuna götürdü.

"Eşyalarımız ne olacak?" dedi Servan.

Suskun keşiş, "İhtiyacınız olan her şeyi alacaksınız," diye cevap verdi ve oğlanlann altısı da arabaya bindiğinde sürücüye yola çıkmasını işaret etti.

Pug, Kastorun dükkânının arka kısmındaki küçük odada aniden uyandı. Bir şey değişmişti: acaba dışarıdaki bir şey miydi bu? Kendisini uyandırmış olabilecek herhangi bir ses duymuyordu. Etraf karanlıktı ve kimsenin kıpırdadığı yoktu; yine de, her zamanki gibi asla hatırlayamadığı rüyalar görmekte olan Bek bazen uykusunda dönüyordu.

Derken Pug sezdiği değişimin dışarıda değil içeride, kendi içinde olduğunu fark etti. Kendisi değişmişti. Ayağa kalktı ve pencereye yürüyüp dışarı baktı.

Artık dünyayı bir Dasatı'nin göreceği gibi görüyordu! Tanık olduğu şeyi tarif edebilecek sözcüklere sahip değildi. Mor ve kırmızının ötesindeki renkleri, ışıltılı enerjileri seçebiliyordu. Karşısındaki manzara soluk kesiciydi.

Gece göğünde insan gözünün göremeyeceği yıldızlarla, Midkemia'daki hiç kimsenin fark edemeyeceği enerjilerle karşılaştı.

Bunlar hiç ışık yaymasalar bile, ısıları Pug'm değişim geçirmiş gözlerinden kaçmıyordu. O kadar uzaktaydılar ve o kadar kalabalıktılar ki hiçbir sayı onları kapsayamazdı.

Ansızın, "Muhteşem, öyle değil mi?" dedi arkasından bir ses.

Pug, genç Ralan Bek'in uyanıp arkasına gelmesi bir yana, yerinden kıpırdadığını bile işitmemişti. Delikanlının varlığını artık sezemiyor olması büyücüyü rahatsız ediyordu. "Evet, muhteşem," dedi hayretini gizleyerek.

"Geri gitmeyeceğim," dedi genç savaşçı.

"Nereye?"

"Dünyamız Midkemia'ya. Ben oraya... ait değilim."

"Buraya mı aitsin?"

Bek bir müddet hiç konuşmadan gökyüzüne baktı. Nihayet, "Hayır. Buraya da değil," dedi. "Bir sonrakine, gittiğimiz yere aidim."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Pug.

"Nasıl bildiğimi bilmiyorum," yanıtını verdi Bek. "Ama biliyorum."

Pug sessiz kaldı. Göğü seyreden Bek'e biraz daha baktı, sonra şiltesine geri döndü. Bek pencereden dışarısını seyrederken Pug karanlıkta yatarak hazırlamış olduğu delice planı düşündü. Planın kendisine ait olduğunun farkındaydı, çünkü tüm o mesajları kendi eliyle yazmıştı ve yaklaşık elli yıl boyunca hiçbiri yanlış çıkmamıştı.

Bazen mesajları kaleme alırken kullandığı esrarlı üslubun, basit bir uyan ya da talimatın ötesinde bilgi vermeyişinin sebebini merak ediyordu. Yine de, şimdi canını sıksa bile gelecekte böyle esrarlı davranması için bir sebep olduğundan emindi.

Pug yüksek sesle homurdanmamak için kendini güç tuttu. Zaman paradokslan başını döndürüyordu.

Yüz farklı düşünceyle ve zihnindeki yüz farklı iblisle daha boğuşurken şafak söktü. Gözüne bir damla bile uyku girmemişti.

Valko bir anda uyandı. Biri konuşuyordu. Ses alçaktı, tehditkâr da sayılmazdı. Dönüp bakınca sesin Naila'dan geldiğini keşfetti. Kız yanından aynlmayıp genç savaşçıyla uzun uzun konuşmuş, Valko uykuya daldığı esnada tıpkı çocukken annesinin ona sarıldığı gibi sarılmıştı. Valko bu tecrübeyi şaşırtıcı ölçüde hoş ve rahatlatıcı bulmuştu. "Babanız sizi çağırıyor," dedi kız usulca.

Valko cüppesini giydi ve babasının özel odasına varana dek kızı takip etti. Kız kapıyı bir kere çaldı, ardından o yönde bir talimat almışçasına Valko'nun iznini beklemeksizin oradan alelacele aynldı.

Açılan kapının arkasında babası değil başka bir adam bekliyordu. Valko refleks gereği elini beline attıysa da, zırhı ve silahlan odasındaki mankende kalmıştı. Karşısındaki adam bir düşmansa Valko ölmüş demekti.

Ne var ki adam tehditkâr bir hamle yapmadı. Eliyle Valko'yu içeri buyur ederek, "Baban seni bekliyor," dedi.

Valko odaya girmekten başka seçeneği olmadığını biliyordu. Kaderinde hemen buracıkta ölmek yazılıysa, kaçınılmazı değiştirme kudretine sahip değildi.

Odada dört sandalye, bir başka sandalyenin karşısına yanm daire şeklinde dizilmişti. Sandalyelerden üçü kullanımdaydı. Yalnız duran sandalyenin tam karşısında Aruke oturuyordu. Onun yanında Ölüm Rahibi kıyafeti kuşanmış bir adam vardı; Valko adamın üzerindeki işaretlere bakarak onun üst düzey biri olduğu sonucuna vardı. Valko'nun babasının diğer yanında oturan Hirea, genç öğrencisinin hayretini ele veren yüz ifadesini görünce belli belirsiz tebessüm etti. Kapının arkasında duran tanımadığı adamsa, tıpkı babası gibi bir savaş zırhına bürünmüştü ve kılıç taşıyordu.

"Otur," diye buyurdu babası, karşısındaki boş sandalyeyi işaret ederek.

Valko ses çıkarmadan isteneni yaptı. Öteki savaşçı da boşta kalan sandalyeye oturdu ve Aruke nihayet söze girdi. “Bir yol aynmmdasın oğlum.” Kılıcını yavaşça çekip dizlerinin üstüne koydu. “Bu gece birimiz ölecek."

Valko derhal ayağa fırlayıp sandalyeyi kaptı ve son çare olarak onu hantal bir silah gibi kullanmaya hazırlandı. Ölüm Rahibi elini şöyle bir savurunca Valko vücudundaki kuvvetin akıp gittiğini hissetti. Birkaç saniye içinde, rutamaz olduğu sandalye ellerinin arasından düştü. Ölüm Rahibi yeniden bir el hareket yapınca delikanlının kuvveti geri gelmeye başladı.

“Seni öldürmek istersek bize direnemezsin genç savaşçı. Ama senin canlı kalmanı tüm içtenliğimizle diliyoruz.”

“Bu nasıl olur?” diye sordu Valko, kuvvetinin tamamen dönmesini beklerken az evvel düşürdüğü sandalyeden destek alarak. “Babam bu gece birimizin öleceğini söyledi. Artık yaşlandığını ve onurlu bir ölüm arzuladığını kastetmiş olamaz.”

“Aynen onu kastetti,” dedi Ölüm Rahibi.

Aruke oğluna yine oturmasını işaret etti ve genç savaşçı gönülsüzce yerine geçti. “Bu gece duyacakların asırlar önce başladı,” diye söze girdi adam. “Bundan pek de farklı olmayan bir günde, pek çok büyük büyük dedemden biri bu odaya, babasının yanma getirildi. O da tıpkı senin şu an yaptığın gibi dört adamın karşısına oturdu. Ona inanmakta zorlandığı şeyler anlatıldı, fakat gecenin yerini şafak alırken hâlâ hayattaydı ve öğretilen her şeye inanıyordu. Bu böyle nesiller boyunca sürüp gitti. Camareenlerin tarihinin derinliklerinde bir sır bulunur. Bu sırn ya yıllarca taşıyacak ya da bu gece mezanna götüreceksin.

“Yıllar evvel şimdi senin oturduğun yerde oturdum, tıpkı babamın ve onun babasının oturduğu gibi. Oturduk, dinledik, duyduklanmıza

inanamadık, ama her şey açıklandıktan sonra anladık. Ve anladığımız zaman hayatlanmız bütünüyle değişti.

"Dahası ilk atamdan bana dek her birimiz bir yemin ettik ve bir yolculuğa çıktık. Benim yolculuğum bugün bile devam ediyor."

"Yolculuk mu?" diye sordu Valko. "Nereye?"

"Ruhun içinde bir yere," dedi Ölüm Rahibi.

Valko'nun zihni işlemeye başladı. Annesi ona Ölüm Rahiplerine kulak vermemesini tembihlemişti, zira onlar Karanlık Olanın gözünde TeKarana'nm hemen ardında yer alıyorlardı. Bu sayede, kabul gören davranışlardan en ufak bir sapmayı kâfirlik ilan ederek yıkım getirebilirlerdi. Annesi aynı zamanda bu tür olayların doktrinden ziyade mal mülkten, mevkiden, eski bir kan davasından veya ittifak halinde avantaj sağlayacak bir dişiden kaynaklandığını belirtmişti.

Ölüm Rahibi genç adamın yüz ifadesinden bir sonuç çıkarmış olacak ki, "Annenin seni biz Kardeşlik mensuplanm dinlememen konusunda ikaz ettiğini biliyorum," dedi. "Bildiklerini bir kenara bırakıp öğren."

"Annemin beni nelere karşı uyardığım nereden biliyorsun?" diye kaygıyla sordu Valko.

Aruke güldü. "Çünkü annen de bizden biri ve elinden gelseydi şu an beşinci sandalyede oturuyor olurdu. Yine de zihnen ve bedenen olmasa bile ruhen aramızda."

Valko bundan hiçbir şey anlamadı, fakat sonraki birkaç dakika boyunca hayatının pamuk ipliğine bağlı olduğunu iliklerine kadar biliyordu.

Aruke önce sağma, sonra soluna baktı ve üç adam da başlannı salladılar.

"Oğlum, annen sana gebe kalmadan çok önce senin gibi birinin yaratılması için planlar kuruldu."

Valko 'yaratılmak' sözcüğünün niçin seçildiğini merak etse de sessiz kaldı.

"Tıpkı babam gibi ben de tek bir amaç doğrultusunda büyütüldüm ve bu gece o amaca ulaşabileceğimi umuyorum." Ya oğlundan bir yorum veya soru beklediği ya da düşüncelerini bir düzene soktuğu içm sözlerine ara verdi. "Bunu belki anlayacak belki de anlamayacaksın, lâkin ikimizin de geleceği anlamana bağlı.

"Halkımız yani Dasatiler hakkında bildiğin her şey yanlış."

Valko konuşma arzusuna daha fazla direnemedi. "Yanlış mı? Ne demek istiyorsun? Ne açıdan?"

"Her açıdan," dedi babası.

Ölüm Rahibi söz aldı. "Ben Peder Juwon'um. Çocukken savaşçılığın ötesinde bir vazifem olduğunu biliyordum. Babamın evine döndükten ve onun karşıma çıkardığı herkesi alt ettikten sonra evden ayrılarak en yakındaki manastıra yollandım.

"Orada önce papaz, sonra da diyakoz mevkiine yükseldim. Akabinde rahip oldum ve şimdi Batı Toprakları Yüce Rahibi'yim.

"Ama vazifeye ilk atıldığımda bile şevkimin Karanlık Olan'dan değil başka bir yerden geldiğini biliyordum."

Valko'nun ensesindeki tüyler diken diken oldu; bu kadar üst mevkideki bir Ölüm Rahibi böyle kâfirce sözler edemezdi, değil mi? Karanlık Olan'dan başka vazife aşkı uyandıracak bir kaynak olamazdı. Valko'nun ömrü boyunca tanıdığı herkes aynı şeyi söylemişti... tabii annesi hariç.

Valko ağzını kapalı tuttu.

Bu sefer de zırhlı adam konuştu. "Ben Jadmundierlerden Denob'um. Babanla ve Hirea'yla beraber eğitildim. Kader üçümüzü kardeş olarak seçti, ama bunu ilk başta bilemedik." Adam, Hirea'ya baktı.

“Senin ruhuna baktım genç Valko," dedi ihtiyar eğitmen, “hem de sandığından daha derine. Aynca annenle konuşarak sende hangi özellikleri aramam gerektiğini öğrendim.

“Ve aradıklanmı buldum.”

“Dövüştüğümüzde seni çıplak ellerimle yendim. Niye beni kandırdın?” diye haykırdı Valko. “Niye annemi tanımıyor rolü yapıp bana onun bir Kan Cadısı olduğunu söyledin?”

Hirea gülümsedi. “Söylediklerimi düşündün mü?”

“Evet,” dedi Valko. “Düşündüm.”

“Peki nasıl bir sonuca vardın?” diye sordu Ölüm Rahibi.

Valko bir müddet sessiz kaldı. Sonra alçak bir sesle, “Annemin bir Kan Cadısı olduğuna inanıyorum,” dedi.

“Öyleyse ilk adımını attın,” dedi babası. “Annenle tanışmamızdan çok önce özel bir çocuğumuz olması halinde tekrar bir araya gelmemize karar verilmişti. Bir gün sen bu sandalyede oturasın diye nesiller boyunca çok sayıda Dasati ve onların çocukları hususi olarak çiftleşti.”

“Alametler ve işaretler bizi yıllar evvel bu doğrultuda yönlendirdi,” dedi Peder Juwon. Sandalyesinde öne eğilip Valko’nun gözlerinin içine baktı. Başka şartlar altında, bu bir meydan okuma yerine geçerdi. “Sen o özel çocuksun ve kehanet başladı.”

“Ne kehaneti?” diye sordu Valko.

Ölüm Rahibi arkasına yaslanıp tanıdık bir hikâyeyi anlatırcasına konuştu. “Başlangıçta denge vardı ve her şey o dengenin içinde yer alırdı. Zevk ve acı, umut ve ümitsizlik, zafer ve yenilgi, başlangıç ve son karşılıklı dururdu. Her şey onlann arasında yaşar, çoğalır ve ölürdü. Süreç olması gerektiği gibi işlerdi.

“Fakat günün birinde bir çekişme baş gösterdi. Destansı savaşlann ve korkunç fedakârlıklann ardından denge yok oldu.”

“Anlamıyorum,” dedi Valko. “Hangi dengeden bahsediyorsun?”

“iyiyle kötü arasındaki dengeden,“ dedi Ölüm Rahibi,

Valko şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. “Bu sözcükleri anlamıyorum.”

“O sözcükler unutuldu, çünkü anlamları kayboldu,” dedi Aruke. “Sence Bakıcılar niçin şifa verir oldular?”

Valko omuz silkti. “Onlar zayıf. Onlar...” Cümlesinin sonunu getiremedi, çünkü aslında Bakıcıların niçin öyle yaşadıklannı anlamıyordu.

“Aklı başında bir varlık niye hizmet ettikleri tarafından hor görüleceği bir yaşam seçer?” diye sordu Hirea. “Rahatlıkla Aracı, Teminci veya Tesirci de olabilirlerdi. Ama onların yerine, faydalı olmasına rağmen sürekli itilip kakılmalarına yol açacak bir meslek seçiyorlar. Niye?”

Valko yine bir sebep gösteremedi. Ortada bir terslik olduğunu hissediyordu, hepsi bu.

“Bu yaşama katlanıyorlar, çünkü onlar iyi kalpliler,” dedi Peder Juwon. “Sırf başkalanna yardım etmeyi seçtikleri için iyi kalpliler. Şifa vermek, destek olmak, zararı onarmak, başkalannın ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koymak onlan tatmin ediyor.”

“Anlamıyorum,” diye tekrarladı Valko, fakat ses tonu küstah değil de söylenenleri hakikaten anlamak istercesine düşünceli çıktı. Zaten içinde bir yerde, anlamaya başladığını hissedebiliyordu.

“Çok eski zamanlarda,” dedi Ölüm Rahibi, “her erkeğin, kadının ve çocuğun içinde iki güdü vardı: Birincisi başkalarına zaran ne olursa olsun istediğini elde etmek, zorla almak, arzulamak, öldürmek, kendinden başka hiç kimseyi düşünmemekti. Böyle bir yaşamın sürdürüldüğü bir yerde ne ilerleme ne de gelişme olabilir. Kan dökmenin ve çekişmenin sonu gelmez.”

“Ama hep öyle olageldi,” dedi Valko.

"Hayır!" dedi Aruke oğluna. "Biz dördümüz bu düzenin hep böyle olmadığının canlı kanıtıyız. Her birimiz, diğerleri için canını seve seve feda eder."

"İyi de neden?" diye sordu Valko. "O bir Jadmundier"—parmağıyla Denob'u gösterdi. "Hirea ise Musibetlere dahil ve o"—bu sefer de Peder Juwon'u işaret etti—"bir Ölüm Rahibi. Aranızda hiçbir sadakat bağı, sosyal ittifak, anlaşma ya da yükümlülük yok."

"Yanılıyorsun," karşılığını verdi babası. "Musibetler, Sadharinler ve Jadmundierler ister yan yana ister karşı karşıya savaşsınlar, biz üçümüz kardeş sayılırız."

"Diğer güdü de şuydu: bir araya gelmek, zorlukları paylaşmak ve birbirine destek olmak," dedi Peder Juwon. "Artık bu güdüyü hor görsek de bazılanmız onu hâlâ hissediyor, yoksa hiç kimse Bakıcı yahut Teminci olmazdı. Başka niçin aşağılanmana ve nefret edilmene sebep olan bir hayat seçesin ki?"

Valko yenilgiyi kabullendi. "Anlamıyorum."

"Buna 'genişletilmiş kişisel çıkar' denir oğlum," dedi Aruke. "Savaşçılar bu yüzden aralanndaki farklılıkları bir kenara bırakarak birbirlerine yardım ederler, çünkü böyle bir davranış hepimize fayda sağlar. Bu odadaki bizler ikinci güdü, başkalanna yardım etme güdüsü olmadan halkımızın yolunu kaybettiğini anlayan pek çok kişiden dördüyüz. Halkımızda bu güdü artık sadece annelerle çocukları arasında saf bir halde bulunuyor. Saklamş'ta geçirdiğin onca yıl boyunca annenin seni nasıl büyüttüğünü ve biz Dasatilerin bu özelliği niye sadece o dönemde gösterdiğimizi düşün."

"Siz dördünüz onu yeniden mi buldunuz?" diye sordu Valko.

"Bizim artık daha büyük bir amacımız var," dedi Aruke. "Karanlık Olan'dan daha farklı bir efendiye hizmet ediyoruz."

"Kime?" diye haykırdı Valko, sandalyesinde öne eğilerek.

Aruke, "Beyaz'a," dedi.

Valko duyduklan karşısında afallamıştı. Beyaz, annelerin çocuklanm korkutmak için anlattıkları bir masaldı. Buna rağmen karşısında oturan dört adam —üç savaşçı ve bir Ölüm Rahibi— bir efsaneye hizmet ettiklerini söylüyorlardı.

Sessizlik uzayıp gitti. Sonunda, "Hiçbir şey söylemiyorsun," dedi Aruke.

Valko sözlerini dikkatle seçti. "Annem bana en başta her şeyi sorgulamam gerektiğini öğretti." Böyle zor kavramlarla boğuşurken biraz daha rahat etmek için sandalyesinde kıpırdandı. "Bunu bana daha önce sorsaydımz her Dasati savaşçısının vereceği karşılığı verirdim: Beyaz bir efsanedir. Ölüm Rahiplerinin müritleri hizaya sokmak için anlattıkları ya da TeKarana'mn ataları tarafından egemenliklerini desteklemek için uydurulmuş bir yalandır. Veya hiçbir anlam taşımayan bir masaldır belki de.

"Beyaz'm inanmayanları delirten yahut hastalıklarını tüm Dasatiler görsün diye zayıflara mantıksız davranışlar yaptıran bir varlık olduğu söylenir. Beyaz'ı uzun uzadıya düşünmek bile tehlikeli bir şeydir. Beyaz benim için hep deliliği simgelemiştir.

"Bu geceye dek Beyaz diye bir şeyin gerçekten var olduğuna asla inanmazdım. Ama siz karşımda oturmuş tam aksini iddia ediyorsunuz. Bu yüzden, yani efsaneler haricinde var olmayan bir şeye hizmet ettiğinizi söylediğiniz için deli olduğunuza karar vermeliyim. Lâkin Hirea'da gözlemlediğim hiçbir davranış bende onun deli olduğuna dair biz izlenim yaratmadı. Aynı şey senin için de geçerli baba.

"Demek ki Beyaz'm gerçek olduğunu ve dünyanın söylendiği gibi bir mekân olmadığını farz etmem gerekiyor."

Aruke büyük bir gururla arkasına yaslandı. Peder Juwon'a bir bakış

attığında Ölüm Rahibi, "Güzel mantık yürüttün genç Valko," dedi. "Beyaz'ın gerçek olduğunu farz et. Sence o nedir?"

Valko başını iki yana salladı. "Tahmin edebileceğimden bile kuşkuluyum."

"Et," diye buyurdu babası.

"Beyaz, bir varlık değil," diye yavaşça başladı Valko. "Yoksa hakkında daha... inanılır hikâyeler anlatılırdı. Görgü tanıklarının ifadeleri gibi şeyler. Efsanesi asırlardır sürdüğü için ölümsüz olması gerekirdi. Bugüne dek Beyaz'm bir tezahürüyle karşılaşmış birini duymadım, o yüzden bir kişi ya da varlık olması mümkün değil."

Peder Juwon başıyla bunu doğruladı.

"Demek ki," diye sözlerine devam etti Valko, "soyut bir kavram olmalı." Dört adama tek tek baktı. "Belki de bir topluluktur: Sadharinler veya Musibetler gibi."

Aruke, "Öyle, ama daha da fazlası," dedi ve Hirea'ya bir bakış attı.

"Seni izledim genç Valko," dedi Hirea. "Başkalarını öldürürken bundan zevk almadığını gördüm."

Valko omuz silkti. "Ben... hayır. Almıyorum. Sanki..."

"Öldürdüğün zaman ne hissediyorsun?" diye sordu Denob.

"Bir tür... boşunalık hissine kapılıyorum. Çok öfkelendiğimde veya kan dökmek için yanıp tutuştuğumda bile iş bittikten sonra bir... boşluk seziyorum." Babasına baktı. "Sınandığım gün kapıştığım genç savaşçı, yani Lord Kesko'nun oğlu... talim sahasında onun karşısında duramayacak kişiler tanıdım. Onu benim karşıma kader çıkardı. Bir başkasıyla dövüşse bugün hanesine ve Sadharinlere hizmet ediyor olurdu. Avantaj diye bir şey yok; sadece şans var ve şans... zaman içinde dönüyor, öyle değil mi?"

"Evet," dedi Peder Juwon. "Pek çok büyük savaşçıyı şans eseri yitiriyoruz ve daha kötülerini aramıza alıyoruz."

"Yazık ediyoruz," dedi Valko.

"Daha doğrusu hata yapıyoruz," dedi Aruke. "Bunu anlayabilirsen bu gece ölmeye razıyım."

"Niye bu gece ölmek isteyesin?" diye sordu Valko. "Niye ikimizden biri ölmeli? Taşıdığın bu... sır yüzünden mi? İnanmakta zorlanıyorum, ama sen Beyaza hizmet ettiğini söylüyorsan ben de ona seninle beraber hizmet ederim. Bana öğretecek çok şeyin var baba ve ben kelleni almadan evvel uzun yıllar geçecek."

"Hayır, kellemi bu gece almalısın."

"Peki neden?"

"Güneş doğduğunda Camareenlerin lordu olasın diye. Anneni bu hanenin hükümdar dişisi ilan etmeli ve erkek evlatlara sahip olmalısın. Annen sana güçlü, çevresi geniş dişiler seçecek.

"Ve benden öğrenemeyeceğin pek çok şeyi anlamalısın. Annene kulak ver. Büyük bir değişim yaklaşıyor; uzun yıllar Camareenlerin lordu olarak kalman ve kaderini bütünüyle kavraman gerek."

"Kaderim nedir..." diye sordu Valko. "...duymam ve inanmam gereken?"

"Annen iki gün içinde buraya gelecek ve sana her şeyi anlatacak," dedi Aruke. "Ama aranızdan aynlmadan önce sana bilmen gereken bir şeyi söyleme hazzını tadacağım.

"Şekillendirme Günlerinden beri eşi benzeri görülmemiş bir ittifak kurmalısın. Sonra sen yahut varisin o ittifakı almalı ve Yıldız Köprüsü'nden geçip Omadrabar'a gitmelisiniz. Orada Dasatilerin tarihi boyunca hiç yapılmamış bir şeyi yapmalı ve TeKarana'nm kellesini almalısınız. On İki Dünya İmparatorluğunu yok ederek Dasatileri Karanlık Olan'dan kurtarmalısınız."

LORD

Aruke ölmeye hazırlandı.

Valko bir kere daha itiraz etti. "Bu hem anlamsız hem de gereksiz."

"Daha gençsin," dedi Peder Juwon. "Güçlüsün, yeteneklisin ve yaşının ötesinde akıllısın, fakat tecrübesizsin de."

Oğlunun önünde diz çöken Aruke, "Onlara kulak ver," dedi. "Peder Juwon 'ruhsal danışmanın' olarak burada kalacak ve Hirea ile Denob seni düzenli aralıklarla ziyaret edecekler. Diğerleri de zaman içinde kendilerini sana gösterecek.

"Ama herkesten önce anneni, sonra da Peder Juwon'u dinlemelisin, çünkü sen kaderini gerçekleştirecek büyüklüğe erişene dek onlar senin aklın ve kalbin olacaklar. Bir adamın oğlu değil, Camareenlerin hükümdarı olmalısın. Hızla yükselmen ve herkesin seni tanıması çok önemli, zira büyük bir mücadele yaklaşıyor ve geldiği zaman ona hazır olmaya mecbursun. Annen kalenin hanımı rolünü başanyla üstlenecek —hükümdarlığımın büyük bölümünde burada bulunmaması en derin üzüntümdür; bana bir dişiden öğrenmeyi hayal bile edemeyeceğim kadar çok şey öğretti ve onu bir daha göremeyeceğime pişmanım. Ayrıca Peder Juwon gibi güçlü bir rahibin özel danışmanlığı sayesinde büyük bir prestij ve nüfuz kazanacaksın.

"Onlar sana kılavuzluk edecekler, seni ezmek isteyenlere mani ola-

caklar ve seni aşağıya çekmek isteyenleri durduracaklar."

Aruke sonunda Peder Juwon'a dönüp, "Hazırım," dedi.

Peder Juwon önce eski dostuna, sonra Valko'ya baktı. Valko rahibin gözlerinin yaşlarla parıldadığını fark etti. Bir Ölüm Rahibi apaçık zayıflık mı gösteriyordu? İşte bu Valko'yu duyduklarının doğruluğuna o âna dek duyduğu her şeyden daha çok ikna etti.

Batı Toprakları Yüce Rahibi, "Beyaz'a hizmet eden bizler ışıktan öyle uzağız ki tapmak istediğimize bir isim bile koyamıyoruz," dedi. "Biz yolunu kaybetmiş halkımıza iyilik götürene dek o varlığın ve o iyiliğin kaybolmaması için dualanmızı esirgemiyoruz. Kardeşimize o varlıktan rahmet diliyor ve bir adamın bundan daha büyük bir fedakârlık yapamayacağını bilmesini istiyoruz." Sözlerini bitirince Valko'ya baktı. "Çabuk ol. Şerefli ve saygılı davran."

Camareenlerin lordu, kılıcını kabzası önde olacak şekilde oğluna verdi. Valko derin bir nefes aldı ve ani bir hareketle onu aşağı doğru savurarak babasının başını gövdesinden ayırdı.

Aruke'nin başı yerde yuvarlanırken havaya turuncu kanlar fışkırdı ve ceset yere yığıldı. Babasının cesedi önünde duran Valko, nesillerdir devam eden Dasati yetiştirilişi gereği içinde bir coşkunun kabardığını hissetti. Artık Camareenlerin lorduydu! Artık... sonra içine başka bir his kanştı: kamının orta yerinde karanlık, soğuk, daha evvelden birilerini boş yere ölürken gördüğü zamanlarda olduğundan çok daha ürpertici bir duygu. Yüreğindeki sızıyı, içindeki boşluğu anlatabilecek sözcük yoktu, Gözlerinde sessiz bir soruyla Juworia baktı.

"Buna keder denir," dedi Ölüm Rahibi. "Şu an yüreğinde hissettiğin kederdir."

Valko gözlerinin yaşardığını ve kalbinin buz kestiğini hissetti. Odadaki diğer üç adamı sırayla süzdü. "Herhalde hizmet ettiğiniz şey

bu olamaz?" Konuşurken alışık olmadığı duygularla sesi boğuk çıkıyordu.

"Öyle," dedi Hirea, eski dostunun ölümünden duyduğu üzüntüyü açığa vurarak. "Asil bir amaç uğruna ölmek acıyı azaltmaz genç dostum. Baban en eski arkadaşımdı ve kalbimin yegâne kardeşiydi. Ömrümün geri kalan her gününde onu anacağım."

Valko'nun yanağından aşağı tek bir damla yaş aktı. "Buna katlanamam," dedi.

Peder Juwon elini genç lordun omzuna koydu. "Katlanmak zorundasın. Seni bu kurtaracak. Ve halkını da. Anlamanın zor olduğunu biliyorum, ama zamanla anlayacaksın. İşin en zor kısmının kaldığını bil yeter."

"Niye böyle bir... keder hissediyorum? O benim gözümde bir yabancıydı," dedi Valko, daha yeni tanıdığı adamın cesedine bakarak.

"O senin babandı," dedi Denob. "Eski çağlarda olsak seni annen kadar çok severdi."

"Böyle bir şey mümkün mü?"

"Mümkün olsun diye savaşıyoruz," dedi Juwon. "Artık gidip hane halkına Camareen Lordu olduğunu söyleyelim, sonra da Sadharinlere ve Karanalara haber gönderelim. Bu evi de annenin gelişi için hazırlayalım, çünkü ona herkesten çok ihtiyacımız var genç dostum."

Valko babasının kılıcının parmaklan arasından kayıp düşmesine izin verdi. Gözlerini başsız cesetten ayırmaksızm baş salladı. Evet, annesine herkesten çok ihtiyacı vardı.

Katırlar tarafından yokuş yukan çekilen ağır kuşatma araçlarının uzaktaki gürültüsü ormanın her yanında yankılanıyordu. Arabacılar yüklerini böyle bir kullanım için tasarlanmamış patikalardan geçirmek için uğraşan inatçı hayvanlan kamçılayıp onlara bas bas bağmyorlardı.

Roldemli altı genç şövalyeyi taşıyan araba yoldaki her taşa,, dala ve lakaya temas edercesine durmaksızın sallanıp sarsılıyor, böylece hedeflerine vardıklarında yolcuların perişan bir halde olmalannı garantiliyordu. Roldem'den hızlı bir kotraya binerek iç kesimlerdeki bir liman olan Olasko Geçidi'ne gitmiş, oradan da bir nehir teknesi vasıtasıyla Uzak Menziller adlı kasabaya geçmişlerdi. Kasaba Olasko Düklüğü, Aranor Beyliği ve en az altı ulusun hak iddia ettiği güneydeki ihtilaflı topraklar arasındaki sınırlan çizen Lor ile Aran nehirlerinin oluşturduğu üçgen dahilindeydi. Bölgenin sorunlu olduğunu söylemek hafif kalırdı ve birkaç sene önce Kaspar tahttan indirildiğinden beri iyice çivisi çıkmıştı.

Neşeli ve ufak tefek bir adam olan Alby adlı arabacı, "İşte geldik genç subaylar," dedi. Alby en ucuz ve en kötü kokulu tütünle doldurduğu piposunu durmaksızın ve gayretle tüttürüp duruyordu. Neşe dolu arabacı buna ek olarak sürekli konuşmak ve oğlanlann ettikleri tek bir sözü bile dinlememek gibi sinir bozucu bir huya sahipti (üstelik o sözler arasında Prens Grandy'nin piponun söndürülmesine yönelik olarak verdiği iki emir de vardı). Oğlanlar çile çekmeye başladıkları ilk birkaç dakikanın sonunda adamın bir ağaç kütüğü kadar sağır olduğuna karar vermişlerdi bile.

Güç bela kıpırdayarak arabadan inmeyi becerdiler ve hepsinin de ayağı yere değdiğinde, "Yolculuk için teşekkürler," dedi Jommy.

Alby arkasına bakmaksızın konuştu. "Bir şey değil genç bayım."

"Kulakların işitiyor mu?" diye sordu Grandy.

"Elbette genç bayım. İşitmediğini nereden çıkardınız?"

"Çünkü saatler evvel sana o iğrenç tütünü içmemeni emretmiştim."

Yaşlı adam başını ona doğru çevirip sırıttı. "Yeniyetme bir şövalye - teğmene mi kulak asacaktım? Bu orduyu generaller ve çavuşlar idare eder genç bayım. Bunu derhal öğretiseniz iyi olur. İyi günler." Adamın

dizginleri şaklatmasıyla beraber atlar oradan ayrılarak her yanları sızlayan ve sinirleri harap olmuş altı genç subayı komuta çadırının önünde yalnız bıraktı.

Servan yakındaki bir muhafıza baktı. "General Bertrand'ı görmemiz gerekiyor."

"Emredersiniz," diyen muhafız, büyük komuta çadmna girip gözden kayboldu.

Çok geçmeden çadır girişinde tanıdık bir yüz belirdi. Olaskolu Kaspar yeni subaylann kim olduklarını görmek için başını dışan uzatmıştı. Adam gülümseyip, "Biraz bekleyin çocuklar," dedi.

"Kaspar," dedi Tad.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Godfrey.

"Eski Olasko Dükü Kaspar," dedi Zane. "Acaba burada ne arıyor?"

"Herhalde yakında öğreniriz," dedi Servan.

Servan'ın da tahmin ettiği gibi Kaspar az sonra Roldem kraliyet armasını taşıyan kirli, kan lekeli bir tabard giymiş iri yan ve yaşlıca bir adamla beraber kumanda çadmndan çıktı. Miğferini çıkaralı çok olmamış gibi adamın saçlan karmakarışık ve ıslaktı. "Beyler, savaşa hoş geldiniz," dedi altı oğlana bakarak.

Oğlanlar kendilerine öğretildiği üzere selam verdiler. İlk konuşan Grandy oldu. "Size nasıl hizmet edebiliriz General?"

General Bertrand gülümseyince siyah sakalı aynldı ve inciyi andıran dişleri ortaya çıktı. "Öncelikle kendinizi öldürtmemeye bakın Majesteleri. Babanızın sizi ne diye tehlikeye attığına dair en ufak bir fikrim yok, ama madem buradasınız, orduya hizmet edeceksiniz.

"Olaskolu Kaspar bölgeye çok aşina olduğundan bu seferde danışman vazifesi görüyor."

"Eskiden bu civarda avlanırdım," dedi Kaspar.

"Komutanım," dedi Tad, "ne yapacağız?"

"Gözleyip öğreneceksiniz elbette," dedi General. "Ve ileride askerlerin başına geçeceksiniz. Ama şimdilik hanginizin en hızlı koştuğunu bilmem gerekiyor."

Sarsıntılı arabada yaptıkları yolculuk dolayısıyla oğlanların hiçbiri kendini hızlı hissetmiyordu. Yine de Jommy'yle Godfrey aynı anda konuştular. "Tad."

General, Tad'e dürülmüş bir parşömen tornan uzattı. "Şuradaki patikanın ilerisinde ve kuşatma araçlarımızı çıkardığımız o tepenin ardında Yüzbaşı Beloit'in komutasındaki bir piyade birliği bulacaksın. Bunu ona ver ve cevabını bekle. Hemen git."

Tad bir anlık tereddüdünü yenip selam verdi ve oradan koşarak uzaklaştı.

"Geri kalanlannız benimle gelsin," dedi Kaspar.

Kumanda çadırından biraz uzaklaştıktan sonra durdular. "Bardac'tan gelen ve küçük bir baronluk kurma ümidiyle buraya akın düzenleyen bazı piyadeleri geri püskürtmek üzereyiz. Emirlere uyduğunuz müddetçe güvende olursunuz, ama sakın şu ağaçlann ardında tehlike yok sanmayın." Gözlerini Grandy'ye dikti. "Özellikle de sen genç prens." Başını iki yana salladı. "Seni son gördüğümde daha yeni diş çıkanyordun."

Grandy ciddi gözükmeye çalıştıysa da başanlı olamadı.

"General sizi dünyadan habersiz çaylak bir teğmene ihtiyaç duyan birliklere atayana dek kumanda çadınnın yakınında kalın," dedi Kaspar. Tehlike beklercesine etrafına bakındı. "Bardac'tan gelen o köpeklerin buralarda bir yerde hafif süvarileri var ve yerlerini tam olarak bilmiyoruz. Gözünüzü dört açın, çünkü o piç kurulan crtaya çıkarsa burası bir anda karışacak." O esnada, oğlanlann silah taşımadıklarını fark etti. "Sizi silahsız bir halde savaşa göndermek kimin fikriydi?"

Oğlanlar bakıştılar. "Üniversiteden ayrılırken Peder Elias tüm ihtiyaçlarımızın karşılanacağını söylemişti," dedi Jommy. "Herhalde bazı şeyleri ihmal etti."

Kaspar yakındaki bir muhafıza, "Bu genç subayları levazımcının arabasına götür!" diye haykırdı. Sonra, "Her birinize bir kılıç ve subaylar için bir göğüs zırhı verilecek," dedi beş oğlana. "Ayaklarınıza uyan binici çizmeleri bulursanız, giydiğiniz beyefendi pabuçlannı onlarla değiştirin; bulamazsanız elinizdekiyle idare edeceksiniz. Güneş batmadan yedek atlar getirilecek. O zaman her biriniz at alabilirsiniz."

Oğlanlar beceriksizce selam verirken Kaspar gülmemek için kendini zor tuttu. Beşi birden levazımcının arabasına yollandığında bıyık altından homurdandı. "Pug, akimdan ne geçiyordu?"

Miranda kendine güçlükle hâkim olmaktaydı. "Babanın aklından ne geçiyordu?" diye sordu Caleb'e.

Küçük oğlu Büyücünün Adası'ndaki villada, ebeveynlerinin yatak odasındaki bir divanın üstünde oturuyordu. Teslim olurcasma ellerini kaldırdı. "İkinizin de niye böyle başınıza buyruk davrandığınızı hiçbir zaman anlamadım anne."

Miranda odada volta atmaya koyuldu. "Meclis'teki bir odada ölü bir Talnoy yatıyor ve o gezegenin bir yerinde iki dünyadaki en güçlü büyücülerin bile bulamadıkları asi bir gedik olduğunu düşünüyoruz. Üvey çocukların Kaspar'la birlikte askercilik oynuyor ve baban da... bir yerlere gitti."

"Benden ne yapmamı istersin?" diye sordu Caleb.

Miranda iç geçirip oturdu. "Dinle yeter."

"Bak bunu yapabilirim," dedi oğlu, esefli bir tebessüm ederek. Babası ulaşılamayacak bir mekâna gittiği vakitler annesinin nasıl diken üstünde olduğunu bilirdi. Pug'm atıldığı tehlikeler ne ölçüde büyük

olursa olsun, onunla irtibat kurulabildiği sürece Miranda buna pek aldınş etmezdi; kocasıyla iletişime geçebilmek, ona ihtiyaç duyduğu bir huzur bahşeder gibiydi.

"Babamın yaptığı iş konusunda muhtemelen her iki dünyadaki en becerikli adam olduğunu hatırlatmam yüreğine su serper mi?"

"Ama burada onu gerektiren o kadar çok iş var ki," dedi kadın, bunun boş bir şikâyet olduğunu bile bile. "Ve tabii Kelewan'da."

"Leso Varen'i bulmak gibi mi?"

Miranda başıyla olumladı. "Anlaşılan Varen eski hatalarından ders çıkarmış. Ne Aşağı ne de Yukarı Yol büyücüleri onun şeytani sihrine dair en ufak bir ize rastladılar. Neyse ki Tsuranililer ölüm büyüsüne büyük bir tiksinti besliyorlar: Varen yaşam güçlerini çalmak için binlerini öldürmeye başlarsa onu bulmamız kolay olacak."

"Tabii başka bir taktik kullanmazsa."

"Nasıl bir taktik?"

"Kesh'teki planını tekrarladıysa ve yüksek mevkideki bir aileye, hattâ imparatorluk hanedanlığına sızmayı başardıysa büyük zarara yol açabilir."

"Bırak denesin," dedi Miranda. "Son iki imparatorun yaptığı reformlardan sonra Konsey Oyunu ancak yeni doğmuş iki kedi yavrusunun boğuşması kadar ölümcül. On senedir siyasi amaçlı tek bir cinayet bile işlenmedi ve on beş yıldır klanlar ya da sülaleler arasında alenen yapılan silahlı bir çatışma yaşanmadı. Orası buradan daha sakin."

"Yine de," dedi Caleb, "Kelewan'a dönüp güçlerini Varen'i bulmak için kullanman iyi olabilir. Onunla daha evvel karşılaşmadın—"

"Ada'ya saldırdığında buradaydım!" diye oğluna hatırlattı Miranda.

"Ben de tam onu diyecektim. Bu da onu Kelevvan'daki herkesten daha kolay tanıyabileceğin anlamına geliyor."

"Yanı başında dursam bile onu tanıyamam Caleb. Kullandığı sihir-

de babanın aşina olduğu bir... yön bulunabilir, ama normal bir şekilde durup konuşurken onu algılamak..."

"Belki başka bir yol daha vardır."

"Ne?"

"Sor soruştur. Sana ipucu verebilecek şeyler bul, mesela kimin olmadık zamanlarda Meclis'ten ayrıldığı gibi."

"Meclis'in dört yüzden fazla mensubu var," diye oğluna anımsattı Miranda. "Her isteklerine sorgusuz sualsiz itaat edilen adamların geliş gidişlerini takip etmek zor olabilir."

"Öyleyse tuhaf davranışlar sergileyen biri var mı diye sor. Babam birinin zihni ele geçirildiğinde vücudunun buna alışmasının zaman aldığım söylemişti."

"Haklı da," dedi Miranda, akima bir şey geldiği için volta atmayı keserek. "Babamın ölüm büyücülüğüyle ilgili kitapları hâlâ adada."

"Madem öyle, onları incelemeni öneririm. Varen'i bulamasan bile belki sihrini bulabilirsin."

"Bana bir fikir verdin," diyen Miranda, odadan çabucak çıkıp gitti.

Caleb annesinin kullandığı kapıya bakarak, "Bir şey değil," dedi usulca.

Pug beklerken Martuch adlı Dasati de bir tür yerel tapmaktan gelmiş bir rahiple beraber Magnus'un yanında duruyordu. Nakor'un daha evvelden faydalandığı 'hileler' —Gedik Savaşı sırasında Pug'ın Dominic adındaki Ishaplı bir rahibi kullanırken gördüğü bir sihir türü— vasıtasıyla Dasati dilleri içinde en fazla konuşulanı öğrenmekteydiler. Yerel rahibin orada bulunmasının sebebi, Nakor'un 'hilelerine' bu yeni dünyada hâlâ tam anlamıyla hâkim olamaması ve onlan zihinle ilgili konularda tek başına kullanmaktan çekinmesiydi.

Pug'm bildiği tek şey bir saattir uğraşıyor olduklarıydı, fakat artık

Dasati dilim akıcı konuşuyor ve başı çatlarcasına ağnyordu. Magnus'un da öğleyin yediklerini her an kusacak gibi bir hali vardı.

"Rahatsızlığınız geçecek," dedi Martuch.

Bu tecrübeden hiç rahatsız olmamışa benzeyen tek kişi Bek'ti. Genç adam ikinci gerçeklik düzlemine gitmek için epey heyecanlı gözüküyordu.

"Buradan aynlmadan önce gerek yolculuk gerekse oraya vardığımızda olacaklar hakkında bilmeniz gerekenler var," dedi Martuch.

"Delecordia ilk ve ikinci gerçeklik diyarlan arasında her nasılsa dengede durmuş bir dünyadır. Ipiliaclı düşünürler bu konuda bol bol teori ve tahmin üretmişlerse de hiç kimse bunun nasıl, niçin veya ne zaman olduğunu bilmez. Zaten buna benzer ikinci bir dünyayı hiç duymadık."

"Dünyalar Salonu çok büyüktür," dedi Nakor smtarak. "Günün birinde böyle bir yer daha bulacağınızdan eminim."

Pug, Nakor'a karşı çıkacak değildi.

Martuch sözlerine devam etti. "Burada gördüğünüz halk, eski mültecilerin torunlarıdır. Çok uzun zaman önce, şimdiki TeKarana'nm atalan Dasatiler arasında zirveye çıktıklarında dünya genelini kapsayan bir savaş yaşandı ve onların hükümdarlığına karşı çıkanlar buraya kaçtılar. Aynntılar zaman içinde unutuldu." Adam etrafına bakındı. "İpiliaclılar ikna edebileceğiniz, anlaşabileceğiniz bir halktır, fakat biz Dasatiler onlara hiç benzemeyiz."

Martuch, Pug'ı süzdü. Adamın gözlerindeki bakışın ne anlama geldiğini biliyordu Pug. "Burada bulunduğun her saniyen mücadele içinde geçiyor, öyle değil mi?"

"Hem de hayal edemeyeceğin kadar. Kılıcımı çekip katliama başlamamak için sürekli çabalamak zorundayım. Bana İpiliaclılar gibi ırklardan nefret etmem, onların yaşamaya hakkı olmayan aşağılık yara-

tıklar oldukları öğretildi." tç geçirdi. "Zamanla bu arzumun köreleceği, eskisi kadar bilinçli olmayacağı da söylendi ve bunun doğru olduğuna inanıyorum." Yüzünde Pug'm Dasatilere özgü bir tebessüm olduğunu anladığı bir ifade belirdi. "Son günlerde kellelerinizi almaya yönelik o dürtüyü dakikalarca hissetmediğim oldu." Ses tonu ciddileşti. "Buradan ayrılmamız daha evvel tecrübe ettiğiniz hiçbir şeye benzemeyecek, zira Salon'dan ikinci diyara açılan bir 'kapı' yok; ya da en azından hiç kimse aşağı diyarlarda Salon'a benzeyen bir mekâna rastlamadı."

Pug söze girdi: "Bunu nereden biliyorsun?"

"Sonra anlatının," dedi Martuch, bir elini kaldırarak. "Hedefimize vardığımızda bu tür akademik soruları cevaplamak için vaktimiz olacak." Etrafına bakınıp, "Ama şimdi hayatta kalmak üzerinde yoğunlaşmalıyız," dedi. "Şunu unutmayın: kaçış yok. Kaçabileceğiniz hiçbir yer yok. Kosridi'ye bir kez ayak bastıktan sonra orada kalmak zorundasınız. Bu gizemli görev sona erene dek de kalacaksınız. Ve daima, uyanık olduğunuz her saniye bir şeyi hatırlayın: Ipiliaclılar arasındaki en tehlikeli kişi bile sizin için en yumuşak başlı Dasati'den daha az tehlike teşkil eder.

"Birer Bakıcı kılığına girdiniz. Bu hem güvenli hem de riskli bir kılık. Bakıcıların ahlak anlayışı ve başkalarına yardım etme güdüsü diğer Dasatilerin onlardan nefret etmesine yol açar, fakat aynı zamanda kırabileceğiniz potları gizleyecektir." Tekrar elini kaldırdı. "Sizi uyarıyorum; sakın aramızda kararlaştırmadan bir şey söylemeye ya da yapmaya kalkmayın. Kendinizi öldürtebileceğiniz sayısız yol mevcut ve güvenli sığmağımıza varana dek sizi koruyamam.

"Ben bir savaşçı, bir Sadharin Binicisi olacağım. Sadharin size daha önceden bahsettiğim savaşçı topluluklardan biridir. Sizi faydalı bulduğum için korumam altındasınız, ama bir hata yaparsanız sizi bir yaban-

cı kadar çabuk öldürmem beklenecek, bu yüzden sözlerime kulak verin: Gerekirse görevi kurtarmak amacıyla içinizden birini öldürebilirim. Beni anladınız mı?"

Bakışırlarken Pug oğlunun akimdan geçenleri biliyordu: Martuch dördünden birini öldürmeye kalkışırsa bunu başarması pek kolay olmayacaktı. Hiç kimse konuşmadı; baş sallamakla yetindiler.

"Son olarak, ben talimat vermedikçe, hangi şartlar altında olursa olsun hiç kimseyle konuşmayın. Kosridi dünyasına sadece düşünce vasıtasıyla yolculuk edip başkente birkaç haftalık mesafedeki bir müttefikin kalesine gideceğiz. Orada hem dinleneceğiz hem de sizler sahte kılığınızı geliştirerek bir Dasati olmayı benim haricimdeki Dasatilerden de öğreneceksiniz. Daha sonra Kosridi Şehri'ne geçeceğiz ve Yıldız Köprüsü'nü kullanarak üç dünya aşıp Omadrabar'a varacağız." Pug'a baktı. "Umuyorum ki o zamana dek bu deli maceranın ne anlama geldiğini ve ikimizin de amaçlarına nasıl fayda sağlayacağını öğrenmiş olacağız."

Al benden de o kadar, diye düşündü Pug.

SAVAŞÇILAR

Jommy kılıcını sağa sola salladı.

Grandy bu sinyale tepenin aşağısından aynı şekilde karşılık verdi. Nispeten güvenli bir görev almış olan oğlanlar, hattın gerisindeki bir bölük yaralı askere nezaret ediyorlardı. Jommy, Servan ve Tad bir tepenin üstünde durup asıl çatışmanın geçtiği alandan çıkmalarını sağlayacak en iyi yolu saptarlarken Grandy, Zane ve Godfrey de yaralı adamlarla dolu üç arabanın yanmdaydılar. Arabalar engebeli arazide yavaş ilerlediği için yaralılardan birkaçı topallayarak da olsa geride kalmaksızın yürüyebiliyordu. İçinden bazı keçiyollannın geçtiği yüksek bir koruluğu katetmekteydiler. İkindi güneşi sıcak ve parlak olsa da araziyi koyu gölgelerle dolduruyordu ve ağır ağır dağdan aşağı inen arabaları doğru güzergahta tutmak kolay değildi. Önde kılavuzluk yapan üç oğlan olmasaydı arabaların hiçbir yere çıkmayan kuru bir dere yatağına girmeleri işten bile değildi. Jommy bu son tepenin ardında onlan aşağıda bekleyen nehir teknelerine doğrudan götürecek bir patika bulunduğunu biliyordu.

En şiddetli çatışmalar yaklaşık sekiz kilometre kuzeydoğuda yaşanmıştı; General Bertrand'ın ve Kaspar'ın güçleri, Bardaclı piyadeleri orada geri püskürtmüştü. İstilacılar zorlu hava şartları yüzünden zamanla yansı yıkılmış eski bir sınır kalesine sığınmışlardı. Roldem'in

kuşatma araçları, yani iki küçük trebuşe ve iki büyük balista o sırada kalenin diğer yansını da yıkmakla meşguldü. Bardac süvarileri henüz görünmüş değildi ve kampta onların daha şimdiden sınır gerisindeki Mengene'ye geri çekildiklerine yönelik tahminlerde bulunuluyordu.

Servan, Jommy'ye döndü. "Bu tepeyi aştıktan sonra sanınm nehre kadar rahatça inebiliriz. Tekneler hâlâ orada—" Oğlan ansızın durdu.

Jommy onu durduran sesi aynı anda işitti. "Atlar!"

O esnada tüm Roldem süvarilerinin ön saflarda bulunduklarının ve kuşatma araçlannı koruduklarının iki oğlana hatırlatılmasma gerek yoktu. Jommy tepeden aşağı koşmaya başlarken Servan da onun yarım adım gerisindeydi. Biraz önlerindeki Tad iki silah arkadaşının tepeden aşağı paldır küldür geldiğini görünce hayrete kapıldı. Sonra Jommy nin bağırdığını duydu ve kulağına taşlara vuran toynakların sesi çalındı.

Grandy, Zane ve Godfrey de sesleri işittiler. Ayakta durabilen yaralı adamlar diğerlerinin arabalardan inmelerine yardım ettiler. Süvariler çıkageldiğinde üstü açık arabalarda kalanlar ölmüş demekti.

Altı genç subayın yanma dört okçu ve iki piyade verilmişti. Jommy daha ne yapılması gerektiğini bile düşünemeden Servan emir vermeye başladı. "Sen, sen ve sen," diye ilk üç okçuyu sırayla işaret etti. "Şu kayalara çıkın ve gördüğünüz ilk kelleye ok atın— ister insan ister at olsun." Dördüncü okçuya döndü. "Seni şurada istiyorum," diyerek savunmacılann sağında yükselen bir kayalığı gösterdi. "Bak bakalım onlan sana doğru gelmekten caydırabilecek misin." Sağlıklı iki muhafıza ve diğer oğlanlara, "Arabalan birbirinden ayınp yan yatmn! Acele edin!" diye haykırdı.

Jommy yaşça kimin büyük olduğuyla ilgili bir münakaşa başlatmaya kalkmadı, çünkü ne yapacağına dair en ufak bir fikri olmadığı gibi askerler hiç karşı çıkmadan Servan'a itaat ediyorlardı. Prensin genç kuzeni yeniden bağırdı. "Silah tutabilenleriniz arabaların arkasına sak-

lansın. Geri kalanlarınız patikadan yukarı çıkın," diyerek tepenin arkasına kıvrılan bir keçiyolunu işaret etti. "Ve elinizden geldiği kadar saklanın!"

Yaralı askerlerden kendi başına yürüyebilenler bunu yapamayanlara destek oldular. Yanm düzine yaralı adamsa okçulara ve iki piyadeye katıldı.

Servan dönüp Grandy'nin kolunu tuttu. "Yaralılarla beraber git." Prens tereddüt edince de, "Yürü! Koru onları!" diye haykırdı.

Grandy isteneni yaptı. Jommy genç oğlanın yaralıları ancak bir sincap kadar koruyabileceğinin farkındaydı, yine de aldığı emir ona hem bir amaç veriyor, hem de gururunun incinmesini önlüyordu.

Arabalar yan yatırıldı ve Jommy herkesin mümkün olduğunca hazırlandığını gördü. Serbest bırakılan atlar ağaçların arasına dağıldı. "Hazırlanın!" diye haykırarak ağırlığını bir ayağından ötekine verdi ve hücumun nereden geleceğine baktı.

Derken hava savaş naralan ve oklarla doldu.

Üç okçu ilk binicileri ok yağmuruna tutarak eyerlerden en az dördünü boşalttı. Grubun önündeki diğer iki süvari kaçmak için dönmeye kalkınca dördüncü okçu da onlan öldürdü.

Geride kalanlar bindikleri atlann boyunları arkasına sinerek arabalara hücum ettiler. Jommy adamlann olsa olsa bir ayaktakımı olabileceklerine karar verdi; ne üzerlerinde bir üniforma vardı ne de aralannda bir düzen. Delikanlının görebildiği kadanyla çoğu paralı askerdi. Jommy bir kaçış yolu açıldığı takdirde adamların bunu kullanacaklannı biliyordu, o yüzden koşup Servan'ın yanına gitti ve, "Kuzeye kaçmaya kalkarlarsa bırakalım gitsinler," dedi.

"Bırakalım mı?" diye sordu genç asilzade.

"Evet! Paralı asker bunlar. Canlarını boş yere feda edecek değiller."

O anda biniciler arabalara ulaştılar. Jommy oraya bakınca Tad'in

süratle dönüp bir biniciyi atı üzerinde kestiğini gördü. Zane de bir arabanın arkasında saklandığı yerden fırlayarak Bardaclı bir adamı eyerinden düşürdü. Jommy'nin de beklediği gibi binicilerin yan devrilmiş üç arabanın etrafından dolaşmaları bir dakikalannı bile almadı ve genç adam karşısında savunmacıların arkasına geçmeye çalışan silahlı iki süvari buldu.

Yaralı askerler ellerinden geldiğince dövüşseler de Jommy kendilerinden daha güçlü bir düşmanla savaştıklarının farkındaydı. Okçular kısa sürede tüm oklannı tüketeceklerdi ve yanlannda birer kasatura haricinde ne kılıç ne de kalkan vardı. Jommy en yakındaki biniciyi hedefleyip silahını adama doğru hızla savurdu. Adam Jommy'nin kılıcını kendisininkiyle karşıladı ve süvarilerin piyadeleri uzak tutmak için kullandıktan yukarıdan aşağıya yapılan kısa hamlelerle saldmya geçti. Jommy geri çekilmek zorunda kaldı. Başka bir süvari soldan saldmnca delikanlı döndü ve aynı anda eğilerek kılıcını savurdu. Binicinin kılıcı Jommy'nin başının üstünden zararsızca geçerken Jommy'ninki adamın bacağında derin bir yara açtı. Acıyla haykıran adam geri katan tek sağlam bacağıyla eyerde duramadı.

Jommy atm binicisiz kaldığını görünce hiç düşünmeden iki kere sekti ve ilk süvari dönüp tekrar saldıracak vakit bulamadan önce boştaki eyere atladı. Jommy iyi bir dövüşçü ve iyi bir biniciydi, fakat daha önce hiç at sırtında dövüşmemişti—eğitimde bile. Caleb, Kaspar ve Talvvin Hawkins'in anlattıklarına dayanarak biliyordu ki tecrübeli bir savaş atı sırf bacak basıncıyla bile binicisinin ne istediğini anlardı. Fakat altındaki hayvanın tecrübeli olup olmadığına dair Jommy'nin hiçbir fikri yoktu, üstelik atm her zamanki binicisi değildi. Daha fazla düşünmesine fırsat kalmadan dizginleri sol eline aldı ve sağ elini diğer süvariden gelen bir darbeyi tam zamanında karşılamak için kaldırdı.

Bunun ardından sağ eliyle yanlamasına bir hamle yaptı; hareketini

geniş tuttuğu için az kalsın eyerinden düşüyordu. Ama at onunla birlikte hareket etti! Bacağıyla atın gövdesinin sol tarafına yaptığı baskı dizginlere hafifçe asılmasıyla birleşince, atın Jommy'nin yaptığı hamleyle eşzamanlı hareket etmesine sebep olmuştu. Genç adam topuklarını atın böğrüne bastmp kendisinden uzaklaşmakta olan ilk binicinin peşinden gitti. Jommy tam ona yetiştiği sırada adam geriye döndü ve uzun boylu, kızıl saçlı bir binicinin kendisine doğru hışımla geldiğini gördü.

Adam eyerinde geriye yaslanmaya çalışırken dengesini yitirdi ve Jommy'yı bir anda karşısında buldu. Jommy ileri uzanmış kılıcının yönünü değiştirerek onu arkaya doğru savurdu ve adama indirdiği ölümcül darbeyle onu eyerinden tamamen düşürdü.

Genç adam atının yönünü çevirince Servan, Tad, Godfrey ve Zane'in yarım düzine binici tarafından sıkıştırıldığını gördü. Derhal hücuma geçti. Atını deli gibi sürüp çılgına dönmüş hayvanı iki bineğin arasına dalmaya zorladı. Kellesini yitirmemeyi umarak solundaki biniciyi görmezden geldi ve eyerden atlayıp sağındaki adamı atından düşürdü.

Jommy debeleniyor, göz oyuyor, tekmeliyor, diz atıyor, ısmyor, kılıcını savuracak alana sahip olmadığı için kabzasını indirebildiği her yere indiriyordu. Atlar etraflarında korkuyla kişneyip tepinirken, oğlanla adam çılgınca yerde yuvarlanmaktaydılar. Jommy bir yandan da ürkmüş bir at tarafından ezilmemek için dua ediyordu.

Sonunda kılıcının kabzasını adamın çenesine indirince paralı askerin gözleri odağını yitirdi. Jommy ona tekrar vurdu ve adamın yüzü ifadesiz bir hal aldı, ama yalnızca bir anlığına. Adam tecrübeli bir savaşçıydı ve Jommy ne kadar kuvvetli olursa olsun muhtemelen onun yaptıklarından çok daha kötülerine katlanmıştı. Paralı asker kendini toparlamak için başını hızla iki yana salladı. Tam yumruk atmak için

elini kaldıracaktı ki şakağında bir çizme patladı ve gözleri geriye yuvarlandı.

Güçlü bir el Jommy'yi tuniğinin sırtından tutup ayağa kaldırdı. "Aramıza katılabilmene sevindim," dedi Zane, onu bırakırken.

Jommy dönüp kaçmaya çalışan bir biniciye vurdu. Süvariler tıpkı Jommy'nin tahmin ettiği üzere kuzeye doğru çekiliyorlardı.

"Bırakın geçsinler!" diye bağırdı Jommy, sonra küçük birliğindeki hiç kimsenin onlan kovalayacak halde olmadığını fark etti. Kılıcı parmaklarının arasından kayarken kendini sertçe yere bıraktı. Kalan kuvveti de çatlak bir testiden akan su gibi vücudunu terk etti.

Servan onun yanma oturdu. "Ucuz atlattık."

"Hem de nasıl," dedi Jommy. "Her şeyi çok güzel organize ettin. Etkilendim."

"Sağ ol," dedi Servan.

Tad aceleyle yanlarına geldi. "Grandy'nin iyi olup olmadığına bakacağım."

Jommy başını salladı. "Ben de onunla gideyim," dedi Godfrey.

"Atını kalabalığın içine sürerken gözüm üzerindeydi seni gidi manyak," dedi Servan. "O adamı eyerinden düşürürken neredeyse kelleni kaybediyordun. Kör noktandaki binici seni kıl payı ıskaladı."

"Eh, ne derler bilirsin: 'Iskalamanın azı çoğu yoktur.' "

"Öyle mi derler?" Servan önce gülümsedi, sonra bir kahkaha patlattı. "Hele yerde yuvarlanışın yok mu... bir yandan da ısırıp tekmeler atıyordun. Adamın kulağını koparmaya falan mı çalışıyordun yoksa?"

"Öyle bir durumda ağzına ne gelirse ısmrsın," dedi Jommy. "Böylece rakibin sem öldürmekten başka bir şey düşünmek zorunda kalır."

Servan güldü. "Önceden ne demek istediğini şimdi anladım."

"Ne hakkında?"

“Hani Üstatlar Sahası’nda dövüşürken Godfrey’nin yüzüne yumruk atmıştın ya.”

“Ne demiştim?”

“Kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaktan bahsetmiştin,” dedi Servan. “Yine de düelloya tutuşmak, az evvel yaşadıklanmız için yeterli bir hazırlık gibi gözükmüyor.”

"Üzerinde yara falan görmüyorum. Demek ki başının çaresine bakabilmişsin.”

Servan yine güldü. “Doğru. Hep böyle midir?”

“Ne hep böyle midir?”

“Bu his? Sanki başım dönüyor.”

“Bazen,” dedi Jommy. “Hâlâ nefes alabildiğin için kendini iyi hissediyorsun. Bu herifler senin kadar şanslı değiller.” Yakındaki yarım düzine cesedi işaret etti. “Bazen dövüşten sonra insan böyle sarhoşa döner.”

“Ah,” dedi Servan, yan devrilmiş arabaya yaslanarak.

“Bazen de kalbin öyle bir sızlar ki acıdan gebereceğini sanırsın,” dedi Jommy, yakaladıklan Gece Şahini Jomo Ketlami’ye yapılan işkenceyi hatırlayarak. Başını eğdi. “Ama çoğu kez öyle yorgun olursun ki kıpırdayamazsın bile.”

Servan derin bir nefes aldı. “Askerleri bir düzene soksak iyi olacak.” Ayağa kalkıp Jommy ye elini uzattı.

Daha iri oğlan o eli tutup kalktı ve, “Bir şey daha var,” dedi yüz yüze durduklannda.

“Nedir?”

“Üstatlar Sahasındaki düelloyla ilgili. Onu kazandığımı mı söylüyorsun?”

Servan gülerek ellerini kaldırdı. “Hayır, öyle bir şey söylemiyorum.”

"Ama daha şimdi dedin ki..." diye başladı Jommy, fakat kraliyet kuzeni ona sırtını dönüp adamlara emir vermeye başladı.

Valko kısa bir süre hareketsiz durdu, sonra avluya tepeden bakan devasa pencereye yaklaştı. Küçük bir vaminin sırtındaki annesi tıpkı Valko'nun Saklanış'tan hatırladığı gibi giyinmiş olarak avluya girdi. Valko ne beklediğini bilemiyordu; belki onu göz alıcı bir saray kıyafeti içinde, belki de Aşağılıklar tarafından taşman bir tahtırevan üzerinde görmeyi ummuştu. Kadın vaminden inip dizginleri bir seyise verdi ve çabucak kaleye girdi.

Valko babasının dairesi hazırlanırken geçici olarak kullandığı odadan çıktı. İşlediği cinayet ağzında acı bir tat bıraktığı için taşınacağı odadaki tüm kişisel eşyalann oradan alınmasını emretmişti. Babasını öldürdükten sonra hiç de çocukken hayal ettiği gibi bir zafer hissetmemiş, kendi imparatorluğunu kuracak olmanın vereceği türden bir heyecana kapılmamıştı.

Annesi Aruke'nin eski dairesine giden uzun koridora girince Valko ona seslendi. "Anne, buraya.gel!"

Tıpkı Valko'nun hatırladığı gibi görünen kadın hızla ona doğru ilerledi. Uzun boyluydu, otoriterdi veömuzlanna dökülen koyu renkli saçlanna kanşmış tek tük gri tellere rağmen hâlâ güzeldi. Valko erkeklerin onu niçin arzuladığını anlıyordu, tabii neden onun tek çocuğu olduğunu da. Her şey bir planın parçasıydı.

Kadının gözlerine Valko'nun o güne dek gördüğü en yoğun bakış yerleşmişti. Valko onun karşısında hem coşkuya hem de dehşete kapılıyordu O annesiydi ve Dasatiler arasında anneyle evladının arasındaki sevgi eşsizdi. Annesi onu kurtarmak için yüz kere canını verirdi.

Kadın Valko'ya sanldı. Kısa süren sarılışı nazikti. "Yalnız kalmalıyız," dedi sonra.

Valko babasımnkinin yanında annesi için ayırmış olduğu daireyi işaret etti. "Yarın lordun dairesine taşınacağım," diyerek kadını odasına götürdü.

Annesi bir defa daha onu bakışlarıyla tarttı, fakat yalnız kalana ve kapı kapanana dek hiçbir şey söylemedi. Valko tam konuşacakken annesi sessiz olması için elini kaldırdı. Yılların itaatkârlığı derhal devreye girdi ve genç adam kıpırdamadan bekledi. O el işaretleri Saklanış sırasında hayatını defalarca kurtarmıştı. Annesi gözlerini kapayıp Valko'nun anlayamadığı bazı sözler mırıldandı, sonra gözlerini açtı.

"İzlenmiyoruz."

"Demek doğruymuş. Sen bir Kan Cadısı'sm."

Kadın başıyla onayladı. "Seni hayatta görmek beni memnun etti oğlum. Hakkında hissettiklenm doğruymuş. Dahası, olman için dua ettiğim adam olmuşsun."

"Dua mı ettin? Kime? Bana söylenenlere göre, Majesteleri'ne etmediğin kesin."

Kadın başını sallayarak oğluna bir giyinme divanının yanındaki sandalyeye oturmasını işaret etti. Odaya tasvip eder bir edayla baktı. Duvarlar kalenin geri kalanı gibi siyah taştandı, fakat Valko iki Aşağılık dişiye odayı Karana hanesine mensup kadınlara uygun bir tarzda döşemelerini emretmişti ve dişiler iyi bir iş çıkarmışlardı. Kaledeki en güzel goblenler duvarlara asılmış, ahasan yününden örülmüş gösterişli bir halı yere serilmiş ve yatak en kaim kürklerle kaplanmıştı. Odada kokulu mumlar yanıyordu ve çevreye saksılı çiçekler yerleştirilmişti. "Beni böyle karşılamandan hoşlandım oğlum," diyen annesi yatağa oturdu.

"Sen benim annemsin," dedi Valko, bu her şeyi açıklarmış gibi.

"Ve sen de benim oğlumsun." Kadın, Valko'nun yüzünü inceledi. "Aynca olağanüstü bir adamın evladısın."

Ansızın o boğaz düğümleyen hisse kapıldı Valko. "Biliyorum," dedi. "Ve ne zaman Aruke'yi düşünsem bu tuhaf... acıyı hissediyorum. Ona ne demem gerektiğini bile bilmiyorum."

"Hissettiğin şeye pişmanlık denir," dedi kadın. "Dasatilerin uzun zaman önce yitirdiği hislerden biridir." Başını pencereye çevirdi ve batarken ışıkları denizden yansıyan güneşe baktı. "Kime dua ettiğimi sordun. O güce verebileceğimiz bir ad yok, tabii 'Beyaz' hariç. Daha bir tanrı mı yoksa tanrıça mı olduğunu bile bilmeyiz."

"Karanlık Olan yükselirken hepsini yok etti sanıyordum."

"Ölüm Rahipleri bizden buna inanmamızı isterler. Beyaz, Karanlık Olan'm simgelediği her şeyin zıddıdır."

"Kafamda öyle çok soru var ki..." diye başladı genç savaşçı.

"Onları cevaplayacak vakte sahibiz, ama öncelikle hayatta kalman için bazı şeyleri bilmen gerekiyor.

"Beyaz, biz Dasatileri korkutup kandırmak ve bunun zamanla unutulması gereken önemsiz bir efsane olduğuna ikna etmek için bir çocuk masalı olarak kullanılır. O sebeple çoğu Dasati öyle bir şeye inanmaz ve bu hile basit bir inkârdan çok daha etkilidir.

"Kan Cadısı Kızkardeşliği uzun zaman evvel Dasati toplumunda Ölüm Rahiplerine denkti. Ölüm Rahipleri yalnızca Majesteleri'ne değil tüm taunlara hizmet ederlerdi. Kızkardeşlik ise daha ziyade doğayla ve yaşam güçleriyle ilgilenirdi. Kan sadece arenadaki kumlara veya savaş meydanına saçılmak için yaratılmış bir şey değildir; damarlanndaki o sıvı, hayatın özüdür. Kan, Karanlık Olan'm mezhebine karşı olan her şeyi ifade eder. Bu yüzden Karanlık Olan tannlar arasında zirveye oturunca bizi düşman belleyip yasakladı.

"Yine de Kan Cadısı Kızkardeşliği asırlardır gizlice varlığını sürdürmektedir oğlum. Karanlık Olan'm gücünü sınırlamak için asırlardır elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

"Bana başarısız olmuşsunuz gibi geliyor." Valko sandalyesinde arkasına yaslandı. "Henüz genç olduğumu biliyorum anne, ama Saklanış sırasında öğrettiğin birçok şeyi hatırlıyorum ve o günlerde asıl yaptığının bana bir yapbozun parçalarım vermek olduğunu daha yeni yeni anlıyorum. Bu parçalar belli bir şekilde birleştirilirse ortaya belli bir resim çıkıyor, ama başka bir şekilde birleştirilirse..."

"Bu kadar genç biri için çok akıllıca bir sezgi. Aradığımız sensin Camareenlerden Valko," dedi kadın. "Kan Cadısı Kızkardeşliği nesillerdir senin gibi birini bekliyordu.

"Kızkardeşlik mensuplan dışında hiç kimsenin tam olarak bilmediği bir kehanet var. Baban, Hirea ve Denob gibi Beyaz'a hizmet edenler bile onun sadece bir kısmını biliyorlar. Sen Kızkardeşlik dışında bu kehanetin tamamını öğrenecek ilk Dasati olacaksın." Annesi söze nereden başlayacağını düşünürcesine duraksadı, sonra oğluna bakarak gülümsedi.

"Eski çağlarda bir denge vardı ve her şey olması gerektiği gibiydi. Fakat o dengenin korunması için bir çekişme gerekiyordu ve bütün çekişmelerde olduğu gibi denge kimi zaman kayıyordu.

"Karanlık Olan'm müritleri ne zaman baskın gelseler diğer tanrılara ve tannçalara tapanlar onlarla mücadele ederlerdi. O tannlann adlarını bilmiyoruz, çünkü artık isimleri bile yasak.

"Büyük Islah sırasında her Dasati'ye Karanlık Olan'a tapma veya ölme seçenekleri sunuldu. Çoğu ölmeyi seçti, zira Karanlık Olan'm egemenliğindeki bir yaşamın yeis ve azap içinde geçeceğini biliyorlardı."

Valko lafa kanştı. "İyi de egemenlik daima Karanlık Olaridaydı..." Boynunu büktü. "Düşünmeden konuştum."

"Çünkü sana öyle öğretildi. Aynca Saklanışın sırasında seninle paylaşamayacağım şeyler vardı, zira duyduklannı başka bir çocuğa anlata-

bilirdin. Bu inanışlar halkımızın içine öyle bir işlemiştir ki kâfirlik sayılan böyle sözleri Ölüm Rahiplerine bildirerek çocuğunu hiç düşünmeden feda edecek anneler bile bulunur."

Valko ayağa kalkıp pencereye yürüdü. Bir yandan da başını iki yana sallıyordu.

"Konuşacağımız ve öğrenmen gereken çok şey var," dedi annesi. "Bir hafta içinde bütün Sadharinleri buraya çağınp Camareen Lordu olmanı kutlamaksın. O zamana kadar da önümüzdeki birkaç yıl içinde neler yapman gerektiğini bütünüyle öğrenmen gerekiyor. Çünkü elinde ırkımızın şafağından bu yana hiçbir Dasati'nin sahip olmadığı bir fırsat var."

Annesine bakan Valko'nun yüzünde kaygılı bir ifade vardı. "Şu kehaneti mi kastediyorsun?"

"Evet oğlum. Onu ve bilmen gereken daha pek çok şeyi sana aynntılanyla anlatacağım. Eğer kehanet doğruysa, ki öyle olduğuna inanıyoruz, yakında On İki Dünya'da büyük bir değişim yaşanacak. Bizim de buna hazırlıklı olmamız gerekiyor. Birinin Karanlık Olan'a meydan okuyacağını ve o kişinin Tanrı Katili adıyla tanınacağını biliyoruz."

Valko'nun beti benzi attı. "Yoksa ben..."

"Hayır, o sen değilsin oğlum. Ama Tann Katili'ne geçebileceği bir yol açmalısın."

"Bunu nasıl yapacağım?"

"Hiç kimse bilmiyor." Güneş ufukta bekleyen kara bulutların ardında batarken kadın ayağa kalkıp Valko'nun yanma gitti. "Bugün çok güzel bir gün, ama sanırım yarın yağmur yağacak."

"Bence de." Valko annesine baktı. "Vazifemi öğrenene dek ne yapmalıyım?"

"Kaderin Camareen hükümdan olarak sana verdiği rolü oyna. Haber saldım; kız kardeşlerim yavaş yavaş buraya gelecekler. Bazıları

genç ve güzelken diğerlerinin yine genç ve güzel kızlan var. Hepsi de akıllı; hepsi de tanışacağın diğer kadınlardan daha çok şey biliyor.

"Pek çok oğlun olacak Valko. Diğer Kızkardeşlik oğullannm da babalarının yerini almakta olduklannı bil. Zamanı gelince, Tanrı Katili ortaya çıkınca biz Kızkardeşlik mensuplan ile sevdiğimiz erkekler hep birlikte ayaklanacağız. Sonra da Ölüm Rahiplerini, TeKarana'yı ve de onun on iki Karanasım yok edip Dasati halkını özgürlüğüne kavuşturacağız."

Valko boğulacak gibiydi. Zihni böyle bir şeyin başanlması bir yana, fikrini bile kavramakta zorlanıyordu. İçindeki Saklanış'tan yeni çıkmış çocuk, TeKarana'mn fanilerin en üstünü olduğunu, ordularının On İki Dünyaya hükmettiğini, asırlar içinde bir düzinesini daha yok ettiğini biliyordu. İmparatorluk bin yılı aşkın bir zamandır sapasağlam ayaktaydı ...

Valko elleriyle destek aldığı duvara başını dayadı. "Tüm bunlar çok fazla geliyor."

"Öyleyse yavaş yavaş ilerleyeceğiz oğlum. Akşam yemeği akabinde tekrar konuşacak, sonra da iyi bir uyku çekeceğiz."

Valko derin bir nefes aldı ve başını kaldırıp annesine baktı. "Bilmek istediğim bir şey var anne."

"Nedir?"

Gözlerindeki tuhaf parıltıyla, "Bana babamdan bahset," dedi genç adam.

ZİYAFET

Grandy bir kahkaha patlattı.

Roldem Prensi sarhoştu. Bu onun büyükleri gibi yiyip içmesine izin verilen ilk kutlamasıydı. Ve on dördündeki bir oğlan söz konusu olduğunda biranın azı bile çoktu.

Diğerleri ondan iki-üç yaş daha büyüktüler ve Büyücünün Adası'ndan gelmiş delikanlılar neredeyse iki senedir koca adamlar gibi içiyorlardı. Bu yüzden Servan ve Godfrey gibi onlar da genç prensi ancak kısmen gizleyebildikleri bir keyifle izlemekteydiler. Grandy o akşamüstü yaşanan çatışma esnasında nispeten' güvende olduğu halde, kaçan yaralıları koruması için Servan'dan aldığı emir ona bir katılımcılık hissi aşılamıştı. Dostlanna fazla bir katkıda bulunmasa bile genç prensin ordudaki en tecrübeli askerler kadar büyük bir şevkle çabalamış olduğu muhakkaktı.

Generalin çadırından kısa bir yürüyüş mesafesindeki bir kamp ateşinin etrafında oturmuşlar, eski kaleye düzenlenen kısa saldırıyı gazilerin ağzından dinliyorlardı. Trebuşelerden atılan ilk kayalar işgalcilerin kilit savunma noktalarını çökertince Mengene Tugayının komutanı kaçınılmazı görüp teslim olmuştu. Böyle hızlı ve nispeten kolay zaferlerde olduğu gibi gece ilerledikçe, bira ve şarap su gibi aktıkça hikâyeler de giderek daha komik bir hal alıyordu. Sonunda askerlerin sonun-

cusu da kalkıp gitti ve oğlanlar bir başlanna kaldılar.

Kaspar teslimiyet şartlanna dair pazarlık yapmasında General Bertrand'a yardım etmişti ve mağlup edilmiş işgalciler yolun bir kilometre yukarısında, muhafızların gözetimi altında kamp kurmuşlardı. Yakında silahlan ve galip askerlerin onlardan alabilecekleri diğer eşyalan olmadan eve doğru uzun bir yürüyüşe başlayacaklardı, fakat subaylan Aranor'un savunmasında yapılan masrafı karşılamak amacıyla ancak fidye karşılığında serbest bırakılacaktı.

Roldem'in en yeni eyaletiyle Roldem arasında uzun bir tarihsel bağ mevcuttu; eyalet eski çağlarda Krallık'm bir parçasıydı. Fakat misillemenin sürati istilacıları tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Kaspar, Bertrand'ı eskiden beri tanırdı. General daha önceleri Opardum'un şimdiki Şövalye Komutanı Quentin Havrevulen'in, yani Olasko'ya hükmettiği yıllarda orduyu idare etmesi için Kaspar'm bizzat seçtiği adamın emrinde çalışmıştı.

Kaspar o esnada General'in çadmndan çıktı ve gelip Servan'm yanındaki bir kütüğe oturdu. "Bakıyorum da tam bir ziyafet çekmişsiniz," diye gözlemde bulundu.

Sarhoş olduğu anlaşılan Jommy bir kahkaha attı. "Erzakçı bir ay yetecek kadar yiyecek getirmiş Kaspar. Onca şeyi Opardum'a geri götürmek istemiyor olacak ki eline ne geçerse pişirmiş."

"İyi de yapmış," dedi eski dük. "Bunlar—" Tam 'evde' diyecekti ki vazgeçti. Olasko'nun başkenti doğduğu günden itibaren evi olmuşsa da, bu durum son üç senedir geçerli değildi. "Orada sokağa atılırdı," demeyi tercih etti.

Kaspar üniversiteden geleli fazla olmayan altı oğlanı süzdü. "Siz çocuklar bugün iyi iş çıkardınız," dedi. "Size saldıran o piç kuruları, sınmn ötesine kaçmadan evvel yenilginin acısını binlerinden çıkarmak isteyen kaçaklardı. Altısını öldürdünüz, altısını daha yaraladınız ve

savaşma heveslerini kırdınız." Servan'a gülümsedi. "Üstelik tek bir adam bile kaybetmeden. Hafif yaralılarınızın sayısı iki arttı, ama onun haricinde dört dörtlük bir sonuç elde ettiniz."

"Servan sayesinde," dedi Jommy. "Bu işi ömrü boyunca yapmış gibi her şeyi çabucak organize ediverdi Kaspar."

Servan atıldı. "Herkes üzerine düşeni yaptı. Kimse sorumluluktan kaçmadı."

"Güzel, çünkü yakında yeni komutanlara ihtiyacımız olacak."

"Niye?" diye sordu Godfrey. "Yoksa Roldem, Bardic'le savaşacak mı?"

Kaspar başını iki yana salladı. "Hayır genç dostum." Karanlığa diktiği gözlerinde keder vardı. "Yakında herkes savaşacak."

Godfrey bir soru daha soracak oldu, fakat Jommy'den gelen ikaz amaçlı bir bakış onu susturdu. "Çocukken babam beni buraya avlanmaya getirirdi," dedi Kaspar. "Daha sonraları kendim de gelir oldum."

"Böyle bir yere dönmek herhalde sana tuhaf geliyordur," dedi Tad. "Artık Dük olmadığın için."

Kaspar gülümsedi. "Hayatın sana danışmadan değişiklikler yapma huyu vardır Tad." Surattan surata baktı. "Planlar kurarız, ama kader bazen bizim ne istediğimize bakmaz." Ayağa kalkıp gözlerini prensin gülümseyen yüzüne dikti. "Ve sen genç bayım, bira içmeyi bırakmazsan yann çok zor bir sabah geçireceksin. Yatmadan önce biraz su içmeni önerebilir miyim?" Kaspar, Prens'in cevabını beklemeden Generalin çadınna geri gitti.

"Eh, yann erkenden yola çıkacağımız için biz de artık yatsak iyi olacak," dedi Jommy esneyerek

Godfrey, Kaspar'ın çadıra girip gözden kaybolmasını izledi. "Acaba 'herkes savaşacak' derken neyi kastetti?"

Zane dönüp Tad'e baktı, o da Jommy'ye bir bakış attı. Jommy omuz

silkti ve ortama bir sessizlik çöktü. Sıntarak oturan Grandy, endişeli oldukları için gıkları çıkmayan dostlarını süzdü. Onun da sırıtışı kayboldu. Nihayet Jommy başını kaldırdı ve, "Gel gidip sana biraz su içirelim delikanlı," dedi. "Kaspar haklı. Aksi takdirde sabahleyin hasta bir köpek yavrusuna döneceksin."

Oğlanlar daha fazla sohbet etmeksizin kamp ateşinin etrafına yattılar. Jommy de Grandy'yle beraber bir kova içme suyu bulmaya yollandı.

Sadharin Binicileri zırhlı yumruklannı Valko'nun başında durduğu masanın kadim tahtasına vurmaktaydılar. Camareen'in Yeni Lordu, başa geçişini kutlamak için düzenlediği bir şölene topluluğundaki diğer liderleri davet etmişti.

Babasının cesedi atalarının dehlizine yerleştirildikten sonra neler yapılması gerektiğine dair Narueen oğluna gayet net talimatlar vermişti. Kosridi Şehri'ndeki Karana ya resmi bir mesaj yollanmış, Valko bu mesajda Camareen liderliğini üstlendiğini duyurarak onay verilmesi için yalvarmıştı. Annesi bunun sadece bir formalite olduğu hususunda onu temin etmişti. Sonra sıra Atalar Salonu'nda listelenmiş tüm akrabalara haber vermeye ve Sadharinlere davetiyeler göndermeye gelmişti. Annesi bu son eylemin asla basit bir formalite olmadığım açıkça belirtmişti, zira Sadharin kardeşliği sıradan bir aileden çok daha fazlasıydı Sadharin savaşçı topluluğu Langradin'deki imparatorluk siyasetini etkileyip çeşitli gruplar arasındaki güç dengesini kaydırabilir, klanları devirebilir, hattâ sülaleleri yok edebilirdi. Narueen daha şimdiden kızları münasip birer eş olabilecek dört binici saptamıştı. Valko'nun hemen o gece bunlardan birini seçip dişiyi ilk çocuğuna hamile bırakması gerekiyordu. Narueen karanlıkta, sabah güneşi doğmadan evvel fısıldamış ve planlar yürürlüğe konmuştu. Kan Cadısı Kızkardeşliği

başka hiçbir toplulukta olmayan güçlere sahipti ve Narueen bu güçler sayesinde genç Camareen lordunun doğacak çocuklarının cinsiyetini belirleyecekti. Annesi ona ilk ay içinde iki oğul, sonra da iki kız çocuğuna gebe kalınacağını söylemişti.

Bu çocukların Saklanışı, Dasatilerin tarihindeki diğer Saklanışlara hiç benzemeyecekti, çünkü bazı sempatizan Bakıcılarla, Kan Cadısı mensuplarıyla ve güvenilir birkaç savaşçıyla çeşitli düzenlemeler yapılmıştı; bunlar Valko'nun çocuklarının Saklanışlarının asla bulunmamasını, asla ıslah edilmemesini sağlayacaktı. Yirmi yıl içinde bir düzine güçlü erkek ve kız evlat Camareen Kalesi'ne gelecek, böylece Valko'nun yükselişi başlayacaktı.

Valko ayağa kalkıp haykırdı. "Çok yaşa Sadharin!"

Sadharin'in elli lordu savaş ilahilerini söyleyerek masaya daha da sert vurdu. Kabeskoo Lordu Andarin, "Çok yaşa Lord Valko!" diye bağırdı.

Valko şarap dolu maşrapasını alıp bir dikişte bitirdi. Annesi maşrapadaki şaraba bolca su karıştırıldığından emin olmuştu. Diğer tüm Sadharin lordlan sarhoş olurken oğlunun zihni berrak kalsın istemişti.

Sadharin lordlannm kullanımındaki dev tahta masanın ardında kalan diğer masalardaki karılar ve kızlar, erkeklerini keyifli bir ilgiyle seyretmekteydiler. Genç lordla göz göze gelmeye çalışan birden fazla dişi olmuştu.

Fakat Valko'nun gözü yalnızca misafirleri arasında zarifçe dolaşan, herkesle en iyi şekilde ilgilenildiğinden emin olan annesinin üzerindeydi. Annesi Lord Makara'nm kızının arkasında durdu ve elini kızın omzuna koydu. Valko hiçbir şey belli etmediyse de bunun o gece yatağına kimi alacağına yönelik açık bir talimat olduğunu biliyordu. Kızı inceledi. Alımlı kız ona bariz bir açlıkla bakıyordu; Valko onu seçmesi

halinde kızın sevinçten havalara uçacağının farkındaydı. Babası da yükselen genç lordla daha yakın bir ittifak kurmaya seve seve razı olacak, zira bu sayede bir yanaşmaya daha kavuşacağını sanacaktı. Ne var ki çok geçmeden tam tersi bir durumun geçerli olduğunu anlayacaktı.

Valko odaya göz atarak gülümsedi. Misafirler her geçen dakika daha fazla coşkuya kapılıyorlardı. Valko da onlann takdirini kana kana içiyor, kendi gençliğinin ve kuvvetinin tadını çıkarıyordu. Dasati tabiatı öne çıkarken annesinin öğrettiklerini unutmaya başladı ve maşrapasından büyük bir yudum içti. Daha fazla şarap istiyordu!

Yeni bir sürahinin getirilmesini emretmek için dönerken bileğini nazikçe tutan bir el onu durdurdu. Annesi onun ruh halini her nasılsa anlamış ve dikkatinin dağılacağını tahmin etmişti. "Eğlencenin zamanı geldi oğlum," dedi Valko'dan başka hiç kimsenin duyamayacağı bir ses tonuyla.

Valko onu kısa bir süre süzdükten sonra, "Lordlarım!" diye bağırdı. "Eğlenceye buyurun!"

Salonun kapılan açıldı ve devasa bir çömlek taşıyan bir düzine uşak aceleyle içeri girdi. Elleri ve ayaklan bağlı olduğu halde durmaksızın çırpman bir delikanlı getirildi. Valko smtarak şöyle duyurdu: "Bu genç adam babasının kalesine ulaşmaya, hanesinde bir yer edinebilmek için kendini teslim etmeye çalışırken dün gece topraklanmdaki bir vadoon tuzağına yakalandı!"

Bu sözler bir kahkaha tufanı kopardı, çünkü vadoon adlı aptal etobur kolayca yakalanan bir hayvandı— asıl değeri kürkünde yatıyordu ve meyve ağaçlannı yok ettiği için meyve bahçesi sahiplerinin baş belasıydı. Genç adam öyle bir tuzağa yakalandığına göre ya çok dikkatsiz ya da çok aptal olmalıydı

"Bırakın beni!" diye haykırdı delikanlı, çömleğin içine sokulurken. Fırsat bulsa çıplak elleri ve ayaklanyla dövüşmeye hazırdı, fakat uşak-

lar onu zorlayarak dizleri çenesine değecek vaziyette çömleğe soktular. Ne denli uğraşırsa uğraşsın bulunduğu pozisyondan ancak bir başkasının yardımıyla kurtulabilirdi ve kimsenin yardım edeceği yoktu.

"Sen bir hayvansın!" diye bağırdı Valko. "Erkekler arasında savaşamayacak kadar aptalsın. Bir hayvan gibi de öleceksin!"

Delikanlı haykırmaya başladı: bir dizi öfke dolu hırıltı ve anlaşılmaz çığlık. Şölenin misafirleri kahkahalarla güldüler, çünkü adamın acizliği bu hüsran ve hiddetini komik kılıyordu. Valko bir işaret verince uşaklar gencin başından aşağı kova kova su dökmeye başladılar. Tutsak ağzına kaçanlan tükürdükçe odadaki kahkahalar daha da arttı.

"Eski zamanlarda," dedi Valko, "zayıf birini soğuk suya sokmak, sonra da suyu yavaş yavaş kaynatmak eğlenceli kabul edilirdi.

"Artık ateşe ihtiyacımız yok, çünkü aynı şeyi ısı olmadan yapan maddeler var." Tekrar işaret verdi ve uşaklar suyun içine iki torba boşaltıp geri çekildiler.

Maddeler tepki verince su fokurdamaya başladı. 'Cüretkâr delikanlının öfke dolu bağrışlannın yerini çabucak ıstırap çığlıktan aldı. Suyun bir kısmı çömleğe fazla yakın duran bir uşağın üstüne sıçradı ve adam acıyla gözlerini ovuşturdu.

Misafirler kendilerinden geçercesine gülüyorlardı. Tutsağın çığlıkları arttıkça misafirler kahkaha krizlerine tutuluyorlardı. Çömlekteki genç çırpındıkça içinde bulunduğu sıvı omuzlanna, boynuna ve yüzüne sıçnyor, vücudunda kabarcıklar ve kırmızı-turuncu yaralar belirmeye başlıyordu.

Çığlıklar neredeyse çeyrek saat sürdü. Tutsak ölüme yaklaştıkça Valko misafirlerinin büyük bir açlıkla yerlerinden kalktıklarını görebiliyordu. Kadınlar hazırdı; çoğu ellerini vücutlarında gezdirirken erkekler bariz şehvet belirtileri gösteriyorlardı

Valko'nun annesi haklı çıkmıştı. Doğru zamanda düzenlenen tek

bir ölüm, bu tür kutlamalarda sıkça karşılaşılan rastgele katliamlardan çok daha etkili olmuştu, Yanm düzine Aşağılık'm hayvanlar tarafından ezilmesini ya da aç zarkislere yem olmasını seyretmek fazlasıyla dikkat dağıtıcıydı. Lâkin ustaca hazırlanan bir ölüm, seyircilerde yoğun bir dikkat uyandırmıştı.

Valko bir uşağı eliyle çağırdı. "Lord Makara'nın kızma bana katılmak ister mi diye sor." Uşak bahsi geçen kızın yanma koşup kulağına fısıldadı. Kız hızla başını çevirdi; elleri elbisesinin kumaşını kavrarken gözleri açlıkla panldıyordu. Valko istese dişiye hemen oracıkta, misafirlerinin gözü önünde sahip olabileceğinin bilincindeydi.

Sadharin lordlanmn çoğu baş masadan kalkmış, yataklanna alacakları dişilerin yakınında duruyordu. Valko bu gece dişilerden çoğunun gebe kalacağını biliyordu: ileriki yıllarda pek çok oğul, babasının kalesine geri dönecekti. Yalnızca Valko, annesi ve bir avuç Sadharin Binicisi her eşleşmenin Kan Cadıları tarafından ayarlandığını ve bu gecenin ürünü olarak doğup Saklanış'tan canlı çıkacak tüm çocukların Beyaza hizmet edeceklerini biliyordu.

Kan ve şehvete kapılırken Beyaz'ı düşünmek güçtü. Aşağıdaki genç son nefesini verirken Valko gülümsedi ve, "Zayıf," dedi.

Annesi kulağına, "O genç adam Camareen topraklarından geçip gitmeye kalkmadı oğlum," diye fısıldadı. "Doğrudan bu kaleye geliyordu. O Aruke'nin evlatlanndan biriydi. Senin kardeşindi."

Valko içini tuhaf bir ürpertinin kapladığım hissetti. Başını annesine çevirdi. Gözleri onunkilerle buluştu ve öyle karmaşık duygulara kapıldı ki içinden annesine vurmak geldi. Yine de kadının yumuşak dokunuşu kendini toparlamasını sağladı. "Az önce yaptığından daha farklı bir şey yapsaydın misafirlerinin önünde son derece aciz bir duruma düşecektin ve Camareenlere hükmetmeye layık olmadığını herkese gösterecektin. Ödememiz gereken bedeli anla. Mücadeleye daha yeni

başladın oğlum ve şimdi hissettiğin azap önümüzdeki yıllarda sık sık geri gelecek." Valko bebekken yaptığı gibi oğlunun yanağını okşadı ve, "Artık git," diye fısıldadı kadın. "Acı ve ıstırap, kan ve ölüm düşüncelerini kafandan çıkar. Git ve bu gece güçlü bir oğul yap."

Valko kafasındaki karmaşık düşünceleri güçlükle bastırıp oradan ayrıldı ve kızı odasına giden koridorun kapısı önünde beklerken buldu. Kolunu dişinin beline dolayıp ona şiddetle, açlıkla, hoyratça sarıldı. Sonra elinden tutup onu yatak odasına götürdü.

Yemek bir tuhaftı. Pug masanın başındaydı, Martuch da onun karşısında oturuyordu. Garip kıyafetler içindeki İpiliaclılar büyücünün etrafında sessizce geziniyor, masaya yeni tabaklar bırakıp boşalanlan alıyor, tek kelime etmeden bardakları ve maşrapaları dolduruyorlardı.

Martuch yola çıkmadan önceki bir hafta boyunca hep böyle yemelerinde ısrar etmişti, zira ona göre bu durum Dasati adetlerine daha kolay alışmalarını sağlayabilirdi.

"Kosridi'de yiyeceğiniz yemekler tam olarak bunlar gibi değilse de bunlara yakın. En azından oradaki yaygın yemeklere beklenmedik bir tepki vermemenizi sağlayacak kadar.

"Size hizmet edenler Aşağılık gibi davranıyorlar, bu yüzden onlan izleyin. Büyük ihtimalle kendinizi böyle bir masada bulmayacaksınız, çünkü sadece savaşçılar bu şekilde sofraya otururlar. Erkekler ve kadınlar ancak yalnızsalar böyle yerler, o da genellikle çiftleştikten sonra."

Zihni Dasati yaşantısıyla ilgili bir milyon ayrıntıyı barındıran Martuch sahiden de harika bir öğretmen olmuştu. Pug onları bu geziye daha iyi hazırlayabilecek birini düşünemiyordu.

Haftalar boyunca Dasati dilinin yanı sıra inandıncı bir hikâye üzerinde çalışmışlardı. İçlerinden üçü Martuch'a hizmet eden birer

Bakıcı yken genç savaşçı Bek ufak bir topluluğa mensup önemsiz bir soylunun oğluydu ve TeKarana'nm kenti Omadrabar'a hac amaçlı gidiyordu. Böyle bir şey duyulmamış değildi, özellikle de genç savaşçı ileride bir Ölüm Rahibi olmayı düşünüyorsa —Omadrabar'da Karanlık Olan'a adanmış dev bir tapmak vardı ve Martuch yaşayan tannnm orada ikamet ettiğini, bütün gücün orada toplandığı iddia etmekteydi.

Pug, Bek için endişelense de Nakor genç savaşçıyı kontrol altında tutabileceklerini söylüyordu. Bek burada, yani Delecordia'da daha farklı birine benziyordu ve Pug ikinci gerçeklik seviyesine indiklerinde onun başka ne gibi değişimler geçirebileceğini merak etmekteydi. Bek pek çok açıdan bir Dasati haline geliyordu. Ondan ne beklendiğinin bir kez söylenmesi yetiyor, yapması gerekenleri kusursuz olarak yapabiliyordu.

Nakor onu ilk tanıdığında bile genç adamın içinde yabancı, tehlikeli, hattâ İsimsiz Olanla bağlantılı bir parça bulunuyor olabileceğinden kuşkulanmıştı. Fakat belki de o karanlığın kaynağı Dasatilerin Karanlık Tannsıydı. Pug karşılarında bu kadar bilinmeyen olmasından nefret ettiği halde, en azından kendisinin hayatta kalabileceğine inanmaktaydı; yoksa nasıl geçmişe mesajlar gönderebilirdi?

En büyük endişesi Magnus ve Nakor'a yönelikti, çünkü ölümün kıyısında dururken Lims-Kragma'yla yaptığı pazarlığın boş bir tehdit olmadığını yüreğinde hissedebiliyordu. Çocukları da dahil sevdiği herkesin kendisinden önce ölmesini izlemek zorunda kalacaktı. Fakat her gün, acı o gün başlamasın diye içinden dua ediyordu. Acaba kaderinde oğlunu ve Nakor'u bu delice görevde kaybetmesi mi yazılıydı?

Pug kontrol edemeyeceği bir konuda endişelenmenin hem zihinsel hem de duygusal anlamda enerji kaybı olduğunu bilerek şüphelerini bir kenara itti. Meclis'in her üyesi iyilik yolunda canını feda etmeyi daha en başından kabullenirdi. Tabii bunu bilmek Pug'ın endişesini

azaltmıyordu, o ayrı mesele.

Martuch gittikleri mekânda Bek'in akıl hocası, onun gizemli babasıyla ittifak kurmuş bir savaşçı rolü oynayacaktı. Dasati ittifaklan o kadar karmaşık, o kadar çok katlı olurdu ki, Atalar Salonu'nda çalışan Teminciler hariç hiç kimse her lordu, sülaleyi, klanı veya savaşçı topluluğunu bilemezdi.

Konuyla ilgili olarak, "Martuch, bir Sadharin Binicisi olacağını söyledin," dedi Pug. "Bu senin için gerçek bir mevki mi, yoksa bir rolden mi ibaret?"

"Ben o topluluğa mensubum," dedi yaşlı savaşçı. "Dasati savaşçılan arasında onlara saygı duyulduğunu ve Sadharinlerin uzun, şanlı bir tarihe sahip olduklannı göreceksiniz. Aynca birçok üyesi davamıza sıcak bakar." Bir pomba meyvesini aldı, başparmaklarıyla yardı ve meyvenin yumuşak etinden büyük bir lokma ısırdı. "Karanlık Olan'm müritleri bunu öğrenmekten çok hoşlanacaktır Pug. Sadharinlerin Beyaza yakınlık duyduğunun açığa çıkması, hepsinin yok edilmesini garantileyecektir.

"Uzak Omadrabar'daki TeKarana 'hastalığın' tamamen ortadan kaldırıldığından emin olmak için Kosridi'nin bütün bir bölgesinin yok edilmesini emredebilir. Bunun sonucunda da binlerce kişi ölür."

"Beyaz mı?" diye sordu Pug. "Beyaz kim ya da ne?"

"Bu uzun bir hikâye; daha doğrusu uzun bir hikâyeler dizisi," dedi Martuch. "Ama şunu bil: eski çağlarda evrenimize hükmeden iki güç vardı: Karanlık ve Beyaz."

"Ah," dedi Nakor. "İyilik ve kötülük."

"Siz öyle diyebilirsiniz." Martuch omuz silkti. "Bu kavramlan anlamakta zorlansam da onları doğru olarak kabullendim. Bizlere hayatlarımız boyunca 'Beyaz' denen şeyin Dasati halkının içindeki korkulası bir hastalık olduğu öğretilir. Saklanışım sırasında, henüz bir çocukken,

annem itaatsizlik edersem sonunda Beyaz'm eline düşeceğimi pek çok kere söylemişti."

Martuch geçmişi hatırlarken güldü. "Acaba şimdi ne derdi?" Bıçağını elinden bıraktı. "Beyaz, bir organizasyon olduğu gibi varoluşun anlamsız katliamlardan ve İslahlardan fazlasını içerdiğine yönelik bir inanç, coşkulu bir umuttur. Bizler sizin medeni dediğiniz yönlerin çoğundan yoksunuz —mesela müzik, sanat, edebiyat. İpiliaclılar bunlan doğal karşılıyorlar ve sanırım aynı şey siz insanlar için de geçerli. Dini öğretiler ya da Karanlık Olan'm güçlerini anlatan ibretlik öyküler içermeyen bir kitapla ilk karşılaştığımda gözlerime inanamamıştım. Biri hangi akla hizmet edip sırf başkalannı eğlendirmek için kâğıtları anlamsız sözcüklerle doldururdu ki? Tabii bir de savaş marşları ya da tapmak ilahileri olmayan şarkılar var. Aşağılıklar çalışırlarken kimi zaman iş zikirleri tuttururlar, fakat yalnızca zevk için müzik dinlemek? Çok tuhaf.

"Buraya bir şeyler öğrenmek için gönderildim Pug. Ve sizinle en iyi iletişim kurabilecek Dasati olduğum için size eşlik etmekle görevlendirildim."

Pug ortada Vordam'm onlara bir rehber bulmasından fazlası olduğuna yönelik kuşkusuna kapıldı yeniden. "Seni kim gönderdi?"

Pug bu soruyu daha evvel de sormuştu. Cevap aynıydı: "Size pek çok şey anlatılacak, ama şimdi değil." Martuch'un ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

"Anlaşıldı," diyen Pug, Dasatilerle ilgili hiçbir şeyin yarım yamalak olmadığı sonucuna vardı. Dasatiler o güne dek karşılaştığı en tehlikeli fani varlıklardı. Sadece insanlardan daha hızlı, avcı trollerden daha vahşi ve en cesur Tsurani savaşçısından daha gözüpek olmakla kalmıyorlardı, aynı zamanda ölümcül denebilecek bir zihniyete sahiptiler. Ölümü pek çok sosyal sorunun çözümünde kullanıyorlardı ve Pug

böyle bir ırkın varlığını nasıl sürdürebildiğini ister istemez merak ediyordu.

Nakor'un tabiatı gereği kötülüğün deli olduğuna yönelik sözlerini anımsadı; eğer bu doğruysa Dasatiler her iki evrendeki en deli canlılardı. Pug kâhinden duyduklanna ve Martuch'un açıklamalarından çıkardığı sonuçlara dayanarak Dasati topluluğunun hep böyle olmadığını tahmin ediyordu. Dasatilerin Karanlık Tanrısının zirveye yükselişi aradan geçen zamanda unutulmuş, efsanelere ve masallara karışmıştı. Fakat bu olayın ırkın tarihinin ileriki bir döneminde gerçekleştiği belliydi. Dasatiler o zamana dek aynı Ipiliaclılar gibiydiler: karmaşık, genelde barışçıl ve de üretken.

Pug, "Tarihimizde Kaos Savaşları adı verilen ve fanilerle büyük tanrıların küçük tannlara karşı ayaklandıktan bir dönem bulunur," dedi. "Bu dönemde yaşananlar zamanla unutulup gitmiştir, yine de bir kısmını biliriz. Karanlık Olanın yükselişi de böyle bir çatışmanın ardından mı gerçekleşti?"

"Öyle oldu," dedi Martuch. "Tarihin galipler tarafından yazıldığı söylenir ve Ölüm Rahipleri tarihle kanun arasında bir fark görmezler. Irkıma göre Karanlık Majesteleri'nin öğretileri tarih sayılır.

"Aradaki farkı sadece Ipiliaclılann kayıtlanndan biliyorum. Bu kayıtlar onlann Omadrabar'dan kaçışından öncesine dayanıyor."

"Zamanımız varsa onları ben de görmek isterim."

"Var. Hem böylece boş vaktini akıllıca harcamış olursun."

"Peki Delecordia'ya nasıl geldin?"

"O hikâyeyi sana daha sonra bir başkası anlatacak. Şimdilik şu kadarını paylaşmaya itirazım yok: sizin zaman kavramınıza göre yirmi beş yıl evvel ben de diğer genç Dasati savaşçıları gibiydim. Saklanış'tan sağ çıkmış, babamın kalesine gitmiş ve onun yanında bir yer edinebilmek için İmtihan Salonu'nda rakibimi öldürmüştüm. Bunun sonucun-

da Sadharinlerin arasına kabul edilmiş ve normal bir Dasati savaşçısı gibi davranmıştım. Islah sırasında çocuk avlamış, onlan korumaya çalışan dişileri öldürmüş ve siyasi çıkar sağlayabilmek için çeşitli dişilerle çiftleşmiştim. Aynca Karana'nm savaş çağrısına daima hazırdım.

"İki isyanın bastırılmasına yardım ettim —en azından düşmanlannı yok etmek isteyenlerin deyimiyle. Üç kez de düşman savaşçı topluluklarına karşı düzenlenen seferlere katıldım. Vücuduma altı büyük ve sayamayacağım kadar küçük yara aldım, ama üstünlüğümden hiç şüphem yoktu. Oğullarım zamanla yanıma gelip hayatta kaldılar. Bulduğum kadınlardan biri beni öyle tatmin etti ki oğlumuz çıkageldiğinde o dişiyi evime aldım. Sizin 'aile' olarak adlandırabileceğiniz bir durumdaydık. Aslında Dasatilerin zihninde böyle bir kavram yoktur, ama ben dünyamdaki mutlu bir aile babasıydım.

"Sonra bir şey oldu ve hayatım değişti. Bir daha asla kendimi ırkımın standartlanna göre değerlendiremeyecek hale geldim ve o günden beri halkımı değiştirmek için çabalıyorum." Geçmişi hatırlar misali gözlerini boşluğa dikti. "Dişim —başka bir deyişle kanm— sık sık beni özlediğini söyler. Oğullanm küçük topraklarımızı iyi yönetirler ve nispi bir banş içinde yaşar gideriz." Yediği meyvenin kabuklarım bırakıp ellerini bir beze sildi. "Yaşantımız Dasati İmparatorluğunda olması gerektiği gibidir," dedi alaycı, buruk bir ses tonuyla. "Ölenler yalnızca masumlardır."

Pug hiçbir şey demedi.

Martuch kıkırdadı. " 'Masum' sözcüğünün Dasati dilinde tam bir karşılığı olmadığını biliyor muydun? En yakın karşılığı, henüz kimsenin canını almayanlar için kullanılan 'kansız' kelimesidir." Bir şarap bardağına uzanırken başını iki yana salladı. "Masum kavramına sahip olabilmek için öncelikle 'suçlu' kavramım açıklayabilmen gerekir. Bu da bizde olmayan bir diğer sözcüktür. Hep 'sorumluluktan' bahsede-

riz; herhalde içimizdeki bir şey ölüp gittiği için." Ayağa kalktı. "Affedersiniz. İçkiyi fazla kaçırdım." Sonra Pug'a hitaben, "Arşiv dışandaki sokağın ilerisinde, sağ tarafta yer alır," dedi. "Öteki binalara benzer, ama girişinin üstünde beyaz bir halka olan mavi bir bayrak asılıdır. Oraya gittiğinde, neye bakmak istersen sana gösterilecek. Yarın akşamüzerinin sonlarına doğru döneceğim. Size iyi geceler dilerim." Çekip gitti.

Magnus babasına döndü. "Garip."

"Evet, hem de çok," dedi Pug. "Dasatilerin bakış açısına göre..."

"Zayıfsınız ve ölmeyi hak ediyorsunuz," dedi Bek sakin bir sesle.

"Babam hiç de zayıf değil," dedi Magnus. "Tabii biz de değiliz."

"Seni veya babanı kastetmedim," dedi genç dövüşçü. "İnsanları kastettim. Zayıfsınız ve ölmeyi hak ediyorsunuz."

Bek'in insanlardan 'biz' diye değil de 'siz' diye bahsettiği Pug'm dikkatinden kaçmadı. Nakor'a bir bakış atınca ufak tefek kumarbaz başını hafifçe iki yana salladı.

"Baba, artık odama çekilsem iyi olacak," dedi Magnus. "Uyumadan evvel biraz meditasyon yapmak istiyorum."

Pug bunu kabul edince genç büyücü oradan ayrıldı. Uşaklar hâlâ bekliyorlardı: Pug masa boşalmadan gitmeyeceklerini anladı. Nakor'a işaret verdi ve Isalanili, "Bek, gel yürüyüşe çıkalım," dedi.

Ralan Bek doğruldu. "Güzel. Bu şehirde gezmek hoşuma gidiyor. Görecek o kadar çok ilginç şey var ki Nakor."

Pug ve Nakor ayağa kalkıp kapıdan çıkan Bek'i takip ettiler ve erken akşam havasına adım attılar. Pug derin bir nefes aldı. "Tamamen uyum sağladık galiba; artık buranın havası bana tıpkı Krondor'daki ya da Kesh'teki gibi geliyor."

"Daha bile güzel," dedi Nakor. "Oralardaki kadar duman ve çöp yok."

Sokakta yürürlerken, “Gördüğüm kadanyla Ipiliaclılar biz insanlardan daha titizler,” dedi Pug.

“Evet,” dedi Bek. “Burası çok güzel bir şehir. Yanmasını izlemek hoş olabilir.”

Nakor, “Olmayabilir de,” diye atıldı. “Yangınlar hep birbirine benzer.”

“Ama buradakinin ne kadar büyük olacağım bir düşün Nakor.”

“Belki de içindeki parça Prandur'a aittir,” dedi Pug usulca, ‘Şehirler Yakan’ adıyla da bilinen ateş tanrısının adım anarak.

Nakor gevrek gevrek güldü. “Bek, yeni bir şey görmek ister misin? Harikulade bir şey?”

“Evet Nakor, isterim. Burası çok ilginç bir yer. Gördüğüm çoğu mekândan daha ilginç. Ama son zamanlarda böyle sürekli oturup konuşmaktan sıkılır oldum.”

Pug yanındaki Nakor’a baktı. Nakor ona beklemesini işaret etti. “Arşive yarın da uğrayabilirsin. Bu senin de görmen gereken bir şey.” Yanlanndan geçen vatandaşlan kibarca selamlayarak şehirde ilerlediler. Ipiliachlann onlara tuhaf tuhaf baktıkları oluyordu; hem Martuch hem de Kastor diğer dünyalardan gelen ziyaretçilere bu dünyada nadiren rastlandığını söylemişlerdi. Nihayet kentin doğu kapısına vardıklarında Nakor eliyle bir yeri işaret etti. “Şu tepenin ardında.”

“Bizi neye bakmaya götürüyorsun?” diye sordu Pug.

“Bekleyin,” dedi ufak tefek kumarbaz, gözlerindeki neşe kıvılcımıyla.

Tepeyi tırmandıklannda Nakor'un görmelerini istediği şeyi aynı anda seçtiler. Doğuda, çok uzaklarda ışıltılı bir çizgi gece göğüne yükseliyor ve belli bir mesafeden sonra gözden kayboluyordu.

“O da ne?” diye sordu Bek.

“Yıldız Köprüsü,” yanıtını verdi Nakor. “Martuch bana onu berrak

bir gecede görebileceğimizi söylemişti. Oradaki şehrin adı Desoctia. Ipıliaclılar o köprüyü kullanarak Jasmadine adlı bir dünyaya gidiyorlar. Dasati dünyaları arasında yolculuk etmek için de aynı sihri kullanacakmışız."

"Şehir ne kadar uzakta?" diye sordu Pug.

"Havadan üç yüz elli kilometre."

"Öyleyse o köprü çok büyük olmalı," dedi Bek.

"Veya çok parlak," diye ekledi Pug.

Bir müddet sessiz kalarak, onları başka bir gerçeklik diyarına götürecek olan ışık köprüsünün panltısını seyrettiler.

KOSRIDI

Martuch elini kaldırdı.

Tüm gözler ona çevrildi. Dasati savaşçısı ve dört insan, büyük ve kubbeli bir odanın ortasında, Pug'm Yıldızlimam'ndaki Akademi'ye benzettiği bir eğitim-öğretim binasındaydı. Pug son birkaç gün içinde arşivin yanı sıra buraya da uğramış, Dasatiler hakkında öğrenebildiği her şeyi öğrenmişti. Maalesef bu pek fazla sayılmazdı, çünkü Ipiliaclılann tarihinin büyük bölümü Delecordia'ya ulaştıktan sonraki zaman dilimim kapsıyordu.

Edindiği bilgilerin iç açıcı olduğu söylenemezdi: Ipiliaclılann genel olarak Dasatilere bakış açısı, ancak ezilenler onları ezenlere nasıl bakabilirse öyleydi. Yine de Pug çıkacakları inanılmaz yolculuğa hazırlanabileceği kadar hazırlanmış olduğunu hissediyordu.

Bulundukları yer aslında toplantılar ve davetler için kullanılan bir salondu. Ayrıca ikinci diyara geçmelerini sağlayacak Ipiliaclı büyücüye göre bunu herhangi bir dikkat dağıtıcı etkiye maruz kalmadan rahatça yapabilecekleri kadar genişti. Büyücü onları ikinci diyara nasıl göndereceğini anlatırken Pug, Magnus ve Nakor adamı hevesle dinlediği halde Pug bile kullanılacak sihir sanatını pek az kavrayabilmişti.

Martuch konuştu. "Geçiş az sonra başlayacak. Şanslıysanız bu olay şimdiye dek tecrübe ettiğiniz hiçbir şeye benzemeyecek. Ben aynı geçi-

şi on iki kere yaptım ve her seferinde bunun sonuncu olduğuna yemin ettim. Hazır mısınız?"

Pug kolunu Nakor'unkine, Nakor ise Bek'inkine dolamıştı. Babasının öteki tarafında duran Magnus da bir kolunu onunkinden ve diğerini Martuch'unkinden geçirmişti. Martuch yalnızca 'gri' adıyla bilinen bir diyardan geçeceklerine ve tüm duyularının karmakarışık olacağına dair onlan uyarmıştı. Geçiş uzun sürmeyecekse de zamanın durduğu hissine kapılacaklardı.

Geçişi yönlendirmek için çağrılmış olan Ipiliaclı büyücü de Pug'ı, Nakor'u ve Magnus'u ne beklemeleri gerektiği konusunda uzun uzadıya bilgilendirmişti. Bek tamamıyla tasasızdı ve uyanlara zerre aldmş etmiyordu. Nihayet 'bir sonraki mekâna' gideceği için heyecanlı bir hali vardı.

Pug derin bir nefes aldı. "Hazmz."

Martuch başını salladı ve büyücü asasını başının üstüne kaldırdı. Bu hareket neredeyse bir saat evvel başladığı büyünün son kısmıydı.

Etraflanndaki oda aniden kayboldu. Pug nefes almaya çalıştıysa da bulunduğu yerde hava olmadığını biliyordu, çünkü bu yeri hatırlamıştı! Yine o aradaki mekândaydı! Kara Macros, Gedik Savaşı'nın sonunda Tsurani'den gelen ilk gediği kapattığında Pug'ı buraya getirmişti. Pug, Martuch'un uyarısını şimdi daha iyi anlıyordu. Düşünceleriyle uzanarak tıpkı eskiden Macros'un onu koruduğu gibi o da yol arkadaşlannı korudu.

Baba, diye geldi Magnus'un düşünceleri. *Neredeyiz*?

Anlar arasındaki boşluklayız oğlum. Evrenin tam özünde, Nakor'un 'şey' olarak adlandırdığı o dokuların arasında, boşluğun ta kendisindeyiz.

"Konuşabilirsiniz," dedi Nakor. "Ama ben hiçbir şey göremiyorum."

Pug'la diğerleri birdenbire ortaya çıktılar. 'İyi de nasıl...?" dedi Martuch.

"Burada daha önce de bulundum," dedi Pug ve Magnus'a döndü. "Beni buraya deden getirmişti. Burası Kaos Savaşları sırasında tanrıların dövüştükleri boşluğun diyarıdır."

"Hiç bu kadar uzun sürmemişti," dedi Martuch.

"Belki de beş kişi olduğumuz içindir," diye fikir yürüttü Bek, kendilerinden başka hiçbir referans noktası bulamamaktan büyülenmişçesine. Boşluk alabildiğine hiçlikle doluydu: ne bir ışık, ne bir ses, ne de bir his vardı.

"Teşekkürler Pug," dedi Martuch. "Geçiş hep soğuk ve acı verici gelmişti."

"Vardığımızda hiç hoş olmayacak," dedi yanlarındaki büyücü. Sözlerini doğrular misali ikinci gerçeklik düzlemine atlamalan ıstırap doluydu. Kapıldıkları his, zihinlerinin ve bedenlerinin her zerresinin parçalanmasını andınyordu. Pug, Dasati dünyasına çekildiğini hissederken görüş alanından hızla bir şey geçti. Hareketi takip etmeye çalıştıysa da boşluktan zorla çekilip alındı ve ansızın kendini siyah taşlardan yapılmış bir odanın taş zemininde dururken buldu. Kosridi'deydi.

Vücudundaki sinirleri kaplayan acı, Pug'ı uzun bir yarış yapmışçasma soluk soluğa bırakıyordu. Herkes tıpkı Delecordia'da olduğu gibi kol kola girmiş vaziyetteydi.

Pug, Nakor'u ve Magnus'u bırakınca sendeledi. "Sanki bir şey gördüm," dedi.

"Ne?" diye soran Nakor'un yüzünde alışılmadık bir endişe mevcuttu.

"Bir şey..." dedi Pug. "Daha sonra konuşuruz."

Pug dikkatini etrafına odakladı ve bir sorun varmışçasına gözlerini

birkaç defa kırpıştırdı. Sonra insan zihninin görmeye uygun olmadığı şeyler gördüğünü fark etti. Her taraf farklı renk tonlanyla ve yanardöner enerjilerle doluydu. Bulundukları odanın duvarlan Delecordia'da olduğu gibi siyah taşlarla kaplıydı, fakat buradaki en ufak bir değişiklik dahi bir renk cümbüşüne sebep oluyordu. Ortaya çıkan etki neredeyse boğucuydu.

O esnada Pug yalnız olmadıklarım fark etti. Odada biri erkek öteki kadın iki suret bekliyordu. Pug'm kadını tanımlamakta kullanabileceği tek sözcük 'asil'di. Yabancı yüz hatlanna karşın geniş alm ve dümdüz uzanan burnu ona çarpıcı bir görünüm katmaktaydı. Gözleri şekil itibariyle bir kedininkilere benziyordu ve dudakları dolgundu.

Üzerinde bir savaşçı zırhı taşıyan adamın yüzündeki bir şey, Pug'a onun genç olduğunu düşündürdü. Kadın Magnus'a baktı, kaşları hafifçe kalktı ve, "Bu adam neredeyse bir Dasati gibi görünüyor oğlum," dedi. "Hattâ yakışıklı bile. Ama maalesef savaşçı değil."

Pug oğluna bakınca illüzyonun başlamış olduğunu anladı. Magnus'u hem tanıdığı şekilde hem de bir Dasati gibi görüyordu; iki resim üst üste konmuştu sanki. Magnus'un boyunu, narin yüz hatlannı, Dasati halkının güzellik anlayışına hitap eden uzun burnunu seçebilmekteydi.

Zırhlı genç adam öne çıktı. "Ben Lord Valko'yum. Burası benim evim. Hoş geldiniz. İtiraf etmeliyim ki sizi öldürmemek benim için çok güç. Burada yabancılann bulunması beni rahatsız ediyor. Tiksintimi dizginlemeye çalışacağım."

Pug, Martuch'u süzdü. Martuch, "Bir Dasati evinde bundan daha hoş karşılanamazdın dostum," dedi ve Valko'ya döndü. "Ben Setwala Lordu Martuch. Sadharinlerle beraber varnin binerim."

"Hoş geldin Sadharin Binicisi!" dedi Valko, Pug'a samimi gelen bir tavırla. Adet gereği sarılarak birbirlerinin sırtlarına vurdular ve sağ elle-

riyle birbirlerinin sağ bileklerini tuttular. Sonra kalenin genç lordu gözlerini Beke çevirdi.

Ralan Bek başım eğmiş bir vaziyette gür siyah kaşlarının altından ona bakmaktaydı. Yansıyan ateş ışığında gözleri kömür gibi yanıyordu ve yüzüne ancak açlık olarak adlandırılabilecek bir ifade hâkimdi. "Martuch, onu öldürebilir miyim?" dedi Bek. Tıpkı bir Dasati savaşçısı gibi giyinmiş ve rolünü bol bol prova etmişti.

Martuch başını iki yana salladı. "Bek, o ev sahibimiz."

Ralan bu sözleri ömrü boyunca sarf etmiş gibi bağırdı. "Benim adım Bek! Setvvalalı Martuch'a hizmet eder ve Sadharinlerle beraber koşarım!" Çılgın bir kurt gibi sırıtarak Valko'yu işaret etti. "Efendim seni öldürmememi ya da arkandaki kadına sahip olmamamı söyledi. Onun isteklerine saygı duyup arzumu kontrol altında tutacağım."

"Bu adam deli mi?" diye sordu Valko.

Annesi kıkırdadı. "İncelikten yoksun, ama genç bir Dasati savaşçısını gayet iyi canlandırıyor." Valko'nun omzunu sıvazladı. "Saklanış'taki çoğu çocuk benim gibi bir öğretmenden yoksundur. Davranışları bu... şahıslara fayda sağlayacak."

Pug onun ne demek istediğini anladı. Kadın 'şahıs' sözcüğünü özellikle seçmişti. Ona göre Aşağılık olmamalarına rağmen kesinlikle Dasati değildiler.

"Vakit gece yansı," dedi Valko. "îstirahate ihtiyacınız var mı?"

"Hayır," diye cevap verdi Martuch, "ama bilgiye ihtiyacımız var. Düşündüğümüzden çok daha büyük bir tehlike söz konusu."

Pug onun Talnoylardan bahsettiğini tahmin etti. Aralarında Talnoylarm yaratılışıyla ilgili bir konuşma geçmemişti ve Pug söze her başladığında Martuch onu geri çevirmişti.

"Gelin özel bir odaya çekilip konuşulması gereken her konuda konuşalım," dedi kadın.

Valko'nun huzursuz bir hali vardı ve Pug, Dasati yüz ifadelerini ne kadar çabuk anladığını fark ederek şaşırdı. Bunun kısmen Delecordia'daki eğitimleri sayesinde olduğunu biliyordu, fakat geri kalanı Ipiliaclı büyücünün yaptığı karmaşık büyü sayesindeydi.

"Aslında tam birer... Aşağılık'a benziyorlar, ama onlara misafir muamelesi etmem gerekiyor!" dedi genç Camareen Lordu.

Genç adam bunu öyle bir üslupla söylemişti ki, Pug sözlerin altında yatan hakareti anladı. Fakat adamın annesi hemen araya girdi. "Görünüşlerine aldanma. Bu... şahısların her biri büyük bir güce sahip, yoksa burada olmazlardı. Kudretli Ölüm Rahiplerinin çoğundan daha tehlikeliler. Bunu sakın unutma."

Valko tek kelime daha etmeden döndü ve herkesin sorgusuz sualsiz peşinden gelmesini beklercesine yürümeye başladı. Pug, Martuch'a bir bakış attı. Martuch ona Bekle beraber genç adamın peşinden gideceğini, arkadan da kalenin hanımının geleceğini işaret etti. Bu toplumdaki rollerine hemen uyum sağlamalarının çok önemli olduğu anlaşılıyordu.

Pug bu yolculuktan sağ çıkabilmeleri için kendisini işitebilecek her tannya sessiz bir dua etti.

Delecordia'da karşılaştıktan hiçbir şey Pug ve yol arkadaşlannı Kosridi deneyimine hazırlamamıştı. Lord Valko'nun nispeten korunaklı kalesinde bile bu gerçeklikten sızan yabancı his boğucuydu. Pug ellerini bir masanın üstünde gezdirirken parmak uçlannda oluşan duyuma hayret etti; dokunduğu mobilya Midkemia'daki her marangozda rastlanabilecek türde siyah ve sıkı bir ahşaptan yapılmış olmasına rağmen Pug'a gerçek gelen anlamda tahta olmayıp bu diyarda ağaç yerine geçen bir şeyin etiydi sadece. Aynı şekilde etrafındaki koyu renklerin egemen olduğu taşlar granite ya da feldspata benzese de,

sanki dünyanın kabuğu altındaki oluşumlan sona ermemişçesine içlerinde bir enerji gizliydi. Ve her şey açtı. Pug masaya dokunurken onun vücudundaki enerjiyi tüketmek istediğini sezebiliyordu.

"İnanılmaz," dedi usulca, Lord Valko ve annesinin onlar için hazırlattıkları odada otururken.

"Evet," dedi Martuch. "Delecordia'ya ilk gittiğimde ben de üç aşağı beş yukarı aynı tepkiyi vermiştim. Salon'dan geçip ilk yabancı dünyamı ziyaret ettiğimde hayretten neredeyse kıpırdayamıyordum. Bizim bakış açımıza göre, sizin gerçekliğiniz aşırı derecede parlak ve sıcak Pug. Kendini odaklama yeteneğinden yoksunsan daha da fazla. Tıklım tıklım dolu kocaman bir salonda pek çok sohbet gerçekleşirken konuşmalardan birini dinlemeye çalışmak gibi. Konsantre olursan yapılamayacak şey değil. Zaman geçtikçe daha kolay hale geliyor zaten."

"Martuch," dedi Nakor, "bu dünyadakiler niye ilk düzlemi işgal etmek istesinler?"

"Bir kişi, halk veya ulus niçin bize deli gelen şeyler yapmak ister?" Adam omuz silkti. "Herkesin kendince bir sebebi vardır. Bu yüzden mi buradasınız? Dasatilerin dünyanızı işgal etmesinden mi korkuyorsunuz?"

"Belki," dedi Pug. "Yolculuğumuzun bir sebebi de o. Yanıldığımızı ve ırkının dünyamızı tehdit etmediğini öğrenmek bizi mutlu eder."

"Belki biraz daha açık konuşmamızın vakti gelmiştir," dedi Martuch. O zırhını çıkarmadan bir taburenin üstünde otururken diğerleri yastıklarla dolu divanlarda dinleniyorlardı. Bek dışarıdaki manzaraya doyamazmış gibi pür dikkat pencereden dışarı bakmaktaydı. Pug onun bu hayranlığını anlıyordu. Gece gündüze dönüşürken, havadaki renk tonlarının değişimi göze cazip gelen bir enerji cümbüşü yaratıyordu. Bu diyardaki en ufak bir ayrıntı bile dikkat çekiciydi. Evvelden Pug'm da kendini manzaraya kaptırdığı olmuştu.

Bulundukları dünya yabancı bir üslupta güzel olduğu halde Pug, Dasati var oluş düzlemine uyumlarının geçici olduğunu ve karşılaştıkları en olağan şeyin bile tehlikeli, hattâ ölümcül sonuçlara yol açabileceğini kendine sürekli hatırlatmaktaydı.

Pug dikkatini Martuch'a verdi. "Hoşuma gider."

"Öncelikle, Bahçıvanla tanışana dek dünyanızdaki Talnoylardan bahsetmemelisiniz," dedi Martuch.

"Bahçıvan mı?" diye sordu Magnus. "Bu bir isim mi, yoksa bir unvan mı? O sözcük bizim dünyamızda bir bahçede bitkilerle ilgilenen kişi anlamına gelir."

"Burada da öyledir," dedi Martuch. "Ama aynı zamanda gerçekte kim olduğu bilinmesin diye bir adam için de kullanırız."

"Kim o adam?" diye sordu Nakor, doğrudan konuya girerek.

"Deyim yerindeyse liderimizdir, ama onu size asıl Narueen anlatmalı. Narueen onunla tanıştı. Ben henüz tanışmadım."

"Lideriniz olmasına rağmen onu tanımıyor musun?"

"Bu karmaşık bir mesele. Geçmiş yıllarda Karanlık Majesteleri'nin öğretilerini bir türlü benimsemeyenler oldu. Herhalde sizin halkınızın arasında da otoriteyi sorgulayan ve geleneklere karşı çıkanlar oluyordur."

"Kesinlikle," dedi Pug, oğluna göz atarak. "Çocukluğun sonunda buna sıkça rastlanır. Git istediğin insan ebeveyne sor."

Magnus gülümsedi. Çocukluğunda annesi kadar inatçıydı. Babasından eğitim almaya başladıktan sonra bile onun irfanını ve bilgeliğini anlayana dek aralannda pek çok münakaşa çıkmıştı.

"Bizde sizdekine benzeyen bir çocukluk yoktur," dedi Martuch, "o yüzden ne demek istediğimi anladığınızı farz ediyorum. Karanlık Olan'ın öğretilerini sorgulayanlar derhal öldürülür. Bu nedenle, şüphe duyanlar sessiz kalmayı çabucak öğrenirler.

"Eskiden toplumumuzda farklı gruplar vardı. Bunların arasında sizin dilinize göre en... 'adı çıkmış' ya da 'kötü şöhretli' olanı Kan Cadısı Kızkardeşliği'ydi. Her biri kendi nüfuz alanına sahip bu gruplar, Ölüm Rahiplerine asırlarca kafa tuttu. Aralannda bir denge mevcuttu.

"Sonra Vaizler ve rahipler Kızkardeşlik'ten korkar oldular. TeKarana'nm da izniyle onlan kâfir ilan edip avlanmalarına ve yok edilmelerine yol açtılar. Cadılardan bazılan kaçıp eski kültürü canlı tuttular ve daha sonra tekrar ortaya çıktılar. Yine de çoğu Dasati onlann bir masaldan ibaret olduğuna inanır.

"Tabii bir de benim gibi düzeni sorgulamak için sebebi olmasa bile sorgulayanlar var." Martuch pencereden dışarı, Bek'in ötesine baktı. "Burası sizin için garip bir yer dostlanm, ama benim evim. Burada her şey olması gerektiği gibiyken sizin dünyalarınız bana... acayip ve egzotik geliyor. Ama burası evim olduğu halde yıllar evvel ortada bir terslik, bir dengesizlik bulunduğunu sezdim. O sayede bugün olduğum kişi haline geldim."

Martuch taburesine dönüp oturdu. "İlk düzlemdeki dünyaları gördüm Pug. İnsanların hiç düşünmeden böcek ezdiklerine tanıklık ettim. Bunu bazen alışkanlıktan, bazen de haşaratlara duyduklan derin tiksintiden yapıyorlardı.

"Biz Dasati erkeklerinin çocuklara karşı nasıl davrandığımızı en iyi o şekilde izah edebilirim. Başka ırklara mensup erkek ve kadınların çocuklarını taşıdıklarım, kucakladıklarını, onların minicik ellerinden tutarak çarşıda gezdiklerini ilk gördüğümde duyularıma anlam veremiştim.

"Bunu daha başka nasıl açıklarım bilmiyorum, ama gördüğüm şey bana ortalık yerde yapılan bir sapkınlık gibi gelmişti.

"Bir annenin kalabalık arasında kaybolan çocuğunu azarlamasını anlarım, zira Saklanış sırasında annelerimiz bizi ölümüne korurlar."

Duraksadı. "Ama bir babanın sırf güldürmek amacıyla çocuğunu kucakladığını gördüğümde..." İç geçirdi. "Hayal bile edemeyeceğiniz kadar rahatsız oldum. Hattâ kendimi kusacak gibi hissettim.

"Bir İslaha tanıklık edebileceğiniz bir mekâna sihir yoluyla nakledilseydiniz sanırım ne demek istediğimi anlardınız. Zırhlı adamlann geceleyin ormana dalmalan, korkmuş çocuklarla ve onların hayatta kalabilmesi için kendilerini hiç düşünmeden kılıçların ve mızrakların üstüne atabilecek öfkeli analarla dolu kamplarda ortalığı birbirine katmaları, bebekler ardı ardına ölürken savaşçılann kendi aralannda şakalaşıp gülüşmeleri... işte siz böyle bir olay karşısında neler hissedersenız, ben de bir adamı bir bebeği öperken gördüğümde öyle hissediyorum.

"Buna rağmen, derinlerde bir yerde yanlışın baba ve çocuğunda değil, bende ve ırkımda olduğunu biliyorum."

"Nasıl oldu da böyle bir sezgiye kapıldın?" diye sordu Nakor. "Ve ilk başta birinci döngüye nasıl çıkabildin?"

Martuch gülümseyerek Nakor'a baktı. "Daha sonra dostum." Tekrar ayağa kalkıp düşüncelerini bir düzene sokmak istercesine volta attı. "Yanlışlığı ilk hissettiğimde büyük bir ıslahtaydım.

"Güneş batarken Sadharin Binicilerine tam da bu kaleden yarım günlük mesafedeki yoğun bir ormanlık alanda bir Teminci'nin —yani bir tüccann— duman gördüğü haberi ulaştı.

"Buranın doğusundaki dağlar bir dizi tepeyle başlar ve o bölgede birçok mağarayla eski maden bulunur. Düzenli bir grubun sürekli yer değiştiren dişileri ve çocukları bulması bir yana, o mağaraların tümünü her sene baştan sona taraması bile mümkün değildir.

"Kampa gecenin kör karanlığında saldırabilmek için günbatımında yola çıktık. Oraya vardığımızda havada duman kokusu alıp bebeklerine ninni söyleyen annelerin sesini duyduk.

"Gözümüzü kan bürüdü; o *şeyleri* kesip parçalamak ve varninlerimizin toynakları altında ezmekten başka bir şey düşünemez olduk. Herhalde dişilerden biri gözcülük yapıyordu, çünkü biz kampa saldırmadan önce bir uyarı çığlığı yükseldi. Kadınlarımız akıllıdırlar ve çocuklarını korurlarken oldukça tehlikelidirler. İçlerinden birçoğu çocuklarını güvende tutmak için savaşçılara çıplak elle saldırarak bazılarını eyerlerinden düşürdü. Hattâ bir kadın, yakaladığı bir savaşçının gırtlağını dişleriyle parçaladı.

"Kardeşlerimden birinin atma geri çıkabilmesi için o gece üç dişi öldürdüm. Sonra etrafıma bakınınca kampı boş buldum. Çığlıklar ve haykırışlar gecenin içinde yankılanıyor, kılıçların kestiği çocuklann ağlayıştan dört bir yanımı Sanyordu.

"Kalp atışlarımı kulaklanmda duyabiliyordum. Elimdeki kılıç ağır geliyordu. Biz Dasatiler çiftleşmeye hazırlanırken de aynen öyle hissederiz. Yeni bir yaşam yaratmakla eski bir yaşamı sona erdirmenin verdiği zevk zihinlerimizde aynıdır.

"Oradan aynldım ve kampın çevresindeki çalılıklardan birine daldıktan sonra bir şey sezdim. Başımı eğince genç oğluna sanlmış bir dişiyi alçak dalların altına sinmiş bir halde buldum. Tam o anda aşağı bakmasaydım onları görmeden geçip gidecektim. Dişinin şansı yaver gitseydi av arayışındaki savaşçılann arkasında kalmış olacak ve güvenli bir mekâna rahatça ulaşıp özgürlüğüne kavuşacaktı."

Martuch gezinmeyi bırakıp Pug'a baktı. "Derken inanılmaz bir şey oldu. Kılıcımı çekip önce dişiyi —çünkü asıl tehlike oydu— sonra da çocuğu öldürmeye hazırlandım. Fakat dişi çocuğunu korumak için ayağa fırlayacağı yerde onu sıkıca göğsüne bastırdı ve gözümün içine baktı Pug. Bana bakıp 'Lütfen' dedi."

"Sanınm bu hiç... beklemediğin bir şeydi," dedi Pug.

"Emsalsiz demek daha doğru olur." Martuch bir kez daha taburesi -

ne oturdu. “Dasatilei; ‘lütfen’ kelimesini nadiren duyarlar, tabii bir Aşağılık lütfen şöyle buyurmaz mısınız efendim’ falan demedikçe. Ama bir yakanş olarak, hayır, bizim yolumuz bu değildir.

“Yine de kadının gözleri... orada büyük bir güç saklıydı: bu zayıf bir kadının yalvarışı değil, amaçsız bir cinayetten daha derin bir şeye yapılan bir ricaydı.”

“Peki sen ne yaptın?” diye sordu Magnus.

“Gitmelerine izin verdim,” dedi Martuch. “Kılıcımı kınına sokup vaminimle beraber oradan uzaklaştım.”

“Kendini nasıl hissettiğini tahmin bile edemiyorum,” dedi Pug.

“O anda ben bile anlamamıştım,” dedi Martuch. “Diğerlerinin peşinden gittim. Şafak sökene dek on üç dişi ve yirmi küsur çocuk katledildi. Sadharinlerin koca salonuna dönerken diğer biniciler şakalaşıp gülüşüyorlardı. Fakat ben sessiz kaldım.

“Başarı ya da gurur hissetmiyordum. O anda içimde bir şeylerin değiştiğini ve kendilerini savunmaktan aciz kimseleri öldürmenin şanlı bir tarafı olmadığını anladım.

“Bıçaklı bir kadına saygılı davranmak gerekir, ama ben savaş eğitimi almış bir vaminin üstündeydim, tepeden tırnağa zırh içindeydim, bir kılıçla bir hançer taşıyordum ve eyerimde bir savaş yayı vardı. O dişiyi öldürseydim kendimi başarılı mı hissedecektim? Dişlerinden ve tımaklanndan başka silahı olmayan bir çocuğu katletseydim galip mi gelecektim?” Adam başım iki yana salladı. “Hayır. Ortada büyük bir terslik olduğunu biliyordum.

“Ama bu sezgiye kapılan çoğu kimse gibi yanlışın bende olduğunu, Karanlık Majestelerinin yolundan saptığımı zannettim. Bu yüzden bana akıl verecek bir Ölüm Rahibi aradım.” Martuch yarım bir tebessümle Pug’a baktı. “Kader beni Juvvon adlı bir adama, Dahili Tapmak dışındaki en üst mevkiden bir Ölüm Rahibi’ne, lmparatorluk’un tüm

bu bölgesinde söz sahibi bir Yüce Rahip'e götürdü.

"Juwon hikâyemi dinledikten sonra Karanlık Olan'm hizmetindekilere verilmiş daimi bir emirden bahsetti. Kim ki benim gibi şüphe duyduğunu itiraf ederse o kişi derhal tutuklanmalı, sorgulanmalı ve idam edilmeliydi. Ben tesadüfen de olsa sırnmı bölgenin en yetkili rahibi olan ve aynı zamanda Beyaz adına gizlice çalışan biriyle paylaşmıştım.

"Juwon beni dinledi, bu konuda ağzımı kapalı tutmamı tavsiye etti, ama daha sonra geri gelmemi istedi. Aylar boyunca pek çok defa buluşup saatlerce konuştuk. Sonunda beni bir kenara çekip vazifemin Beyaz'a hizmet etmek olduğunu söyledi.

"Zaten bunu öğrenmeden önce de meselenin bir kadınla çocuğunu öldürmekte çekimser davranmaktan çok daha derine dayandığı sonucuna varmıştım. Onun ardından Narueenle, başka bilge erkek ve de kadınlarla, rahiplerle ve Kan Cadılarıyla konuştum. Bana çocukken öğretilenlerden çok daha fazlasını öğrendim." Martuch öne eğildi. "İşte Beyaz'a hizmet etmeye böyle başladım. Dahası Beyaz'ı sever ve Karanlık Majesteleri'nin her şeyinden nefret eder oldum."

"İlk gerçeklik düzlemine nasıl geçtin?" diye sordu Nakor.

"Beni Bahçıvan gönderdi."

"Niye?" dedi Pug.

Kapının oradan bir kadın sesi, "Beyaz'a en yakın çalışan odur," dedi. "Onun emirlerini sorgulamayız. Başka bir gerçekliğe gitmemizi söylerse, gerek Martuch, gerek ben, gerekse Beyaz'a hizmet eden diğerleri hiç itiraz etmeden isteneni yaparız."

Pug o tarafa döndü ve derhal ayağa kalkıp bakışlarını yere dikti. Magnus ile Nakor da onun hemen ardından aynı şeyi yaptılar.

"Daha çabuk olmalısınız," dedi Narueen, odaya girerken. "Bir saniyelik gecikme bile sizi dikkat çekici kılar. Dikkat çekici Aşağılıklar ölü Aşağılıklardır. Unutmayın: Bakıcılar faydalı olmalarına rağmen yar-

dımsever davranışları sebebiyle başkalannda nefret uyandırırlar."

Pug kımıldamadan beklerken kadın gelip onun az evvel boşalttığı yere oturdu. "Yanıma otur," dedi Pug'a, sonra diğerlerine döndü. "Rol yapmayı bırakabilirsiniz. Rahat etmek için muhtemelen başka bir fırsat bulamayacaksınız ve buradan ayrılmadan evvel konuşmamız gereken birçok şey var."

"Bu kadar çabuk mu gidiyoruz?" diye sordu Pug.

"Evet," dedi Narueen. "Omadrabar'da olağanüstü bir şey olduğunu öğrendim. Yüce Rahip Juwon yakın zamanda Karanlık Majestelerinin Kuruluna çağrılmış. Dış bölgelerdeki rahipleri bile çağırdıklanna göre bu önemli bir toplantı olmalı."

"Acaba neden toplanıyorlar?" diye sordu Martuch.

"Bir Baş Patrik öldüğünde ve yerine bir halef belirlenmesi gerektiğinde bu tür toplantılar normaldir; fakat şimdikinin hastalandığına dair bir söylenti duyulmadı. Zaten öyle bir durumda çağrıya vakitsiz ölümünün haberi de eklenirdi. Geçmişte Baş Patrikler yeni bir doktrini ilan etmek için bunun gibi kurultaylar toplarlardı, ama böyle bir şey olsaydı kilise hiyerarşisi içindeki bu tür bir teolojik değişim mutlaka Juwon'un kulağına çalınırdı." Kadın son derece insansı bir hareket yaptı: başını iki yana salladı. "Hayır, başka bir şey olmalı." Pug'a baktı. "Hep açığa çıkmaktan korkanz. Fakat bir avantaja sahibiz: Karanlık Olanın hizmetkârları bizim bir efsaneden ibaret olmadığımızın halk tarafından öğrenilmesini istemezler."

" 'Biz' derken Kan Cadılarını mı kastediyorsun, yoksa Beyaz'ı mı?" diye sordu Pug.

"İkisini de," yanıtını verdi kadın, "zira bana göre biz Karanlık Olanın karşısındaki bir güce hizmet ettiğimizi anlamadan çok önce bile Kan Cadısı Kızkardeşliği ile Beyaz yekvücuttu."

"Martuch bize bir kadının ve oğlunun hayatını bağışladığını anlat-

tı. O hikâyeyi sen de biliyor musun?" diye sordu Nakor.

Narueen başıyla evetledi. Pug kadının yüzünde duygularım bu kadar açık eden bir ifadeyle karşılaşmamıştı hiç. "İyi biliyorum, çünkü o kadın bendim ve kucağımdaki çocuk Valko'ydu. Mağaralardan biraz uzaklaşmıştık; yemek pişirmekle meşguldük. Ateşimizi çok erken yaktığımızı sonradan anladık. Çocuklar kıpır kıpırdı. Valko diş çıkardığı için huysuzlanıyordu. Akşamın serin rüzgan onu rahatlatıyordu."

"Niçin 'lütfen' dedin?" diye sordu Magnus.

Kadın iç geçirdi. "Cidden bilmiyorum. Bir sezgi, Martuch'un içindeki bir şeyi görmemi sağladı. Martuch kadınların peşinden koşup ondan hamile kalmaya çalıştıkları cinsten yağız bir savaşçıydı ve gücünün doruğundaydı. O anda gözünü kan bürümüştü; karşısına kim çıkarsa öldürmeye hazırdı. Ama öyle bir... duruşu vardı ki. Ürkünç siyah miğferinin altında kalan gözlerinde bir şey fark ettim ve ondan hayatlarımızı bağışlamasını istedim."

"Ve böylece hayatlar değişti," dedi Martuch. "Valko bu öyküyü bilmiyor ve henüz ona anlatmazsanız sevinirim. Zaten yakında öğrenecek, ama şimdilik genç Camareen Lordumuzun daha bu hafta başa geçtiğini bilin. Babasının kellesini siz gelmeden altı gün önce aldı. Liderlik kutlaması iki gece evveldi. Buraya o zaman gelseydik herhalde şimdiye dek çoğumuz ölmüş olurduk."

"Hayattaki küçük tesadüfleri sık sık düşünmüşümdür; bazen bir şey sırf şans eseri gerçekleşmiş gözükür, ama sonradan o şeyin hayati bir önem taşıdığı anlaşılır," dedi Pug.

Bütün bu sohbet esnasında Nakor alışılmadık ölçüde sessiz kalmış ve izleyip dinlemekle yetinmişti. Tam o anda elini heybesine sokup bir portakal çıkardı.

Pug'm gözleri kocaman açıldı. "Bunu nasıl yaptın?"

Nakor'un yanından hiç ayırmadığı heybesinin içinde iki taraflı

küçük bir gedik mevcuttu. Bu gedik sayesinde elini uzatarak Kesh'teki bir manavdan portakal gibi gıdaları çekip alabiliyordu. Pug'ın bildiği kadanyla sihrinin burada çalışmaması gerekirdi.

Nakor sırıtıp geçti. "Farklı bir heybe. Aynı görünüyor, ama değil. İçine birkaç portakal koymuştum. Bu sonuncusu."

Ufak tefek adam parmağını portakala batırıp kabuğunu soydu ve onu ısırmasıyla yüzünü ekşitmesi bir oldu. "Berbat. Herhalde aldığımız tatlar da değişmiş." Portakalı heybesine geri koyup, "Bunu yolumuzun üstündeki bir yere atsam iyi olacak," dedi.

"Evet," diyen Martuch, doğrulup elini uzattı. "Ben hallederim. Bir Dasati Ölüm Rahibi'ne nasıl birinci varoluş düzleminden bir meyve bulduğunu açıklamak zorunda kalmanı istemem."

Nakor meyveyi ona verdi ve sessizce oturarak pencereden dışarısını seyretmekte olan Bek'e baktı. "Bu kadar büyüleyici bulduğun nedir Ralan?"

"Burayı çok sevdim Nakor, hepsi bu. Kalmak istiyorum," dedi Bek. Kapıldığı duygularla gözleri parlıyordu. "O gün mağaraların dışında bana yaptığın şeyi geri almanı istiyorum, çünkü sanırım burada... mutlu olabilirim. Burası hoş bir yer Nakor. Karşıma çıkanlan öldürüp ağlatabilirim ve herkes bunu komik bulur." Pencereden dışarı baktı. "Ve burası bugüne dek gördüğüm en güzel yer."

Nakor da pencereye gidip dışan baktı. "Bugün de hava çok—"

Cümlesini ansızın yanm bırakması, Pug'ın ve diğerlerinin ona doğru dönmelerine sebep oldu. "Ne var?" diye sordu Pug.

"Buraya gel," dedi Nakor.

Pug iki yol arkadaşının ötesine baktı. Kosridi'nin gün ışığına alışmak zaman almıştı, çünkü Midkemia standartlanna göre ışık seviyesi çok daha düşüktü. Fakat Nakor'un tabiriyle 'morun ötesindeki ve kırmızının altındaki renklere' gözleri alıştıktan sonra Pug bu dünyada

gündüzle gece arasındaki farkı açıkça tespit eder olmuştu. Yukarıdaki güneşin etkisiyle ısıyı ve enerjiyi geceye nazaran çok daha aynntılı görebiliyordu. Tabii 'Dasati gözleri' adını verdiği yeni görme kabiliyetiyle o ikisi dışında şeyler de seçebilmekteydi. Artık Delecordia'daki ve buradaki bariz özellikleri neden önceden fark edemediğini anlıyordu; binaların mimarisinin ve yapımında kullanılan taşların maksadını yeni kavramıştı.

Bugün gökyüzünde bulut olmadığı ve güneş tepede durduğu için 'parlak' bir gündü. Pug kalenin ötesindeki kasabanın ve onun aşağısındaki okyanusun inişli çıkışlı manzarasını görebiliyordu. Manzarada tanıdık gelen bir şey vardı.

"Böyle bir yerde daha evvel de bulunmuştum," dedi Nakor. "Yıllar önce Prens Nicholas denize açılıp—"

Pug onun sözünü kesti. "Burası Crydee," dedi usulca.

"Evet, Crydee'ye benziyor," dedi Nakor.

Pug güneybatıyı işaret etti. "İşte Altı Kız Kardeş."

"O adalann adını nereden biliyorsun?" diye sordu Narueen.

"Çünkü Crydee'deyiz," dedi Pug. Tekrar dışanyı inceledi. "Bunun bir Dasati kasabası olduğuna hiç şüphe yok. Ipiliac'ta da olduğu gibi, binalar hep birbiriyle bağlantılı. Ama rıhtımın kuzeyinde denize çıkıntı yapan şu kara parçası... orası Uzun Burun!"

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Magnus.

Pug döndü ve gözlerini hâlâ dışarıdan ayırmamış olan Bek'in yanına oturdu. "Bilmiyorum. Sanınm bir anlamda eve geri döndüğümüz anlamına geliyor, ama farklı bir gerçeklikte."

Pug bölgenin coğrafyası hakkında Narueen ile Martuch'a sorular yöneltti ve ikinci gerçeklik düzleminde bulunmasına rağmen Kosridi'nin aslında Midkemia olduğunu kısa sürede anladı. Böyle geçen yaklaşık yanm saatin ardından, "Niye başka her şey farklı olur-

ken fiziksel çevre aynı olsun ki?" dedi Pug.

"Bu tam filozoflara göre bir soru," diyen Nakor sınttı. "Yine de iyi bir soruyu neredeyse iyi bir cevap kadar çok severim."

"Bilmediğimiz amma şey var," dedi Magnus.

"Yann arabalarla Kosridi Şehri'ne doğru yola çıkacağız," dedi Martuch.

Pug bu dünyanın başkentinin Midkemia'da Yıldızlimanı'nm bulunduğu yerde olduğunu öğrendi ve, "Gemiyle gitmek daha hızlı olmaz mı?" diye sordu.

"Olurdu," yanıtını verdi Martuch, "tabii rüzgarlar doğru yönden esseydi. Fakat yılın bu zamanında, yol boyunca onlara karşı ilerlememiz gerekir. Aynca sahil boyunca bazı tehlikeli yerler var. Denizci olmadığım için tam adlannı bilmiyorum—hani suyun hemen altında duran kayalar vardır ya."

"Bizim dilimizde onlara resif denir," dedi Pug.

"Her halükarda, bir kez Ladsnavve'e ulaştıktan sonra hızlı bir gemiye binip Elmas Deniz'i aşabilir ve Kosridi'ye dek giden nehirden yukan yol alabiliriz," dedi Narueen.

Pug biraz düşününce Acı Deniz'in haritada neredeyse bir elmas gibi göründüğünü hatırladı. "Yolculuk ne kadar sürecek?" diye sordu.

"Herhangi bir zorlukla karşılaşmazsak üç hafta. Gelişimizi haber vermek için önden ulaklar yolladık. Bu sayede her gece güvenli bir mekânda konaklayabileceğiz."

"Daha konuşacak çok şeyimiz var," dedi Pug.

"Zamanımız olacak. Bahçıvan her şeyi ayarlıyor. Sırlannızı bilmeseler bile onları koruyacak olan kişilerle beraber yolculuk edeceksiniz. Rolünüzü iyi oynarsanız sorun çıkmaz. Bol bol vaktimiz var, bana güvenin."

Narueen ayağa kalkıp Magnus'u işaret etti. "Sen benimle gel."

Magnus merakı ve itaatkâr bir uşak gibi görünme arzusu arasında kalır gibi oldu, ardından ayağa kalkıp başım eğdi ve Valko'nun annesinin peşinden gitti. Pug dönüp Martuch'a baktığında adamın yüzünde minik bir tebessümle karşılaştı. "Bu da neydi?" diye sordu.

"Ev sahibemiz Magnus'u bu gece yatağına alacak," dedi Martuch. "Oğlun bir Dasati için çok yakışıklı. Onunla çiftleşmek isteyen bolca kadın olacak. Adetlerimiz sîzlere arsız gelebilir. Tabii bir de— insanların tuhaf davranışları açıklamak için kullandıktan o sözcük neydi?"

"Ahlak mı?" diye sordu Nakor.

"İşte o," dedi Martuch. "İş çiftleşmeye geldiğinde bizde ondan hiç bulunmaz."

"Peki Magnus...?"

"Konunun uzmanı değilim," diye belirtti Martuch, "ama sanınm işin özü aynı. Ve Narueen her ne kadar kendi zevkim tatmin edecek olsa bile aynı zamanda oğlunun hayatta kalmasını sağlayacak.

"Abartmıyorum. Magnus gayet yakışıklı ve onunla yatmak isteyen birçok kadın çıkacak. Sanınm birkaç erkek de. Rolünü, nasıl itaat etmesi gerektiğini, karşısmdakileri ne zaman reddedebileceğini veya ne bekleyeceğini anlamazsa onu bir daha asta göremeyebilirsiniz." Bek'i işaret etti. "Aynı şekilde bu gece onun da yatağına bir Aşağılık göndereceğim." Sesini alçaltarak ekledi: "Tahminimce bir Dasati kadınını savaşçı olduğuna ikna etmekte hiç zorlanmayacak."

"Ben evliyim," dedi Pug.

Martuch kahkaha attı. "Endişelenme dostum Pug. Dasati standart - lanna göre, o türden bir ilgi çekmeyecek kadar kısa ve çirkinsin."

"Ben kızlardan hoşlanırım," diye belirtti Nakor.

Martuch daha da çok güldü ve başını iki yana sallayarak odadan çıktı.

ATEŞTEN GÖMLEK

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

Roldem Kara Kuvvetleri'nin perişan haldeki altı ast şövalye-teğmeni, eğreti bir tente olarak kullanılan acınası bir muşambanın altına sığınmıştı. Üç gündür durmaksızın devam eden yağmurun altında ilik-lerine kadar üşüyen altı genç adamdan hiçbiri en son ne zaman uyu-duğunu hatırlamıyordu.

Bardic Mengenesinden gelenlerle girdikleri çatışmanın ardından oğlanlara birinci ve üçüncü Olasko piyade bölükleriyle beraber nehir-den aşağı inip Olasko Geçidi'ne gitmeleri, orada General Devrees'in personeli olarak görev yapmaları emredilmişti. Olaysız geçen tekne yolculuğu sırasında oğlanlar kazandıkları başarıya kendilerini iyice kaptırmışlardı.

Birinci ve üçüncü bölüklerin tecrübeli askerleri onlann üzerindeki bu iyimser havaya ses çıkarmamışlardı; aynı şeyi daha evvel de gör-müşlerdi ve bunun uzun sürmeyeceğini biliyorlardı. Özellikle de birin-ci ve üçüncü bölüklerin başında bulunan Çavuş Walenski. Kaspar üç yıl evvel tahttan düşürüldükten sonra her iki bölüğün de asker sayısı normalin yansına inmişti. O zamandan beri birleşik bir bölük olarak faaliyet gösteriyorlardı ve Roldem eski Olasko ordusuna yeni askerler göndermekte acele etmiyordu.

Birinci ve üçüncü bölüklere Salmater'le olan sınırda devriye gezmeleri emredilmişti. Ortada kronik bir sorun vardı: Olasko'nun en güney bölgesini teşkil eden yüzlerce ada korsanlara, kaçakçılara ve her türden kanun kaçağına ev sahipliği yapmakla kalmıyordu; bölgeye düzenlenen çoğu akının da başlangıç noktasıydı. Roldem de iki yeni eyaletinde karışıklık çıkarmak isteyebileceklere yönelik bir güç gösterisi düzenlemek ve bir uyanda bulunmak istemişti.

"Ne demeye yağmurlu mevsimi seçtiler ki?" diye sordu Jommy, muşambanın altında tir tir titremeyi sürdürürken. Altısının da üzerinde Roldem Kara Kuvvetlerinin üniforması vardı: koyu mavi tunikler, koyu gri pantolonlar ve belden kemerli tabardlar. Aynca her birine koni şeklinde ve burun muhafazalı metal bir miğfer verilmişti. Grandy'nin miğferi bulabildiklerinin en ufağı olmasına rağmen oğlana büyük geliyordu.

"Yaşadığımız tecrübenin mümkün olan her açıdan tadını çıkaralım diye olabilir mi?" diye fikir yürüttü Godfrey.

"Eh, en azından yağmur soğuk değil," dedi Tad.

"Ve sivrisinekleri uzak tutuyor," diye ekledi Grandy.

"Her zamanki gibi iyimsersin," dedi Servan. Uzanıp Grandy'nin zaten ıslak olan saçlannı karıştırdı. "Yanımızda senin gibi biri olduğu için şanslıyız."

"Keşke bize yapacak bir iş verseler," dedi Zane.

"Ne istediğine dikkat et," dedi jommy ve başparmağıyla arkasını işaret etti. Herkes o tarafa baktı. Çavuş Walenski o esnada General'in çadırından başlayıp astsubayların çoğunun oturduğu yere uzanan kısa patikayı çıkmaktaydı.

Adam gelip önlerinde durdu ve gözetimine verilmiş altı 'çocuk' hakkında ne düşündüğünü açıkça belli edecek ölçüde yavaş bir selam verdi. "General siz beyefendilerle konuşmak istiyor."

Jommy muşambanın altından çıktı ve diğerleri onu takip ederken, "Acaba bize doğru düzgün bir tente bulabildin mi Çavuş?" dedi.

"Maalesef hayır komutanım," diye cevap verdi adam. Kütüğü andıran bir çeneye sahip kısa boylu bir adam olan çavuş, uçlan içe doğru kıvrılan dalgalı bir bıyığa sahipti. Saçlarının çoğu siyah olduğu halde kafasında yaşını gösterecek kadar gri tel vardı. Olasko Kara Kuvvetleri'nde yirmi beş yıldır askerlik yapıyordu —önce onbaşı, sonra da çavuş olarak— ve astsubaylara, özellikle de kendi bakış açısına göre gerçek erkekler savaşıp ölürlerken askercilik oynamalan için üniversiteden yollanan oğlanlara pek sabn yoktu. Ordu yasalannı çiğnemeden yapabildiğince itaatsiz ve küstah davranmaktaydı. Altı genç teğmene ordunun başka bir yerinde görev verilmesi için can attığına dair oğlanlann en ufak bir şüphesi yoktu. "Levazımcıya Opardum'dan yeni malzemeler gelmediğini üzülerek belirtirim... *komutanım."*

Jommy adama göz ucuyla baktı. "Eh, yine de teşekkürler Çavuş. Canla başla çalıştığına hiç şüphem yok."

"Biz daima elimizden gelenin en iyisini yaparız genç bayım. General'i daha fazla bekletmeseniz iyi olur."

Oğlanlar kumanda çadırına doğru çamurlu tepeyi ağır adımlarla tırmandılar. Bir dizi at arabasının yanından geçerlerken Jommy durdu. "Çavuş, ikinci arabada yığılı olan şey de ne?"

Çavuş gözlerini kısarak arabaya bakarmış gibi yaptı. "Ah, sanırım bir tente yığını komutanım," dedi sonunda. "Daha önce gözden kaçırmış olmalıyım."

Jommy, General'in çadırına girmek için Çavuş'un yanından geçerken ona dik dik baktı. "Umarım düşmanlarla karşılaşırsak onları da gözden kaçırmazsım"

Generalin kumanda çadırı oldukça büyük olup bezden ve tahtadan yapılmış bir çift sandalyeye, üzerinde bir dizi harita bulunan bir

masaya ve sade bir şilteye sahipti. Damından su kaçıran çadmn neresinde durduğuna bağlı olarak her şey ya nemli ya da ıslaktı. "Berbat bir hava, öyle değil mi?" diye sordu General.

"Evet komutanım," diye doğruladı Jommy.

"Şu haritada Falkane Adası diye gösterilen bir yerde kaçakçılık yapıldığı ihbannı aldık." Altı genç subay, General'in gösterdiği haritanın başına toplandı. "Bir çıkmazdayım, çünkü ona ilaveten Salmater'in sınırı aşarak bu bölgeye girdiğine dair bir rapor elimize geçti. Bu yüzden birinciyi ve üçüncüyü bir arada tutmam gerekiyor, ama aynı zamanda siz altı delikanlının yanınıza yirmi adam alıp o adaya kadar gitmenizi ve ihbarın doğru olup olmadığına bakmanızı istiyorum. Herhangi bir çatışmaya girmeyin; karşılarında iki düzine asker görmek, kaçakçılan oradan kaçırmak için yeterli olacaktır.

"Salmater buraya saldmrsa güney cephemde problem istemiyorum, hepsi bu." General altı oğlana tek tek baktıktan sonra, "Ailenize saygısızlık etmiş olmayayım Majesteleri, ama burada ne işiniz var?" dedi Prens'e.

Grandy omuz silkti. "Ağabeylerimin ikisi de donanmada komutanım. Herhalde babam benim de askeri eğitimimin başlamasına karar verdi."

"Tuhaf bir karar," diye mırıldandı General. "Kendinizi öldürtmemeye bakın. Yaverim bir kaçakçı okuyla yaralandı ve geri geldiğiniz zaman sizi emrime alacağım. Geri kalanlannız birinci ve üçüncü bölüklere dağıtılacak. Dördünüze birer müfreze ayarladım ve beşinciniz de karargâhta Prens'le beraber çalışacak.

"Şimdi iskeleye gidip birliğinizle tanışın ve kürek çekmeye başlayın."

Jommy de Servan gibi haritaya son kez bakarak gidecekleri mekânı iyice belledi. Sonra selam verip oradan aynldılar ve dışarıda çavuşu

kendilerini beklerken buldular. "Komutanım?"

"Herhalde emirlerini biliyorsundur Çavuş," dedi Servan. "Birlik hazır mı?"

"Evet komutanım, hazır," diyen adam 'komutanım' lafını yine bir hakaret misali telaffuz etmeyi başarmıştı.

Onun peşinden rıhtıma indiklerinde iskeleye bağlanmış bir nehir teknesiyle karşılaştılar. Yağmurlarla iyice kabararak güneydoğuya doğru gürül gürül akan nehirde yanm düzine tekne daha yükselip alçalıyordu. İslak saman balyalarının üzerinde oturan yirmi asker onları beklemekteydi.

Jommy, Servaria baktı. "İşimiz iş."

Servan iç geçirdi. "Orduda ne kadar tembel, asi ve hırsız varsa bize vermişler."

"Siz genç subaylann emrine birbirinden seçkin askerler verdik," dedi Çavuş Walenski. "Son zamanlarda başlannı biraz belaya soktular, hepsi bu. Siz altı genç subayın onlan kolayca hizaya sokabileceğinizden eminim."

Jommy iliklerine dek ıslanmış yirmi adama bakarken onlar da altı şövalye-teğmeni süzüyorlardı. Oğlanlara kaşlannı çatmayanlar onlan bakışlanyla tartmakla meşguldüler ve geri kalanlar da ilgisiz görünmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Hepsi de Roldem Kara Kuvvetlerinin standart üniformasını giyiyor —mavi renkli dolgulu bir ceket, gri bir pantolon, bir çift çizme ve bir çiftçi şapkası— ve kılıç-kalkan taşıyordu.

"Ayağa kalkın!" diye haykırdı Walenski. "Dikkat!"

Adamlar mümkün olduğunca yavaş hareket ederek doğruldular. Birkaçı fısıldaşıp gülüşüyordu.

"Peki öyleyse," dedi Jommy. Miğferini çıkardı, kılıç kemerini çözdü ve onları Çavuş'a uzatıp, "Çavuş, bir zahmet şunlan tutar mısın?" dedi.

Çavuş şaşkındı. “Komutanım?”

Jommy, Servan’a ve diğerlerine baktı. “Bana biraz yer açın.” Ardından bir adım öne çıkıp gruptaki en iri askerin çenesinin tam ortasına müthiş bir yumruk atarak adamın ayaklarını yerden kesti. Yumruğu yiyen asker, arkasındaki iki askere çarpıp onları da devirdi. Jommy, Çavuş YValenski’ye döndü. “Kılıcımı alayım Çavuş.”

Çavuş silahı ona gen verdi. Jommy kemerini takarken yerdeki adamlann ikisi ayağa kalktı. Üçüncüsüyse hâlâ baygındı. Jommy miğferini de alıp başına geçirdi ve askerlere döndü. “İşte bu kadar. Komutanın kimde olduğunu merak edeniniz var mı?” Cevap gelmeyince sesini yükseltti. “*Teknelere binin*[1].”

“Teğmeni duydunuz! Teknelere binin!” diye bağırdı Çavuş Walenski. “Siz ikiniz, şu herifi tutup sürükleyin.”

Yirmi asker verilen emri aceleyle yerine getirdi. Altı subay onların peşinden giderken Çavuş, “Bir dakika komutanım,” diye seslendi.

Jommy durup ona baktı. “Kusuruma bakmazsanız, sizde bir gün iyi bir çavuş olacak kapasite görüyorum. Bu yeteneğinizi subaylıkla heba etmeniz yazık olur,” dedi Çavuş.

“Bakarız. Çavuş?” dedi Jommy.

“Komutanım?”

“Geri geldiğimizde tentelerimiz hazır olacak, değil mi?”

“Bundan emin olabilirsiniz komutanım.”

“İyi,” diyen Jommy, nehir teknesinin güvertesinde bekleyen diğerlerine katıldı.

“Jommy, bir şey söyleyeceğim,” dedi Servan.

"Ne?”

“Üniversitedeki ilk günün var ya?”

“Ee?”

“Bana o kadar hafif vurduğun için sağ ol.”

Jommy bir kahkaha patlattı. "Sorun değil ahbap.

Pug kayıkçıların tekneyi sınklarla nehirden yukarı itmelerini hayretle seyrediyordu. Yolculuk boyunca aşinalıkla yabancılık karışımı berbat bir hisse kapılmıştı. Bu gezegenin Midkemia'ya tıpatıp benzediğini keşfettiklerinden beri nerede olduklarını tespit etmeleri nispeten kolaylaşmıştı.

Pug'ın kütüphanesi dünyadaki en detaylı harita koleksiyonuna sahipti. Haritalardan bazılan eski ve çoğu eksikti, ama onlar sayesinde bu dünyanın coğrafyasını herkesten iyi öğrenmişti. Nakor'la Magnus da Büyücünün Adası'ndayken haritalann çoğunu gözden geçirmişlerdi.

Kendi dünyalannda Gri Kule Dağlan olan yeri aşıp Crydee'deki Sınır adlı nehir boyunca ilerlemişlerdi. Ormanlan ve kuzeydeki geçidi katederlerken Pug'ın zihninde çocukluk arkadaşı Tomas'la ve Lord Borric'le beraber Krondor Prensi'ni yaklaşan Tsurani istilasından haberdar etmek için yaptıklan yolculuğa dair güçlü anılar canlanmıştı.

Fakat artık ağaçlar yabancıydı; çamlan ve balsamları andırsalar da öyle değillerdi. Aynca serçelerin Dasati karşılığı olanlar da dahil bütün kuşlar yırtıcıydı ve onları yolculara saldırmaktan caydıran tek şey binicilerin cüssesiydi.

Nakor kimin av kimin avcı olduğunun öğrenilmesiyle geçen binlerce yılın ölümcül fakat dengeli bir dünya yarattığım gözlemlemişti. İhtiyatlı davrandığın müddetçe hayatta kalırdın.

Dağlan aşınca Midkemia'da olmayan bir limana vardılar. Pug buradaki adı Larind olan kasabayı tamdı, çünkü aynı yer kendi dünyasında Bordon Özgür Şehri'nin yakınındaydı. Kasaba bir Ipiliac kentinin daha küçük bir versiyonunu andırıyordu; bu dünyadaki bütün düşman güçlere karşı duyulan gruplaşma ihtiyacı, fazlasıyla bireyselci bir

zihniyete sahip Dasatileri bir topluluk haline gelmeye zorlamışçasma bütün binalar birbiriyle bağlantılıydı. Nakor yol boyunca pek çok defa burada kalıp bu halkı daha yakından incelemeyi çok istediğini belirtmişti. Magnus da Dasatilerin onu incelemeye bayılacaklarına dair bir gözlemde bulunmuştu.

Oradan gemiyle Elmas Deniz'i —kendi dünyalarındaki Acı Deniz'i— aşıp Midkemia'daki Vykor Limam'nm yerinde bulunan Deksa kentine vardılar. Pug rotalarının onları Büyücünün Adası'nm — ya da bu dünyadaki adı her neyse onun— görüş alanından geçirmediği için üzüldü. Evinin yabancı versiyonunu görmek hoşuna giderdi.

Şimdiyse büyük bir teknedeydiler. Evde olsalardı mavna adını verecekleri tekne, Midkemia'daki halinden daha uzun olmasına rağmen aynı şekilde ilerliyordu: altışar kişilik iki grup halinde teknenin iki tarafında duran kayıkçılar ellerindeki sınkları nehir tabanına dayayıp teknenin kıçına doğru 'yürüyorlardı'. Aslında adamlar yerlerinde sabit dururlarken tekne ayaklan altında hareket etmekteydi, fakat yanılsama öteki türlüydü. Kayıkçılar kıça vardıklannda sınklannı sudan çıkartıp zahmetsizce omuzlarına vuruyorlar ve pruvaya geri dönüp aynı şeye baştan başlıyorlardı. Bu yavaş fakat etkili bir ulaşım biçimiydi ve sarsıntılı bir arabanın içinde yolculuk etmeye kıyasla hedeflerine çok daha dinlenmiş bir vaziyette varacaklan kesindi. Pug niçin yolculukta sihir kullanmadıklarım sormamıştı. Bunun iyi bir sebebi olduğunu tahmin ediyordu.

Midkemia'daki Düşler Denizi —gerçek bir deniz değil, çok büyük bir tuzlu su gölü— kuzeyde Landıeth Krallığı'nm, güneyde Shamata adlı Kesh şehrinin sınırına dayanmaktaydı. Buradaysa denizin bütün doğu yakası, dünyanın başkenti olan Kosridi adındaki dev kent tarafından işgal edilmişti.

Tekneleri nehirden çıkıp göle girdiği sırada, hedeflerine hâlâ lcilo-

metrelerce uzakta olmalarına karşın, gölün kuzey kıyısında medeniyet izlerine rastladılar. Kayıkçılar son bir gayretle tekneyi daha derin sulara ittikten sonra sırıklarım merkezi kamaranın çatısında bulunan yuvalara yerleştirdiler ve yegâne yelkeni açtılar. Tekne aslında rüzgar gücüyle ilerlemek için tasarlanmamıştı, fakat hafif bir esinti ağır ağır da olsa onlan birkaç saat taşırdı ve bu sayede şehrin en yakın rıhtımına zorlanmadan ulaşabilirlerdi.

Bir yay kirişinin tınısı, Pug'a bu dünyanın suda yaşayan yırtıcılarından birinin daha tekneye yaklaşmış olduğunu haber verdi. Pug suya göz attığında büyük, siyah ve yılansı bir şeyin batmakta olduğunu gördü. Kandaki su kokusunu alan öteki yırtıcılar o bölgeye üşüşürken su şiddetle çalkalandı.

"Yüzmeye kalkışmazsak iyi olur," diye kıkırdadı Nakor. Kısa boylu kumarbaz her şeyi komik buluyordu ve Pug bütün gruba yetecek kadar kaygılandığı için bu durumdan memnundu.

Pug tüm çiftliklerin en yakındaki şehrin duvarları arasında yaşayan bir iş gücü tarafından ekilip biçildiği Dasati âdetini göz önünde bulundurarak Kosridi'nin devasa olduğu, hattâ Kesh Şehrini ve belki Tsurani Kutsal Kenti'ni bile gölgede bıraktığı sonucuna vardı. Tsurani Kutsal Kenti'nde bir milyondan fazla insan yaşıyordu, fakat her yönden yükselen medeniyet belirtilerine bakılırsa bu gezegenin başkenti ondan en az üç kat daha büyüktü.

"Rıhtıma yanaşmak üzereyiz," dedi Martuch. "Yolun geri kalanını karadan gitmek zorundayız."

Pug dalgın bir edayla baş salladı. Bu teknedeki herkesin gerektiği zaman hem kör hem de sağır olabilme yetenekleri sebebiyle seçildiğine ve kaptanın gizliden gizliye bir Beyaz mensubu olduğuna dair temin edilmişti; teknedeki hiç kimse onlara sorun çıkarmamalıydı.

Bek, Martuch'un hizmetkârı rolünü mükemmel bir şekilde oynu-

yordu. Onun Dasati zihniyetine uyum sağlama yeteneği kadar Nakor'un delikanlıyı kontrol altında tutabileceğine yönelik kör inancı da Pug'ı korkutmaktaydı. Pug genç savaşçıyla tanıştığından beri onun gerçekte kim olduğunu ve nasıl bu hale geldiğini merak ediyordu. Delikanlının sıra dışı biri olduğunu Nakor'dan duymasına gerek yoktu, zira Pug onu ilk gördüğünde bile içinde yabancı bir varlık ve henüz açığa çıkmamış bir güç sezmişti. Tomas ile Bek'in yaptıkları dövüşü Nakor'un ağzından dinlerken de oldukça şaşırmıştı. Eline kılıç aldığı zaman Tomas'm gezegendeki en tehlikeli fani olduğuna hiç şüphe yoktu, fakat Pug aradan geçen zamanda Bek'i inceledikçe günün birinde onun Elvandarlı Tomas'ı bile geride bırakıp Midkemia'daki en tehlikeli varlık olacağından kuşkulanıyordu.

Tabii Midkemia'ya geri dönebilirlerse.

Pug bunun nasıl gerçekleşeceğini Martuch'a sorduğunda ağzı sıkı savaşçı sadece her şeyin çoktan ayarlandığını söylemekle yetinmişti. Fakat Pug adamın ses tonuna bakarak onun yolculuğu sağ salim atlatabileceklerinden pek de emin olmadığı sonucunu çıkarmıştı.

Gün batımı yaklaşırken nhtıma vardılar. Bu dünyada at yerine geçen hayvanlardan -varninlerden- temin ettikten sonra, "Kullanabileceğimiz bir han biliyorum," dedi Martuch. "Yıldız Köprüsü'ne varmamız günün büyük bölümünü alacak, o yüzden bu gece şehirde dinleneceğiz."

Martuch yine Dasati savaşçısı rolüne bürünüp Bek'e peşinden gelmesini işaret etti. Onları takip eden üç Aşağılık'a zerre kadar ilgi göstermiyorlardı. Pug, Nakor ve Magnus efendilerinin bineklerinin arkasından yürüyeceklerdi ve Pug hiç kimsenin rolünü unutmaması için dua ediyordu; artık Lord Valko'nun görece güvenli kalesinde değildiler.

Pug o genç Ölüm Şövalyesi'ni epey düşünmüştü. Valko'nun kendi

içinde bir savaş verdiğini ve annesinin hâlâ onun üzerinde söz sahibi olduğunu sezmişti. Dasatiler hakkmdaki birçok şey onlara ters gelse de, Pug bunun sadece yabancı bir kültür değil, aynı zamanda yabancı bir gerçeklik olduğunu ve Dasatilerle insanlar arasındaki benzerliklerin çoğunlukla tesadüften kaynaklandığım sık sık kendi kendine hatırlatıyordu.

Nakor davranışlarını daha iyi gözlemlemek amacıyla Bek'in bineğine yakın dururken Magnus da onu takip etmekteydi. Pug en sondan geliyordu.

Kosridi Şehri onu Kalkin'in görüsünde ziyaret eden Kaspar'ın anlattığı kadar vardı. Dev şehir duvarlan kimi yerlerde yirmi katlı bir bina yüksekliğindeydi ve açılıp kapanmalan için muazzam mekanik düzeneklere gerek duyan kapılara sahipti. Pug o kapıların en iri yük hayvanları kullanılarak bile kapatılabileceğini sanmıyordu. Ortada ya çok güçlü bir sihir ya da Pug'ın saptayamadığı başka bir enerji kaynağı olmalıydı, zira insanlann tasarlayabileceği hiçbir yöntem o kapılan yerinden oynatamazdı— tabii bm adamın saatlerce halatlara asılması hariç.

Şehre girdiklerinde Pug karşılaştığı her aynntıyı hafızasına kazımaya çalıştı, fakat gördüklerinin çoğuna bir anlam veremedi. Dörtlü ya da beşli gruplar halinde gezen kadınlar görünüşe göre tezgâhlardan, tüccarlardan ve dükkânlardan alışveriş yapıyorlardı.

Pug şimdi tasasız görünen bu kadınların zamanı gelince çocuklarını onların doğmalarını sağlayacak olan erkeklerden korumak için canla başla didineceklerini hatırlamakta zorluk çekiyordu.

Pug kafasının karmakarışık olduğunu hissederek dikkatini bu tür çelişkilerden ayırdı. Gördüklerini kendince yorumlamaması gerektiğini biliyordu. *Bakıp geç,* diye payladı kendini. Bak ve gözlemle; *değerlendirmesini daha sonra yaparsın.*

Bel hizasında beyaz bir çember motifi bulunan ve hem önde hem de arkada beyaz bir çizginin uzandığı siyah cüppeler içindeki dört adam kalabalığın arasında emin adımlarla ilerlemekteydi. "Praksis," dedi Martuch. Pug bu sözcüğün 'standart bir davranış veya uygulama' anlamına geldiğini, buradaysa Karanlık Olanın kilisesi adına çalışan avamlar için kullanıldığım biliyordu. Bunların görevi Karanlık Majestelerinin varlığını Dasati vatandaşlanna sürekli hatırlatmak ve kâfirce davranışlan derhal haber vermekti.

İşlek bir kavşağa vardıklannda öndeki iki binici yavaşlamak ve tahta bir kürsüde konuşan bir adamın etrafında toplanmış erkeklerle kadınlann yanından usulca geçmek zorunda kaldı. Bir papaz karşısına aldığı Aşağılıklara vaaz veriyor, onlara Dasati toplumunda her bireyin oynaması gereken bir rol olduğunu ve Karanlık Majesteleri'nin gölgesindeki herkesin bu rolü layıkıyla yerine getirmesi gerektiğini anlatıyordu.

Pug dinleyicilerin yüzündeki kendinden geçmiş ifadeleri görünce bu halkın nasıl bir eğitim aldığını bir defa daha merak etti. Martuch'un gelişip değiştiği ve hattâ Pug'm tabiriyle Leydi Narueen'in ortak bir noktada buluşabilecekleri kadar aklı başında olduğu belliydi. Fakat üzerlerindeki illüzyona rağmen genç Lord Valko insan ziyaretçilere ancak ucu ucuna katlanabilmişti, o da davalarına destek verdiği için.

Acaba illüzyon bozulur ve gerçek halleri meydana çıkarsa sokaktaki sıradan Dasatiler ne düşünürlerdi? Herhalde Aşağılıklar toplu halde hücuma geçerler ve savaşçıların gelmesine fırsat kalmadan Pug ve dostlarını paramparça ederlerdi. Pug'm bu dünyayla kendisininki arasında benzerlikler olabileceği yönelik düşünceleri, yola çıkacakları sabah bir Aşağılık aşçı ile yamaklarının kahvaltıya yumurta toplamak için evcil bir kümes hayvanına benzer bir yaratıkla cebelleştiklerini görünce kaybolmuştu. "Tavuklar bile savaşmaktan vazgeçmiyor," yorumunu yapmıştı Nakor.

Dolambaçlı bir yol izleyerek kalabalık şehirde yürürlerken her görüntü ve ses dikkatlerini dağıtıyordu. Pug kendini sağa sola ağzı açık bakmamak için zorluyordu ve aynı sebepten Nakor'u birkaç defa dürtmesi gerekti.

Sonunda Martuch'un Aşağılık rolü yaptıkları müddetçe güvende olacaklannı söylediği hana vardılar. Orada Martuch ile Bek'in yanından ayrılıp savaşçıların uşaklanna tahsis edilmiş arka kapıdan içeri girdiler.

Bulunduklan yer bir kışlayı andmyordu. Yeni gelenler dışında üç Aşağılık adam ve bir kadın oturmuş dinlenirken başka iki kadın da yemek ateşlerinin başındaydı. Pug ortama bakarak kendi kannlannı kendilerinin doyurmaları gerektiği sonucuna vardı, fakat Nakor ile Magnus'a seyahat heybelerinden yiyecek çıkarmalarını söylemesine fırsat kalmadan, "Her yemek için iki sa," dedi yemek pişirmekte olan kadınlardan biri. "Sudan başka bir şey içmek isterseniz bir sa daha."

Pug elini heybesine daldırdı ve dokuz sikke çıkarıp masanın üstüne bıraktı. Bunu yaparken bir şey söyleyip söylememesi gerektiğinden emin olmasa bile teşekkür etmenin başına iş açacağından kuşkulanıyordu.

Kadın sikkeleri aldı ve elbisesini bir arada tutan örgü kemere asılı keseye koydu. Pug yakındaki bir masaya oturdu ve yemeğin hazırlanmasını seyretti.

İki Dasati kadını kendi aralannda gevezelik etmeye başladı. Pug söylenenlere bir anlam veremedi, ta ki orada bulunmayan üçüncü bir kadından bahsettiklerini fark edene dek. Odadaki diğer dört Dasati handa kalan başka misafirlerin uşaklarıydı ve Pug bazı ipuçlan yakalamak için onları incelemenin faydalı olabileceğine karar verdi.

Yemekler masaya konduğunda, Pug ve yol arkadaşları gelmeden önce orada olan Aşağılıklar dolu kaselerden dördünü alıp dinlendikle-

ri yerlere geri döndüler. Pug başıyla Nakor'a ve Magnus'a işaret verince onlar da aynısını yaptılar.

Hep birlikte kannlannı doyururlarken, az evveline dek yemek pişiren Dasati kadmlanndan biri gözlerini Magnus'tan ayırmıyordu. Pug eğilip, "Narueen'le geçirdiğin geceden hiç bahsetmedin," diye fısıldadı Magnus'a.

Magnus gözlerini kasesine dikti. "Bahsetmeyeceğim de."

"Zordu herhalde," dedi Pug.

"Hem de nasıl." Magnus gülümsedi. "Bir evladın ebeveynleriyle paylaşmak istemediği şeyler vardır, üstelik o ebeveynlerden biri senin gibi... görmüş geçirmiş bir baba olsa bile."

Pug oğlunun ne demek istediğini anladı. Yaşadığı tecrübe Magnus'a bütünüyle nahoş gelmemişti ve bu durum onu rahatsız ediyordu.

Magnus kızartılmış sebzelerden, tahıl benzeri bir pirinç türünden ve bir miktar etten oluşan yemeğinden bir lokma daha yuttu. "Lütfen anneme bir şey söyleme," dedi sonunda.

Pug kahkahasını zor zapt etti.

Herkes yemeğini sessizce yiyordu. Pug aşçı kadınla Magnus arasında bir sorun çıkıp çıkmayacağını merak etmekteydi. Aslında Pug ve yol arkadaşlarının tek istedikleri rahat bırakılmaktı, fakat anlaşılan Narueen, Magnus'un Dasati standartlanna göre son derece yakışıklı olduğunu söylerken yanılmamıştı. Dikkat çekmeleri hiç işlerine gelmezdi. Pug kendisinin veya oğlunun hiç zorlanmadan bütün bu hanı onlara tehdit oluşturacak birinin başına yıkabileceklerinin farkındaydı. Sonra da kaçmalannı sağlayacak bir kargaşa çıkartabilirlerdi. İyi de nereye kaçacaklardı? Pug görevinin ne olduğundan emin değildi, tabii bu halk hakkında olabildiğince bilgi edinmek dışında. Şimdiye dek Dasatilerin birinci gerçeklik düzlemini niçin işgal etmek isteyebilecek-

lerine yönelik bir sebeple karşılaşmamıştı, tabii Nakor'un sık sık dile getirdiği 'kötülük doğası gereği delidir' tezi dışında. Öte yandan, Nakor deli olsa bile kötülüğün belli bir amaç doğrultusunda hareket edebileceğini belirtmişti. Zaten Leso Varen bunu tekrar tekrar kanıtlamış bulunuyordu.

Düşünceleri Pug'a Varen'in Kelevvan'da bir yerde saklandığını hatırlattı ve bu da karısını özlemesine yol açtı. Sırf iyi olup olmadığını öğrenmek için kısa süreliğine de olsa onunla konuşabilmek isterdi. Ve tabii Tsurani İmparatorluğu'nda Varen'e dair bir işarete rastlayıp rastlamadığını sormak için.

Wyntakata derin bir koyağa yukandan bakan bir tepeye doğru sabırsızca yürüyen Miranda'ya ayak uydurabilmek için süratle topallıyordu. "Lütfen," dedi adam. Miranda ona döndüğü zaman değneğini işaret etti ve, "Bacağım," diye ekledi.

"Özür dilerim, ama bunun önemli olduğunu söyleyen şendin."

"Öyle. Niye benimle gelmeni istediğimi öğrenince bunu sen de anlayacaksın. Ama ben sıhhatli bir adam değilim ve daha yavaş gitmemiz işime gelir."

Miranda adamın mesajını yalnızca birkaç saat evvel almıştı ve aradaki zaman farkına aldmş etmeksizin —Büyücünün Adası'nda vakit şafaktan hemen önce olmasına karşın Kelewan'da akşamüstünün sonlarıydı— derhal onun yanma gitmişti.

Tepeye doğru uzanan bir çayırda ilerlemekteydiler. Tepenin dibine vardıklarında, "Bir dakika lütfen," diyen Wyntakata, soluklanmak için durdu. "Bunca güce rağmen... eh, belki günün birinde yaşlanmanın da önüne geçebiliriz." Gevrek gevrek güldü. "Yakalamaya çalıştığın o adamın vücuttan vücuda atlayabilmesi ne tuhaf, öyle değil mi? Bir tür

ölümsüzlük."

"Bir açıdan öyle sanınm," dedi Miranda, görmeye çağrıldığı şeyi bir an evvel görmek için sabırsızlanarak.

Tıknaz büyücü nihayet dinlenebildi. "Hadi gidelim." Tepeyi çıkmaya başlarlarken, "Yaşlı Sinboya nın geçen hafta ölü bulunduğunu duydun mu?" dedi.

Miranda ansızın durdu. "Onu tanır miydin?"

"Nasıl tanımayacaktım ki?" Wyntakata da durup bir of çekti. "Belki de on yıllardan beri gelip geçmiş en usta zanaatkardı. Meclis'in pek çok mensubu ona türlü türlü oyuncak yaptırmıştı, artık her ne için kullanılacaklarsa."

Zirveye vardıklannda aşağıdaki küçük vadiyi, iki tepe sırasının arasındaki yaklaşık bir kilometrelik çöküntüyü görebiliyorlardı. Vadide, gece kadar karanlık olmasına rağmen suda yüzen bir yağ birikintisi misali ışıltılı renklerle bezeli bir kubbe vardı. Miranda onun bir nevi duvar olduğunu hemen anladı; tabii neyi barındırdığını ancak tahmin edebilirdi.

"Sinboya ölmeden önce Pug'm onu ziyaret ettiğini öğrendim," dedi Wyntakata.

Miranda bir an tereddüde kapıldı. "Ettiyse bile bana söylemedi." Tuzağa düşürüldüğünü hemen anladı; kocasını Tsurani adı olan Milamber diye değil de Pug diye anmıştı büyücü.

Miranda enerji toplamak için döndü, fakat aniden bedenini bir acı kapladı ve zihni uyuştu. Sanki biri ya da bir şey ciğerlerindeki havayı, damarlanndaki kanı ve zihnindeki tüm rasyonel düşünceleri bir anda çekip almıştı. Başını eğince, ayaklannın altındaki toprakta hafifçe parıldayan dantelimsi çizgiler gördü. Bulunduğu noktaya bir tuzak kurulmuştu. Üzerinde durduğu efsun gücünü geçersiz kılmış ve kafaya

vurulan bir darbe gibi onu sersemletmişti. Miranda kıpırdamaya çalıştığında vücudu ona itaat etmedi.

Wyntakata nahoş bir ifadeyle gülümsedi. "Aradığın kaçağın burada da kendi dünyandaki gibi davranacağını sanarak hata yaptın Miranda.

"Görüyorsun ya," dedi Miranda'nın Leso Varen olduğunu anladığı adam, "kendini ölüm büyüsüne dair işaretler bulmaya öylesine kaptırdın ki gözünün önündekini görmedin. Bu insanlar"—dolgun karnını sıvazladı—"öyle güçlü büyü kullanıcılan ki bazı kurallara uyduğum sürece dilediğimce davranabilirim. 'Siz nasıl isterseniz Yüce' ne kadar güçlü bir söz. Köşküme uçup kamım acıktı' dediğim zaman insanlar talebimi yerine getirmek için birbirlerıyle yarışıyorlar. Kendi minik krallığımın kralı olmam gibi bir şey bu.

"Bu insanlar güce saygı duyuyorlar. Ama yeni dostlanmın yanında bir hiçler."

Her geçen dakika daha zayıf düşen Miranda dizleri üstüne çöktü. Wyntakata elini kaldmp bir işaret verdi, sonra değneğine tutunarak beceriksizce eğildi. "Ele geçireceğim vücudu seçememem kötü oldu, ama bunun içinde fazla kalmayacağım. İtiraf etmeliyim ki, ilk Dasati gediğini bulduğumdan beri yeni bir ruh muhafazası oluşturamayacak kadar meşgulüm. Öfkeden gözü dönmüş yüz Yüce tepeme binmeden ölüm büyüsü yapabileceğim güvenli bir mekân bulur bulmaz o işi de halledeceğim." Kubbeye göz attı. "Sanırım benimle uğraşamayacak kadar meşgul olmalanna fazla kalmadı."

Varen elini kaldırıp çenesini sıvazladı. Miranda'nın gözleri odağını yitiriyordu. "Vay be, güzel kadınmışsın. Bumrdaha evvel hiç fark etmemiştim. Herhalde seni ilk başta itici bulmamın sebebi çok... azimli biri olman. Kaşlannı çatıp gözlerinden kıvılcımlar saçarak ortalıkta geziniyorsun. Pug'm sana niye âşık olduğunu anlıyorum, ama şahsen ben daha... itaatkar kadınlardan hoşlanırım. Yine de seni bir duvara çivile-

mek ve Tsuranililerin sorgulama amacıyla icat ettikleri oyuncakları kullanarak ne kadar azimli olduğunu görmek eğlenceli olacaktır. Biliyorsun, Meclis'te kocaman bir koleksiyonlan var."

Birileri arkadan tepeyi tırmanıyordu, fakat Miranda dönüp bakmak bir yana, parmağım bile oynatamayacak kadar sersemlemiş vaziyetteydi. Leso Varen değneğini kullanarak ayağa kalktığı esnada güçlü eller kadının omuzlannı kavrayıp onu doğrulttu.

"Seni iki yeni dostumla tanıştırmak istiyorum," dedi Varen. "Yanılmıyorsam bunlar Desoddo ve Mirab."

Miranda gerisin geri döndürülünce kendini ince bir kafatasına, grimsi bir cilde ve siyah gözlere sahip yabancı bir varlığın yüzüne bakarken buldu. "Bunlar Dasatilerin 'Ölüm Rahibi' dedikleri kimseler ve sanınm seninle bol bol eğlenecekler. Maalesef yanınızda olamayacağım, çünkü halletmem gereken işler var.

"Yeni dostlanm ve ben bir anlaşma yaptık. Ben onlann Kelevvan'ı ele geçirmelerine yardım edeceğim, karşılığında onlar da Midkemia'yı fethetmemi sağlayacaklar. Ne kadar güzel bir plan, değil mi?"

İki Dasati Ölüm Rahibi tek kelime etmeden kadını tutup siyah enerji kubbesine doğru tepeden aşağı sürüklemeye başladılar. Bilincini yitirmeden evvel Miranda'mn son işittiği, Varen'in mırıldandığı tuhaf bir ezgiydi.

"Of, kahretsin," dedi Tad, yamaçtan aşağı bakarken.

"Evet," diye fısıldadı Servan. "Hakikaten kahretsin."

"Şimdi ne yapacağız?" dedi Zane, bir-iki metre geriden.

Jommy çömeldi. Dördü bir tepenin üstünde toplanmıştı ve artık her biri itaatkar davranan yirmi askerin yanı sıra Grandy'yle Godfrey de aşağıda onları bekliyorlardı.

"General'in yanma ne kadar çabuk dönebilirsin?" diye sordu Jommy.

Tad düşündü. "Tekneye koşabilirim; yanm saatimi bile almaz. Nehrin karşısına geçip kıyıdan yukarı hiç durmadan koşarsam —ki böylesi akıntıya karşı kürek çekmekten daha hızlı olur— üç buçuk, bilemedin dört saatte orada olurum.

Tad hiç şüphesiz altı oğlan, hattâ belki de tüm Roldem ordusu dahilindeki en iyi koşucuydu. "Öyleyse hava kararmadan önce General'in yanma varmış olursun," dedi Jommy. "Geceleyin teknelerle altmış asker gönderse gün doğmadan evvel rahatlıkla burada olurlar. Yani tek yapmamız gereken yanna dek harekete geçmelerini engellemek."

Jommy aşağıdaki düşmana bir kez daha bakıp başını hemen geri çekti. Salmaterlilerin saldırısı General'in beklediği yerden değil oğlanların bulundukları yerden gelecekti. Buradaki askeri güç bir kez Olasko topraklanna girdikten sonra, onu yüzlerce adanın arasında bulmak, neredeyse bulduktan sonra söküp atmak kadar zor olacaktı. Fakat onlan yarın birkaç saatliğine de olsa bu kumsalda tutabilirlerse düşmanlar geri çekilmek ve nehrin karşısına geçmek zorunda kalabilirlerdi. Hele yamacı tutan altmış yeni asker olduğunu ve daha da fazlasının geldiğini bir öğrenseler...

Servan'a, "Peki etrafımızdan dolaşmalannı nasıl engelleyeceğiz?" diye sordu Jommy. Servan diğer oğlanlara tepeden aşağı inmelerini işaret etti. "Sadece bu tepeyi tuttuğumuzu sanırlarsa güneyden etrafımızı çevireceklerdir," dedi dibe vardıklarında. "Bu nedenle onlan her yerde askerlerimiz olduğuna inandırmalıyız." Başını kaldırıp yukan baktı. "Bir dakika." Dirsekleri üzerinde zirveye dek süründü, mevzilenen Salmater askerlerini inceledi, akabinde tekrar aşağı indi.

"Hâlâ teknelerden yük boşaltıyorlar," dedi Servan. İkindi güneşine

baktı. "Bu adayı katedip bu gece şuradakinde mi"—bulunduklan adadan geniş, sığ bir nehir koluyla ayrılan uzaktaki başka bir adayı işaret etti—"yoksa burada mı kamp kuracaklar bilmiyorum. Keşfedildiklerini öğrenmezlerse acele etmeyebilirler."

Jommy, Tad'e baktı. "Ne olursa olsun yola çıkman gerek. General'e bulabildiği her adamı buraya göndermesini söyle." Tad tam oradan ayrılacakken Jommy uzanıp onun kolunu tuttu. "Hey, bir de tekne mürettebatından nehrin aşağısına gitmelerini iste. Düşman bu adanın kuzey sahilini keşfe çıkarsa teknelerimizin görülmesi hiç iyi olmaz. Onları uygun bir yerlere saklasınlar."

"Tamamdır," dedi Tad.

"Ve kendim öldürtmemeye bak,' dedi Zane.

Sırıtan Tad başka bir şey söylemeden koşup gitti. Jommy, Servan a döndü. "Ee, harekete geçmeye karar verirlerse onlan burada bir ordu olduğuna nasıl inandıracağız?"

"Hiçbir fikrim yok," diye cevapladı Servan.

İHANET

Miranda acılar içinde uyandı.

Tepesindeki iki suret konuşuyor olsa da Miranda onları anlamıyordu. Kullanılan dilin yabancı olmasının yanında, duyuları da körelmişti; adamlar su altında konuşuyor gibiydiler. Bir masaya bağlı tutulan Miranda kafasından başka hiçbir yerini oynatamıyordu —onu da birazcık.

Nefes almaya çalıştı, fakat harcadığı çaba onu yordu; sanki etrafında çok az hava vardı. Zihnini bir düzene sokup kendini kurtarmasına yetecek kadar güç toplamayı denedi, ama konsantre olmasını engelleyen bir şey vardı.

"Uyanıyor." Kimin konuştuğunun söylenmesine gerek yoktu. Tsuranili büyücü Wyntakata'mn bedenindeki Leso Varen'e aitti ses.

Miranda'nm en yakınındaki suret eğildi. Tuhaf bir aksanla Tsurani dilinde, "Kıpırdama," dedi sakin ve tehditten uzak bir sesle. "Bir süreliğine acı hissedeceksin. Sonra geçecek." Doğrulup etrafını işaret etti. "Burası ikimizin ırkları için de uygun bir mekân, ama alışman zaman alacak."

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Miranda, güçlükle konuşarak.

"İzninizle," diyen Varen'in sesi, kadının görüş alanının hemen dışından geliyordu. Derken yüzü onunkinin üzerinde belirdi. Kral Dili

kullanarak konuştuğuna bakılırsa neler söylediğinin Dasati Ölüm Rahiplerince anlaşılmasını istemiyordu. "Aslında gayet basit. Dasatiler bir bakıma çocuk gibi bir ırk; tabii çok keskin kılıçlarla, güçlü ölüm büyüleriyle ve gördükleri her şeyi kırıp dökmelerine yol açan bir güdüyle ortalıkta koşuşturan iki yaşlarındaki birkaç milyon çocuğu hayal edebilirsen.

"Diğer tüm küçük çocuklar gibi onlar da hoş ve parlak bir şey gördüklerinde onu istiyorlar. Ve onlara göre birinci gerçeklik diyarının dünyaları çok hoş; kendi dünyalarından çok daha parlak. İşte bu yüzden zırhlar içindeki binlerce uzun boylu çocuk çok yakında bu imparatorluğu birbirine katacak ve kesip biçerken, yakıp yıkarken bir yandan da, 'Benim! Benim! Benim!' diye bağıracak. Ne güzel, öyle değil mi?"

"Sen aklını kaçırmışsın," dedi Miranda boğuk bir sesle.

Varen, "Kesinlikle," dedi ve iki Ölüm Rahibi'ne bakarak ekledi: "Ama onlara kıyasla mantığın ta kendisiyim. Rahipler senin üzerinde çalışmaya başladıktan sonra birlikte geçirdiğimiz bu anlan çok özleyeceksin." Ölüm Rahiplerine baktı. "İşim bitti."

İki rahipten biri ellerini kaldırıp kadının ağzıyla burnuna acı, kötü kokulu bir şey dayadı ve karanlık Miranda'yı yuttu.

Bir müddet sonra, "Bir fiknm var,' dedi Servan.

"İyi," diye fısıldadı Jommy, "çünkü benim yok."

"Onlara bir bak ve ne yaptıklarını söyle."

Jommy zirveye dek sürünüp aşağı baktı. Salmater güçleri paralı askerler gibi giyinmişlerdi ve Generale göre bölgeye yaptıkları önceki akınlarda da aynı hileden faydalanmışlardı. Kurulmakta olan kampın düzenine bir kez bakması, Jommy'ye bilmesi gereken her şeyi gösterdi.

Genç adamın gelmesiyle gitmesi bir oldu. “Kamp kuruyorlar. Geceyi burada geçirecekler.”

“Güzel,” dedi Servan. “Beni izle.”

Delikanlı tepeden aşağı inip adamlara peşinden gelmelerini işaret etti. “Orada iki yüzün biraz üzerinde Salmater askeri var. Bizse yirmi beş kişiyiz,” dedi Salmater kampından yeterince uzaklaştıklarından emin olunca.

“Öyleyse buradan gidelim,” dedi askerlerden biri.

“Ben de sizden aynen bunu yapmanızı istiyorum,” dedi Servan. “Ama önce şuradaki sığ derenin karşısına geçip sabaha dek gözden uzak durun.”

“Peki ya... daha sonra komutanım?” diye sordu başka bir asker.

“Bağnşlar duyduğunuz zaman yerinizden fırlayın ve çıkarabildiğiniz kadar çok ses çıkararak ilerideki kumsala gidin, ama karşı adaya geçmeyin. Mümkün olduğunca çok toz kaldırarak kumsalda ileri geri koşturun.”

“Ha?” dedi Jommy.

“Güneş tam arkalanndan doğuyor olacak,” dedi Servan, doğuyu işaret ederek. “Salmater gözcüleri tepeye çıkacak olurlarsa ya sabah güneşi yüzünden hiçbir şey göremeyecekler ya da en fazla bir toz bulutunu ve hareket halindeki adamlan seçebilecekler. Kaç kişi olduğumuzu bilmeleri mümkün olmayacak.”

“O esnada biz ne yapacağız?” diye sordu Godfrey.

“Etrafta koşturarak, üzerlerine gelen üç farklı ordu olduğuna inandıracağız onlan.”

“Bunu nasıl yapacağız peki?” dedi Jommy.

Servan diz çöktü ve parmağıyla kumda bir çizgi çekti. “Burası tepenin sırtı. Biz öteki tarafındayız.” Eliyle gösterdi. “Ben Zane’i de yanıma alıp düşmanın güneyine ineceğim." Hattın güneybatısındaki bir nokta-

ya dokundu. “Sen ve Godfrey kuzeye çıkacaksınız.” Etrafına bakındı. “Ağaçlann arkasında kaim. Gürültü çıkarıp emirler haykırın. Her taraftan birlikler geliyormuş gibi yapın.”

“Buna uzun süre kanmazlar,” dedi Jommy.

“Kanmalanna da gerek yok. General birinci ve üçüncü bölüklerle birlikte gelene dek yerlerinde kalmalarını sağlasak yeter. Harekete geçmelerini geciktirip bir saatlerini boşa harcatsak sorun çözülür.

“Yeteri kadar gürültü yaparsak, kuzeydeki koruluktan bir bölük dolusu gerçek asker çıktığı zaman düşman hemen geri çekilecektir.”

“Eh, General kahvaltısını ağırdan almazsa şansımız var demektir,” dedi Jommy. Derin bir nefes alıp verdi. “Umarım planın işe yarar, çünkü iki adamla birden baş edebilirim, ama sekizine karşı?”

“Peki ya ben?" diye sordu Grandy.

“Sen,” dedi Servan, “bu adamlarla beraber nehrin karşısına geçip emirlere uyduklanndan emin olacaksın.” Kuzenini süzüp baş salladı. “Yürü hadi.” Sonra adaya göndereceği askerlere hitaben, “*Prens*'in güvende olmasını sağlayın,” dedi. Sözcükleri özenle vurgulamıştı.

“Emredersiniz komutanım,” dedi en yakınındaki asker, verilen vazifenin önemini anlamışçasma. Adam düzgün bir selam verdi, sonra yanındaki Grandy yle beraber oradan uzaklaştı.

“Bu yaptığın akıllıca mıydı?” diye sordu Zane, askerler gittiğinde.

“O adamlar baş belası olsalar bile firari değiller,” dedi Servan. “Yoksa şimdiye çoktan kaçıp giderlerdi. Grandy’ye iyi bakacaklardır. Orduda sorun çıkarmak ayn şey, bir kraliyet mensubunun ölümüne sebep olmaksa apayn.”

“Umanın haklısmdır,” dedi Jommy. “Eh, bari geceyi geçirmek için daha korunaklı bir yer bulalım.” Godfrey’ye bir işaret yaptı. Zane’le Servan’a, “Yann görüşürüz,” dedi ve tepenin arkasında kalmaya özen göstererek kuzeye yollandı.

‘Yarın,” dedi Servan ve güneye döndü.

Çağn ulaştığında hava hâlâ karanlıktı. Hancı için çalışan soluk soluğa kalmış bir Aşağılık, Pug, Nakor ve Magnus’u sarsarak uyandırdı. “Efendiniz sizi çağırıyor.”

Yerde uyumayı sürdüren Dasatilere aldırış etmeksizin çabucak giyindiler. Yolculara üzerlerinde yatmalan için dürülmüş birer şilte verilmiş, yastık ve battaniye olaraksa yanlannda ne varsa onları kullanmaları gerekmişti. Gece serin geçmişti, ama fazla rahatsız edici sayılmazdı.

Avluya çıktıklarında Martuch ile Bek’i onlan beklerken buldular. Bek gözlerini Pug ve diğerlerinin çıktıklan binanın çatısı üzerindeki bir noktaya dikmişti. Pug delikanlıyı bu kadar cezbeden şeyin ne olduğunu görmek için başını çevirdi ve karşılaştığı şey onu afallattı.

“İnanılmaz,” diye fısıldadı Magnus.

“İşte ben buna manzara derim,” dedi Nakor.

Bir ışık huzmesi göğe yükselmekteydi. Huzme bulundukları yerden ince gözükse bile, gerçekte devasa olduğuna Pug’ın hiç şüphesi yoktu. Gece göğünü delip geçen ışık çizgisi enerjiyle doluydu. Renkler mavi-yeşil ve mavi-mor arasında gidip gelerek o tayf boyunca usul usul değişiyordu. Huzmenin içinde minik enerji parçacıklarına benzeyen şeyler yukarı doğru uçmaktaydı.

“Yıldız Köprüsü,” dedi Martuch. “Şu anda ana dünyaya binlerini gönderiyor.”

Pug adamın orijinal Dasati dünyası olan Omadrabar’dan bahsettiğini biliyordu.

“Artık gitmemiz gerek. Köprü sadece iki saat boyunca işleyecek. Geçişimizi ayarladım. Martuch öne eğildi. “Şimdiye kadar budalaca

bir şey yapmamayı başardınız, ama bu noktadan itibaren daha dikkatli davranmanız lazım.

"Gördüğünüz hiçbir şey sizi TeKarana'nın dünyasına hazırlayamaz."

Adam dönüp diğerlerine peşinden gelmelerini işaret etti. Bek bir adım arkasına düşerken diğerleri tek sıraya girdiler ve gözlerini yere dikerek savaşçılara yetişebilmek için alelacele ilerlediler.

Pug gittikleri yerin fazla uzak olmadığını ve vaminler Yıldız Köprüsü'ne alınmadığı için yürüdüklerini tahmin ediyordu. Fakat hızlı bir tempoyla yaklaşık on beş dakika yol aldıklarında bu fikrini gözden geçirmeye başladı.

Günün yaklaşmasıyla birlikte giderek daha çok hayat belirtisi gösteren caddeleri ve devasa meydanlan arkalannda bıraktılar. Sokaklarda sıralar halinde ilerleyen arabalann çoğu yüklerini geceleyin boşaltmıştı; şimdi de milyonlarca kişilik bir şehri beslemek için gerekli olan et ve sebze ürünlerinin bir sonraki yükünü almak için uzaktaki çiftliklere ve sürülere gidiyorlardı.

Hızlı adımlarla ilerleyen yüzlerce Aşağılık'ın her biri savaşçıların tenezzül etmedikleri, fakat şehrin doğru düzgün işleyebilmesi için gereken bir görevle meşguldü. Pug onlara ulaşmanın, öldürme becerisinin en üstün yetenek olmadığı bir toplumda yaşama potansiyeli hakkında onları eğitmenin mümkün olup olmadığını düşündü. Sonra da mevcut tüm kanıtlara rağmen bu halka hâlâ insan muamelesi yaptığı için kendi kendini azarladı.

Yürümeye devam ettiler ve Yıldız Köprüsü her geçen dakika daha da büyüdü. Artık büyük oranda şeffaf, fakat yüzeyine parıltılı ve yanardöner ışık bulutlan yapışmış gibi görünen dev bir tüpe benziyordu. Beyaz enerji kıvılcımlan bu tüp boyunca yanıp sönerek yol almaktaydı. Onlar merkezdeki dev meydana yaklaşırlarken, ayak tabanlarını

karıncalandıran bir hissin eşlik ettiği derin bir uğultu sesi ortaya çıktı. Pug artık muazzam ölçüdeki bir enerjiyi sezebiliyordu.

Magnus'a fısıldadı: "Enerjiyi bu şekilde toplayabiliyorlarsa..."

Magnus başını salladı. Babasının cümlenin sonunu getirmesi gerekmiyordu. *Böyle bir şey yapabiliyorlarsa onlara nasıl direnebiliriz ki?* Pug ve Magnus ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar Yıldızlimam'ndaki ve Büyücünün Adası'ndaki tüm öğrencilerin yardımıyla bile Yıldız Köprüsü ölçeğinde bir şey inşa edemezlerdi. Hele hele Köprü'nün dünyalar arasındaki boşluğu katediyor olması Pug için uzayın dokusunda yırtıklar açan gediklerin düşüncesinden bile daha anlaşılmazdı.

Sonunda demir veya koyu renkli başka bir metalden yapılmış alçak bir çite vardılar. Uzun bir Dasati sırası, çok süslü bir parmaklıklı kapıdan düzenli bir şekilde geçmekteydi. Pug ilk defa savaşçılann ve eşlerinin Aşağılıkların arkasında durduklarına tanıklık ediyordu; herkesin geliş zamanına göre sıraya girdiği belliydi. Martuch vakit kaybetmeden Bek'le diğerlerini sıraya soktu ve kapıya yürüyüp göğüslerinde altın sansı bir göz nakışı bulunan bir çift siyah cüppeli adama bir parşömen uzattı. Adamlar birer Vaiz, yani tarikatın sırlarından ve gizemlerinden sorumlu Ölüm Rahipleriydiler. Pug bunun Dasatiler için bir nevi Aşağı Yol olduğunu sezdi. Yıldız Köprüsü denen bu şey ne denli olağanüstü görünürse görünsün, sonuçta bir makineydi.

Nakor fısıldadı: "İşte bu çok etkileyici bir hile."

Pug sessiz olmasını hatırlatmak için Nakor'un omzuna dokundu. Martuch geri geldiğinde sadece Bek'e hitap eder gibiydi, fakat sesi diğerlerinin de duyabileceği yükseklikteydi. "Her şey yolunda. Yola çıkıyoruz."

Önlerindeki sırayı takip ettiler. Parmaklıklı kapıya ulaştıklannda Pug iki Vaiz'in sıradaki herkesi kısa bir süre beklettiğini fark etti. Martuch ve peşinden Bek ışık huzmesinin dibine yaklaşırlarken sıra

Püg'a geldi. Pug da biraz bekletildi, derken cüppeli rahiplerden birinin şöyle dediğini duydu: "Çabucak gir, çabucak çık." Sonra onu sertçe iterek içeri yolladılar.

Pug acele ederek Bek'le arasındaki mesafeyi kapatmaya çalışırken genç savaşçının ışığa girdiğini gördü. İşığın sınırına adım atacakken tereddüt etti ve o anda duyularıyla uzanıp Yıldız Köprüsünü okşadı.

Ayağı takılınca tökezledi ve yıllardır başvurmadığı bir irade çabası sayesinde ayakta kalabildi sadece. Bu şeyi, bu Yıldız Köprüsü'nü... Pug'm aklı almıyor, zihni onun karşısında isyan ediyordu.

İşığa girdi. Bir an boşluğa dünmüşçesine duyularını yitirdi. Sonra kendini yabancı bir güzelliğe ve isimsiz hislere sahip başka bir mekâna doğru savrulurken buldu.

Pug kısa bir süreliğine kendini bu gerçeklik düzleminin bir parçası hissetti. Bulunduğu yerde bir düzen, oyalanıp kafa yorarsa anlayabileceği bir sistem vardı. Sonra yine katı bir zeminde duruyor, Bek'in uzaklaşmakta olan sırtına bakıyordu. Çabucak çıkmasına yönelik uyanyı hatırlayarak öyle yaptı. Tam beklemesi halinde neler olacağını düşünüyordu ki arkasında Nakor belirdi. Herhalde hoş bir şey olmazdı.

İki yol arkadaşının peşisıra yürüdüklerini duyabiliyordu. Arkasına bir göz atmak istediyse de, duyularını meşgul eden hisler artık onu sırf tedirgin etmiyor, korkutuyordu da. Çünkü Delecordia'yla Kosridi arasındaki fark, Kosridi'yle Omadrabar arasmdakine kıyasla bir hiçti.

Bilinci yerine geldiğinde Miranda'mn kolları ve bacakları hâlâ bağlıydı, ama eskisi kadar sıkı değil. Dört urganla bir yatağın köşelerindeki dört direğe bağlı tutulduğu yer bir yatak odasına benziyordu. Yatağın yakınında bekleyen bir Dasati onu soğuk, siyah gözleriyle süzmekteydi.

"Beni anlayabiliyor musun?" dedi adam. Miranda'nın zihni bu söz-

cüklerle mücadele etti, çünkü onları tammasa bile anlamlarını kavrıyordu. Adam Miranda'mn üzerinde yabancı fakat etkili bir büyü kullanmaktaydı.

"Evet," derken Miranda güçlükle konuşabildiğim fark etti. Dudaklan çatlamış, boğazı kurumuştu. "Biraz su içebilir miyim?" diye sordu, makul bir hiddet gösteremeyecek kadar hasta ve yorgun bir halde. Başındaki ağrıya ek olarak vücudu sızım sızım sızlıyordu ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bildiği hangi zihin becerisini ya da efsunu kullanırsa kullansın ne düşüncelerini bir araya getirebiliyor ne de etrafındaki enerjiden bir anlam çıkarabiliyordu. Bulunduğu yerde sihrin akışı bambaşkaydı. Miranda'mn onu kullanması mümkün değildi.

Taburede oturmakta olan Dasati, göğsünde kırmızı bir ölüm kellesi; yakasında, yenlerinde ve eteklerinde de mor renkli süslü nakışlar bulunan siyah bir cüppe giymişti. Başlığı açık olduğundan Miranda adamın yüzünü görebiliyordu.

Dasatilerin neye benzediklerine dair Miranda'nm esas alabileceği bir tecrübesi yoktu. Adamın yüzü bir insanmkinden çok da farklı değildi; iki göz, bir burun ve bir ağız, olmalan gereken yerdeydi. Çenesi uzun, elmacık kemikleri yüksek ve kafatası inceydi, fakat griye kaçan cilt tonu haricinde yabancı bir görünümü yoktu. Dasati'nin Miranda'ya Chaka-hal'daki Cho-ja büyücülerinden daha çok benzediği kesindi. Tabii Miranda, Cho-ja büyücüleriyle arasında daha fazla ortak nokta olduğunu biliyordu.

"Varen senin tehlikeli olduğunu söylüyor," dedi Dasati. Miranda yine sözcükleri hem duydu hem de zihninde hissetti. "Bu nasıl olabilir bilmiyorum, ama ihtimali göz ardı etmeyeceğim." Adam ayağa kalkıp yatakta hareketsiz yatan Miranda'ya tepeden baktı. "Seni inceleyeceğiz, çünkü tehlikeliysen ve Kele\van dünyasında senin gibi başkalan da varsa kendimizi hazırlamalıyız.

"Karanlık Majesteleri dünyanızı elinizden almamızı istiyor."

Dasati tek kelime daha etmeden odadan çıkıp kapıyı arkasından kapadı. Miranda'nm kafası hızla çalıştı; odaklanmakta zorluk çekse bile Pug'm en büyük korkulannın gerçekleşmekte olduğunu görebiliyordu: Dasatiler çok yakında istilaya başlayacaklardı. Midkemia'ya değilse bile Kelevvan'a gideceklerdi ve o dünyayla yetinmeyeceklerinden Miranda'nm hiç şüphesi yoktu.

Miranda etrafını elinden geldiğince inceledi. Pencereleri olmayan bir odadaydı. Duvardaki yuvasında duran bir meşaleden, bir yataktan ve bir de tabureden başka hiçbir şey yoktu odada.

Ve sıkıca bağlanmıştı. Ne zaman enerjilerini odaklamaya, kendini kurtarmasını veya başka bir mekâna naklolunasım sağlayacak çok sayıda büyüden birini yapmaya çalışsa, bir şey yeteneklerine engel oluyormuşçasma zihninin uyuştuğunu hissediyordu. Belki de Dasatiler ona ilaç içilmişlerdi.

Odaklanmasına neyin mani olduğunu düşünürken bilincini tekrar yitirdi.

Jommy kampın kuzeyindeki koruluğun içinde bulunan hafif eğimli bir yamaçta uzanmış, saatlerin yavaş yavaş geçmesini bekliyordu. Salmater gözcüleri kamp ateşlerinin epey uzağına dek dağıldıkları için Jommy orada bir şey yapılıp yapılmadığım göremiyordu. Geceye yayılan sesler, bulunmaktan zerre kadar endişelenmeyen askerlerin kendi aralarında ettikleri sohbetleri yanlarına taşımaktaydı.

Jommy başını çevirip Godfrey'nin bir ağacın arkasında saklandığı yere göz attı. Şafak öncesi karanlığında onu belli belirsiz seçebiliyordu. Rutubet ve soğuk yüzünden akan burnunu çekti. Güneş yükseldiğinde etraf hamama dönecekti, fakat şimdilik kendini titremekten alıkoyamıyordu. Grandy'nin ne âlemde olduğunu merak etti bir defa daha.

Sonra da oğlanın bu göreve niçin gönderildiğini.

"Burada ne işimiz var?" diye kendi kendine fısıldadı. Kesh'te Tad ve Zane'le tanıştıktan sonra Jommy kendini maceralı hayatlar süren bir ailenin içinde bulmuş; bir adada yaşayan, suikastçılarla savaşan, dünyanın her yerine giden büyücüler tanımıştı. Fakat kendisinden istenen bazı şeylere hâlâ anlam veremiyordu.

Yine de bu iş çiftçilikten ya da arabacılıktan iyiydi ve Jommy yaptıklarının yansını bile anlamamasına rağmen bunların önemli şeyler olduğunun farkındaydı. Tad ile Zane'i öz kardeşleri gibi seviyordu— hattâ ağabeyleri tarafından nasıl pataklandığını hatırladıkça kardeşten bile çok sevdiği söylenebilirdi. Aynca Caleb babası olmamasına rağmen ona diğerlerine davrandığından farklı davranmıyordu.

Peki ne demeye Olasko'nun güneyinde askercilik oynuyorlardı? Ve niçin Grandy gibi bir çocuğu yanlarına almışlardı?

Tüm bunların geçerli bir sebebi olduğundan emindi ve sebebin Kaspar'ın önceki gün yaptığı yorumla ilgisi olabileceği kanaatindeydi: yakında herkes savaşacaktı. İyi de onlar Roldemli değillerdi ki, niçin bu orduya katılmışlardı?

Jommy endişelerini şimdilik rafa kaldırdı. Şafak yaklaşıyor, Jommy güneş doğarken General Devrees'in altmış piyadeyle birlikte çıkageleceğini umuyordu. Yükselen güneşte bir işaret bulma umuduyla doğuya baktı. Saatin kaç olduğundan haberi yoktu ve daha ne kadar beklemeleri gerekeceğini merak ediyordu.

Arkasından gelen bir ses üzerine, Jommy kılıcına davranarak o yöne dönmeye yeltendi. Fakat yumuşak bir ses, "Sakın," dedi.

Servan'm Grandy'yle beraber gönderdiği adamlardan birini kılıcını doğrultmuş vaziyette karşısında buldu. Dönüp Godfrey'den tarafa bir göz attığında başka bir askerin de ona kılıç doğrultmuş olduğunu anladı. Karşısındaki asker sol elini uzattı ve Jommy kılıcını yavaşça ona

verdi. Adam aldığı silahı bir kenara fırlattı. “Kıpırda,” diye buyurdu.

Jommy ağaçların arasından usulca çıktı ve yaklaşık on altı adamın kampa doğru yürüdüğünü gördü Grandy onu sıkıca omuzlanndan tutan iki adamın refakatinde ilerliyordu. “Hey, kamptakiler!” diye seslendi adamlardan biri.

Salmaterli muhafızlar hemen alarm verdiler. “Konuşmak istiyoruz!” dedi az evvel bağıran Roldem askeri.

Jommy ile Godfrey kamp alanına varana dek iki yüz adamlık düşman bölüğünün tamamı silahlanmış ve çatışmaya hazırlanmıştı. Servan’la Zane de güneyden getiriliyorlardı. Salmater güçlerinin lideri etrafına bakınıp, “Bu da ne demek oluyor?” dedi. Uzun boylu, siyah saçlı askerin bir subay olduğu görünümünden, tecrübeli olduğuysa duruşundan anlaşılıyordu.

“Bakın, uzatmadan konuya gireceğim, dedi Roldemli birliğin başındaki asker. “Roldemli bir general sizi tepelemek için büyük bir bölükle buraya geliyor. Biz bunun bir parçası olmak istemiyoruz. Hepimiz Olaskoluyuz ve onların ordularında askerlik yapmaktan nefret ediyoruz. Onlarla Opardum’da çarpıştık ve bu Roldem maymun ceketlerinden artık gına geldi!” Birkaç günlük sakala ve güneş yanığı bir surata sahip tıknaz, sarışın adam sözlerini kanıtlamasına tuniğini yırtmaya başladı.

“Demek buraya bir ordu geliyor?”

“Evet,” dedi asker, ceketini yere atarak. “Biz sizinle beraber Salmater’e gitmek istiyoruz.”

“Sizi niye yanımıza alacakmışız? Bu akının başansızlıkla sonuçlandığını bildirdikten sonra kellelerimizi uçurmazlarsa şanslıyız."

“Akınmız başarısızlıkla sonuçlanmadı,” dedi asker. Yaptığı bir işaret üzerine Grandy ileri itildi. “Bu çocuk, Kral’ın oğlu Prens Grandprey Burada askerlik yapmayı öğreniyor. Alacağınız fidyeyi bir düşünün.”

"Prens mi?" dedi subay. "Roldem Kralının oğlunun bu adalarda sürttüğüne inanmamı mı bekliyorsun?"

"Bak," dedi Olaskolu asker, "kaybedecek neyin var? Yalan söylüyorsam Salmater'de başımı uçurursun. Ama doğru söylüyorsam kahraman olursun ve kralın Roldem'e karşı istediği her şartı öne sürebilir."

"Veya bütün Roldem donanması tepemize biner," dedi subay

"Ona karar vermek kralınıza ve Roldem'e kalmış, değil mi? Ben şu kadanm biliyorum: büyük bir şey planlıyorlar ve ordu Roldem'e geri çekiliyor. Zaten Olasko bölüklerindeki eksikleri de bu yüzden gidermediler. Ben ve adamlarım onlara katılmak istemiyoruz. Bizler Olaskoluyuz ve gerekirse bu adalarda saklanmaya razıyız. Roldem yakında Kesh'le veya bir başkasıyla savaşa tutuşacaksa başkaları dövüşüp can versin. Zaten büyük bir savaş çıkarsa Roldem Kralı başka şeylerle vakit kaybetmeyıp fidye ödemeye razı olur, öyle değil mi?"

"Peki ya diğer oğlanlar?"

"Hepsi subay. Onlar da para edebilir. Bu ikisi"—Zane'le Jommy'yi işaret etti—"Kesh sarayıyla bağlantılı ve bu"—Servan'ı gösterdi—"Prens'in kuzeni. Diğer delikanlı da onun arkadaşı."

"Hepsini alın," dedi subay. "Onlara ne yapılacağına Micel İstasyonu'ndaki generaller karar versin."

"Bizi de yanınızda götürecek misiniz?" diye sordu sanşın asker.

"Hainlerle ne işim olur ki? Öldürün onlan!" dedi Salmaterli subay.

Salmaterli akıncılar, tepki dahi veremeyen Roldemli askerlerin üzerlerine çullandılar ve gırtlaklannı kesip hepsini kılıçtan geçirdiler. Ölü veya ölmek üzere olan yirmi adam kumların üstüne serildiğinde, "Kampı toparlayın! Gündoğumuna kadar herkesi smınn karşısında görmek istiyorum!" diye haykırdı subay. Grandy ve diğerlerine baktı. "Soylu olun veya olmayın, bela çıkartırsanız sonunuz onlannkine benzer."

Dört muhafız beş oğlanın başında nöbet tutarken akıncılar yola çıkmaya hazırlandılar. Jommy dönüp Servan'a baktığında oğlanın önceki cesaretinden eser kalmadığını gördü. Godfrey ile Zane'in de korktukları belliydi ve Grandy hem soğuk hem de korku dolayısıyla titriyordu.

Jommy'nin tek umudu Tad'in Generale ulaşmış olması ve Salmater akıncıları sınırı geçemeden evvel Roldemli askerlerin bölgeye varmalarıydı. Doğuya bir bakış attığında gökyüzünün aydınlanmaya başladığını gördü.

Çoğu Aşağılık gözlerini yere dikip kendi işiyle meşgul oluyor gibi gözüktüğünden Pug çevresine ağzı bir kanş açık bakmamaya çalışıyordu. Nakor ise oralı olmuyor, gözlerini yüzlerce metrelik kulelerden ayırmıyordu. "Onlara nasıl çıkabiliyorlar?" diye sordu ufak tefek kumarbaz.

"Herhalde içlerinde yolculan kaldırıp indiren aygıtlar vardır," dedi Magnus.

Pug'a göre Omadrabar şehrini bir insanın bakış açısıyla anlamak mümkün değildi. Etrafta varoşlar, virane mahalleler, yoksul semtler gibi her iki dünyadaki bütün insan kentlerinde bol bol bulunan aşağı tabakaya dair en ufak bir iz yoktu.

Burada her bina geniş bulvarların, kanalların veya dev yapıları delip geçen tünellerin üzerinde asılı duran kavisli köprülerle birbirine bağlıydı. Pug ancak tahmin yürütebilse de, insanların böyle bir kent inşa etmeleri herhalde binlerce yıl sürerdi ve Pug'm bildiği kadanyla insanlık tarihi boyunca hiç kimse böyle tek bir yapı şeklinde birbirine bağlı binalardan oluşan bir şehir hayal etmemişti.

Az sayıdaki üstü açık park alanlannndan, yani henüz üzerine bir şey inşa edilmemiş boş arsalardan birinin yanından geçtiler. Toprakta ağaçlara ilaveten kısa eğreltiotlarina benzer bazı bitkiler yetişiyordu. Pug

yekpare, birbiriyle bağlantılı binalar yapmaya yönelik bu tutkunun Dasati kültüründeki tüm sosyal ve siyasi oluşumları birbirine bağlayan güdüden kaynaklandığını düşünmekteydi.

Yol arkadaşlanna dönüp usulca sordu: "Acaba bir gün bu varlıkları anlayabilecek miyiz?"

Nakor sırıttı. Yüzündeki Dasati illüzyonuna rağmen keyfinin yerinde olduğu belliydi. "Büyük ihtimalle hayır, ama doğru kimselerle iletişim kurarsak karşılıklı fayda sağlayacak bir anlaşmaya varabiliriz."

"O doğru kimseler kim peki?" diye fısıldadı Magnus.

Nakor omuz silkti. "Umanm şu an yanında olduklanmızdır."

Yıldız Köprüsü'nden kendilerini bekleyen bir arabaya kadar yürümüşlerdi ve Martuch'un topluluğu olan Sadharin'den özel olarak seçilmiş dört savaşçı onlara refakat etmekteydi. Pug bulunduğu dünyanın yabancılığına rağmen muazzam bir olayın gerçekleşmekte olduğunu sezebiliyordu.

Gittikleri her yer silahlı adamlarla, Ölüm Rahipleriyle ve hareket halinde arabalarla doluydu. Şehir maruz kalacağı bir istilaya hazırlanıyordu sanki. Fakat böyle bir şey mümkün olamazdı. Burası Dasati ana dünyasıydı ve hayal edilebilecek bir mesafe dahilinde hiçbir düşman mevcut değildi.

Evet, Pug gerek Gedik Savaşı, gerekse Yılan Savaşı'ndaki tecrübelerine dayanarak istilacıların büyü yoluyla her yere ulaşabileceklerini biliyordu, fakat böyle bir dünyayı işgale kalkışmak... Burası Kelewan gibi milyonlann değil, milyarlann yaşadığı bir dünyaydı. Dahası buranın sahipleri olan Dasatilerin savaşçı sınıfı en dirayetli, en azimli ve en tehlikeli kişilerden oluşuyordu; her biri on beş yaşından itibaren tekrar tekrar smanmıştı ve gayet kalabalıktılar. Martuch'a göre sırf bu şehirde yedi milyon Dasati yaşıyordu. Bunlann bir milyonundan fazlası bin farklı savaş topluluğuna mensup savaşçılardı. Bu bile Adalar

Krallığının toplam nüfusundan ve neredeyse Yüce Kesh'teki bütün ruhlardan fazlaydı.

Ruh mu? diye aklından geçirdi Pug. Dasatilerin ruhu var mıydı? Buraya gelmesi için kendine yazdığı mesajlar olmasaydı Pug'm paniğe kapılması işten bile değildi. Oğlu ve Nakor'la beraber sırf zevk olsun diye onlan öldürebilecek milyarlarca varlığın yaşadığı bir dünyada arabayla yolculuk ediyorlardı ve orada ne aradıklarına dair Pug'ın en ufak bir fikri bile yoktu. Bu dünyanın bir yerinde bir cevap yatıyordu; Pug henüz sorunun ne olduğunu bilmese bile...

Fakat Pug'm en çok bilmek istediği, niçin Omadrabar'da böyle bir seferberliğin yürütülmekte olduğuydu. Başkalanndan duyduklanna ve On İki Dünya'da gördüklerine bakılırsa Dasatilerin hiç düşmanı kalmamıştı. TeKarana'mn Vaizlere verdiği emirlerden biri fethedilecek yeni dünyalar bulmalanydı. Martuch ile Pug, Dasati diyarındaki şartlar hakkında epeyce konuşmalarına rağmen onun ötesine yapılacak toplu bir yolculuktan hiç bahsedilmemişti.

Sonunda büyük bir bahçe kapısından geçip içinde bir binanın — ya da Pug'a göre tüm o duvar ve köprü ağının bir başka kısmının— bulunduğu nispeten küçük bir avluya vardılar. Bina Martuch'un Omadrabar'daki eviydi.

Pug beklerken Martuch adamlanna evi emniyete almalan talimatını verdi. Aslında Pug'a göre 'ev' uygun bir terim olmayabilirdi. Bina daha ziyade şehir duvanna —daha doğrusu şehirdeki bolca duvardan birine— gömülü bir dizi büyük daireden oluşuyordu.

Pug'ın duyulan aşın yüklenmişti. Gittiği onca dünya içinde hiçbiri ona Omadrabar kadar yabancı gelmemişti. Delecordia'nm ilk gerçeklik düzlemiyle arasında bazı ortak unsurlar vardı ve oranın halkı çok daha ılımlıydı. Kosridi ise tüm farklılıklarına rağmen Midkemia'nin bir yansıması olduğu için Pug'a bir aşinalık hissi vermişti.

Fakat bu mekân bambaşkaydı. Binalann boyutu, hayatın temposu, tanıdık hiçbir şeyin olmaması... Pug'ın bunları karşılaştırabileceği bir referans noktası bulunmuyordu. Bugüne dek Szetac Vilayeti'ndeki Koca Bataklıkta bulunan köle kamplan da dahil olmak üzere Tsurani kültürüne alışmasının zor olduğunu sanmıştı. Tsuraniler en azından insandılar ve sevdikleri aileleri vardı. Kahramanlığa, sadakate ve fedakarlığa önem verirlerdi. Dasatilerin ise bu kavramlara sahip olup olmadıkları bile belli değildi. Pug aynı kavramları farklı bir yoldan dile getirmeye çalıştığında sadece cesaret, vefa ve özveri sözcüklerini düşünebildi.

Pug, Nakor ve Magnus'a içinde bekleyecekleri bir oda tahsis edildi. Ayrıca Martuch evdeki Aşağılıklara o üçünün görmezden gelineceğini açıkça tembihledi. Kimse onlarla konuşmayacak, kimse onlara bir iş vermeye kalkışmayacaktı.

Aradan saatler geçti ve nihayet Martuch'un dairesine, yani şehrin bu bölümünün merkezi meydanına tepeden bakan bir dizi devasa odaya çağnldılar.

Girdikleri ilk odada Martuch'a ilaveten üç kişiyi daha karşılarında buldular. Narueen'le Valko kapının yakınında bekliyorlardı. Genç savaşçı, Pug'ın onu ilk gördüğü halinden daha farklıydı; çekimser, kararsız, hattâ ürkmüşe benziyordu.

Martuch'un yanında duran uzun boylu suretin saçı-sakalı koyu renkliydi. Görünüşte Dasati'ye benzemesine rağmen sanki biraz...

Pug duyulannın ihanetine uğramışçasına dünyanın başına çöktüğü hissine kapıldı. Yaşaması mümkün olmayan bir varlık duruyordu önünde. Adam bir Dasati'ydi, fakat aynı zamanda Pug'm çok iyi tanıdığı biriydi.

Adam bir adım öne çıktı ve Kral Dili'ni kullanarak, "Bana burada Bahçıvan diyorlar," dedi fazla tanıdık gelen bir sesle. Gelip üç ziyaret-

çinin önünde durdu ve öncelikle Pug'ı süzdü. Nakor'un karşısına geldiğinde başını salladı ve ağzı bir karış açık kalan Nakor şok geçirir misali ona bakakaldı.

Adam son olarak Magnus'un karşısında durdu. "Bu torunum mu?" diye sordu.

Pug biraz ilerisindeki Dasati'nin suratına bakarak fısıldadı: "Macros."

GERÇEKLER

Jommy debelendi.

Kollan arkasında bağlıydı. O ve diğer oğlanlar üç teknenin kıyıda beklediği yere kadar götürülmüşlerdi. Vasıtalar gerçek birer nehir teknesinden ziyade bir geminin filikalannı andmyordu. Yine de Jommy nehir ağzına kadar gidebileceklerini tahmin etmekteydi, çünkü nehrin bu bölümü geniş olup yavaş akıyordu ve karşı kıyıya kürek çekmek sadece birkaç dakika sürerdi.

Salmater'le Olasko arasındaki sınır, nehrin yaklaşık iki kilometre güneybatısmdaydı; bu yüzden akıncılar sının geçmeden önce Roldem güçlerinin onlara yetişme ihtimali hâlâ vardı. En azından Jommy öyle olması için dua ediyordu. O ve Zane bir kez sorguya çekildikten sonra muhtemelen ortadan kaldırılırlardı; prensler ve asilzadeler yüklü bir fidye getirebilirlerdi, fakat dünyanın öteki ucunda yaşayan çiftçi çocuklan için uğraşmaya değmezdi.

Son akıncılar da teknelere yaklaştıktan esnada yanlanndaki tepede duran bir gözcü yere devrildi. Yakındaki askerler gibi Jommy ile diğer oğlanlar da anlık bir şaşkınlık yaşadılar, derken kulaklanna bir ses çalındı: havada uçan oklar.

"Yatın!" diye haykırdı Jommy. Oğlanlar küpeştelerin arkasında kalmaya çalışarak kendilerini yere attılar. Teknedeki beş oğlanın başına üç

akıncı dikilmişti, fakat onlar da eğilip okların nereden geldiğini saptamaya çalışıyorlardı.

Komutanları, "Suya açılın!" diye bağırdı ve akıncılardan ikisi küpeştelere yüklendi. Tam tekneyi nehre itmeye başlamışlardı ki, biri zahmetlerinin karşılığında sırtına bir ok yedi. Jommy tekneye çıkmaya çalışan öteki adamın suratına atabildiği kadar sert bir tekme attı. Gözleri odağını yitiren adam suya düştü.

Teknedeki son muhafız kılıcını çekip Jommy'ye vurmak üzere kaldırdı, fakat Zane ayağa fırladı ve adama arkadan çarptı. Adam Jommy'nin üstüne düşünce, nehirden aşağı sürüklenmeye başlayan teknede bir boğuşma başladı.

Muhafız Jommy'nin üstünden yuvarlanarak çekilmeye çalışırken Zane'i tepesinde buldu. Zane kafa atarken Godfrey tüm gücüyle askerin kolunu ısırdı. Jommy ise nefes alacak kadar kıpırdamaya çalışıyordu. Zane'i örnek alan Servan da adama kafa attı ve akıncı bilincini yitirdi.

"İyi ki miğfer takmıyorlar," dedi Zane.

"Bıçağım al," dedi Servan.

Zane bir müddet arkasını yokladıktan sonra adamın kemerindeki hançeri çekmeyi başardı.

"Lütfen üstümden çekilir misin?" dedi Jommy, güçlükle soluk alarak.

Zane bıçağı arkasında tutarken Godfrey iplerini kesecek şekilde ona yaklaştı. "Ah!" dedi genç soylu. "Şu şeyi sabit tut."

"Hareket halindeki bir teknedeyiz," dedi Zane. "Benim suçum değil!"

"Çekil üstümden!" diye yakardı Jommy.

Godfrey nihayet -kolu dahil- iplerini de kesebildi. Sırayla Zane, Servan, Grandy ve Jommy'yi de kurtardı; sonra baygın askeri hep beraber suya attılar.

Jommy doğrulup derin bir nefes aldı. Serbest kalmaya çalıştıkları süre içinde nehirden aşağı yüz metre sürüklenmişlerdi ve hızlanarak akıntının ortasına yaklaşıyorlardı.

"Kürekler nerede?" diye sordu Servan.

"Sahilde kaldı," dedi Jommy, etrafına bakınarak.

"Hadi bakalım," diyen Zane suya atladı ve doğu kıyısına doğru yüzmeye başladı. Diğerleri de gönülsüzce onu takip ettiler. Bir süre sonra sırılsıklam haldeki beş subay çatışmanın görüş alanının hemen dışında karaya çıktı.

"Acele edin," diye talimat verdi Servan, onlara kıyıdan ayrılıp ağaçların arasına girmelerini işaret ederek. "Peşimizden bir gelen olabilir."

Ağaçların arasına dalıp akıntının ters istikametinde ilerlemeye başladılar. Askerlerin ve dövüşün sesi kulaklarına çalmıyordu. Çatışmayı görmek için koruluktan çıktılar, fakat savaş alanı bir tepenin öteki yanında kalıyordu. Duvar misali yükselen bir kayalığa vardıklarında, "Ben gidip bir bakayım," dedi Jommy.

Üstünden hâlâ sular damlayan genç adam kayalığı tırmanıp zirveye çıktı. Uzakta Salmater teknelerinin hâlâ kıyıda olduğunu ve Roldem askerlerinin ötedeki kumsalı doldurmakla kalmayıp doğudaki tepeyi de dalga dalga aştıklarını gördü. "Gelin!" diye haykırdı Jommy, hızla aşağı inerek. "Onları sıkıştırdık!"

Nehir kenanna geri döndüler ve çatışmaya doğru koşmaya başladılar. Askerlerin görüş alanına girdikleri sırada Salmater güçleri teslim oluyorlar, herhangi bir direniş göstermeden kılıçlarını ters tutarak ellerini havaya kaldırıyorlardı.

General Devrees oğlanlara yaklaştı. Rahatladığı yüzünden anlaşılıyordu. "Majesteleri!" diye seslendi. "Güvendesiniz!"

Tad sırıtarak oğlanların yanma geldi. Dostlannm bitkin olduğu belliydi, ama onları canlı bulduğuna sevinmişti.

"Sizi gördüğüme sevindim General," dedi Grandy

"Bu genç adam koşarak kampımıza girdiğinde birinci ve üçüncü bölüklerinin tamamını derhal harekete geçirdim."

"Komutanım, teknelerle altmış asker gönderme fikrimi beğenmediniz mi?" dedi Servan.

"Planın iyiydi, tabii buradaki güçlerimin yarısını kaybetmeyi göze alırsam. Ama iki kraliyet mensubunu topyekûn bir Salmater akmının ortasına gönderdiğimi öğrenince... yaptığımı babalarınıza açıklama düşüncesi pek hoşuma gitmedi." Grandy'ye mânalı bir bakış attı. "Özellikle de sizinkine Majesteleri. Siz delikanlılan gerçek savaştan mümkün olduğunca uzağa yolladığımı sanıyordum, bir istilanın ortasına değil." Adam omuz silkti. "Olasko'yu Roldem toprağıymışçasına korumaya kararlı olduğumuz işitilince Salmater akınlannm sonu gelecektir."

"General, liderlerini yakaladınız mı?" diye sordu Grandy.

"Sanınm," diyen General, oğlanları Salmater esirlerinin bekletildiği mekâna götürdü. "Bir bakın."

Yerde oturan esirler kendilerini esir alanlara dik dik bakıyorlardı.

Grandy karşısındaki şuradan inceledi ve adamlardan birini gösterdi. "O."

General, esirin yanlanna getirilmesini işaret etti. Genç prens ona uzun uzun baktıktan sonra, "Bu adam yirmi askeri gözünü bile kırpmadan öldürttü," dedi General'e.

"Onlar firariydiler," diye laf yetiştirdi adam.

Grandy, "Öyleyse Roldem adaletine teslim edilmeliydiler," dedi ve General'e döndü. "Asm bunu."

"Ben bir savaş esiriyim!" diye bağırdı Salmaterli yüzbaşı. İki Roldem askeri onu tuttu ve kollanm arkada kavuşturup bağladı.

"Üzerinde üniforma yok," dedi General. "Alelade bir hayduda ben-

ziyorsun. Majesteleri asılmanı istiyorsa asılacaksın." General başıyla Çavuş Walenski'ye işaret verdi. O da bir grup askeri peşine takarak esirle beraber ağaçların arasına girdi. Askerlerin yanında bir kangal ip vardı.

"Peki ya diğerleri?" diye sordu General.

"Onları evlerine gönderin," dedi genç prens. "Roldem'in bu adalan babamın kalesinin altındaki toprak kadar kutsal saydığını haber versinler. Olasko artık Roldem'indir ve onu kanımızın son damlasına dek koruyacağız." Generale döndü. "Babamdan birinci ve üçüncü bölüklerdeki asker eksiğini gidermesini, aynca Opardum'dakı garnizonu doldurmasını isteyeceğim. Bu tür şeylerin durduğundan emin olmalıyız."

General hafif bir tebessümle, "Majesteleri," dedi ve askerlere işaret verdi. "Bu adamlan teknelerine dek götürüp serbest bırakın."

Askerler emri yerine getirmeye koyuldular.

Servan kuzeninin yanma geldi. "Yaptığın çok... etkileyiciydi."

Jommy, "Evet," diye doğruladı ve ekledi: "Majesteleri."

Prens diğer beş oğlana artık dünkü halinden yıllarca daha büyük gözüküyordu. Grandy dostlanna baktı. "Sanırım eve dönme vaktimiz geldi."

Genç prens dönüp General'in arkasından gitti. Dostları da anlık bir tereddüdün ardından onu takip ettiler.

Bilinci yerine geldiğinde Miranda kendini bir yatakta serbest olarak buldu. Doğrulup oturdu ve derin bir soluk aldı. Göğsü sızlasa da acı çekmeden nefes alabiliyordu ve geçen seferki uyanışında zihnini mayıştıran o his kaybolmuştu.

Etrafına bakınarak bulunduğu mekânı saptamaya çalıştı. Artık bağlı tutulduğu o yatak odasında değil, çadıra benzer bir yerdeydi.

Fakat parmak uçlarıyla duvarlara dokunduğu zaman taşa değmiş gibi hissetti.

Ansızın önünde bir suret belirdi —siyah cüppeli bir Dasati. Adamın göğsünde farklı bir sembol vardı: san bir halka. Miranda suretin arkasını görebildiği için onun gerçekte bir gönderi olduğunu anladı.

Ne yapıp yapamayacağım öğrenmek için zihniyle dışarı uzandı ve sihrinin işlediğini gördü, ama tuhaf bir şekilde.

"Kendine gelmişsin," dedi suret. Miranda adamın kullandığı Dasati dilini artık tamamen anladığım fark etti. "Üç gündür buradasın. Acı çekmeden yemeni, içmeni ve nefes almanı sağladık. Aynca güçlerinin bir kısmını geri kazanmana izin verdik, ama belli sınırlar dahilinde."

Miranda kendini zorlayarak Büyücüler Meclisi'ne naklolmaya çalıştı; bu alanda sorgusuz sualsiz en yetenekli büyücüydü. Fakat hiçbir şey olmadı.

"Epey uğraşmamız gerekti," dedi Dasati görüntüsü, "ama güçlerin sadece bu oda dahilinde işliyor.

"Seni bize getiren yaratık güçlü bir sihir kullanıcısı olduğunu ve senden birçok şey öğrenebileceğimizi söyledi. Sizi bir süredir inceliyoruz Tsuranili kadın. Savaşçılarınız çocuk gibi, ama siyah cüppelilerinizden çekiniyoruz."

Suret ortadan kayboldu ve, "Dinlen," dedi bir ses. "Bol sayıda teste tâbi tutulacaksın. İşbirliği yaparsan hayatta kalırsın."

Yapmazsa başına neler geleceği açıklanmadı.

"Çok ilginç," dedi Nakor.

Pug gözlerine inanmakta güçlük çekiyordu. Önünde duran Dasati, Büyücünün Adası nm eski sahibi ve Miranda nm babası olan Kara Macros'tu. Pug sihir duyularıyla yoklayarak karşısındakinin bir illüz-

yon veya kılık değiştirici bir yanılsama olmadığını saptadı; adam *sahiden* de bir Dasati'ydi. Pug onu son gördüğünde, Macros bir gedik kapanırken Saaur dünyası Shila'da bir iblis kralıyla dövüşüyordu. "Sen ölüsün," dedi Pug.

"Öyleydim," diye karşılık verdi Macros. "Gel. Konuşacak çok şeyimiz var, ama vaktimiz kısıtlı."

Macros af dilemeden ya da bir açıklamada bulunmadan dönüp Pug'ı bir kapıdan geçirdi ve dev duvarların gözlerden sakladığı küçük bir bahçeye çıkardı. "Bu ufak toprak parçası sadece bir saatliğine ışık alıyor, o da güneş tam tepede olduğu zaman," dedi havaya bakarak. Adalar Krallığı lisanını, yani Pug'm ana dilini kullanıyordu. Ne söyleyecekse, başkalarının kulak misafiri olmaması için her türlü önlemi aldığı belliydi.

Pug önünde duran Dasati'ye bakarak, "Sana söyleyecek mantıklı hiçbir şey düşünemiyorum," dedi. "Aklım hiç bu kadar karışmamıştı."

Macros yakındaki bir bankı işaret etti. "Dasatilerin meditasyon gibi bir alışkanlığı yok, o yüzden bu küçük alanı kendim tasarladım."

Pug elinde olmadan gülümsedi. Bank tıpkı Villa Beata'nın bahçesindekilere benziyordu. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Tanrıları kızdırdım," dedi Macros banka oturarak. Pug da ona katıldı. "Sen beşinci döngüyle Shila arasındaki gediği kapatmaya çalışırken, ben sahip olduğum bütün sihir gücünü kullanarak Maarg'la dövüşüyordum." İç geçirdi. "Demek ki başardın, yoksa burada olamazdın." Başım eğdi. "Anılarımdan bazıları hâlâ kayıp Pug. Ama ilk karşılaşmamızı hatırlıyorum. Nakor'la son görüşmemi de. Ama onunla tanıştığım günü anımsamıyorum.

"Karım hakkında pek bir şey hatırladığım söylenemez; aynı şey kızım için de geçerli. Yine de bir kızım olduğunu biliyorum."

"Karım, Miranda," dedi Pug.

Macros başım salladı ve gözlerini oturduğu yerin karşısındaki duvara dikti. O gözlerde ıstırap vardı. "Midkemia tannlannı kızdırdığın için seni bu cezaya mı çarptırdılar?" dedi Pug.

"Evet," dedi Macros. "Maarg'la dövüştüm. Çektiğim acı aniden kesildi ve beyaz bir ışığa doğru savrulmaya başladım. Kendimi Lims-Kragma'nın önünde buldum." Duraksayıp sordu: "Onu hiç ziyaret ettin mi?"

"İki defa," dedi Pug. "Lahitlerle dolu dev bir salonu var."

"Her yönde sonsuza dek uzayıp gidiyor. Ölüler ortaya çıkıp bir müddet istirahat ediyor, sonra da Lims-Kragma'nın onları yargıladığı ve Yaşam Çarkı'mn bir sonraki dönüşüne yolladığı upuzun bir sıraya giriyorlar." Macros iç çekti. "Ama bana öyle olmadı.

"Lims-Kragma'nın önüne geldiğim zaman neler konuştuğumuzu uzun uzadıya anlatıp canını sıkmayacağım. Bildiğin gibi kibirli bir adamdım ve kendimi çok büyük görürdüm. Hakkımda verilecek hükmün diğer herkesinkinden iyi olacağını sanıyordum."

"Genellikle haklıydın da," dedi Pug. "Sen olmasaydın Tomas asla Ejderha Lordu zırhını giydiği zaman yaşadığı değişimden sağ çıkamazdı ve ben şimdi kim bilir nerede olurdum."

"Onlar ufak meselelerdi," dedi Macros. Arkasına yaslandı. "Bir tann olmaya çalıştım, hatırlıyor musun?"

"Nakor seni bulduğu esnada kalkıştığın yükselişten mi bahsediyorsun?"

"Evet, kayıp büyü tannsı Sarig'in geri gelişini hızlandırmaya çalışmıştım."

"O yüzden mi cezalandırıldın?"

"Tannlar her şeyden çok kibri sevmezler. Bizi olağanüstü şeyler yapmaya teşvik edebilirler Pug, ama biz onlara tapmazsak yok olup giderler. Onlar gibi olursak onlara nasıl tapabiliriz?"

"Ah," dedi Pug.

"Başka her şeyden evvel bilmen gereken şu: Dasatiler, Kelewan'i buldular."

"Talnoy," dedi Pug.

"Az sonra açıklayacağım sebeplerden dolayı o ismi hiç ağzına almasan daha iyi olur."

Macros düşüncelerini sıraya sokar gibi bir miktar duraksadı. "Her şey birbiriyle bağlantılı Pug. Hem de ta en başından beri. Kaos Savaşlarına dair öyküleri duydun, değil mi?"

"Tomas o günleri Ashen-Shugar'ın anılanndan hatırlıyor," dedi Pug.

"Peki Hayat Taşı saklandığı ve ejderha sürüsü Midkemia'dan kovulduğu zaman kazanılan zaferi de hatırlıyor mu?"

"Evet, Kaos Savaşlan'nm sonunda neler olduğunu biliyor. Bütün hikâyeyi anlattı bana. Oğlu Calis, Hayat Taşı'nda mahsur kalmış tüm enerjiyi açığa çıkarmadan evvel konuştuklarımızdan biri de buydu."

"Ah," dedi Macros. "Onu hiç hatırlamıyorum. İyi, endişelenecek bir şey daha eksildi. Ama o olayın Kaos Savaşlan'nın sonunu getirmediğini bil Pug." Varisinin gözlerinin içine baktı. "Kaos Savaşlan hiç durmadı. Gedik Savaşı, Shila'da iblislerle girilen çatışma, Saaur'un istilası, Zümrüt Kraliçe'nin çıkardığı savaş; tüm bunlar Kaos Savaşlan'nın birer muharebesiydi. Ve en önemli muharebe henüz yapılmadı."

"Dasatiler mi?"

"Evet," dedi Macros. "Bu dünyanın kendi Kaos Savaşlan veya onlara benzer bir şeyi vardı. O çekişmenin sonunda tek bir tanrı diğerlerine üstün geldi. O tann artık sadece Karanlık Majesteleri adıyla biliniyor, ama aslında Dasatilerin kötülük tanrısı. Etrafına bir bak Pug. İsimsiz Olan öteki tannlan alt edip Midkemia'nm egemenliğini kazanırsa orası da bin yıl içinde böyle bir mekân olabilir."

"İnanılmaz," dedi Pug.

‘‘Dasatiler hep böyle değillerdi. Fakat artık en barışçıl hallerinde bile Midkemia’ya girmeleri doğru olmaz. Bunun birçok sebebi var; içlerinden biri de sadece toprağa basarak dahi onu kurutup öldürebilmeleri.

“Dahası dağ trollerini iyi huylu gösterecek kadar saldırganlar.” Macros gevrek gevrek güldü. “Evvelki hayatımdan hatırladığım kimi şeyler...” îç geçirdi. “Yeniden doğduğum zaman anılarımdan bazılarını saklamama izin verildi ki görevimin ne olduğunu bileyim.

“Ben Bahçıvanım. Çok narin ve savunmasız bir çiçek yetiştiriyorum.”

“Beyaz mı?”

“Evet, Beyaz. Hiçbir şey ölmez Pug. Hiçbir şey yok olmaz. Her şey değişir. Maddeden enerjiye, enerjiden zihne, zihinden ruha doğru hal değiştirir.

“Bunu bilmen çok önemli, çünkü işimiz bittiğinde korkarım büyük bir kayba uğrayacaksın.”

“Aynı uyarıyı daha önce de aldım,” demekle yetindi Pug.

Macros ayağa kalkıp volta atmaya başladı. “Uzun zaman evvel bu dünyanın Karanlık Tanrısı zirveye oturunca diğer tanrılar yakalanıp hapsedildiler. Bu halk da değiştirilip çarpıtıldı, ta ki bizim iyilik olarak adlandırdığımız şeyi unutana dek.

“Beyaz yapabildiği her yerde ufak iyilik cepleri yaratıyor. İçlerindeki başkalarına yardım güdüsü yüzünden aşağılanan Bakıcılar doğal üyelerimiz arasındalar. Daha başka ve beklenmedik mensuplarımız da var; mesela yüksek mevkideki Ölüm Şövalyeleri ve Ölüm Rahiplerinden birkaç patrik.”

“Macros, ben buraya Midkemia’ya yönelik bir tehditten dolayı geldim. Nedir o tehdit?”

“Dasatilerin ilk gerçeklik seviyesini istila etmeleri için her iki dünyada da mantıklı bir sebep yok Pug. Bunu sen de biliyorsun.”

"Nakor kötülüğün tabiatı gereği deli olduğu görüşünde. Belli bir amaç doğrultusunda çalışsa bile."

"Bizim diyarımızda—" Macros durdu. "Sizin diyannızda bu kesinlikle doğru. Ama burada?" Son derece insansı bir tavırla omuz silkti. "Ölçebildiğim kadarıyla sadece otuz yıldır bir Dasati'yim Pug —aradaki zaman kavramım anlamak zor."

"Elli yıla yakın bir süre önce öldün," dedi Pug.

Macros'un yorgun bir hali vardı. "Babasının saygısını kazanmak için dövüşmeye hazır genç bir Dasati oğlanının içinde bilincime kavuştum. Neredeyse bir yıl boyunca dünyaya onun zihninden baktım. Sonra yavaş yavaş kaynaştık ve varlığı benimkinin içinde yok oldu.

"Midkemia tanrılarının burada neler yapabileceklerini pek bilmiyorum. Zaten sen de o yüzden buradasın: onlann vekili olarak. Ama her nasılsa şeytani bir tuzak kuruldu ve-"

"Ban-ath," dedi Pug. "Kalkin."

"Düzenbaz mı?" dedi Macros. "Evet, bu tam da ondan beklenecek türden bir şey. Ben hem Dasati'yim hem de insan. Kara Macros'un zihnine sahibim-kı herhalde onun Midkemıa'daki en güçlü varlıklardan biri olduğunu söylesem abartmış sayılmam. Fakat aynı zamanda çocukluktan daha yeni çıkmış binnin içindeyim ve güçlerimden çoğunu yitirdim."

"Yani hepsi kaybolmadı mı?"

"Hayır. Bazılarını geri kazandım ve kendi kendimi yeniden eğittim. Bunu gizlemek için yeteneklerimin hepsini kullanmam gerekti, yoksa ya bir Ölüm Rahibi ya da bir ceset olup çıkardım.

"Kendim gibi bazı kimseleri yanıma aldım; mesela ilk ve en iyi öğrencim Martuch'u. Benden yaklaşık on yaş büyük olduğu halde ona yol göstermemi bekliyor. Ayrıca Martuch şefkat diyebileceğim bir davranış sergileyen ilk Dasati."

"Leydi Narueen ile Valko'nun hikâyesinden bahsediyorsun herhalde."

"Evet," dedi Macros. "Bizi bu yolculuğa Ipiliaclı bir büyücüyle beraber o hazırladı. Benimle irtibata geçtiğinde ona soracak pek çok sorum vardı. Bunlardan bazılarının beklemesi gerekiyor, ama her şeyden önce şunu bilmeliyim: Talnoyları buldun mu?"

"Evet, hepsini bulduk."

"Güzel. İleride yaşanacakların en önemli kısmı şu:

"Karanlık Tann egemenliğini genişletmek için birinci gerçeklik düzlemine geçmenin bir yolunu anyor. Kelevvan'daki ilk gedik tesadüfen açıldı. Ölüm Rahipleri sen ya da Tsuranililer kadar iyi birer araştırmacı değillerse de çabalanndan vazgeçmediler. Her gedikten kazandıkları tecrübelerle ilk döngüye çıkmaya yönelik arayışlarını geliştirdiler. Ölüm Rahipleri birinci düzleme bazı... izciler yolladılar. Bunlar gedikleri sabit tutacak enerjiyi sağlamak için çeşitli efsunlarla donatılmış cücelerdi. Yine de hiçbiri başarılı olamadı ve gedikler her seferinde kapandı —biri hariç. Öteki taraftaki biri onlara yardım etti, tabii böyle bir şey yapabilecek kadar deli biri varsa."

"Leso Varen," diyen Pug'ın içini bir endişe kaplıyordu.

"Bana ondan daha sonra bahsedersin. Dasatiler artık Kelevvan'a tutunmuş dürümdalar. Meclis'in gücü onlan bir müddet savuşturabilir, ama Dasatiler eninde sonunda ilk gerçeklik döngüsüne üşüşüp o dünyayı istila edecekler. Sonra Midkemia'yı bulacaklar ve oradan başka kaç dünyaya geçeceklerini kim bilebilir?

"Birinci ve ikinci gerçeklik düzlemleri arasındaki denge daha şimdiden bozuluyor—Delecordia'nın var olmaması gerekirdi, ama var. Dasatilerin Karanlık Tanrısı ileride Midkemıa'ya ulaşırsa bu denge tamamen yok olacak. Birinci ve ikinci gerçeklik düzlemleri çöküp... başka bir şey halini alacak ve milyarlarca kişi can verecek."

"Söylediklerini tam olarak anladığımdan emin değilim Macros. Dasatiler zaten orada. Karanlık Tann'nm adamlan Kelewan'a ulaştı. Bahsettiğin bu korkunç olayın şimdiye dek çoktan gerçekleşmesi lazımdı."

"Anlamıyorsun Pug. Karanlık Tanrı, Midkemia'daki tannlar gibi ancak kısa süreliğine vücuda gelebilen ruhsal bir varlık değil.

"Karanlık Tann bu dünyanın kalbindeki dev bir binada yaşayan canavanmsı bir yaratık. Her gün pek çok kişinin ruhunu yiyip yüzlerce kurban yutuyor. O gerçek, maddi bir varlık ve sadece yok etmek için var." Pug'm gözlerinin içine baktı. "Yüksek yerlerde ajanlanm mevcut, ama yeterli değiller. Dasatilerin bir istilaya hazırlandıklarına inanıyorum. Hem bu şehirde hem de On İki Dünya'nın geri kalanında yapılanlar, bana dev bir seferberliğe girişildiğini anlatıyor."

Pug usulca baş salladı.

Macros onun yanma oturdu. "Talnoylar hakkında ne biliyorsun?"

"Tomas'tn anılarına bakılırsa Valherular ikinci diyara akın düzenlediklerinde Ashen-Shugar onlarla savaşmış. Kalkin bize her Talnoy'un içinde ona yaşam enerjisiyle can veren bir Dasati ruhu olduğunu söyledi."

"Kısmen doğru," dedi Macros. "Kolayca anlaşılması gereken, ama belki öyle olmayan bir gerçek var: Dasatilerin tüm sihri ölüm büyüsüne dayanır. Bütün enerjileri öldürmekten gelir. Murmandamus'un Büyük Ayaklanma sırasında neler yaptığını hatırla; o bile Dasatilerin bugün yaptıklarının yanında ufak kalır.

"Her yıl ıslahlarda binlerce çocuk öldürülür ve Ölüm Rahipleri açığa çıkan enerjinin toplayabildiklerini kadannı toplayıp bulduklan ruhları hapsederler." Macros duraksadı. "Fakat Talnoylar sandığın gibi değil. TeKarana ile prenslerinin, yani Karanalann emrinde çalışan bazı 'Talnoylar var, ama bunlann tek gayesi savaşçı topluluklannı hizaya

sokmak. Aslında hepsi de sahte zırh giyen hususi olarak seçilmiş birer savaşçı ve kendilerini sadece özel günlerde gösteriyorlar."

"Peki ya Midkemia'dakiler?"

"Oraya kasıtlı olarak saklandılar. Onlar gerçek Talnoylar."

"Onları kim sakladı?"

"Bilen yok. Bunu geçmişte biliyorduysam bile artık hatırlamıyorum. Belki bu anıyı daha sonra geri kazanırım. Veya gelecekte hep birlikte öğreniriz. Ama şimdilik o yaratıklar hakkında şunu bilmen lazım: Talnoylar öldürülmüş Dasatilerin ruhlarından güç alan birer makine değil. Onlar binlerce yıldır esaret altında tutulan köleler, zira içlerindeki ruhlar Dasatilere değil, on bin kayıp Dasati tannsına ait."

Pug'ın adeta nutku tutuldu. "Tanrılar mı?"

"Midkemia tannlan gibi onlar da kolay kolay ölmüyorlar. Ve öldüklerinde bile o halde kalmamaya kararlılar,

"Bu konuda saatlerce fikir yürütebiliriz, ama şimdilik şuna inanıyorum: Karanlık Olan'm Midkemia'ya gitmek istemesinin tek sebebi onlan yok etmek. Bunu başarmak için dünyayı da onlarla beraber yok etmekten çekinmeyecektir."

"Öyleyse onu durdurmak zorundayız," diye fısıldadı Pug.

"Evet," dedi Macros.

Her zamanki gibi bana içinde masallar anlatabileceğim bir dünya bahşettikleri için Midkemia'nm anne ve babalarına.

Çevremizdeki dünya ne kadar delice olursa olsun ayaklarımın yere basmasını sağladıkları için çocuklarım Jessica ve Jaymes'e.

Gayretlerini esirgemeyen anneme.

Yine ve daima Jonathan Matson'a.

İşe önem verdikleri için pek çok yerdeki editörlerime.

Ve okuyucularıma; siz olmasanız hiç de bu kadar eğlenceli bir şey yapamazdım.

Raymond E. Feist
San Diego, Califomia
Haziran 2006

RAYMOND E. FEIST

KARANLIK BİR DİYARA DOĞRU

"Hiç şüphe yok ki, Feist en iyi fantastik kurgu yazarlarından biri..
Science Fiction Chronicle

Yüce Kesh İmparatorluğu'nu yıkmaya yönelik meşum komplo başarısız olmuştur. Gölgeler Meclisi, ölüm saçan Gece Şahinleri kardeşliğinin dehşet dolu hükmünü sona erdirmiştir. Fakat deli büyücü Leso Varen, Kelewan diyarındaki en güçlü insanların arasına sığınmıştır - üstelik Midkemia'yla beraber Kelewan da, bilinen dünyadaki en korkunç savaşçıların tehdidi altındadır. Kudretli büyücü Pug, bu istilacıların hakkından hiçbir gücün gelemeyeceğinin farkındadır. Ne var ki Pug, Magnus, Nakor ve Bek adındaki sinir bozucu genç yabancı, Dasati diyarının zehirli yüreğine -bugüne dek karşılaştıkları en berbat mekâna- dünyalarmı yutacak kıyameti önlemek gibi cesur ama olanaksız bir görevle seyahat etmek zorundadırlar.

Gedik Savaşlarının üçüncüsü olan Karanlık Savaş başlarken üç dünya birden yıkımın eşiğindedir.

www.ithaki.com.tr İnternet Satış: www.ilknokta.com

ithaki

9 786053 751557